ÚC PHỨC
Trường An lữ ca
[2]
VÉN MÂY THẤY TRỜI
Nhượng Lê
dịch
nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Ebook:
©Facebook: We Love Ebook
Hiệu đính ebook
0907 060 886

Máy Đọc Sách TỐT
Website: https://MayDocSachTOT.com/
Hotline: 0983 996 448

Liên tiếp phá được nhiều vụ án ở kinh đô Trường An và chặn đứng âm mưu gây hấn của người Đột Quyết, Lý Khác ngày càng bộc lộ tài văn thao võ lược, trí dũng song toàn. Vì vậy, dẫu không muốn tranh giành ngôi thái tử, y vẫn bị bè phái Đông cung xem là mối đe dọa. Những khúc mắc dai dẳng trong quá khứ chưa tháo gỡ xong thì cái bẫy hiểm ác đã giăng ra trước mặt.

Song, trong hoạn nạn, tình thân, tình yêu, tình tri kỷ lại càng thêm gắn bó. Liệu nhờ đó, Lý Khác có thể vén màn mây mù, thoát khỏi trận chiến quyền mưu muôn thuở trong nhà đế vương để sống cuộc đời bình thường mà y hằng ao ước: *"Sớm từ biệt người thân, chiều lại về đoàn tụ. Chơi với con trước giường, ngắm vợ ngồi dệt lụa"*?

Mục lục

Chương 13 Gió nổi Đột Quyết
Chương 14 Giông tố sắp đến
Chương 15 Tài hoa lộ rõ
Chương 16 Giả coi là thật
Chương 17 Nước lặng chảy sâu
Chương 18 Rễ bện cành đan
Chương 19 Quay giáo phản đòn
Chương 20 Vén mây thấy trời
Chương 21 Nhìn rõ mồn một
Chương 22 Phát sinh rắc rối
Chương 23 Vết tích năm xưa
Chương 24 Mây khỏi lướt qua

Chương 13
Gió nổi Đột Quyết

Đột Quyết tháng Mười hai lạnh thấu xương. Tuyết lớn đã đổ liên tục hai canh giờ, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Gió bấc mặc sức quét qua những cành cây phủ đầy tuyết, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Cậu bé trên thảo nguyên chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, quỳ gối trên lớp tuyết dày, khuôn mặt đỏ ửng vì giá rét. Cậu ngẩng đầu, siết đôi tay lạnh buốt thành nắm đấm, mặc cho hạt tuyết táp vào mặt và tan trên cổ.

Trong trướng, một người đàn bà mặc Hồ phục màu tím lộng lẫy đang ngồi quỳ trên đệm mềm, vì quá sát chậu than nên trán đã lấm tấm mồ hôi. Bà ta bưng chiếc bát sứ vẽ hoa li ti ở bên cạnh lên, một hơi uống cạn rượu sữa ngựa bên trong, thấy bụng dễ chịu hơn hẳn. Thị tì Triệu Tang ở bên vừa lấy que sắt cời than bạc[*] trong chậu lửa, vừa lo lắng nhìn ra bên ngoài, do dự một hồi mới rụt rè nói: “Khả hạ đôn[*], đã gần nửa canh giờ rồi. Điện hạ… dù sao vẫn là trẻ con mà.”

“Trẻ con?” Người đàn bà nhướng mày, trừng mắt nhìn Triệu Tang, “Ngươi chẳng qua cho nó bú sữa vài ngày, vậy mà cũng dám coi mình là quan trọng sao? Ngươi nghe ta nói đây! Dương Chính Đạo là giọt máu duy nhất của Đại Tùy chúng ta, nó gánh trên vai giang sơn nặng vạn cân. Đó là số mệnh của nó! Nó không chấp nhận cũng không được!”

Triệu Tang sợ hãi khuỵu xuống đất, luôn miệng vâng dạ. Người đàn bà nhìn cô ta với vẻ chán ghét, cầm cuốn sách về chế độ đất đai Đại Tùy ở trên bàn lên đọc lướt một lúc, rồi lại bực mình vứt nó xuống đất, ngẩng đầu hỏi: "Bao giờ khả hãn về?"

Triệu Tang bình tâm lại nói: "Trước khi lên đường khả hãn bảo là phải đi nửa tháng ạ."

Người đàn bà bước đến trước tấm gương đồng rồi ngồi xuống. Không biết từ bao giờ, ngay cả tóc mai cũng có sợi bạc rồi. Bà ta buồn rầu tự giễu, chẳng phải bản thân đã là một bà già rồi sao? Năm mười lăm tuổi, bà ta được Tùy Văn Đế sắc phong làm Nghĩa Thành công chúa, gả đến Đột Quyết xa xôi để hòa hiếu kết giao, tính ra đã được hai mươi sáu năm rồi. Trong hai mươi sáu năm, bà ta đã lần lượt kết hôn với bốn cha con khả hãn Đột Quyết, mục đích là để giữ cho giang sơn Đại Tùy được vững chắc. Ai ngờ Đại Tùy vẫn mất. Không phải mất bởi thù ngoài, mà mất vì giặc trong.

May thay, vẫn còn Dương Chính Đạo.

Bà ta đã tận mắt chứng kiến Dương Chính Đạo ra đời, cái tên đó cũng là bà ta đặt. Lập thân ở đời, nhớ lấy chính đạo. Bà ta muốn cậu nhớ sứ mệnh khi sinh ra của mình, cậu mang dòng máu Đại Tùy, rồi sẽ có một ngày cậu phải đoạt lại giang sơn Đại Tùy.

Khi Dương Chính Đạo được ba tuổi, bà ta bảo chồng hiện giờ là Hiệt Lợi khả hãn giao quận Định Tương cho cậu, thiết lập văn võ bá quan theo quy chế triều Tùy, ai nấy đều gọi cậu một tiếng Tùy vương. Đồng thời, bà ta đốc thúc dạy dỗ Dương Chính Đạo bằng phương pháp gần như bệnh hoạn và điên cuồng. Bất kể

mùa đông lạnh giá hay mùa hè nắng nóng, giờ Mão hằng ngày cậu phải dậy ôn văn luyện võ. Hễ có gì chểnh mảng là bà ta không cho cậu ăn uống, nghĩ đủ mọi cách để trừng phạt cậu. Giống như bây giờ, bà ta bắt cậu quỳ giữa trời băng đất tuyết, chỉ vì trong giờ học buổi sáng, cậu mải nhìn chim hồng giẫm tuyết ở bên ngoài.

Người đàn bà cầm chiếc lược sừng dê cẩn thận chải che đi lọn tóc bạc, đợi cát trong đồng hồ chảy đến hạt cuối cùng, mới hờ hững hỏi: "Nó vẫn không xin tha sao?"

Triệu Tang nơm nớp sợ hãi nhìn nét mặt bà ta, nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói: "Khả hạ đôn biết tính của điện hạ.."

"Thật chẳng biết tính khí của nó là từ ai. Người đàn bà lạnh lùng hừ một tiếng, vung vẩy cánh tay: "Bảo nó vào trong trướng đi!"

Bấy giờ Triệu Tang mới thở phào một hơi, rảo bước ra ngoài trướng, gọi cậu bé đã lạnh đến thâm tím cả môi vào trong. Dương Chính Đạo mới bảy tuổi đã lộ ra khí chất khoáng đạt đặc trưng của người nhà họ Dương, mặt mũi có những đường nét khá giống Thiện Tài đồng tử trong tranh Tết. Vì quỳ quá lâu, hai đầu gối của cậu gần như không cử động nổi, tuyết trên tóc đã tan thành nước, nhỏ xuống từng giọt. Triệu Tang định đỡ cánh tay cậu thì cậu lại đẩy ra, tự mình lết chậm chạp và khó khăn đến chiếc Hồ sàng rồi ngồi xuống.

Người đàn bà đi đến trước mặt Dương Chính Đạo, từ từ lau những giọt nước trên mặt cậu bằng chiếc khăn trong tay, cử chỉ dịu dàng hệt như một người bà nội hiền từ. Bà ta khẽ xoa tay cậu, nhẹ nhàng nói: "Chính nhi, đừng trách bà cô. Cháu là hy

vọng của Đại Tùy. Một ngày nào đó, cháu sẽ dẫn tướng sĩ thuộc hạ của mình về lại Trung Nguyên, nơi đó mới là nhà của cháu. Biết chưa?"

Dương Chính Đạo nghe những tiếng than nổ lách tách từ trong chậu lửa vọng đến, cắn chặt môi đến khi khắp miệng toàn mùi máu tanh. Trái tim của cậu thiếu niên bé nhỏ đã lạnh tới nỗi không còn chút hơi ấm. Từ khi có ký ức đến nay, cậu đã nghe những lời này không biết bao nhiêu lần rồi. Bà ta bảo đây là vận mệnh của cậu. Vận mệnh chưa bao giờ cho cậu cơ hội được lựa chọn, cũng chẳng bao giờ cho phép cậu hỏi một câu tại sao. Ngoài chấp nhận, không có con đường thứ hai để đi. Nhưng cậu vẫn không cam tâm: Tại sao cậu phải gánh vác những trách nhiệm hoang đường đó? Tại sao không thể cười thoải mái một lần như những người bình thường?

Thấy cậu lặng im, người đàn bà buông tay ra, lập tức thay đổi nét mặt, nghiêm nghị nói: "Cái thằng nhóc này sao lại ương bướng thế chứ? Có nghe lọt tai lời ta nói không?"

Dương Chính Đạo ngước mắt lên nhìn bà ta, cũng không biết lấy đâu ra can đảm, gằn giọng nói: "Cháu hận hai chữ 'Đại Tùy' này. Cháu cũng hận bọn họ gọi cháu là Tùy vương. Cháu không phải! Cháu không phải!"

Sau cơn ngạc nhiên tột độ, người đàn bà gần như dùng hết sức lực tát Dương Chính Đạo một cái đánh bốp, đến mức rát cả lòng bàn tay: "Ai dạy mày nói những lời này?"

Triệu Tang thấy trên mặt Dương Chính Đạo bỗng chốc hằn lên mấy vết bầm, không khỏi đau lòng, theo bản năng định lao tới chắn trước mặt cậu, nhưng vừa chạm phải ánh mắt dữ tợn

của người đàn bà liền cảm thấy khiếp sợ, cuối cùng cũng chỉ quay mặt đi chỗ khác lau nước mắt. Dương Chính Đạo quật cường ngẩng đầu, ngôn từ sắc bén, ánh mắt còn lóe lên một tia khinh miệt: "Lẽ nào không phải sao? Trong lòng bà cô cũng hiểu mà! Triều Tùy mất rồi, cho dù chúng ta có về được Trung Nguyên, cũng không dựng lại nổi giang sơn Đại Tùy đã qua đó!"

Phải. Bà ta hiểu. Những năm qua, bà ta đối xử với Dương Chính Đạo như vậy, chẳng qua cũng chỉ để lừa người dối mình mà thôi. Bà ta đột nhiên hơi chán nản, những tưởng đứa trẻ này cam lòng chịu đựng tất cả sự hành hạ của mình vì sợ mình. Đến bây giờ bà ta mới hiểu, đó có lẽ còn là coi thường. Nhưng nó mới bảy tuổi. Một đứa trẻ bảy tuổi thật sự có thể có đầu óc chín chắn như vậy sao?

Bà ta đứng dậy, đi đi lại lại một hồi rồi mới bảo Triệu Tang dẫn người hầu ở trong trướng lui hết ra ngoài. Bà ta tự tay rót cho Dương Chính Đạo một chén rượu sữa ngựa nóng trong nồi, bỗng nhiên rất muốn nói chuyện với cậu bằng một thái độ bình đẳng: "Họ Lý đã ngồi vững giang sơn, nhưng không phải chúng ta không còn cơ hội. Nếu cháu có thể giúp nó đoạt được thiên hạ, thế thì cũng như nhau. Suy cho cùng cả hai có vận mệnh tương đồng, thậm chí còn trùng cả ngày sinh."

Hai đầu gối của Dương Chính Đạo dần khôi phục lại cảm giác, từng cơn buốt nhói xoáy vào tim cậu. Cậu ngoảnh đầu, hoài nghi hỏi: "Người đó là ai?"

Người đàn bà nhìn chằm chằm vào cậu rất lâu. Nhờ sự tò mò của cậu, bà ta cảm thấy như được an ủi. Bà ta chậm rãi mân mê

chuỗi vòng bằng mã não trên cổ tay: “Vào ngày cháu về đến Trung Nguyên, tự khắc sẽ biết nó là ai?”

Dương Chính Đạo hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời này: “Nếu như cả đời này cháu không về được Trung Nguyên thì sao?”

“Không thể nào!” Người đàn bà gằn giọng, mắt sáng lên như đuốc, “Không quá mười năm, Đột Quyết ắt sẽ thất bại trong tay người nhà Đường. Đến lúc đó, cháu nhất định sẽ gặp được nó. Nhưng mà, cháu phải khiến bản thân có đủ năng lực để giúp nó trước đã, hiểu không?”

Dương Chính Đạo khẽ rùng mình một cái, nhưng không rõ vì lạnh hay là sợ hãi. Những vết sẹo trên khắp cơ thể cậu đều do người đàn bà trước mặt ban cho. Cậu hận bà ta, hận cả danh hiệu “Tùy vương” mà bà ta đặt cho, và càng hận cái vận mệnh mà người ta áp đặt lên mình.

Nhưng điều khiến cậu băn khoăn lo lắng là, cậu không thấy ác cảm với “nó”, mà theo lời của bà ta là người có vận mệnh tương đồng với mình, thậm chí còn có phần mong đợi. Vì người đó sẽ thay cậu tiếp nhận vận mệnh này, gánh nặng trên người cậu sẽ trở thành của người đó. Cậu cảm thấy nhẹ nhõm và mừng rỡ, nhưng ngay sau đó một cảm giác áy náy kỳ lạ lại nổi lên.

Thế là, cậu gật đầu rất khẽ: “Cháu hiểu.”

Người đàn bà mỉm cười hài lòng. Theo bà ta nhớ, đây hình như là lần đầu tiên Dương Chính Đạo trả lời khẳng định cho câu hỏi của bà ta. Bà ta tiện tay cầm chiếc chăn trên giường khoác lên người Dương Chính Đạo: “Như này mới tốt. Nhớ đấy, trong

bất kỳ hoàn cảnh nào, cháu đều phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ nó. Bất kể cháu coi nó là em trai, là bạn, hay là chủ nhân."

Cậu hỏi: "Nếu cháu không giúp nổi y thì phải làm thế nào?"

Người đàn bà trừng mắt, cương quyết nói: "Làm tất cả những gì cháu có thể để giúp nó thành công! Nếu vẫn không được thì cả hai đều sẽ chết! Trừ phi cháu sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ nó, hoặc nó sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ cháu."

Dù Dương Chính Đạo bình tĩnh, lại thông minh từ nhỏ, nhưng cũng sợ tái mặt trước lời nguyền chết chóc đột ngột ập đến này. Tuy cậu hận bà ta, nhưng cậu tin vào năng lực dự đoán vận mệnh của bà ta. Cho nên cậu sợ, càng nghĩ càng sợ. Cậu buông bàn tay nắm chặt vạt áo nãy giờ, tim đập dữ dội không ngừng trong lồng ngực.

Kể từ đó, người đàn bà ngày càng bắt Dương Chính Đạo rèn luyện văn trị võ công gắt gao hơn. Còn Dương Chính Đạo dường như cũng có chút hứng thú thật lòng, đôi khi còn chủ động xin mấy người thầy dạy cho đạo làm quân vương. Bà ta vẫn ra tay đánh cậu, thậm chí có lúc còn chẳng vì lý do gì. Nhưng đánh xong vẫn sẽ ân cần hỏi han, quan tâm đầy đủ. Dương Chính Đạo thật sự sợ bà ta, song lại không thể không phục tùng bà ta.

Năm năm sau, quân đội triều Đường tấn công Đột Quyết trên mọi chiến tuyến. Hiệt Lợi khả hãn dựa vào đất hiểm ngoan cố chống cự mấy tháng, cuối cùng phải quỳ gối trước mặt đại tướng quân Lý Tĩnh. Nhưng người đàn bà đó lại thề chết không hàng. Hôm đó, bà ta mặc một bộ đồ tang màu trắng, cười quái đản ghê rợn. Bà ta nói mình là công chúa được hoàng đế Đại

Tùy phong, chỉ có thể quỳ gối trước một mình hoàng đế Đại Tùy.

Dương Chính Đạo nhìn mũi đao sắc nhọn đâm vào ngực bà ta, máu nhuộm đỏ cả một vùng thảo nguyên, giống như hoa bỉ ngạn nở ở cõi âm trong truyền thuyết. Cậu lao tới nắm lấy tay bà ta, hỏi bằng giọng run rẩy: "Người đó là ai?"

Bà ta trợn tròn hai mắt, chật vật mấp máy hai tiếng, sau đó tắt thở. Sự căm hận và không cam lòng trong đôi mắt đó, dù là các tướng sĩ đã trải qua sa trường, nhìn thấy cũng đều lạnh sống lưng.

* * *

"Biểu huynh, biểu huynh... Lý Khác nhặt một quyển sách rơi trên mặt đất lên, khẽ gọi hai tiếng. Hai nén đàn hương thắp trong thư phòng đang chầm chậm tỏa ra mùi thơm làm người ta mê say.

Dương Chính Đạo mở đôi mắt ngái ngủ, chỉ cảm thấy đầu căng lên đau nhức ghê gớm, nhất thời không nhớ ra mình đang ở đâu. Gã chỉ biết, mình vừa trải qua một giấc mơ rất dài. Nghĩ đến những cảnh tượng đáng sợ trong mơ, gã không khỏi rùng mình, đến khi ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào mắt, gã mới hơi tỉnh táo, nhưng giọng nói vẫn đượm phần uể oải: "Đệ đi đâu thế? Ta làm sao thế này?"

Lý Khác ngồi quỳ trước chiếc bàn thấp, rót nước trà vừa mới pha xong trong ấm vào một chiếc chén sứ hoa mai gần đó: "Ta

đi pha trà cho huynh, mới có một lát mà sao huynh đã ngủ quên được rồi?"

"Pha trà?" Dương Chính Đạo nhận lấy chén trà Lý Khác đưa cho, khẽ nhấp một ngụm, sau đó gật gù, "Trà này pha bằng nước suối Nam Linh sông Dương Tử phải không? Quả nhiên ngon không chê vào đâu được!"

"Sao huynh không nói là ta pha ngon?" Lý Khác thấy gã phấn chấn, trong lòng cũng ấm áp, "Toàn là những nguyên liệu mà huynh thích. Kỹ tính như huynh đúng là khó hầu!"

Dương Chính Đạo đặt chén trà xuống, đôi mắt trong veo như đầm nước sâu không thấy đáy, cười nói: "Vậy thì đa tạ Ngô vương điện hạ. Để hôm khác ta cũng sẽ tự mình xuống bếp nấu món ngon cho ngài ăn, có được không?"

"Đừng! Ta thực không dám đồng ý bừa với cái khẩu vị của huynh!" Lý Khác thu dọn giấy bút bừa bộn trên bàn, thấy gã đã uống liên tục ba chén thì biết gã thật sự thích, "Huynh vừa gặp ác mộng à? Ta gọi mãi huynh mới tỉnh"

"Không phải ác mộng" Dương Chính Đạo nghĩ đến người đàn bà đẹp với lọn tóc mai bạc không che giấu nổi đó, cùng những lời tiên đoán khủng khiếp về vận mệnh mà bà ta nói, bất giác nhíu chặt đôi mày, "Là nhớ lại những chuyện hồi nhỏ. Đệ biết đấy, ta sống ở Đột Quyết không hề tốt…

Lý Khác nghi hoặc hỏi: "Nhưng mà tại sao huynh lại gọi tên ta? Trong ký ức hồi nhỏ của huynh có ta sao?"

Dương Chính Đạo sờ hai đóa lạp mai trên chén, gắng hết sức để ổn định lại tâm trạng đang phập phồng không yên của mình: "Chắc bởi từng nghe người khác nhắc về đệ, mà cũng có

thể do ký ức của ta hơi hỗn loạn. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Không phải đệ vừa từ Đông cung về sao? Chiến sự tiền phương thế nào?"

Lý Khác cười vui vẻ: "Còn suôn sẻ hơn cả tưởng tượng. Bất kể cơ cấu nhân sự, vũ khí trang bị, hay vật tư tài lực, Cao Câu Ly đều khó có thể là địch thủ ngang hàng với chúng ta, cho dù chiếm hết thiên thời địa lợi, cũng là lấy trứng chọi đá, không có gì phải nghi ngờ. Giờ mới chưa đầy ba tháng mà bệ hạ đã dẫn quân phá liên tiếp Cái Bình, Sa Thành và Bạch Nham, chắc chỉ độ nửa tháng một tháng nữa là đánh thẳng được đến Bình Nhưỡng. Cuối cùng ông ấy cũng có thể đạt được tâm nguyện của mình rồi!"

"Như vậy mọi người đều vui." Dương Chính Đạo đứng dậy, đến trước cửa sổ đứng một lúc lâu mới kéo rèm xuống, "Trước khi lên đường bệ hạ đã giao phó công việc cho đệ nhỉ? Nếu không có đệ ở đây thì ông ấy sẽ không yên tâm mà mang theo nhiều văn thần võ tướng thế đâu."

Lý Khác gật đầu nói thẳng: "Đúng! Ông ấy đã giao phó. Chỉ là, hiện giờ ta vẫn chưa thể nói cho huynh biết đó là chuyện gì."

"Ta cũng không muốn dò hỏi bí mật của cha con đệ." Dương Chính Đạo cười, "Đệ không cần đề phòng ta như phòng trộm đâu!"

Lý Khác bước đến bên cạnh gã: "Sao lại bảo mình là kẻ trộm? Hơn nữa, ta đề phòng huynh làm gì? Một thời gian sau, huynh tự khắc sẽ biết."

Đang nói chuyện thì thấy Bạch Đàn gõ cửa bước vào, thi lễ nói: "Điện hạ, Giang Hạ vương phi muốn giữ vương phi và

huyện chúa ở lại dùng bữa tối ạ! Có thể phải qua giờ Thìn mới về phủ được."

Lý Khác xua tay nói: "Biết rồi. Ngươi đi chăm sóc họ cho cẩn thận."

Dương Chính Đạo mỉm cười: "Nhạc mẫu thật sự rất thích Kỳ muội, dăm ba hôm lại mời muội ấy đến nói chuyện phiếm.

"Có lẽ là coi Kỳ nhi thành Tuyết Nhạn mà yêu thương" Lý Khác duỗi cánh tay, cầm chiếc áo khoác trên giường lên, "Cây trâm ngọc lần trước bảo Tào nghệ nhân mài chắc cũng xong rồi. Dù sao hiện giờ cũng rảnh rỗi, ta sẽ tự đi lấy. Huynh có muốn đi cùng không?"

"Đây là dinh phủ của đệ, không có đệ thì ta còn ở lại làm gì? Đi thôi!"

Hai người cùng nhau ruổi ngựa đến đường lớn phía Bắc phường Thanh Hòa, mới đi chưa được bao lâu thì thấy đằng trước có rất nhiều người tụ tập ở cửa Trí Bảo trai. Lý Khác và Dương Chính Đạo khó khăn lắm mới chen được vào trong đám đông vây quanh. Chỉ thấy Lưu chưởng quỹ đang cãi nhau với mấy thương nhân Đột Quyết đến đỏ mặt tía tai, vì nóng nảy mà trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Ông ta chỉ vào mấy người Đột Quyết, nói oang oang đầy giận dữ: "Các ngươi không được đi! Trên đất Đại Đường chúng ta mà cũng dám ăn quỵt à?"

Một gã đàn ông có vóc dáng vạm vỡ, để râu quai nón nói hai câu bằng tiếng Đột Quyết, giơ nắm đấm định đánh Lưu chưởng quỹ. Dương Chính Đạo lanh lẹ bước tới, lật tay túm lấy tay kẻ đó, nói với hắn bằng tiếng Đột Quyết: "Quy củ trên thảo nguyên

chỉ dùng trên thảo nguyên, còn đây là Trường An, là dưới chân thiên tử!"

Tên râu quai nón cố giãy mấy lần vẫn không thoát khỏi sự kiềm chế của Dương Chính Đạo, liền nhìn gã với vẻ hung dữ, ngọn lửa trong mắt càng lúc càng cháy mạnh: "Đây không phải là việc của ngươi. Cút đi!"

Gã đàn ông áo đỏ dáng lùn ở bên cạnh nghe thấy câu này, ho mạnh hai tiếng, nói bằng tiếng quan thoại lơ lớ: "Bọn ta trả tiền rồi, là chưởng quỹ lằng nhằng chày cối, bắt nạt người nước ngoài bọn ta."

"Sao các ngươi dám trợn mắt nói điêu như thế hả? Ta nhận tiền của các ngươi khi nào?" Cuối cùng Lưu chưởng quỹ cũng nghe hiểu, bất giác đùng đùng nổi giận.

Mọi người xung quanh nghe xong, đều lặng im, quay mặt nhìn nhau. Tên áo đỏ lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn đồng bọn ở bên cạnh nói: "Anh em bọn ta đều nhìn thấy, hai lạng bạc, không thiếu các ngươi một xu!"

Đúng thật là vô lại. Lý Khác chửi thầm một câu. Trên đời này, biện pháp hiệu quả nhất để đối phó với những kẻ vô lại chính là vô lại hơn thế nữa. Nghĩ đến đây, y sải bước đi tới bên cạnh tên áo đỏ, rút túi tiền bên hông hắn ra nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, đặt vào tay Lưu chưởng quỹ: "Chưởng quỹ đếm xem đã đủ chưa?"

Lưu chưởng quỹ mở túi tiền ra theo phản xạ, nhìn sơ qua, khuôn mặt lập tức rạng rỡ hẳn lên: "Đủ! Đủ rồi."

Lý Khác gật đầu với Dương Chính Đạo, gã lập tức hiểu ý, buông tay tên râu quai nón ra: "Được rồi, các ngươi đi đi!"

Sau một thoáng kinh ngạc, mấy tên đó đột nhiên đồng loạt rút kiếm ra, tên áo đỏ nhướng cao đôi mày rậm, hét lên bằng giọng quan thoại còn ngọng nghịu hơn: “Các ngươi… các ngươi cướp tiền của người ta giữa đường giữa phố. Lẽ nào Đại Đường không có luật pháp sao?”

“Các ngươi nói gì cơ?” Lý Khác đưa tay gạt một thanh trường kiếm chắn trước mặt ra, quét mắt nhìn đám thường dân đang xem náo nhiệt ở hai bên, hỏi với vẻ rất ngạc nhiên, “Vừa nãy mọi người đều thấy mà, là bọn họ chủ động đưa túi tiền cho chưởng quỹ, có phải không?”

Dương Chính Đạo nhìn vẻ mặt vô tội của y, suýt nữa thì phì cười - quả nhiên là vô lại. Cũng không biết là ai trong đám đông đã hô lên trước: “Đúng! Chúng tôi đều tận mắt nhìn thấy! Tự bọn họ đưa tiền cho Lưu chưởng quỹ!”

Vừa dứt lời, liền có người phụ họa. Sau đó càng lúc càng có nhiều người hưởng ứng. Trí Bảo trai đã mở được hơn hai mươi năm, xưa nay đối đãi với khách thành thực uy tín, cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện bớt cân thiếu lạng. Vả lại Lưu chưởng quỹ tính tình thật thà, có lẽ quan hệ với mọi người cũng cực tốt.

Tên râu quai nón ấn bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm của tên áo đỏ xuống, vẫy tay về phía sau: “Chúng ta đi!”

Đám đông thấy cảnh này, không khỏi phá lên cười rồi tản đi. Dương Chính Đạo đang định cởi dây cho Xích Phong được buộc ở một bên, bỗng thấy tên râu quai nón vốn đã đi xa giờ lại quay trở lại cạnh gã, một câu bên tai gã bằng tiếng Đột Quyết. Nói xong, hắn liền cười lớn tiếng và nghênh ngang bỏ đi.

Khuôn mặt Dương Chính Đạo đỏ lên vì câu nói của hắn, hai tay bất giác buông thõng xuống. Gã đã rời Đột Quyết mười bốn năm trời, tại sao vẫn còn có người nhận ra? Không! Bọn chúng không phải là thương nhân bình thường, bọn chúng cố tình kiếm chuyện ở đây để thu hút sự chú ý của gã và Lý Khác. Nhưng bọn chúng là ai? Làm như vậy với mục đích gì? Dương Chính Đạo ngước mắt lên nhìn đám mây đỏ kỳ dị ở phía chân trời, tim đập càng lúc càng nhanh.

Lý Khác vuốt ve bộ bờm mềm mượt của Xích Phong, thuận miệng hỏi: "Hắn nói gì vậy?"

"Hắn..." Vẻ mặt Dương Chính Đạo mơ màng trong giây lát, sau đó gã mới nói với giọng điệu bình tĩnh khác thường, "Hắn nói, nhiều năm không gặp, Tùy vương có khỏe không?"

Lý Khác nhìn dòng người nườm nượp không ngớt trên đường lúc này, thản nhiên hỏi: "Biểu huynh để ý đến cách xưng hô này lắm sao?"

Dương Chính Đạo im lặng một lúc rồi mới thắc mắc: "Đệ không quan tâm bọn chúng là ai, cũng không quan tâm mục đích đến đây của bọn chúng, mà lại quan tâm xem ta có để ý đến cách xưng hô này hay không à?"

"Tại sao lại không?" Lý Khác giẫm vào bàn đạp, nhảy lên lưng ngựa, "Vì chắc là ta đã đoán được bọn chúng là ai, cũng biết mục đích đến đây của bọn chúng, nên đương nhiên ta quan tâm đến cảm nhận của huynh hơn những cái đó."

"Sao đệ lại biết?" Dương Chính Đạo ngạc nhiên đảo mắt, vì câu nói này của y mà tim gã đập càng nhanh hơn, ngay cả gã cũng sắp không áp chế nổi, "Bọn chúng có ý đồ không tốt sao?"

“Bọn chúng tới Trường An… tất nhiên muốn kiếm chút lợi từ chúng ta rồi. Lý Khác gật đầu, trong mắt thoáng chút ưu tư. Những âm mưu và tính toán khi ấy vẫn rành rành trước mắt, chỉ cần nghĩ đến là y lại cảm thấy dựng tóc gáy. Còn bây giờ với sự xuất hiện của hai tên này, có vẻ như một cơn gió tanh mưa máu khác lại sắp ập đến. Người Đột Quyết? Đúng là có chút thú vị. Lý Khác chậm rãi vê ngón tay, nở nụ cười khinh miệt.

Nét lo ngại trong mắt Dương Chính Đạo càng đậm hơn: “Hồi nhỏ ta không thích cách xưng hô này, bởi vì người đàn bà đó ép ta làm những việc ta không muốn. Giờ nghe thấy nó, ta lại nghĩ đến đệ, ta chỉ sợ nó sẽ gây bất lợi cho đệ. Có lẽ bà nội nói đúng, ta không nên lại gần đệ quá.”

Lý Khác rảo bước chắn trước mặt Dương Chính Đạo, quở trách: “Huynh có chuyện gì thì cứ nói, đừng vòng vo bóng gió như thế, ta không chịu nổi.”

Vận mệnh. Dương Chính Đạo không để ý đến lời của y, chỉ đọc thầm hai chữ này. Đúng lúc gã đã quên những chuyện cũ năm xưa đó, thì chúng lại xuất hiện trong giấc mơ của gã. Có lẽ đó cũng là sự sắp đặt của vận mệnh. Gã ngẩng đầu, thấy một làn khói bếp lững lờ bay lên, nhưng chẳng mấy chốc lại bị gió chiều thổi tan.

* * *

Dương Chính Đạo nhìn mê mải một lúc lâu rồi mới định thần lại: “Năm xưa trong số mấy vạn người ở quận Định Tương của bọn ta, có người theo ta và bà nội đến Trường An, nhưng còn

rất nhiều người vẫn ở lại Đột Quyết, về phe Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn, người mà sau này được bệ hạ nâng đỡ. Lần này bệ hạ Đông chinh, nếu đúng như đệ vừa nói, mấy tên đó thừa lúc bệ hạ vắng mặt mà lẻn vào để kiếm lợi…. bọn chúng lại xưng hô với ta như vậy…"

"Huynh sợ triều đình nghi ngờ huynh vẫn còn sức ảnh hưởng đối với Đột Quyết à?" Lý Khác giờ mới vỡ lẽ, cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó cười thoải mái, "Huynh càng sợ bọn chúng bảo là ta sai khiến huynh làm như vậy, đúng không?"

Tối đến, một làn sương nhẹ dần dần bốc lên, Dương Chính Đạo lau những giọt nước đọng trên tóc, nhíu chặt đôi mày kiếm: "Nhưng đúng là ta không quen bọn chúng. Có điều, nếu thực sự bọn chúng nhắm vào đệ, tự ta sẽ ngăn chặn tất cả mọi chuyện, tuyệt đối không để chúng động đến một cọng lông của đệ."

Từ hồi niên thiếu quen biết nhau đến nay, dường như gã đã quen với việc đem thân ra bảo vệ Lý Khác trước khi nguy hiểm ập đến. Xưa kia là do tin vào lời của người đàn bà đó, về sau là vì Tiêu Vũ ủy thác, sau đó thì dần thành bản năng.

Lý Khác kéo dây cương, ánh mắt lạnh lẽo như băng nghìn năm: "Hy vọng đây là lần cuối cùng ta nghe thấy huynh nói những lời như này!"

Dương Chính Đạo bất giác rùng mình. Giọng điệu kiên quyết không cho phép phân trần của Lý Khác, dường như đã mang chút sức uy hiếp chỉ thiên tử mới có. Không biết bắt đầu từ bao giờ, trong tất cả những cảm xúc phức tạp của gã đối với

Lý Khác, lại có thêm một phần sợ sệt. Thế là gã chỉ vô thức gật đầu: "Ta biết rồi. Đương nhiên là ta tin tưởng đệ"

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi tới cửa hàng nhỏ bán đồ ngọc ở góc Tây Nam phường Tường Hòa. Chưởng quỹ Tào Phương Thạc đang ngồi ở sau quầy chuyên chú ăn một chiếc bánh nướng thịt dê vừa ra lò. Mùi thơm của thịt dê tràn ngập trong căn phòng nhỏ, vừa ngửi đã khiến những con sâu tham ăn trong bụng kêu réo.

Tào Phương Thạc thấy hai người, còn chưa kịp lau vết mỡ trên môi đã vội vàng đứng dậy ra đón, thi lễ nói: "Sao Ngô vương điện hạ lại đích thân đến đây? Tiểu nhân đang chuẩn bị gửi đồ đến phủ của ngài!"

Nói xong, ông ta liền mời hai người vào phòng trong, lấy ra một cặp trâm hoa mai được mài cực kỳ tinh xảo từ trong chiếc hộp gấm bằng gỗ tử đàn ở đằng sau. Lý Khác cầm trong tay ước lượng nặng nhẹ vài lần, rồi xem xét kỹ chất liệu và tay nghề, sau đó hài lòng nói: "Tào chưởng quỹ vất vả rồi. Hai bông hoa mai này, mỗi cánh hoa đều được chạm khắc không hoàn toàn giống nhau, ít nhất phải mất mười ngày nửa tháng."

Khuôn mặt phúc hậu của Tào Phương Thạc nở một nụ cười vô cùng đúng mực: "Điện hạ là chuyên gia, đương nhiên liếc một cái là có thể nhìn ra."

Lý Khác đặt cặp trâm trở lại chiếc hộp gấm, đưa hộp cho Dương Chính Đạo: "Đây là quà cho huynh và Tuyết Lộ muội muội. Muội ấy giống Kỳ nhi, đều thích hoa mai đỏ."

"Nhưng ta thích hoa sen hơn là mai đỏ." Dương Chính Đạo nhận chiếc hộp gấm, khẽ lẩm bẩm.

“Huynh không quan trọng” Lý Khác buông một câu ráo hoảnh, nhìn quanh cửa hàng một lượt, bất giác tò mò hỏi: “Hôm nay sao không thấy tiểu đồ đệ của Tào chưởng quỹ?”

“Ý điện hạ là tên nhóc Trương Nhị Bảo?” Tào Phương Thạc cau mày, vẻ ủ rũ dần dần lan quanh vùng mắt, “Thực không dám giấu, tiểu nhân cũng đã ba ngày không thấy nó rồi.”

Lý Khác vén áo ngồi xuống, hoài nghi hỏi: “Hả? Hắn đi đâu rồi?”

Tào Phương Thạc cầm quạt phe phẩy mấy nén hương an thần đang thắp trong lư hương, mùi hương thanh nhã cuối cùng đã dần át đi mùi bánh nướng: “Giờ Mùi ngày hôm kia, tiểu nhân sai nó sang nhà họ Chu ở phường Phổ Nhân đòi nợ, ai ngờ đi từ bấy đến giờ mà vẫn chưa thấy về.”

Dương Chính Đạo cất hộp gấm vào trong tay áo, ngồi xuống cạnh Lý Khác hỏi: “Hay là trong nhà xảy ra biến cố gì?”

Tào Phương Thạc lắc đầu: “Quân hầu không biết chứ, Trương Nhị Bảo là trẻ mồ côi, bình thường sống trong cửa hàng này. Hôm qua tiểu nhân đã đến nhà họ Chu và cả chỗ mấy người bạn thân của nó để hỏi thăm, nhưng họ đều bảo là không gặp nó.”

Lúc này, có mấy người đàn ông mặc Hồ phục cùng một màu nâu sẫm từ ngoài bước vào, quan sát tỉ mỉ từ xà nhà cho đến nền gạch của cửa hàng. Tào Phương Thạc cáo lỗi, rồi ra chào hỏi bọn họ. Nào ngờ mấy người đó có vẻ không hào hứng với đồ ngọc trong căn phòng này, mà chỉ chăm chú vào bức tranh chân dung Võ thánh treo trên tường.

Lý Khác khẽ hỏi: “Lại là người Đột Quyết à? Bọn họ nói gì vậy?”

Dương Chính Đạo lắng nghe một hồi rồi mới nói: “Không nghe rõ. Hình như đang nói, chính là đây, nơi bọn họ nói nhất định là chỗ này”

“Chính là đây…” Lý Khác lặp lại câu này, đang định đứng dậy nhìn cho kỹ thì lại thấy người đi đầu vẫy tay về phía sau, mấy người đằng sau lập tức cao giọng đáp “vâng”, rồi đồng loạt lui ra.

“Đúng là một đám người kỳ quặc.” Tào Phương Thạc nhìn bóng lưng đã đi xa của bọn họ, lẩm bẩm một câu, rồi quay lại phòng trong, bỏ chút trà thơm vào trong nồi trà, “Vừa nãy đang nói đến đâu nhỉ? Đúng rồi, đêm qua tiểu nhân lại kiểm tra phòng của Trương Nhị Bảo một lượt, bên trong chẳng thiếu thứ gì, ngay cả ba xâu tiền tiểu nhân mới đưa cho nó vẫn còn treo ở trên tường.”

Dương Chính Đạo vẫn đang suy nghĩ về hai toán người Đột Quyết kỳ lạ đó, nghe thấy lời này cũng chỉ thuận miệng hỏi lại một câu: “Nói như vậy thì là mất tích rồi. Đã báo phủ Ung Châu chưa?”

Tào Phương Thạc gật đầu: “Sáng sớm hôm nay tiểu nhân đã tìm trưởng phường báo án rồi, trưởng phường bảo, ông ấy sẽ lập tức đến phủ Ung Châu trình bày với Tề trưởng sử, có tin tức gì sẽ báo ngay cho tiểu nhân biết.

Lúc đó Lý Khác đã giữ lời tiến cử Tề Trưởng Thăng làm Ung Châu mục trước mặt Lý Thế Dân, nhưng Lý Thế Dân lại bảo, hai Ung Châu mục tiền nhiệm đều là thân vương giữ chức, không

nên phá vỡ quy củ này. Có điều, thấy Tề Trưởng Thăng nhiều năm làm việc cẩn thận tận tụy, bèn hạ chỉ ban cho ông ta tước Văn Chiêu bá, lại thưởng thêm hai tháng bổng lộc, làm ông ta mừng muốn chết. Liên tiếp ba ngày, mượn cớ đến Đại Lý tự thỉnh giáo công việc, Tề Trưởng Thăng đã hết lời nịnh nọt Lý Khác và toàn bộ thân bằng cố hữu của y, kể cả con chó được nuôi trong vương phủ.

Chỉ cần nghĩ đến ông ta là Lý Khác lại lắc đầu, y lấy hơi mấy cái rồi mới nói: "Đã lập án rồi thì phủ Ung Châu sẽ tận lực tra tìm. Chưởng quỹ cũng đừng lo lắng quá."

Tào Phương Thạc lại cung kính vái một vái: "Đa tạ Ngô vương điện hạ."

Khi Lý Khác về đến phường Vĩnh Gia nơi vương phủ tọa lạc, trời đã nhá nhem. Vầng trăng non e lệ nấp sau đám mây bồng bềnh, chỉ thỉnh thoảng khẽ dịch chuyển theo gió.

Lúc này có mười mấy người tụ tập ở cửa vương phủ, hò hét chuyển đồ đạc trên hai chiếc xe ngựa vào bên trong. Vũ Lương thấy Lý Khác về, vội vàng lại đón, cầm cương ngựa cho y, cười rạng rỡ: "Điện hạ nhìn xem, đây đều là đồ Giang Hạ vương phi tặng cho vương phi đấy. Làm bọn tiểu nhân mệt chết đi được!"

Lý Khác xuống ngựa, thấy chỉ riêng những bọc trong tay mấy tiểu nô Chu Lục, Tiền Kim, Vương Ma đã có hơn chục chiếc chăn lông dùng trong mùa đông, mấy chục súc gấm Thục màu sắc tươi tắn, có cả hai bộ văn phòng tứ bảo, chưa kể phía sau vẫn còn rất nhiều đồ chưa khuân xuống. Y không khỏi kinh

ngạc: “Thế này thì thím chuyển non nửa kho của Giang Hạ vương phủ sang đây rồi còn gì.

Nói rồi, Lý Khác định vào phủ thì bất cẩn vấp phải ba bao gai: “Không phải đấy chứ? Sao lại có nhiều rau củ quả thế này?”

Cẩm Quỳ ở bên cạnh giúp kiểm kê số lượng cười tít mắt: “Bẩm điện hạ, hậu viện của Giang Hạ vương phủ có một bãi rộng chuyên dùng để trồng rau. Giang Hạ vương phi nói sắc mặt vương phi nhà chúng ta không đủ hồng hào, phải ăn thêm rau quả để bồi bổ, sau đó lập tức sai người ra hậu viện hái những thứ này”

Lý Khác hít sâu một hơi, để lại một câu “Các ngươi vất vả rồi”, đoạn đi thẳng về phía Cảnh Hạnh trai.

Trong phòng ngoài của Cảnh Hạnh trai cũng bày hai hòm lớn, chứa đầy quần áo và đồ chơi của trẻ con. Tiểu La đang kiểm tra sắp xếp từng thứ một. Kỳ Úc cầm một con hổ vải đính sáu chiếc chuông nhỏ trêu đùa Phong nhi đang trong vòng tay của nhũ mẫu. Cô bé trông xinh xắn như ngọc như ngà, còn chưa đầy một tuổi mà hai mắt đã trong veo lấp lánh. Thấy con hổ vải cô bé cũng không sợ, chỉ cười khúc khích không thôi.

Lý Khác rảo bước đến gần, đón lấy cô bé từ tay nhũ mẫu. Phong nhi quay đầu ôm cổ Lý Khác, gọi một tiếng “cha” bằng giọng bé con thơm mùi sữa. Trái tim Lý Khác tan chảy vì tiếng gọi này, trong thoáng chốc y liền cảm thấy trên đời này không còn bất cứ chuyện gì có thể làm mình phiền não được nữa. Kỳ Úc vội bước tới, thơm vào bàn tay nhỏ bé mềm mại của Phong nhi: “Phong nhi biết gọi cha từ bao giờ thế? Nào, gọi mẹ đi con.”

Không biết Phong nhi đang ô a gì trong miệng, mãi sau mới bập bẹ gọi: “Mẹ… mẹ, cha, cha…”

“Phong nhi thông minh quá! Sao lại thông minh như thế nhỉ?” Kỳ Úc nhận lấy một chiếc trống bỏi từ tay Tiểu La, ngắm nghía rất hào hứng, không kìm được lắc nó trước.

Lý Khác thấy Phong nhi có vẻ mỏi, bèn khẽ vỗ lưng cô bé, đợi cô bé ngủ say mới cẩn thận giao cho nhũ mẫu, sau đó nắm tay Kỳ Úc, dịu dàng nói: “Là vì Phong nhi giống mẹ của nó mà.

“Thật sao?” Kỳ Úc nhìn chằm chằm vào mắt Lý Khác, hỏi rất nghiêm túc.

“Ta đã lừa nàng bao giờ đâu?” Lý Khác dắt tay Kỳ Úc vào phòng trong, “Hôm nay nàng cho cả Phong nhi sang Giang Hạ vương phủ à? Sao thím lại tặng nhiều đồ như thế?”

Kỳ Úc cởi chiếc áo choàng màu đỏ thẫm trên người, nói với vẻ khá là bất lực: “Thiếp đã bảo thím ấy không biết bao lần rồi, nhà kho của chúng ta không chất nổi lắm đồ như thế, nhưng thím ấy lại không tin. Lần này còn tặng nhiều đồ hơn trước kia. Lần sau thiếp không dám sang nữa.”

Lý Khác cười ha hả: “Tuyết Lộ đứng bên cạnh nhìn à?”

“Tỉ ấy không chỉ nhìn. Kỳ Úc khẽ thở dài, “Tỉ ấy còn chọn giúp thím cơ! Cuối cùng lại xúi thím tặng thêm hai chiếc lư hương toan nghệ bằng đồng điếu.”

Lý Khác khẽ gõ chiếc trống bỏi trong tay Kỳ Úc: “Bọn họ sợ cả đời này không thể gặp lại Tuyết Nhạn nữa, dù sao cũng phải tìm nơi để gửi gắm tình cảm mà?

Kỳ Úc không cầm lòng được bắt đầu sụt sịt, sau đó lại thắc mắc: “Trông thiếp giống Văn Thành công chúa lắm sao?”

Lý Khác lắc đầu: “Không hề giống. Chỉ là muội ấy trạc tuổi nàng, trông xinh đẹp như nàng, lại tài hoa giống nàng, điều này khiến họ nhớ đến muội ấy.”

Kỳ Úc không khỏi bật cười: “Tam lang đổi cách khen thiếp đấy à?”

“Đâu có?” Lý Khác ôm vai Kỳ Úc nói: “Là khen trắng trợn luôn đấy chứ!”

* * *

Giờ Thìn hôm sau, Lý Khác đến chính đường của Đại Lý tự để phê duyệt văn thư của các nơi trình lên. Gần đây bệnh tim đập nhanh của Tương Thành công chúa lại tái phát, Tiêu Nhuệ xin nghỉ mười ngày để tự mình chăm sóc, Lý Khác vung bút cho nghỉ hẳn hai mươi ngày. Chỉ là mấy hôm nay y phải xử lý nhiều việc hơn một chút.

“Điện hạ, ngài thực sự không định giao vụ án Giang Nhất Lưu cho tam pháp ty[*] hội thẩm sao?” Nguyên Nhân Kiền ngồi quỳ trước mặt Lý Khác, giở xem bản tấu sớ phủ Sùng Châu gửi lên từ hai hôm trước.

Tuy cùng là Đại Lý thiếu khanh, nhưng bình thường Nguyên Nhân Kiền không dám ngồi ngang hàng với Tiêu Nhuệ, ngay cả trong những buổi tiệc riêng, gã cũng luôn biết điều ngồi dưới Tiêu Nhuệ. Mấy năm trước, hồi gã còn là huyện lệnh huyện Quế của An Châu, Lý Khác rất tán thưởng gã, luôn cảm thấy gã có tiền đồ vô lượng. Đến nay xem ra mắt nhìn người của y cũng không tồi.

Lý Khác nhìn vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ của gã, hỏi ngược lại: “Nguyên thiếu khanh thấy phủ Sùng Châu phán quyết vụ án này thế nào?”

Nguyên Nhân Kiền cau mày, giơ tay vuốt bộ râu dài theo thói quen: “Theo thần thấy, thứ sử Sùng Châu Dương Dự đã không rõ luật, còn chẳng hiểu tình. Giang Nhất Lưu biết mẹ của mình bị hầu thiếp của cha hãm hại, nhưng vẫn phụng dưỡng bà ta suốt mười năm, để đền ơn mười năm nuôi nấng của bà ta. Sau này, cũng bởi Giang Trần thị có tật giật mình, muốn giết Giang Nhất Lưu để diệt khẩu, trong lúc giằng co, Giang Nhất Lưu mới ngộ sát Giang Trần thị. Sự thật đã rõ ràng, cũng có nhiều nhân chứng có thể chứng minh. Thần cho rằng, tội của Giang Nhất Lưu không đến mức phải chết. Thứ nhất, Giang Trần thị trước đã giết người, sau lại ủ mưu giết người, thực sự chết chưa hết tội. Thứ hai, Giang Nhất Lưu không hề cố ý giết người. Thứ ba, sau khi giết người, Giang Nhất Lưu đã chủ động đầu thú, thành khẩn nhận tội. Vậy mà phủ Sùng Châu lại coi đó là tội đại ác, xử treo cổ Giang Nhất Lưu, thực sự không ổn.”

“Vậy chẳng phải là xong rồi hay sao?” Lý Khác mỉm cười nói, “Lẽ nào Nguyên thiếu khanh còn muốn bản vương giao vụ án đơn giản như vậy cho tam pháp ty phúc thẩm à? Cứ trả thẳng về, để phủ Sùng Châu sửa án là được.”

“Nhưng mà…” Nguyên Nhân Kiền nghĩ một chút rồi nói, “Nếu điện hạ không làm theo quy trình này, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, thì ngài là người phải chịu trách nhiệm đấy ạ!”

Lý Khác xếp gọn tám bản tấu sớ đã phê xong ở trước mặt, lại bắt đầu giở xem bản tiếp theo, phản đối: “Lãng phí thời gian vào

quy trình không cần thiết này thì không đáng”

Nguyên Nhân Kiền vẫn muốn nói gì đó, nhưng lại thấy Quý Ân dẫn theo Tề Trưởng Thăng buồn bã ủ ê bước vào. Tề Trưởng Thăng vừa thấy Lý Khác, mắt liền sáng lên: “Điện hạ, sáng nay trưởng phường đến báo, đêm qua có một người Đột Quyết chết trong tiệm đồ ngọc thuộc phường Tường Hòa, hung thủ chính là chưởng quỹ Tào Phương Thạc.

Bàn tay cầm bút đỏ của Lý Khác hơi khựng lại. Đêm qua, người Đột Quyết, Tào Phương Thạc… hung thủ? Mấy từ này như ánh chớp xẹt qua đầu Lý Khác. Sau một thoáng do dự, Lý Khác tiếp tục múa bút phê nhanh tấu sớ, nói mà không ngẩng đầu lên: “Đã biết hung thủ là ai, chẳng phải ông nên mau đi bắt người, sau đó thẩm vấn kỹ càng hay sao?”

Tề Trưởng Thăng gãi đầu. Trong một thoáng nhấc tay lên, ông đã phát hiện chiếc áo quan trên người mình lại chật rồi. Xem ra vợ ông nói đúng, ông thực sự phải hãm sức ăn lại: “Điện hạ, vụ án liên quan đến người Đột Quyết, phủ Ung Châu không có quyền can dự trực tiếp. Hay là ngài bớt thì giờ đích thân qua xem một chút đi ạ.”

“Không cần bớt thì giờ. Đi luôn thôi.” Lý Khác đứng dậy chỉnh lại vạt áo hơi xộc xệch, “Ngồi xe ngựa của phủ Ung Châu các ông!”

Lúc Lý Khác đến tiệm đồ ngọc ở phường Tường Hòa, hai ngỗ tác của phủ Ung Châu đã khám nghiệm tử thi xong, đang nói chuyện vu vơ với trưởng phường Thôi lão thất. Tào Phương

Thạc mặc quần áo giống hôm qua, đang gục đầu không nói một lời, vẻ mặt vô cùng kinh hoảng.

Thôi lão thất bị mù một bên mắt do hồi nhỏ nghịch lửa, cho nên ông ta chỉ có thể nghiêng người, hành lễ với Lý Khác bằng một tư thế rất là quái dị: "Ngô vương điện hạ, chuyện là thế này. Hôm nay lúc trời còn chưa sáng, tiểu nhân thấy trướng bụng nên dậy đi ngoài. Đi xong thì không buồn ngủ nữa, định ra ngoài đi dạo. Nhưng đi đâu bây giờ? Tiểu nhân ngẫm nghĩ, sát vách có Vương lão đầu ở nhà một mình, nhất định cảm thấy buồn chán, nhưng lại sợ ông ta dậy muộn, thế là.."

"Thôi lão thất! Bản vương không có hứng nghe những thứ này!" Lý Khác gắng nhịn, song cuối cùng vẫn thô bạo ngắt lời, "Nói vào chuyện chính đi!"

Thôi lão thất giật mình thưa: "Vâng! Điện hạ. Chuyện là... vừa đi đến phố Tây, tiểu nhân nghe thấy tiếng hét chói tai của Tào chưởng quỹ. Tiểu nhân vội chạy đến xem, thì thấy người Đột Quyết đó ôm bức tranh Võ thánh ngã trong vũng máu. Tào chưởng quỹ cầm chủy thủ trong tay, sợ đến tái cả mặt."

Lý Khác đảo mắt nhìn sang Tào Phương Thạc đang đờ đẫn, ôn tồn hỏi: "Ông giết người này à, Tào chưởng quỹ?"

Tào Phương Thạc cúi đầu thật thấp, nói lí nhí: "Tiểu nhân không... không biết."

"Không biết?" Tề Trưởng Thăng chen lên làm Hoàng bổ đầu đứng bên cạnh bị đẩy bật vào trong đám đông xem náo nhiệt, tức giận nói, "Phải thì thừa nhận, không phải thì kêu oan, không biết là cớ làm sao?"

Tào Phương Thạc nhìn thi thể phủ vải trắng ở bên cạnh, trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Tề trưởng sử không biết đấy thôi.. tiểu nhân thật sự không rõ. Sáng nay lúc tỉnh dậy, tiểu nhân phát hiện mình nằm giữa cửa hàng, còn cầm cả dao trên tay. Lúc đó tiểu nhân sợ chết khiếp, không kìm được mà hét lên, mới làm kinh động trưởng phường"

Tề Trưởng Thăng quan sát vẻ mặt của Lý Khác, thấy y không có ý mở miệng, bèn hỏi tiếp: "Nói vậy tức là ngươi giết người xong thì ngất xỉu sao?"

"Không! Không phải..." Tào Phương Thạc phủ nhận theo bản năng, nhưng ngay lập tức lại ngập ngừng, "Tiểu nhân chỉ nhớ đêm qua trước khi đi ngủ có nghe thấy tiếng động trong cửa hàng, lúc đi ra xem thì thấy có một bóng người đang đung đưa trước bức tranh Võ thánh. Sự việc sau đó, tiểu nhân không thể nhớ nổi..."

Lý Khác nhìn hai người Đột Quyết cao to vạm vỡ bên cạnh Tào Phương Thạc, hỏi: "Các ngươi đi cùng với người chết này à?"

Hai người đó nhìn nhau, lúng túng lắc đầu. Một trong hai người nói bằng tiếng quan thoại cực kỳ ngọng nghịu: "Chúng tôi... làm ăn... bạn... hắn."

"Các ngươi là thương nhân Đột Quyết, hắn là bạn của các ngươi, đúng chứ?" Lý Khác lặp lại lời của người đó, "Vậy tại sao nửa đêm hắn lại đột nhập vào cửa hàng của Tào chưởng quỹ? Lúc đó các ngươi có ở cùng nhau không?"

Lý Khác sốt ruột, liền nói hơi nhanh. Hai người kia lại nhìn nhau lần nữa, người vừa nói ban nãy tắc tị một lúc lâu rồi mới

lên tiếng: “Chúng tôi… không biết… đêm qua ngủ sớm… hắn… đi rồi.

“Hoàng bổ đầu!” Lý Khác lớn tiếng gọi, “Mau mời Dương công tử đến đây.”

Lúc đến, Dương Chính Đạo mặc một bộ áo bào quan màu tím với hoa văn mây lành, trông rực rỡ chói lọi, làm lóa mắt người. Hai người kia thấy gã, lập tức đặt tay lên ngực, quỳ một gối xuống hành đại lễ, thái độ đối với gã còn cung kính hơn với Lý Khác mấy phần. Tề Trưởng Thăng hoài nghi nhìn họ, xoa tay, cũng không nói gì.

Sau khi kiên nhẫn nghe họ kể xong, Dương Chính Đạo nói: “Điện hạ, bọn họ bảo rằng, bọn họ đều là thương nhân buôn ngựa người Đột Quyết, đến Trường An vào trưa hôm kia, sau đó nghỉ ở quán trọ Thái An của phường Tường Hòa. Người chết tên là Đồng La Tân Vượng, hôm qua ăn trưa xong thì rời quán trọ một mình, đến tận trước khi họ ngủ cũng chưa thấy quay về. Bọn họ cho rằng hắn ở lại kỹ viện, nên cũng không để tâm lắm. Sáng nay nghe tiểu nhị quán trọ nói có án mạng, bọn họ ra ngoài xem thì phát hiện người chết lại chính là Đồng La Tân Vượng.”

Lý Khác nhíu mày, rõ ràng rất không hài lòng với những lời không chút giá trị này. Thế nên y lại nói: “Hỏi bọn họ xem Đồng La Tân Vượng có đặc biệt thích thứ gì không? Như là tranh chữ hay châu báu đồ ngọc chẳng hạn.”

Dương Chính Đạo nói chuyện với họ một lát, rồi lắc đầu: “Bọn họ bảo, ngoài đàn bà ra, Đồng La Tân Vượng không có sở thích gì khác.

“Đa tạ biểu huynh. Nói rồi, Lý Khác liền bước đến trước mặt Tào Phương Thạc, “Tào chưởng quỹ đã là nghi phạm giết người duy nhất, thế thì theo lý bản vương phải bắt giam ông trước khi tra rõ sự thật.”

Vẻ khiếp sợ trên mặt Tào Phương Thạc tan dần, ông ta bình tĩnh nói: “Tiểu nhân hiểu.”

Hai người Đột Quyết nhìn Đồng La Tân Vượng đã chết, lại ngắc ngứ rặn ra mấy từ: “Chúng tôi… hắn… phải mang đi.”

“Hắn là bạn của các ngươi, tất nhiên hậu sự của hắn sẽ do các ngươi giải quyết.” Lý Khác phủi mấy bông hoa quế dính trên vạt áo, làm hương thơm rơi khắp mặt đất. Y nhìn đám đông trước mặt, cứ cảm thấy hình như có thứ gì đó đang quấn lấy mình, sau khi y gấp rút vùng ra, nó lại trói quanh người y một lần nữa. Y không kìm được thở dài khe khẽ, lòng đầy tâm sự nói: “Nguyên thiếu khanh, ngươi lo liệu việc ở đây nhé. Biểu huynh, chúng ta đi.”

Dương Chính Đạo ừ một tiếng, lúc định quay người rời đi thì lại nghe thấy đằng sau có người cao giọng hét lên, giống như có ai đó đang đổ một chậu đầy ắp băng tuyết từ trên trời xuống, lập tức khiến gã đông cứng không cử động nổi. Lý Khác biết câu nói đó không hề đơn giản, bèn kéo tay áo gã, nói thầm: “Không được trả lời, không được ngoảnh đầu, chúng ta lên xe ngựa.

Lý Khác đưa túi nước vừa nãy mang lên xe cho Dương Chính Đạo: “Xin lỗi, ta không nên bảo huynh tới. Thực ra ta chỉ cần từ từ phân biệt là có thể hiểu bọn chúng nói gì.”

Dương Chính Đạo uống một hơi hết già nửa nước trong túi, siết chặt hai tay rồi lại buông ra: “Không cần ôm đồm tất cả mọi

việc như thế. Khác đệ, đây là chuyện của ta."

"Chuyện của huynh cũng là chuyện của ta. Lý Khác vén rèm, nhìn dòng người hối hả trên đường phố, ánh mắt bâng quơ lơ đãng, "Huynh biết đấy. Rất nhiều đáp án của sự việc nhìn thì có vẻ trọn vẹn, nhưng không phải là không có kẽ hở. Ta không cố chấp truy tìm chân tướng nữa chỉ vì người ta yêu, chứ không phải là tự nguyện muốn từ bỏ."

"Ta hiểu" Dương Chính Đạo quấn sợi dây của túi nước quanh ngón tay rồi siết chặt, đến khi ngón tay tái đi mới từ từ nới lỏng dây, "Vừa nãy kẻ đó nói là... lẽ nào Tùy vương đã quên sứ mệnh mình gánh trên vai, cam tâm tình nguyện làm bề tôi cho người khác như vậy sao?"

* * *

Gió cuốn theo một chiếc lá phong vào. Lý Khác cúi người nhặt lên, chầm chậm phủi đi bụi dính bên trên, trong lòng trào dâng một nôi chua xót khôn tả. Y giống như đang nói với Dương Chính Đạo, lại tựa hồ nói với chính mình: "Không sao, tất cả cứ để ta giải quyết.

Dương Chính Đạo nhìn y, dường như sau khi biết chân tướng năm xưa, sau lời thề sẽ bảo vệ chu toàn cho tất cả mọi người dưới chân núi Ly Sơn, y đã không còn là cậu thiếu niên lòng đầy đau buồn và phẫn uất lúc lần đầu gặp gã nữa. Tuy y không nói, nhưng Dương Chính Đạo biết, trước lúc lên đường nhất định Lý Thế Dân đã trao cho y thứ quyền lực có thể sánh ngang, thậm chí còn cao hơn thái tử. Y có năng lực nắm giữ

quyền lực này. Gã tin Lý Khác, ngay khi biết tên của Lý Khác từ miệng người đàn bà đó, gã đã tin.

Cho nên gã chỉ gật đầu, mỉm cười nói: "Đương nhiên rồi."

Xe ngựa vừa đến cổng chính của Đại Lý tự thì thấy chủ bạ Hoàng Ngọc Tu tất tả bước tới, vái chào: "Cuối cùng điện hạ cũng đã về. Khánh Quý công công mời ngài đến Đông cung ngay lập tức, thái tử có việc quan trọng muốn bàn bạc." Lý Khác giẫm ghế xuống xe, vừa đi vừa nói: "Đợi ta thay quần áo đã. Khánh Quý có nói là việc gì không?"

Hoàng Ngọc Tu đi theo sau y, trên khuôn mặt gầy gò hiện ra vẻ lo lắng: "Hạ quan cũng không biết. Có điều, hạ quan thấy thái độ của hắn khác xa mấy lần trước, có vẻ là sốt ruột thật sự."

Kể từ khi giám quốc đến nay, thái tử từng nhiều lần mời Lý Khác đến thương nghị những việc quan trọng. Nhưng theo Lý Khác thấy, những "việc quan trọng" này thật ra cũng chẳng có chỗ nào cần phải thảo luận. Dựa vào kiến thức của mình, thái tử hoàn toàn có thể xử lý nhanh chóng gọn gàng. Y làm vậy chắc là để giữ tiếng thơm biết kính hiền đãi sĩ, tôn trọng hoàng huynh. Ân tình không tốn sức này, Lý Khác cũng vui vẻ mà thành toàn cho.

Khánh Quý đang đứng hầu bên ngoài thư phòng điện Phúc Tuyền của Đông cung, vừa trông thấy Lý Khác, nhớ đến vẻ mặt ngạc nhiên kinh hoàng của thái tử khi xem hai bức văn thư ban nãy, sợi dây thít chặt trong tim hắn liền lỏng ra ngay.

Lúc này thái tử Lý Trị đang một mình đứng chắp tay sau lưng, một chiếc chén sứ viền vàng có hình hoa hải đường lăn

lóc trên bàn, nước trà vãi ra gần hết. Nghe thấy Khánh Quý thông báo, y nhanh chóng quay người lại, vội vàng nói: "Tam ca không cần đa lễ. Công việc mới quan trọng" Nói rồi, y liền lấy từ trong tay áo ra hai bức tấu báo bị y vò hơi nhăn, đưa cho Lý Khác: "Trước khi lên đường bệ hạ dặn dò cô, nếu gặp việc lớn không quyết định được thì nhất định phải bàn với tam ca."

Lý Khác đọc nhanh như gió. Bức tấu báo thứ nhất do tướng giữ Y Châu là A Sử Na Xã Nhĩ trình lên, nói một tháng gần đây, người Đột Quyết nhiều lần điều binh, thái độ rục rịch ngóc đầu đã rất rõ ràng. Lần trước bọn họ còn bắt được một tên tiểu tốt mưu đồ vượt biên, hắn không chịu mở miệng, cuối cùng chết bất đắc kỳ tử trong quân trướng. Bức thứ hai là quốc thư của Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn đệ trình, nói rằng đã phái đoàn sứ thần đến Trường An dâng báu vật, để tạ ơn giúp đỡ lên ngôi của Thiên khả hãn năm xưa.

"Một mặt điều quân gây hấn, một mặt dâng báu vật để tỏ ý tốt… rốt cuộc tay khả hãn này đang rắp tâm điều gì?" Lý Khác gập văn thư lại, từ từ nhíu chặt đôi mày.

Lý Trị nghe y nói vậy, lòng càng hoang mang: "Tam ca cũng cảm thấy việc này rất kỳ lạ nan giải sao?"

"Có kỳ lạ. Nhưng không hề nan giải. Nước trà trên bàn rỏ lên mu bàn tay Lý Khác, mát lạnh thấu tim, y nói bình thản như không: "Thái tử, chúng ta không sợ bọn chúng. Quân của A Sử Na Xã Nhĩ là tường đồng vách sắt, nếu Đột Quyết thực sự quyết định sai lầm thì người có đi không có về sẽ chỉ là bọn chúng. Về phần đoàn sứ thần, bọn chúng muốn đến thì cứ đến, trên địa bàn của chúng ta, còn sợ không để mắt nổi sao?"

Lý Trị tập trung ngẫm nghĩ một hồi, rồi thở phào nhẹ nhõm: “Tam ca nghĩ vậy thật à? Không phải cố ý làm an lòng cô đấy chứ?”

Lý Khác ngồi thẳng người, khẳng định: “Phải! Thái tử yên tâm. Chúng ta chỉ cần tùy cơ ứng biến là được.”

Mục tiêu của bọn chúng không phải là Trường An, cũng chẳng phải ngươi, tất nhiên ngươi không cần lo lắng. Lý Khác suy nghĩ, cuối cùng cũng chẳng nói ra những lời trong lòng. Những tên Đột Quyết vô cớ sinh sự ở cửa Trí Bảo trai, mấy tên Đột Quyết có lời nói và hành động khác thường ở trong tiệm đồ ngọc, tên Đột Quyết chết dưới dao của Tào Phương Thạc. Bọn chúng gọi Dương Chính Đạo là Tùy vương, kính trọng gã còn hơn cả y. Bọn chúng định ly gián mối quan hệ giữa y và Dương Chính Đạo, hay là giữa y và Lý Trị, hay thậm chí là giữa y và Lý Thế Dân?

Dường như Lý Trị hoàn toàn không nhận thấy vẻ lo ngại không che đậy nổi trên mặt Lý Khác, chỉ đứng dậy đi quanh quẩn vài bước trong phòng, cuối cùng dừng trước giá sách, giơ tay sờ một quyển binh thư, có vẻ đã hạ quyết tâm, ngoảnh đầu lại nói: “Tam ca, cô giao tất cả cho tam ca xử lý.”

“Tất cả?” Lý Khác thắc mắc: “Ý thái tử là gì?”

Lý Trị cầm quyển binh thư đó trong tay, do giở đọc quanh năm suốt tháng, dây da bên trên đã rách mấy chỗ: “Tất cả mọi việc liên quan đến Đột Quyết. Bất kể tam ca quyết định như thế nào, cô cũng sẽ làm theo.”

Lý Khác gật đầu, không hề có ý thoái thác: “Thái tử yên tâm, đương nhiên thần sẽ gắng hết sức mình.”

Đây đã là lần thứ hai y nói ra hai chữ "yên tâm" chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Lý Trị từ từ thu lại tia sáng sắc bén nơi đáy mắt, vạch móng tay lên bàn như thể không hề để ý: "Vậy thì vất vả cho tam ca rồi."

Hoàng hôn cuối thu đã đượm phần vắng vẻ quạnh hiu, gió cát mặc sức tung bay trong không trung, nơi nào cũng luồn tới, làm mờ mắt mọi người. Trên hành lang giữa điện Phúc Tuyền và điện Thừa Bình, Khánh Quý đang cho chim sẻ vàng ăn. Thấy Lý Khác đi ra, hắn vội vàng dừng tay, sốt sắng lại nghênh đón, cung kính nói: "Nô tài xin tiễn điện hạ rời cung"

Tiếng hót của mấy con chim sẻ vàng trong lồng nối tiếp nhau liên tục, không có giai điệu hay mỹ cảm gì, tự dưng lại khiến người ta bực dọc hơn. Lý Khác cũng chẳng để ý đến hắn, ngước mắt nhìn cái lồng đó, ngờ vực hỏi: "Lồng không có cửa, các ngươi không sợ chim bay mất sao?"

Khánh Quý tươi cười nói: "Điện hạ không biết đấy thôi, Tiêu lương đệ rất thích mấy con chim sẻ vàng này. Chúng chỉ cần hót dăm tiếng dễ nghe là có thể đổi được một ngày ăn uống ngon lành, ở bên ngoài đâu có đãi ngộ tốt như thế? Chưa biết chừng còn phải lo về tính mạng nữa! Vậy mới nói, cửa lồng có đóng hay không thực ra như nhau. Nô tài có đuổi chúng đi, chúng cũng sẽ không đi."

Vốn dĩ Lý Khác chỉ thuận miệng hỏi một câu, nghe hắn nói vậy không khỏi có thêm ba phần tò mò, bèn thò tay vào trong lồng, cẩn thận cầm một con sẻ vàng béo núc trên tay, vuốt ve một lúc rồi đột ngột thả tay ra. Con sẻ vàng lập tức bay vút lên

trời, nhưng nó chỉ lượn hai vòng trên không là lại trở về lồng. Khánh Quý cười tủm tỉm: "Điện hạ thấy đó, nô tài đâu có lừa ngài!"

"Hướng về tự do là bản năng của chim sẻ, nhưng bọn chúng lại cam chịu không muốn... Lý Khác nói đến đây, trái tim chợt trĩu xuống, giọng nói có chút ngưng trệ, "Đúng là chuyện lạ."

Khánh Quý thấy y có hứng thú, liền đi theo sau, lải nhải những chuyện về mấy con sẻ vàng đó. Cứ thế lại nói sang câu chuyện nhàm chán là thái tử sủng ái Tiêu lương đệ như thế nào.

Sau một ngày tất bật bên ngoài, về đến vương phủ, Lý Khác thấy bụng đói cồn cào, chỉ muốn lập tức ngồi xuống ăn cơm.

Trong phòng khách của Cảnh Hạnh trai, Bạch Đàn đang dặn dò Tiểu La tỉ mỉ: "Nhớ hằng ngày phải tưới nước cho hoa cỏ mà vương phi thích, cách vài hôm là phải cắt tỉa những cành thừa. Mỗi ngày cho cá chép cảnh trong ao nhỏ ngoài Thiên Hương tạ ăn ba lần, số lượng không được nhiều cũng không được ít. Còn nữa, vương phi không thích người ngoài đụng vào tranh chữ của người, vì vậy dù bám bụi cũng không được tùy tiện lau. Ngoài ra, Khinh Vân vừa mới sinh ngựa con, phải chọn loại cỏ tươi non nhất cho nó ăn.."

Tiểu La chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu lặp lại lời của Bạch Đàn để nhớ kỹ hơn.

Lý Khác đứng bên cạnh nghe một lát rồi cười ngắt lời: "Nói kỹ càng như vậy, nghĩa là Kỳ nhi đã tìm được cho ngươi một nhà chồng tốt rồi sao?"

Bạch Đàn chắp tay nhún mình thi lễ, khuôn mặt đã sớm đỏ bừng vì xấu hổ, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Tiểu La trả lời thay cô: “Điện hạ không biết đấy thôi, Bạch Đàn tỉ tỉ chưa cần vương phi tìm cho nhà chồng tốt, hộ vệ tiểu Quý đã cầu thân với Bạch ma ma ba lần rồi đấy ạ!”

Lý Khác mỉm cười lắc đầu, đi tiếp. Đằng sau, Bạch Đàn đang đuổi Tiểu La chạy khắp phòng, đòi Tiểu La trả lại hai chiếc vòng ngọc mà mình đã tặng lần trước.

Vừa bước vào phòng trong, Lý Khác thấy Cẩm Quỳ và Vân Hương đang sắp sửa mấy bộ váy áo thường ngày Kỳ Úc thích mặc nhất, liền rảo bước tới kéo tay nàng: “Kỳ nhi, nàng sắp ra ngoài ư?”

“Tam lang không nỡ xa thiếp à?” Kỳ Úc nháy mắt, trong mắt dường như lấp lánh ánh sao, “Nói cũng phải. Từ khi chúng ta thành thân đến nay, vẫn chưa xa nhau dù chỉ một ngày. Huống hồ giờ còn có Nhân nhi và Phong nhi.”

“Vậy để ta đi cùng nàng” Lý Khác không muốn thấy nàng cau mày, mở miệng nói luôn không cần suy nghĩ.

“Điện Thuận Hòa của Đông cung là nơi chàng có thể đến sao?” Trong mắt Kỳ Úc chứa đầy nét cười.

“Tiêu lương đệ?” Trái tim Lý Khác thắt lại, y hỏi, “Là cô ta bảo nàng đến à? Tại sao lại đi? Đi bao lâu?”

“Trông bộ dạng căng thẳng của chàng kìa! Miên Man là em gái thiếp mà.” Kỳ Úc thấy vẻ mặt y bỗng chốc trở nên cảnh giác, liền nhẹ nhàng thủ thỉ, “Hôm nay thiếp đến thăm, thấy tinh thần muội ấy không tốt lắm, luôn miệng bảo là nhớ nhà, lại sợ

người hầu chăm sóc không được chu toàn. Muội ấy mang thai lần đầu, trong lòng khó tránh khỏi có chút hồi hộp."

"Cô ta là sủng phi của thái tử, ai dám không chăm sóc cô ta cho tốt?" Lý Khác phản bác, "Cho dù cần người bên cạnh, cũng nên bảo chị ruột tới, tệ lắm thì vẫn còn có chị dâu cơ mà?"

"Muội ấy cũng coi thiếp là chị ruột mà!" Kỳ Úc đút hai tay vào trong tay áo của Lý Khác để sưởi ấm, dựa đầu vào vai y nói, "Cùng lắm là mười ngày nửa tháng. Thấy muội ấy không việc gì là thiếp sẽ về ngay. Được không?"

Lý Khác khẽ hừ một tiếng: "Tiêu lương đệ và ta, rốt cuộc ai quan trọng hơn?"

Kỳ Úc nghe thấy câu này không nhịn được phải bật cười: "Ngô vương điện hạ, chàng đã lớn thế này rồi, còn hỏi câu chỉ có trẻ lên ba mới hỏi như vậy ư? Tất nhiên là chàng quan trọng, trên đời này chẳng có ai quan trọng hơn chàng."

Chương 14
Giông tố sắp đến

Ánh trăng vượt mây tới, tiếng gió chạm cây vang. Lúc này, ánh trăng êm dịu đang xuyên qua cửa sổ chiếu xuống mặt đất, để lại những chiếc bóng biến ảo khôn lường. Gần đây Lý Khác luôn ngủ không ngon giấc, ngay cả tiếng lá hòe rụng bên ngoài cũng có thể đánh thức y dễ dàng. Y hơi nghiêng người sang, thấy Kỳ Úc đang say giấc ôm chặt cánh tay trái của mình, đành rón rén dùng tay còn lại đắp kín chăn cho nàng.

Một cô gái không có nỗi niềm tâm sự gì thật là may mắn. Lý Khác nói thầm, hôn phớt lên mắt nàng nhẹ như chuồn chuồn đạp nước, tình cảm đậm sâu, thương yêu vô hạn.

Nhưng mà, cô Tiêu lương đệ đó... Lý Khác giơ tay chống đầu, đôi mày đang giãn giờ lại từ từ nhăn lại. Không biết tại sao, y luôn cảm thấy nội tâm của cô gái trông có vẻ thẳng thắn đáng yêu này lại sâu không thể dò, so với Tô Việt năm xưa chỉ có hơn chứ không có kém. Tô Việt lấy oán báo ân, Kỳ nhi đương nhiên khó chịu, nhưng dẫu sao giao tình vẫn chưa sâu đậm lắm, nên cũng không quá buồn bã. Nhưng Tiêu Miên Man thì khác, một khi cô ta nổi ý định gì đó không nên có, sợ rằng Kỳ nhi sẽ rất đau lòng.

Nghĩ đến đây, Lý Khác bỗng bật cười. Chẳng trách Tiêu Nhuệ thường nói là y bao bọc Kỳ nhi quá mức. Nàng có tâm tư trong sáng đơn thuần, nhưng tuyệt đối không phải là một cô gái tầm

thường không có năng lực phòng bị và phân biệt. Nàng có mưu lược, có can đảm, cũng có khí phách cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán. Nàng là tình yêu duy nhất đời này của y, y nên an tâm mới phải.

Có điều, mấy đám người Đột Quyết đến với ý đồ xấu đó nên giải quyết thế nào? Dương Chính Đạo gặp chuyện dính đến Đột Quyết và người đàn bà đó, rõ ràng đã mất đi quá nửa năng lực bình tĩnh suy nghĩ; còn Tiêu Nhuệ lúc này thì dồn hết tâm trí vào Tương Thành công chúa, e là cũng chẳng giúp được gì. Về phần thái tử... đâu phải y không biết rằng thái tử không thực sự coi trọng y, mà chỉ muốn tìm một người có thể ra mặt thay mình, thậm chí gánh tội hộ mình.

Nhưng y vẫn đồng ý, hơn nữa còn đồng ý không chút do dự. Chỉ vì trong khoảnh khắc ấy, y nhớ đến những lời Lý Thế Dân nói khi chăm chú nhìn y đêm hôm đó: Tâm tư của con trẫm hiểu cả, nên trẫm mới tin tưởng con. Vì sự tin tưởng này, y sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp thái tử.

Càng nghĩ, Lý Khác càng cảm thấy đầu óc căng lên khó chịu. Tiếng nhạn kêu như có như không từ xa vẳng tới, lọt vào trong tai y, chỉ còn lại những chuỗi âm thanh hỗn tạp khó nghe.

Vào buổi chầu lớn mười ngày sau, quần thần tề tựu. Chính điện của điện Sùng Đức lặng ngắt, nghĩ đến những trận chiến cam go với Đột Quyết mười mấy năm về trước, ai nấy đều ôm những suy nghĩ riêng, nét mặt đều trang nghiêm.

Hai sứ thần Đột Quyết mặc Hồ phục cổ bẻ màu nâu sẫm, dẫn theo sau một thị nữ áo lam bưng hộp gấm. Ba người đi đến

trước điện, đều cung kính quỳ gối hành lễ: “Sứ thần dưới trướng Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn của Đột Quyết tham kiến hoàng thái tử điện hạ Đại Đường. Chúc điện hạ phúc thọ an khang, vạn sự như ý!”

Lý Trị ngồi ngay ngắn trên cao, cổ áo của chiếc mãng bào mới tinh đang mặc làm cổ y hơi khó chịu. Song để giữ sự uy nghi của người kế vị nước lớn, y vẫn thản nhiên cúi xuống nhìn ba người phía dưới, mở miệng nói: “Mời tôn sứ đứng lên! Không biết Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn phái tôn sứ đến có việc gì?”

Một sứ thần dáng hơi cao, để râu quai nón xoăn nhìn thị nữ áo lam ở đằng sau, thị nữ đó lập tức hiểu ý bước đến bên cạnh hắn, nâng cao chiếc hộp gấm trên tay. Gã râu quai nón chỉ vào chiếc hộp, hơi cúi người nói: “Bẩm thái tử điện hạ, lần trước trong quận Định Tương có một thợ ngọc tình cờ đào được một miếng ngọc bích ở núi Vân Cốc, lúc tìm thấy thì miếng ngọc bích đó đang lờ mờ phát ra ánh vàng. Người thợ không dám giấu riêng, bèn dâng nó cho Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn của chúng thần. Khả hãn cũng cảm thấy vật này hiếm có, nên ủy phái hai sứ thần đem bảo vật này dâng cho Thiên khả hãn bệ hạ của thượng quốc.”

Lý Trị nhìn về phía Lý Khác đang đứng, thấy y khẽ gật đầu mới vẫy tay với Khánh Quý ở bên cạnh. Khánh Quý bước xuống bậc thềm, nhận lấy hộp gấm từ tay của thị nữ áo lam. Gần như đồng thời, bên cạnh vang lên tiếng hốt rơi đánh cạch. Thị nữ cúi người xuống, nhặt tấm hốt rơi dưới chân mình lên đưa cho Dương Chính Đạo. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt mang theo sự

khiêu khích và kích động của thị nữ khiến Dương Chính Đạo không kìm được khẽ rùng mình.

Đại điện yên tĩnh, tiếng động này đã thu hút sự chú ý của không ít người. Lý Khác ngoảnh đầu, thì thầm một câu bên tai gã: "Biểu huynh, cho dù thế nào cũng không được thất lễ"

Lúc này Dương Chính Đạo mới hoàn hồn, vẻ kinh hoàng trên mặt cuối cùng cũng tan dần. Sao có thể là bà ta được? Bà ta đã chết từ mười bốn năm trước rồi. Cho dù không chết, cũng không thể có một khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung như vậy. Người đàn bà đáng sợ đó đã vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này rồi.

Lý Trị dường như không trông thấy cảnh vừa rồi, chỉ nhìn miếng ngọc bích sáng bóng trong suốt trong chiếc hộp gấm: "Cô thay hoàng đế bệ hạ nhận báu vật này, đa tạ thịnh tình của khả hãn các vị."

Tay râu quai nón lại cúi người vái lần nữa, vẻ mặt vẫn khiêm cung lễ độ như cũ: "Điện hạ thích là tốt rồi. Như vậy mới không phụ tấm lòng tôn sùng kính ngưỡng của Đột Quyết chúng thần đối với Thiên khả hãn bệ hạ của thượng quốc.

"Bạt Dã tiên sinh, có nói hoa mỹ hơn nữa cũng vô dụng" Lý Khác nghiêng người về phía hắn, ánh mắt toát ra vẻ chế giễu, "Các ông nhân lúc đại quân triều đình ta Đông chinh, nhiều lần quấy rối ở biên giới giữa Đột Quyết của ông và Đại Đường của ta, là rắp tâm làm gì? Hơn nữa, các ông đã đến Trường An từ mười mấy ngày trước, nhưng tại sao mãi đến hôm nay mới vào cung bái kiến thái tử, đang ủ mưu gì hả?"

"Mười mấy ngày trước… Thượng thư bộ Lại Mã Chu ở bên cạnh lạnh lùng quan sát đã lâu, giờ mới ho khẽ mấy tiếng, cầm

tấm hốt nhìn Lý Khác với vẻ nghi hoặc: “Sao điện hạ biết?”

Một tia lạnh lùng ngưng đọng trong mắt Lý Khác: “Vì bản vương từng thấy hai vị này trong phường Thanh Hòa. Thật sự có ấn tượng sâu sắc.

Bạt Dã Đức Long lại chẳng hề bất ngờ với việc Lý Khác vừa nhìn đã rõ thân phận của hắn. Có lẽ ngay từ lúc giải vây cho Lưu chưởng quỹ ở cửa Trí Bảo trai, Lý Khác đã biết rồi. Vì vậy hắn chỉ nói với vẻ mặt tỉnh bơ: “Ngô vương điện hạ, chúng ta cũng xem như là quen biết từ trước, ngài hà tất phải cố ép nhau như vậy? Thần và đoàn sứ giả chẳng qua là ngưỡng mộ cảnh phồn hoa tráng lệ của thành Trường An, muốn tìm hiểu thêm về phong thổ nhân tình của đô thành thượng quốc, cho nên mới đến sớm hơn mấy hôm. Đây chắc không phải là tội lớn gì chứ?”

“Bạt Dã tiên sinh đúng là biết tránh nặng tìm nhẹ.” Lý Khác oai nghiêm nói, “Bản vương hỏi lại lần nữa, các ông tự tiện đóng quân gây hấn với bách tính ở biên giới của bọn ta, rốt cuộc có mục đích gì?”

Bạt Dã Đức Long từng trông thấy Lý Thế Dân. Năm xưa bên bờ Vị Thủy, Lý Thế Dân đơn thương độc mã vào trong trướng có ba vạn tinh binh Đột Quyết bao vây, hòa đàm với Hiệt Lợi khả hãn. Khí thế nhiếp hồn đoạt phách đó khiến hắn đến nay nhớ lại vẫn cảm thấy lạnh sống lưng. Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên một đường cong không rõ ý tứ, vị Ngô vương này quả thật kế thừa được mấy phần oai phong của hổ phụ.

Nghĩ đến đây, Bạt Dã Đức Long lại nói: “Chỉ là nghe nhầm đồn bậy mà thôi. Từ khi Đột Quyết và Đại Đường giao thương đến nay, thương nhân vùng biên luôn hòa thuận với nhau.

Năm nay thảo nguyên nhiều lần nổi bão, làm ăn khó khăn. Chắc là có một hai kẻ không biết tốt xấu đi gây sự ở đó, sau khi về thần sẽ bảo các tướng lĩnh vùng biên quản giáo nghiêm ngặt hơn. Những năm qua, khả hãn của thần năm nào cũng cống nạp xưng thần với hoàng đế bệ hạ của thượng quốc, giờ còn phái hai sứ giả vượt nghìn dặm đến dâng báu vật, lẽ nào vẫn không đủ để tỏ rõ lòng trung son sắt của chúng thần sao?"

"Nghe nhầm đồn bậy?" Dương Chính Đạo thở nhẹ một hơi, "Bạt Dã Đức Long, nói ra những lời này, ông không cảm thấy hoang đường nực cười sao? Hôm ấy ta thừa biết tại sao ông lại nói với ta hai chữ đó. Rốt cuộc các ông muốn gì? Nếu hôm nay nói cho rõ ràng thì vẫn có thể tránh được một cuộc can qua trong tương lai."

Mã Chu thấy hai người này hùng hổ đe dọa như vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên. Người ta vượt nghìn dặm xa xôi đến dâng báu vật, vả lại thái độ khiêm tốn, lời nói cung kính, không chừng mục đích là để tỏ ý xin lỗi về sự việc lần trước. Hai người này làm như vậy, sợ là sẽ thực sự chọc giận họ. Tuy hiện giờ binh lực giữa Đột Quyết và Đại Đường chênh lệch nhau xa, thực lực cao thấp đã rõ, nhưng chiến sự ở Cao Câu Ly còn chưa kết thúc, nếu lại nổi cơn binh lửa, chắc bệ hạ cũng sẽ không bằng lòng. Thế là ông ta ngẩng đầu nhìn thái tử, nhưng thái tử lại nhìn mấy người trước mặt với vẻ ôn hòa, dường như không có ý mở miệng.

Lúc này, vị sứ thần mặt đen bên cạnh Bạt Dã Đức Long, từ khi bước vào điện đến giờ luôn lặng im không nói, đưa mắt quan sát Lý Khác và Dương Chính Đạo một lúc lâu, sau đó mới

mở miệng: “Chẳng phải người Trung Nguyên rất chú trọng câu ‘người đến là khách’ sao? Ngô vương điện hạ và Tuyên Bình hầu đối xử với khách như thế này ư?”

“Kim Mã tướng quân nói không sai. Nhưng các ông… thực sự là khách sao?” Lý Khác nở một nụ cười ôn hòa điềm tĩnh, hỏi với vẻ vô cùng thân thiện.

Sứ thần mặt đen kinh ngạc nói: “Sao điện hạ đoán được thân phận của tôi?”

“Còn phải đoán ư? Không phải chuyện đã rành rành trước mắt rồi sao?” Lý Khác chậm rãi nói, “Tướng quân Đột Quyết Đan Ba Dương Nhĩ, tóc hơi xoăn, nước da ngăm đen, râu dài đến ngực, bình thường thích đeo đoản đao, hiện giờ tuy không đeo, nhưng bao vẫn ở thắt lưng, chắc hẳn vừa nãy lúc vào điện đã tháo xuống giao cho thị vệ rồi! Theo lời đồn, thú cưỡi ưa thích nhất của tướng quân là một con ngựa cao lớn toàn thân phủ lông màu vàng, nên ông được mỹ xưng là ‘Kim Mã tướng quân. Trên tay áo trái của tướng quân còn vương hai sợi bờm màu vàng, thiết nghĩ nhất định là của con ngựa ông thích cưỡi đó!”

Mã Chu nghe xong mấy câu này, cuối cùng mới quay sang quan sát kỹ hai sứ giả. Bạt Dã Đức Long và Đan Ba Dương Nhĩ là hai mưu sĩ được trọng dụng nhất dưới trướng khả hãn Đột Quyết. Chỉ vì chuyện dâng báu vật cỏn con mà cần phiền hai người này đích thân đến, quả thực hơi kỳ lạ. Có lẽ Ngô vương điện hạ và Tuyên Bình hầu nói cũng không sai, dụng ý của bọn họ thật khiến người ta phải suy nghĩ.

Đan Ba Dương Nhĩ giận đùng đùng quay đầu đi chỗ khác, hồi lâu mới nói tiếp: “Ngô vương điện hạ có chứng cứ gì mà bảo

chúng tôi không phải là khách?"

Lý Khác cười nhưng không nói, chỉ vuốt mái tóc được chải hết sức gọn gàng của mình theo thói quen. Dương Chính Đạo thấy thị nữ áo lam đó đứng bất động như một bức tượng đất, liền trả lời thay Lý Khác: "Chẳng phải Ngô vương điện hạ không chắc chắn nên mới hỏi các ông một câu sao? Các ông bảo phải, vậy thì là phải."

* * *

Lúc này trong đại điện không ai nói gì. Bầu không khí gượng gạo này kéo dài một lúc lâu, Lý Khác mới lại lên tiếng, giọng nói đã không còn sắc bén như vừa rồi: "Tôn sứ chớ giận, bản vương chẳng qua chỉ nói đùa thôi. Tâm ý của khả hãn các ông, dù là bệ hạ hay thái tử cũng đều hiểu rõ trong lòng. Có phải không?"

"Không sai!" Lý Trị vừa nghe thấy câu này liền đứng dậy nói, "Tôn sứ đi đường vất vả, mời nghỉ tạm ở dịch quán. Sáng ngày mai, cô sẽ phái người tiễn hai vị rời thành."

Bên ngoài gió lớn bỗng nổi lên, rít trong không trung và tạo thành những tiếng thét gào kỳ quái. Mọi người đều hơi ngạc nhiên với cục diện biến chuyển đột ngột này, ngay cả Đan Ba Dương Nhĩ vừa nãy bụng còn đầy phẫn nộ giờ cũng ngẩn ra. Cuối cùng, Bạt Dã Đức Long khẽ thúc cùi chỏ vào hắn, cả hai mới cùng thị nữ áo lam đằng sau cúi người thi lễ tạ ơn.

Thái tử và Lý Khác đưa mắt nhìn nhau, đôi bên cùng ngầm hiểu ý, sau đó ai nấy chắp tay rời đi.

Nguyên Nhân Kiền đợi ở ngoài cửa Bắc gần nửa canh giờ, vừa thấy Lý Khác liền ba chân bốn cẳng chạy tới, nét mặt vẫn chưa hết âu lo: "Điện hạ, vụ án của Tào Phương Thạc e rằng còn có ẩn tình khác. Hạ quan phải bẩm báo kỹ lưỡng với ngài."

"Được." Lý Khác đưa tấm hốt trong tay cho Quý Thành, lẹ làng giẫm bàn đạp nhảy lên lưng ngựa rồi quay sang nói, "Nếu sốt ruột thì vừa đi vừa nói."

Tuy Nguyên Nhân Kiền là quan văn, nhưng trên người vẫn mang theo mấy phần dũng mãnh của vương tộc Bắc Ngụy ngày xưa, bình thường cũng luôn một mình cưỡi ngựa đi lại. Gã nắm chặt dây cương, tránh đường chính đông đúc nhộn nhịp, vòng sang một lối nhỏ vắng vẻ hơn, nói với âm lượng vừa đủ: "Sáng nay, hạ quan đi ngang qua cửa nhà của tiểu thương bán cá tên La Dần ở phường Tường Hòa, thấy nhà họ đang đưa ma. Phải tôn trọng người đã khuất nên hạ quan định nhường họ đi trước. Nhưng hạ quan lại nghe được lời bàn tán của hàng xóm trong phố, cảm thấy chuyện có điều đáng ngờ, bèn cẩn thận lắng nghe."

Lý Khác tò mò hỏi: "Đáng ngờ?"

"Vâng. Thực sự đáng ngờ. Nguyên Nhân Kiền cau mày, tiếp tục nói, "Qua miệng của những người hàng xóm, hạ quan được biết người em trai bệnh liệt giường quanh năm không thể gặp ai của La Dần đã qua đời hơn hai mươi ngày trước. Nhưng vào buổi tối sau khi nhập quan, thi thể lại đột nhiên biến mất. Người nhà họ La muôn phần lo lắng, liền đi nhờ trưởng phường báo quan. Phủ Ung Châu cử người tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không có tin tức gì. Song vào tối hôm kia, thi thể đó lại đột

nhiên xuất hiện trong linh đường, chỉ là trên ngực có thêm lỗ thủng. Hàng xóm đều nói là ma quỷ phá phách, bảo người nhà họ La mau chóng đem La Mão đi chôn, tiện đường qua chùa mời mấy vị cao tăng đắc đạo về làm phép trừ tà."

Lá khô bị gió mạnh thổi bay tán loạn trong không trung. Lý Khác tiện tay phủi năm sáu chiếc lá khô rơi trên lưng Lưu Phong, quay đầu nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Nguyên Nhân Kiền: "Tức là sau khi chết, La Mão còn ra ngoài dạo chơi mười mấy ngày, rồi lại về nhà với một vết thương sao?"

"Theo lời đồn trong phường thì đúng là như vậy. Có điều, hạ quan chẳng bao giờ tin chuyện này." Nguyên Nhân Kiền nói quả quyết, dường như rất xem thường những chuyện quỷ thần kiểu này, "Đúng lúc đó, hạ quan lại nghe cậu con trai nhỏ của La Dần nói, trên mặt La Mão có một vết bớt màu xanh tím, không khéo có năng lực thông linh trời ban cũng chưa biết chừng. Vết bớt xanh tím, điện hạ, ngài biết nó mang ý nghĩa gì không?"

"Người Đột Quyết bị nghi là chết dưới dao của Tào Phương Thạc.." Lý Khác nhớ tới bản tấu báo chi tiết về vụ án này mà mình mới nhận được cách đây không lâu, bất giác thấy ớn lạnh, "Là cùng một người sao?"

Nguyên Nhân Kiền gật đầu: "Hạ quan vừa nghe thấy câu đó cũng giật mình, vội vàng bảo thuộc hạ gọi hai ngỗ tác khám nghiệm tử thi lúc đó tới, sau khi chứng minh thân phận, người nhà họ La đồng ý cho mở quan tài để khám nghiệm. Kết quả đúng là người đó, không nghi ngờ gì nữa. Còn tại sao khi ấy hai ngỗ tác đều không thể tìm ra nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của La Mão, bọn họ cũng chẳng biết."

Nét mặt Lý Khác hơi ảm đạm, y ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt: "Tướng mạo của người Đột Quyết và người Đường thật ra không có khác biệt gì quá lớn. Hôm đó chúng ta đều cho rằng kẻ chết trong tiệm đồ ngọc là người Đột Quyết, thứ nhất vì hắn mặc trang phục của người Đột Quyết, thứ hai vì bên cạnh hắn có hai người bạn nói tiếng Đột Quyết trôi chảy. Thế còn hai tên đó? Giờ đang ở đâu?"

Nguyên Nhân Kiền lắc đầu: "Hạ quan đến quán trọ Thái An hỏi, chưởng quỹ và tiểu nhị đều khẳng định chắc chắn rằng, trước giờ không có ai giống hai tên Đột Quyết đó nghỉ ở quán. Việc này là sơ suất của hạ quan, xin điện hạ giáng tội."

"Giáng tội hay không không quan trọng. Ta chỉ muốn biết là tại sao. Tại sao bọn chúng phải làm một việc trông có vẻ hoàn toàn vô nghĩa như vậy?" Lý Khác siết chặt dây cương, trên mu bàn tay nổi rõ gân xanh, "Điều duy nhất có thể khẳng định là, Tào Phương Thạc thực sự bị oan. Lát nữa người bảo Trương Phóng dẫn ông ta đến gặp ta. Ta có chuyện muốn hỏi."

Nguyên Nhân Kiền cung kính "vâng" một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Chịu khổ trong ngục tù hơn nửa tháng, sắc mặt Tào Phương Thạc hơi tiều tụy, bộ râu vốn được tỉa tót hết sức gọn gàng giờ cũng lởm chởm luộm thuộm. Lý Khác chỉ vào một chỗ ngồi phía trước công đường, bảo ông ta ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: "Tào chưởng quỹ cảm thấy sống trong nhà lao của Đại Lý tự an toàn hơn ở ngoài, phải không?"

Tay của Tào Phương Thạc buông thõng rất không tự nhiên, sau giây phút ngạc nhiên, ông ta gọi một tiếng nghẹn ngào: "Điện hạ..."

Lý Khác xua tay, tỏ ý ông ta chưa cần mở miệng vội: "Bản vương không dám tự khen mình có năng lực nhìn thấu lòng người, nhưng từng tiếp xúc với nhiều nghi phạm, đại khái cũng có thể nhận ra được những ý tứ thể hiện qua thần thái và động tác trong vô thức của người khác. Hôm đó trong tiệm đồ ngọc của ông, bản vương thấy lúc ông bị buộc tội giết người, tuy mặt lộ vẻ bất an, nhưng không có nét hoảng sợ và lo lắng sau khi bị phát hiện bí mật. Khi bản vương nói là phải đưa ông về nhà lao của Đại Lý tự, ông lại có vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Điều này không phải rất kỳ lạ sao?

"Còn nữa, Thôi lão thất từng nói, sau khi nghe thấy tiếng kêu của ông, ông ta mới phát hiện ra án mạng, mà lúc đó trời còn chưa sáng, bình thường trên phố sẽ không có người đi lại, cho nên tiếng kêu của ông không nhằm thu hút sự chú ý của người khác, mà chỉ là phản ứng theo bản năng sau khi kinh hãi. Nhưng mà khi ta hỏi ông có giết người không, ông lại trả lời lấp lửng nước đôi. Ta vốn tưởng rằng, sau khi phản ứng theo bản năng, ông đã biết ai là hung thủ thực sự, nhưng muốn chịu tội thay hắn, vậy thì ta nhốt ông trong ngục, cũng không hoàn toàn oan uổng; mãi đến hôm nay ta mới hiểu, có lẽ ông chỉ muốn tìm kiếm sự che chở."

Tào Phương Thạc quỳ gối khấu đầu: "Điện hạ hiểu tận chân tơ kẽ tóc. Tiểu nhân không nên tự ra vẻ khôn ngoan. Nếu nói tất cả cho ngài từ sớm thì đã tốt rồi."

Lý Khác cười nhạt nói: “Giờ cũng chưa muộn.”

“Vâng! Thưa điện hạ. Chuyện là thế này.” Tào Phương Thạc suy nghĩ một chút rồi nói, “Vài ngày trước khi vụ việc xảy ra, có mấy người Đột Quyết vào cửa hàng của tiểu nhân, nói muốn mua lại nó. Đây là nhà của tổ tiên, tất nhiên là tiểu nhân không bán. Bọn chúng tưởng rằng tiểu nhân chê chúng trả ít bạc, lại ra giá cao tới hai trăm lượng”

“Hai trăm lượng?” Lý Khác ngạc nhiên, “Quả là hào phóng!”

Tào Phương Thạc thở dài: “Chứ sao nữa? Chỉ là tiểu nhân không phải loại người tham tiền mù quáng, lập tức từ chối dứt khoát. Bọn chúng thấy không dụ được bằng lợi, liền đổi sang uy hiếp, bảo rằng nếu không bán cho chúng thì sau này tiểu nhân sẽ gặp rắc rối vô cùng vô tận. Tiểu nhân cũng từng trải sự đời, sao có thể sợ hãi trước những lời nhảm nhí như vậy, liền bảo Trương Nhị Bảo đuổi bọn chúng ra ngoài. Nhưng đến hôm sau, Trương Nhị Bảo đi đòi nợ, lại chẳng thấy quay về. Tiểu nhân không có vợ, Trương Nhị Bảo tiếng là đồ đệ, nhưng thực ra là con nuôi. Thấy nó có chuyện, tiểu nhân đương nhiên sốt ruột, bèn vội vàng báo cho trưởng phường biết.

“Ngay tối hôm ấy, tiểu nhân phát hiện ra một mảnh giấy có găm chủy thủ ở trong phòng ngủ. Bên trên chỉ viết tám chữ: *Lời nói lần trước, nay thành sự thật.* Đúng lúc đó, từ bên ngoài cửa sổ có một mũi tên bay vào. Nếu không nhờ tiểu nhân biết chút công phu quyền cước, lại né rất nhanh, thì đã mất mạng thật rồi. Ngày hôm sau, tiểu nhân đi múc nước, dây thừng bất ngờ bị đứt, suýt nữa thì rơi xuống giếng chết đuối. Còn có cả rắn độc

nữa! Nay đã là cuối thu mà vẫn có rắn độc chui vào bếp lò. Bấy giờ tiểu nhân mới sợ, thật sự sợ hãi..”

“Có chuyện ly kỳ như vậy thật sao?” Lý Khác cắn môi, nghiêm nghị nói: “Trong đám người Đột Quyết uy hiếp ông, có mấy tên ta từng gặp lúc đến lấy cây trâm hoa mai không?”

“Không có!” Tào Phương Thạc khẳng định chắc nịch, “Lúc đó tiểu nhân nghĩ, thay vì cả ngày lo lắng sợ hãi ở bên ngoài, chẳng thà vào trong ngục, có lẽ sẽ bảo vệ được tính mạng mà không phải lo gì.”

“Tào Phương Thạc, tuy ông là thương nhân, nhưng rốt cuộc vẫn khác với những kẻ thô lỗ tham tiền hám lợi đó. Sao ông lại có ý nghĩ ấu trĩ nực cười như vậy chứ?” Lý Khác dở khóc dở cười, “Tội giết người dễ gánh như thế hả? Ông là nghi phạm duy nhất, nếu không có chứng cứ gì mới, bản vương sẽ xử treo cổ ông theo luật. Đến lúc đó không phải ông vẫn chết sao?”

“Nhưng tiểu nhân tin điện hạ có thể phân biệt rõ đúng sai, sẽ không để tiểu nhân chết oan. Tào Phương Thạc nói như thể đó là điều hiển nhiên, “Tiểu nhân sẵn sàng cược một ván. Giờ xem ra tiểu nhân đã thắng rồi.”

“Thế thì ta còn phải cảm ơn lòng tin tưởng của ông đấy nhỉ?” Lý Khác bực mình nói, “Chưa bao giờ nghe thấy chuyện hoang đường thế này! Suốt nửa tháng trời ông không tìm được cơ hội để nói ra sự thật sao?”

Tào Phương Thạc lúng túng, nghiền ngẫm những lời muốn nói ba lượt rồi mới lên tiếng: “Tiểu nhân sợ nói ra những lời này sẽ không ai tin. Dẫu sao… dẫu sao chính tiểu nhân cũng có phần không tin.”

“Vậy giờ ông không sợ nữa à? Ông thật sự cho rằng bản vương dễ bị đánh lừa sao?” Mấy hôm nay, Lý Khác vốn đã phiền muộn rối bời, giờ càng nghĩ lại càng thêm bực bội.

Đúng lúc này, Quý Ân gõ cửa bước vào, đưa một gói nhỏ cho Lý Khác: “Điện hạ, vừa nãy Vương thái y của Thái y thự sang, bảo đây là thứ ngài hỏi ông ta hôm qua.

“Biết rồi, mai ta sẽ đích thân đi cảm ơn ông ta.” Lý Khác đứng dậy, ước lượng gói nhỏ đó trong tay, hài lòng gật đầu nói, “Ta phải ra ngoài một chuyến, cứ để Lưu Phong nghỉ ngơi, ngươi dắt Triệu Bạch ra cho ta nhé. Còn Tào chưởng quỹ… ông đã thích nhà lao của Đại Lý tự ta như thế, thì cứ ở đó tiếp đi. Đợi hôm nào cao hứng ta sẽ thả ông ra!”

* * *

Lúc nhìn thấy Lý Khác, Đỗ Húc cười híp cả mắt lại, mau mắn nói: “Điện hạ đến thì tốt quá. Công tử đang luyện kiếm, đã hơn nửa canh giờ rồi, chúng tiểu nhân không dám đi khuyên.”

Lý Khác không đồng tình: “Xưa nay huynh ấy thích luyện kiếm. Có gì phải khuyên sao?”

Đỗ Húc thở dài, hai bên ria mép khẽ rung rinh: “Điện hạ đi xem thì sẽ biết. Huyện chúa theo Giang Hạ vương phi về quê ở Nhữ Nam thăm người thân vẫn chưa trở về, trên đời này e rằng cũng chỉ có ngài khuyên được công tử thôi.”

Lý Khác nghe thấy câu này càng bước gấp hơn, ném cái gói trong tay cho Đỗ Húc: “Di sắc thuốc này trước đi. Sắc xong thì

để lửa liu riu đun thêm một canh giờ. Không được lười biếng, phải trông liên tục, biết chưa?"

Đỗ Húc vâng dạ xong liền chạy vụt đi không thấy bóng. Trong vườn hoa, Dương Chính Đạo cầm thanh huyền thiết kiếm hay dùng trong tay, mỗi một kiếm đâm ra đều mang theo khí thế quyết liệt. Xem ra lần này Đỗ Húc không nói ngoa, nếu lúc này lại gần thì sợ rằng gã sẽ không thu tay kịp. Lý Khác bẻ một cành liễu gần đó, nghĩ bụng, cứ kệ đã, để gã phát tiết một hồi như vậy cũng tốt. Bỗng nhiên lại thấy gã đâm kiếm về phía một cây hòe bên cạnh, do lực quá mạnh, kiếm xuyên cả vào trong thân cây. Hồi lâu gã mới rút kiếm ra khỏi cây, hổ khẩu lập tức ứa máu.

"Biểu huynh!" Thấy vậy, Lý Khác mới chạy tới, giật lấy thanh huyền thiết kiếm trong tay gã, "Chúng ta vào phòng nói chuyện."

Dương Chính Đạo giấu bàn tay vẫn đang chảy máu ra sau lưng, gật đầu.

Hai người ngồi đối diện nhau, yên lặng lắng nghe tiếng nước từ trên mái hiên rỏ xuống. Đến khi âm thanh đó dần dần mơ hồ, Lý Khác mới nói: "Thị nữ áo lam trên điện sáng nay, rốt cuộc giống người đàn bà đó mấy phần?"

Dương Chính Đạo ngước mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói xao động không yên, giống như tiếng vọng từ trong núi sâu trống trải mịt mù: "Cũng không thể bảo là quá giống, tuổi tác chênh nhau rất xa. Chỉ là thần sắc của cô ta thật sự giống hệt người đàn bà đó, đến nỗi gần như làm mờ tâm trí ta."

Lý Khác đỡ trán, thở dài một tiếng: “Xem ra, bọn chúng không chỉ biết huynh mà còn hiểu rõ huynh. Nhưng ta không hiểu, rốt cuộc người đàn bà đó đã làm gì huynh để huynh sợ bà ta như vậy? Vả lại trước giờ cũng không thấy huynh nhắc đến mấy?”

“Không nói là vì ta tưởng mình đã quên rồi. Nhưng từ sau hôm nằm mơ đó, những ký ức không thể chịu nổi ấy lại quấn lấy ta. Thêm vào đó, mấy hôm nay lại xảy ra quá nhiều chuyện kỳ quặc liên quan đến Đột Quyết.” Dương Chính Đạo vừa nói vừa cởi áo bào. Mười mấy năm trôi qua, những vết sẹo trên lưng và cánh tay gã vẫn ghê rợn đáng sợ, nhiều nhất là lằn roi, có cả vết gậy gộc, còn vết sẹo màu nâu sẫm trên cánh tay phải đó rõ ràng là do bỏng mà ra.

Lý Khác đứng bật dậy, quay lưng lại, đấm mạnh một cú vào tường, nghiến răng nghiến lợi căm hận nói: “Sao bà ta có thể đối xử với huynh như vậy? Làm sao có thể! Huynh là cháu của bà ta cơ mà!”

Dương Chính Đạo mặc lại áo bào, thắt đai ngọc, mặt lộ vẻ thê lương: “Đối với triều Tùy, bà ta có một thứ tình cảm gần như cuồng nhiệt và biến thái, ngay cả bà nội cũng không khuyên nổi bà ta. Bà ta hận người họ Vũ Văn đến chết, cũng hận cả họ Lý của đệ. Bà ta bảo ta làm Tùy vương là để một ngày nào đó sẽ đoạt lại giang sơn cho bà ta. Về sau, chắc bà ta cũng hiểu đại thế đã mất, nên gửi gắm hy vọng lên người đệ.”

“Ta?” Lý Khác không quay đầu lại, ánh mắt hướng đến một con chim ngói đang đậu trên cây hòe già bên ngoài cửa sổ, “Bà ta đúng là mơ tưởng hão huyền!”

“Nhưng ta lại thật lòng muốn giúp đỡ đệ” Dương Chính Đạo trầm ngâm, chậm rãi nói, “Năm đó, thực ra ta trông thấy đệ rời khỏi điện Sùng Đức, mới bám đuôi đến đình Quy Vân. Ta rất muốn xem xem, người em họ có vận mệnh tương đồng với ta, sẽ thay ta gánh vác trách nhiệm nặng nề mà bà ta đã nói, rốt cuộc là người như thế nào”

Lý Khác quay người, ngồi lại xuống đệm, chậm rãi nói: “Ta đã khiến huynh thất vọng, phải không?”

“Phải!” Dương Chính Đạo cũng không nghĩ mà nói luôn, “Nhưng ta vẫn tin đệ, và còn ủng hộ mọi quyết định của đệ. Chỉ là bây giờ, ta còn không ổn định nổi tâm trạng của mình. Sợ là không thể giúp đỡ đệ như mong muốn của chính ta, của ông trẻ, thậm chí của người đàn bà đó nữa rồi.

“Huynh đã giúp ta đủ nhiều rồi. Thật đấy.” Lý Khác nhìn gã không chớp mắt, “Bất kể ta muốn làm gì, hay là có ý nghĩ hoang đường gì, chỉ cần nghĩ đến huynh, ta đều cảm thấy yên ổn và bình tĩnh. Biểu huynh, huynh và Kỳ nhi đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta. Hai người đã là sự giúp đỡ lớn nhất đối với ta rồi. Mọi bí ẩn, ta sẽ giải quyết; mọi nút thắt, ta sẽ cởi bỏ!”

Dương Chính Đạo giãn đôi mày: “Được. Vậy hôm nay đệ đến có việc gì?”

“Ta đến đưa thuốc cho huynh.” Lý Khác mỉm cười, “Huynh có tâm sự, Tuyết Lộ lại không ở đây, đêm xuống nhất định ngủ không yên giấc. Ta bảo Vương Thọ Đức kê cho huynh mấy thang thuốc an thần bổ khí, sai Đỗ Húc đi sắc rồi.

“Thuốc của ông già đó kê? Có thể uống sao? Ta cũng biết y thuật, nếu thực sự cần thì ta tự kê đơn được.”

“Thầy thuốc không thể tự chữa, huống hồ chút bản lĩnh của huynh thực sự chẳng so được với ông ta. Huynh chỉ cần uống thuốc đúng giờ thôi. Ta sẽ bảo Đỗ Húc để ý đến huynh.”

Gió thổi suốt một ngày một đêm, đến lúc hoàng hôn cuối cùng cũng ngừng dần. Lý Khác ra khỏi Dương phủ, từ đường Bảo Khánh của phường Sùng Nhân, vòng qua phường Vĩnh Gia, phường Tường Hòa, phường Chiêu Văn, cuối cùng về đến Đại Lý tự. Những thứ y thấy dọc đường đều là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt của thời thịnh trị. Nguyên Nhân Kiền nói đã cho các vệ sĩ ngày đêm ẩn nấp ở những nơi người Đột Quyết thường qua lại như Trí Bảo trai và tiệm đồ ngọc, tạm thời chưa phát hiện ra bất kỳ điểm gì khả nghi.

Ngày hôm sau, Bạt Dã Đức Long, Đan Ba Dương Nhĩ và những người khác trong đoàn sứ thần, bao gồm cả thị nữ áo lam bí ẩn đó, cùng nhau ra khỏi thành Trường An, lễ số đầy đủ, không có một câu dư thừa. Tất cả các thái y của Thái y thự đều đã kiểm tra kỹ lưỡng miếng ngọc bích đó, hiển nhiên cũng không có vấn đề gì. Lý Khác cũng cầm nó trong tay quan sát tỉ mỉ hơn nửa canh giờ, tuy y đã quen nhìn bảo vật, nhưng vẫn phải thừa nhận miếng ngọc bích này quả thật là vật quý báu nghìn năm khó gặp, bảo nó là thánh vật cũng không quá lời.

Lý Trị quanh quẩn trong thư phòng một hồi, uống hết chén trà nhài đã nguội trên bàn rồi nói: “Tam ca cũng không phát hiện ra điều gì bất ổn sao?”

Lý Khác gật đầu: “Quả thực không có. Có lẽ đúng là chúng ta cả nghĩ rồi. Có hổ uy của phụ hoàng che phủ, thiết nghĩ bọn chúng cũng không dám vọng tưởng gì đâu.”

Lý Trị nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Nhưng mà sáng nay, cô lại nhận được một bức thư cấp báo từ Y Châu. Tam ca mau đọc xem.”

“Người Đột Quyết lại phái quân Ưng sư đến biên giới Y Châu…” Lý Khác mới chỉ đọc mấy hàng, sắc mặt đã thoắt thay đổi, “Đúng là bụng dạ khó lường”

Lý Trị nghe y nói vậy, trong lòng càng thiếu tự tin: “Vậy phải làm thế nào mới tốt? Hay là bây giờ cô xin thánh chỉ điều động một phần binh lực của thành Trường An đến Y Châu đề đề phòng bất trắc?”

“Không! Không được làm phụ hoàng phân tâm. Lý Khác phủ quyết luôn không cần suy nghĩ, “Trận chiến ở Cao Câu Ly đã đến giờ phút then chốt nhất, công nghiệp nghìn năm của phụ hoàng thành bại ngay tại hành động này. Chúng ta không thể mạo hiểm.”

Lý Trị vừa định mở miệng, con ngươi bất giác đảo mấy cái, trong đầu hiện lên lời mà đêm qua Tiêu lương đệ nói với mình ở trên giường: “Ngô vương tuy thông minh, nhưng một khi sự việc liên quan đến người mà y cho là quan trọng, sẽ dễ dàng hành động theo cảm tính. Nếu y hiếu thắng muốn ra mặt, thì ngài chỉ cần thuận theo y là được. Dù sao công lao y lập cũng là của ngài, còn lỗi lầm y mắc lại là của y.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lý Trị nhếch lên một đường cong mang ý vị khó tả. Nếu không có lời nói của nàng, sợ rằng y sẽ

không dễ dàng dỡ phòng tuyến tâm lý của mình xuống như thế. May mà một cô gái có mưu mô và thủ đoạn như vậy lại về phe mình, không thì quả thật đáng sợ. Y bèn nói bằng một giọng điệu ôn hòa: "Tam ca lo lắng có lý, chúng ta tạm ém chuyện này lại. Nhưng nếu không xin thánh chỉ thì sao có thể điều động binh mã được?"

Lý Khác chầm chậm siết hai tay lại thành nắm đấm, cắn môi theo thói quen: "Ta có cách để điều binh. Chỉ là không phải điều ra, mà là điều vào!"

"Điều vào?" Lý Trị vê ngón tay, hoài nghi hỏi: "Ý của tam ca là gì?"

"Dù là Ưng sư của Đột Quyết, A Sử Na Xã Nhĩ cũng có thể ứng phó." Lý Khác nói tiếp, "So với Y Châu, ta lo cho sự an nguy trong thành Trường An hơn. Có những lúc, bình thường quá mức thì lại lộ ra sự bất thường. Phòng họa khi nó chưa tới cũng là việc tốt, thái tử thấy thế nào?"

Một nụ cười nhẹ như gió thoảng mây thưa nở trên khuôn mặt thanh tú của Lý Trị: "Tam ca quyết định là được rồi. Mọi chuyện cô đều nghe theo tam ca.

Lý Khác đứng dậy, kính cẩn cúi người vái một vái: "Được. Ta sẽ gắng hết sức mình, đảm bảo không có gì phải lo.

"Có tam ca ở đây, đương nhiên không có gì phải lo." Lý Trị đỡ hờ y một cái, trả lễ nói, "Đúng rồi, tam ca và Tiêu thiếu khanh xưa nay qua lại thân thiết, không biết sức khỏe của trưởng tỉ thế nào rồi?"

"Là bệnh cũ nhiều năm. Bảo các thái y điều trị cẩn thận, chắc không đáng ngại. Huống hồ lại có Nhuệ ca ở bên đích thân

chăm sóc."

Lý Trị thở phào: "Vậy thì cô cũng có thể yên tâm rồi. Trưởng tỉ dịu dàng hiền hậu, thấu tình đạt lý, cô luôn kính trọng. Tuy không cùng một mẹ, nhưng mỗi lần nhìn thấy tỉ ấy, cô đều không cầm lòng được nhớ đến Văn Đức hoàng hậu mẹ cô. Mẫu hậu và phụ hoàng là vợ chồng kết tóc, thắm thiết từ nhỏ. Phụ hoàng có thể trở thành minh quân thời trị cai quản thiên hạ, không thể thiếu sự dốc sức cống hiến của bà ấy. Đáng tiếc bà ấy mất sớm, cuối cùng không có phúc được ở bên phụ hoàng ngắm khắp giang sơn tươi đẹp của Đại Đường."

Trái tim Lý Khác đau như bị ai đó bóp chặt. Y buông bỏ chấp niệm của mình, nhưng không biết chấp niệm đã sớm cắm rễ trong lòng. Những ký ức bị thời gian vùi lấp ấy, những chân tướng y khao khát muốn cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết nhưng lại không được ấy, cuối cùng đã biến thành một thanh đao cùn giày vò y suốt đời suốt kiếp.

Lý Khác ngẩng đầu, chăm chú nhìn hai viên ngói sút góc, nói với giọng trầm tĩnh khiến cả chính y cũng ngạc nhiên: "Chỉ cần bà ấy sống trong lòng mọi người là được rồi. Cảnh vật bà ấy không thể nhìn thấy, cuộc đời bà ấy không thể trải qua, tự có người nhớ đến bà ấy đi hoàn thành thay."

* * *

Mã Chu đến chính điện điện Văn Tuyên của Đông cung sau khi Lý Khác đi chưa đầy một tuần trà. Lúc này Lý Trị đang tiện tay giở đọc tấu chương triều thần dâng lên. Nghe Khánh Quý thông

báo, y lập tức đứng dậy ra cửa đón, thi lễ rồi vừa cười vừa nói: "Hôm nay tiên sinh đến muộn thế."

Sau khi Vũ Văn Sĩ Cập chết, Lý Thế Dân đã đề bạt vị Mã Chu xuất thân bần hàn, dựa vào sức của một mình mình để vào làm quan trong triều này giữ chức trung thư lệnh, kiêm thượng thư bộ Lại và thái tử hữu thứ tử, hưởng quyền của tể tướng. Từ năm mười ba tuổi, Lý Trị đã theo học ông ta và có mối quan hệ vô cùng thân thiết. Mã Chu mặc bộ áo bào quan màu đỏ, cúi người vái chào: "Thái tử điện hạ đa lễ rồi."

Lý Trị vội dẫn ông ta vào nội điện, tiện thể nói với các cung nhân hầu hạ trong điện: "Các ngươi lui cả đi."

Mã Chu vén áo ngồi xuống đệm gấm, ngắm những chậu cúc họa mi đang nở rộ trên giá hoa một lúc lâu, rồi mới thu ánh mắt lại: "Điện hạ, thực ra thần đến từ sớm rồi, chỉ có điều Ngô vương ở trong, thần thực không dám tùy tiện quấy rầy "Hả? Hóa ra tiên sinh cũng thấy Ngô vương rồi à." Lý Trị cũng bất giác nhìn lên giá hoa. Chúng đều do thái tử phi bảo các cung nhân chuẩn bị, nhưng y lại không thích. Y thích nhất là hoa mẫu đơn, hơn nữa còn là loại mẫu đơn đỏ diễm lệ nhất: "Vậy tiên sinh cảm thấy Ngô vương là người như thế nào?"

Mã Chu suy nghĩ một chút rồi nói: "Có tài của đế vương, cũng có mệnh của đế vương. Nhưng mà không có vận của đế vương"

Lý Trị cứng người, nét mặt biến đổi liên tục, rất lâu sau mới than thở một câu: "Tiên sinh nói thật là thẳng thắn."

Giờ Mã Chu mới nhận ra mình lỡ lời, vội dập đầu thưa: "Thần bạo gan nói, xin điện hạ tha cho thần tội đại bất kính."

“Tiên sinh không cần như vậy.” Lý Trị giơ tay đỡ ông ta, nói với vẻ mặt thản nhiên, “Bệ hạ từng nói tiên sinh có tài của Y Doãn, ắt có thể phò tá minh quân một đời. Tuy ta là thái tử, nhưng chẳng bằng Ngô vương. Về điểm này, ta biết rất rõ, tất nhiên tiên sinh cũng không cần kiêng kỵ.”

“Điện hạ hiểu lầm ý thần rồi.” Mã Chu hơi ngả người về phía trước, “Ý thần là, điện hạ nhất định phải xử lý cẩn thận mối quan hệ với Ngô vương, cũng nhất định phải nhìn rõ thế lực sau lưng Ngô vương”

Lý Trị lạnh lùng nói: “Về vế đầu, lần trước tiên sinh đã nói rồi. Ngô vương là thanh đao sắc để chống giặc, nhưng ta nhất định phải là người điều khiển được thanh đao sắc này. Tiên sinh yên tâm, ta hiểu rõ. Còn về vế sau… ta biết Dương Chính Đạo và Giang Hạ vương, còn cả nhà họ Tiêu nữa, đều hướng về y. Chuyện của đại ca và tứ ca năm xưa, không thể thiếu sự chọc phá của bọn họ. Cậu ngầm tranh đấu với Tiêu Vũ nhiều năm như vậy, thật ra cũng là vì y”

Mã Chu có vẻ rất hài lòng với lời nói của Lý Trị: “Đúng vậy. Nếu thái tử có thể khống chế được Ngô vương, ngài chính là bệ hạ thứ hai. Nếu không thể, thì người đó là y!”

Lý Trị cau mày than: “Nói thì dễ, nhưng muốn làm được thì phải hao tâm tổn trí nhiều. Tiên sinh, ngài phải thường xuyên ở bên nhắc nhở chỉ điểm mới được!”

“Điện hạ yên tâm, đây là phận sự của thần. Tiếp theo Mã Chu lại nói, “Còn về người sau lưng y, thực ra vừa nãy ngài vẫn để sót một người.”

Lý Trị đanh mặt lại, nghi ngờ hỏi: “Là ai?”

Mã Chu nhấp một ngụm trà đã nguội ở trước mặt, hỏi ngược lại: “Điện hạ thực sự không biết, hay là không muốn biết?”

“Là… là bệ hạ?” Tuy cực kỳ không muốn, nhưng cuối cùng Lý Trị vẫn nói ra.

“Là bệ hạ!” Mã Chu lặp lại lời của Lý Trị, như bổ mạnh một búa vào trái tim y, “Thiên hạ không một người cha nào có thể cưỡng lại một người con trai có tướng mạo và tính cách cực kỳ giống mình. Bệ hạ giữ Ngô vương ở lại Trường An, để y lấy cháu gái trưởng nhà họ Tiêu. Bệ hạ cho Dương Chính Đạo quan cao tước lớn, quý trọng như hoàng tử. Ngô vương mới xin cho Tiêu Vũ một câu, bệ hạ đã trọng dụng lại Tiêu Vũ, cho ông ta giữ chức Đông đô lưu thủ đầy vinh hiển, đoán chừng sau khi Đông chinh trở về sẽ vời lại ông ta làm tể tướng. Điện hạ à, may mà Ngô vương chỉ là anh trai khác mẹ của ngài…”

“Tiên sinh không cần nói nữa. Ta hoàn toàn hiểu.” Lý Trị thoáng mất tinh thần, nhưng chỉ chớp mắt sau lại ngẩng đầu ngạo nghễ, “Ta chỉ là người kế vị được lập theo luật pháp, chứ không phải là người kế vị trong lòng bệ hạ.”

“Điện hạ đừng coi thường bản thân” Mã Chu cầm ấm trà lên, rót đầy chén của Lý Trị, “Thứ Ngô vương có, ngài cũng sẽ có. Còn tất cả mọi thứ ngài có, y vĩnh viễn không thể chấm mút được mảy may. Lần này chính là cơ hội tốt nhất.”

Lý Trị nhanh chóng hiểu ra ẩn ý trong lời nói của ông ta: “Người Đột Quyết? Nếu y thật sự thò tay vào trong quân đội, sẽ phạm phải điều cấm kỵ lớn nhất.”

Mã Chu thầm nhủ, quả là đứa trẻ dễ dạy, không hổ là người được Trưởng Tôn công chọn: “Ngô vương quá tự cho mình là

đúng. Y tưởng rằng được bệ hạ tin tưởng là có thể tùy tiện làm theo ý mình. Y tưởng rằng chỉ cần hỏi lòng không thẹn, người khác sẽ không nắm được đằng chuôi. Nhưng lại không biết, nếu một ngày y đặt mình vượt lên trên thái tử ngài, bất kể y có lý do chính đáng hay không, cũng mặc kệ y có ý thức được hay không, bệ hạ đều sẽ nảy sinh khúc mắc với y. Giữa cha con đế vương, một khi có khúc mắc sẽ khó mà hàn gắn. Cho dù bệ hạ thật sự không để tâm, vẫn còn có dư luận và lời đồn. Lý trí sẽ không cho phép bệ hạ để tình riêng làm xáo động triều cục. Kể từ giây phút chọn ngài làm người kế vị, bệ hạ đã phải hiểu điều này.

Lý Trị thở dài một hơi: "Buổi nói chuyện của tiên sinh đã giúp ta mở mang đầu óc, lần này tảng đá trong lòng ta thật sự được dỡ bỏ rồi."

Mã Chu mỉm cười, chân thành nói: "Thần chưa bao giờ cảm thấy điện hạ thua kém Ngô vương"

Lý Trị dần vững lòng hơn: "Chỉ mong sẽ không làm tiên sinh thất vọng."

Ánh nến chầm chậm đung đưa theo ngọn gió khuya lùa vào qua cửa sổ, Lý Khác lấy tay chống đầu, nhìn hoa văn uyên ương khắc trên giá nến không rời mắt. Quý Ân chỉ vào chiếc hộp gỗ trong tay: "Tào Phương Thạc đã làm xong thứ điện hạ bảo làm rồi. Không biết điện hạ có hài lòng không ạ?"

Lý Khác cũng chẳng vội mở ra, chỉ nói: "Bảo Trương Phóng chăm sóc ông ta tốt một chút."

Quý Ân gật đầu: “Ti chức biết ạ. Những gì điện hạ bảo ti chức hỏi, tổ chức đều hỏi cả rồi. Ngài đoán đúng hết. Cuối thời Bắc Chu, trong thành Trường An có một lũ đạo tặc không từ việc ác nào mặc sức tàn sát, thế là ông cố của Tào Phương Thạc nghĩ ra cách đó, cuối cùng cũng giúp cả nhà tránh được kiếp nạn.”

“Tốt. Vất vả cho ngươi rồi.” Lý Khác cười rộng lượng, “Ngươi đi nói với Tào Phương Thạc, ta sẽ không truy cứu chuyện của ông ta nữa. Đợi việc này kết thúc, ta sẽ không thiếu ông ta phần thưởng cần có đâu.”

“Ti chức biết ạ” Quý Ân trả lời rất lanh lẹ.

Sau khi Quý Ân rời đi, Lý Khác quay người bước vào thư phòng, lấy ra tấm ngư phù trong chiếc hộp gấm, nắm chặt nó vào lòng bàn tay, từ từ bước đến trước cửa sổ. Những đám mây trên bầu trời đêm trôi chầm chậm theo làn gió, quẩn quanh bất định giống trái tim y vậy. y Y nhớ lại đêm hôm đó, Lý Thế Dân trịnh trọng nói với y rằng: Ngộ nhỡ Đột Quyết, Thổ Phồn có bất cứ hành động bất thường nào, nhất thiết không được rụt nhìn trước ngó sau, cần phải làm thế nào thì cứ làm như thế! Con phải quyết đoán vào.

Cha ơi, tại sao người lại đưa cho con vấn đề khó như vậy? Người chỉ biết con có can đảm và quyết đoán, mà không biết rằng, một khi con làm rồi thì sẽ muôn kiếp không trở lại được sao? Người không nghĩ đến, hay là cố ý không nghĩ Nhưng cho dù người cố ý, con cũng quyết không từ chối. Mẹ bảo con chăm sóc người cho tốt, nhất định con sẽ không làm mẹ thất vọng. Nhưng người là vua, con là tôi. Nói cho cùng chúng ta không

phải là cha con nhà thường dân bách tính, thứ ngăn cách chúng ta là giang sơn vạn cân…

Lý Khác thầm nói, mỗi câu nói ra giống như một mũi kim bạc đâm mạnh vào tim y. Nỗi đau thấu xương khó mà chịu nổi đó, sau khi đã trải qua rồi, thì cũng chỉ như vậy mà thôi. Thế nên y vẫn nhìn lên ngôi sao đang nhấp nháy trong đêm tối, nở một nụ cười nhẹ như gió thoảng mây thưa.

Trong lúc ngẩn ngơ, bỗng nghe thấy nhũ mẫu Trương ma ma gõ cửa, lo lắng hỏi: “Điện hạ đã đi ngủ rồi ạ?”

Tiểu La đang canh đêm ở bên ngoài hạ thấp giọng: “Điện hạ thích đọc sách vào buổi tối, nếu ma ma không có chuyện gì quan trọng thì nô tì không dám đi quấy rầy”

Trương ma ma “ôi” một tiếng: “Là thế tử! Thế tử có chút không ổn.”

Lý Khác vừa nghe thấy câu này, liền thu lại tất cả những cô quạnh và mềm yếu nơi đáy mắt, bước ra khỏi phòng trong, nghiêm mặt hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trương ma ma nóng ruột, nhả chữ không được rõ ràng: “Bẩm… bẩm điện hạ, tối nay thế tử cứ khóc mãi không thôi, nô tì và Tống ma ma dỗ thế nào cũng không được. Ban đầu tưởng thế tử bị ốm, nhưng xem chừng có vẻ không giống…”

“Đừng nói nữa, để ta đi xem xem.” Lý Khác không đợi bà ta nói xong đã vội vàng ra khỏi cửa, đi về phía Hồng Bác quán.

Trong Hồng Bác quán, Tống ma ma đang khẽ hát ru, bế Nhân nhi đi đi lại lại, hai tiểu nha hoàn ở bên cạnh cầm búp bê vải chọc cho cậu bé vui. Nhưng Nhân nhi vẫn khóc ngắn ngặt, cơ thể nhỏ bé khẽ run lên.

Lý Khác cẩn thận đón lấy con từ tay Tống ma ma, giơ tay vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng vì khóc của cậu bé. Tuy Nhân nhi ra đời sớm hơn Phong nhi một chút, nhưng trông lại không chắc khỏe bằng Phong nhi, phát âm cũng không rõ ràng bằng Phong nhi. Tống ma ma vừa định cúi người hành lễ, lại nghe thấy Lý Khác nói, "Các ngươi lui cả đi! Đêm nay ta sẽ ở đây chăm sóc con."

Nói ra cũng thật kỳ lạ, Lý Khác chỉ dỗ một lúc, Nhân nhi đã nín, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm nắm chặt lấy ngón tay cái của y không buông. Lý Khác nhẹ nhàng đặt Nhân nhi lên chiếc giường êm, sau khi cởi chiếc áo khoác dày nặng trên người xuống, y lại ôm con vào lòng. Cậu bé mở mắt ra, lúc bắt gặp ánh mắt của Lý Khác thì bật cười khanh khách, lúm đồng tiền nơi khóe miệng cực kỳ giống Kỳ Úc. Nụ cười của trẻ con có sức lây lan rất lớn, cậu bé vừa cười, Lý Khác bất giác cũng cười theo, tựa hồ mọi âm mưu và toan tính như ẩn như hiện đó đều tan ra trong nụ cười này.

* * *

Giờ Thìn ngày hôm sau, Lý Khác gọi Vân Lĩnh và hơn mười hộ vệ cùng đi đến quân doanh đóng ở ngoài thành. Hôm qua bế Nhân nhi cả đêm, cánh tay hơi nhức mỏi, y nghĩ bụng, công việc dỗ trẻ con này đúng là người bình thường không đảm nhiệm nổi, xem ra phải bảo Vũ Lương tăng tiền công cho mấy nhũ mẫu nha hoàn đó.

Vân Lĩnh cưỡi ngựa đi trước đến cổng doanh trại, nói với một tiểu tướng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi ở trước mặt: "Ngô vương điện hạ tới! Mời Sài tướng quân ra ngoài doanh trại gặp."

Không lâu sau đã thấy Sài Triết Uy mặc áo giáp, vững vàng đi đến, đặt cây trường thương trong tay xuống đất, quỳ một gối hành lễ: "Thần tướng quân Hữu đồn doanh Sài Triết Uy cung nghênh Ngô vương điện hạ!"

Lý Khác giơ tay đỡ gã đứng dậy, quan sát từ trên xuống dưới mấy lượt, vừa cười vừa nói: "Sài tướng quân! Lâu ngày khỏe chứ?"

"Lâu ngày khỏe chứ! Nói gì mà khách sáo thế?" Sài Triết Uy kéo tay áo Lý Khác, nói lớn giọng, "Tam ca, chúng ta vào trong quân trướng nói chuyện."

Lý Khác theo Sài Triết Uy vào ngồi trong quân trướng, nghe tiếng luyện binh tề chỉnh bên ngoài, không khỏi khen ngợi: "Triết Uy, em huấn luyện họ như thế nào vậy? Thật là giỏi! Nếu bệ hạ nhìn thấy, nhất định sẽ hết sức vui mừng"

Sài Triết Uy gãi đầu, cười thật thà chất phác: "Vậy khi nào bệ hạ trở về, tam ca nhất định phải mời lão nhân gia đến xem đấy. Công việc cai quản Hữu đồn doanh này mệt hơn canh Huyền Vũ môn nhiều. Em phải mười hôm chưa về phủ rồi, ban đầu còn tưởng năm nay có thể cho Văn Nhân một đứa con trai đấy!"

Lý Khác nghe gã nói đến đây, liền không nhịn được cười: "Lần trước Văn Nhân qua vương phủ, cứ một mực ép chị dâu của em viết đầy một trang bí quyết về cách sinh con trai. Hai người… đã thử chưa? Lẽ nào đều không có tác dụng sao?"

Sài Triết Uy bị những lời này làm cho ho sặc sụa mãi không thôi, đến khi uống hết cốc nước mật ong mới lấy lại được hơi thở, nhìn mấy vệ sĩ đứng hầu ở bên cạnh, nén giọng xuống nói: "Tam ca, chuyện này chúng ta tìm nơi khác tỉ tê sau. Ở đây nhiều người nghe thấy lắm! Đừng để bọn họ học lỏm mất."

Lý Khác đặt thanh bảo kiếm Thanh Hồng chạm kỳ lân nãy giờ cầm trong tay xuống, vẻ mặt cái gì cũng hiểu nhưng phải kìm nén không nói của các vệ sĩ, y càng nhìn càng thấy tức cười: "Rồi rồi rồi, sau này hãy nói. Vốn ta tìm em cũng không phải để tán gẫu, mà là có chuyện quan trọng!"

Sài Triết Uy có vẻ chẳng để tâm đến câu nói này của y, chỉ nhìn kiếm Thanh Hồng không chớp mắt, dường như có vô số ngôi sao nhỏ đang nhấp nháy bên trong, gã không kìm được thò tay mân mê: "Đây là kiếm Thanh Hồng à! Đúng là trăm nghe không bằng một thấy…"

"Lần này không được!" Lý Khác vừa nhìn ánh mắt của gã đã biết câu tiếp theo tất nhiên sẽ là "Nếu tam ca bằng lòng nhường nó, em đây không tiếc khuynh gia bại sản", bèn vội vàng cầm kiếm Thanh Hồng lên.

"Kiếm của bệ hạ cho tam ca, em có thích mấy cũng không dám đâu." Sài Triết Uy thấy bộ dạng như che chở con cái của y, vội mở miệng giải thích, rồi lại tò mò hỏi, "Câu trước đó của tam ca là gì?"

Lý Khác nói thẳng: "Ta muốn hai nghìn tinh binh của em theo ta vào thành."

"Tam ca muốn điều binh?" Sài Triết Uy lập tức thu lại vẻ mặt lười nhác, nghiêm túc nói, "Là ý của bệ hạ hay ý của thái tử?"

“Là ý của ta!” Lý Khác đặt tấm ngư phù trong tay áo lên bàn, trả lời vô cùng dứt khoát.

Sài Triết Uy lưỡng lự nhìn Lý Khác hồi lâu, rồi mới lấy nửa tấm ngư phù mang theo bên mình ra, ghép hai cái với nhau, khớp không sai một li: “Bệ hạ lại trao binh quyền cho anh sao? Ông ấy đặt thái tử ở đâu vậy? Không! Ông ấy đặt anh ở đâu vậy? Rốt cuộc là vì cái gì?”

“Ông ấy vì giang sơn Đại Đường..” Lý Khác đứng dậy, khẽ xoa cánh tay, “Bất kể là ta hay thái tử, đều không thể so với giang sơn Đại Đường. Triết Uy, em hiểu ý của ta không?”

“Không hiểu.” Sài Triết Uy lắc đầu, “Có điều, em là võ tướng, tất nhiên biết đạo lý chỉ nhận binh phù không nhận người, chỉ biết tuân mệnh không hỏi nguyên nhân. Xin tam ca đợi một lát, em sẽ lập tức ra ngoài chọn hai nghìn tinh binh cho tam ca.”

Chỉ trong chốc lát, hai nghìn người đã tập kết xong. Lý Khác chậm rãi đi qua bên cạnh họ, sau khi vòng hai vòng mới hài lòng gật đầu, nói sang sảng: “Từ giờ phút này, các ngươi đều về dưới trướng bản vương. Bản vương chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là tuyệt đối phục tùng! Chỉ cần các ngươi dốc toàn lực hoàn thành việc bản vương giao, ắt sẽ trọng thưởng!”

Các tướng sĩ rào rào quỳ gối xuống, đồng thanh nói: “Kính tuân mệnh lệnh của Ngô vương điện hạ!”

Vì nhà Đường thi hành lệnh cấm đêm, nên chợ trưa trở thành thời điểm bận rộn nhất của lầu trà quán rượu trong các phường của thành Trường An. Sau khi quét lại vôi, Trí Bảo trai trông càng lộng lẫy hoành tráng hơn. Quán rượu được chia làm hai

tầng trên dưới, chỗ ngồi ở tầng trên nhiều hơn tầng dưới một chút. Kết cấu bày biện của hai tầng về cơ bản là giống nhau, nhưng tầng trên có tầm nhìn rộng mở, gần như có thể thu hết cảnh phồn hoa náo nhiệt trên phố vào trong mắt, vì vậy rất nhiều quan lớn khách quý, hoặc là các phú thương nơi khác lần đầu đến đều thích ngồi tầng trên. Lâu dần, chỗ ngồi ở tầng trên có giá cao hơn tầng dưới nhiều, thế là thành cái nếp đặc biệt "tầng dưới áo vải tầng trên quý" một cách rất tự nhiên.

Lúc này, tại một chỗ ngồi cạnh cửa sổ trên tầng hai, Quý Thành đang hào hứng thưởng thức chén rượu Nữ nhi hồng thượng hạng ở trước mặt. Đằng sau, hai người đàn ông trung niên than phiền mấy chuyện vợ trong nhà không hiền thục hay ghen tuông, con tè dầm không nghe lời, thời tiết thành Trường An mưa nắng thất thường xong, liền nhìn xuống đường phố náo nhiệt ở dưới lầu.

Một người đàn ông mặt có năm vết rỗ đen nói: "Tiền béo, không phải bố vợ ông làm sai dịch ở phủ Ung Châu sao? Ông có biết gần đây xảy ra chuyện gì không, sao trong thành đột nhiên lại có nhiều binh lính tuần phòng như thế?"

Tiền béo gắp một miếng gà om vào trong đĩa, dùng tay gỡ da và xương gà xong mới bỏ miếng thịt vào mồm, chưa kịp nhai hết đã nói: "Sai dịch cái gì? Không phải chỉ là đầu bếp nấu cơm thôi sao, biết được cái gì cơ chứ?"

Mặt rỗ nhìn vóc dáng ngày càng tròn vo của Tiền béo, phản bác: "Đã vào được nha môn, dù chỉ nấu cơm thì cũng phải có quan hệ đúng không? Người có quan hệ, không phải sẽ nắm được tin tức nhanh nhạy hơn dân thường chúng ta sao?"

“Ông anh nói câu này cũng đúng!” Tiền béo đẩy xương gà chất thành đống sang một bên, ngẩng đầu nói, “Thật ra tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết hình như để đề phòng người Đột Quyết.”

“Người Đột Quyết?” Mặt rỗ nói, “Đúng là cần đề phòng người Đột Quyết! Vài hôm trước, chẳng phải còn có mấy tay Đột Quyết gây sự ở cửa Trí Bảo trai sao? Thật là không biết trời cao đất dày!”

Tiền béo nâng chén rượu lên nói: “Chứ còn gì nữa! Nào! Chúng ta uống rượu tiếp!”

Quý Thành nghe hai người đó bàn luận, lại nhìn mấy binh sĩ mặc áo giáp đi đều bước tuần tra trên phố, mỉm cười, một hơi uống cạn chén rượu, rồi lại cao giọng gọi: “Tiểu nhị, cho một vò rượu nữa!”

Tiểu nhị dạ một tiếng, nhưng người tới lại là Lưu chưởng quỹ. Lưu chưởng quỹ rót đầy chén của Quý Thành, vừa định quay người rời đi, lại nghe thấy Quý Thành nói: “Nếu chưởng quỹ không bận gì thì ngồi xuống uống cùng tôi mấy chén đi.”

Lưu chưởng quỹ cũng không khước từ, vén áo ngồi xuống đối diện Quý Thành, hơi nhếch miệng nói: “Quý hộ vệ thấy cả rồi đấy, thế nào?”

Quý Thành gật đầu, ánh mắt vẫn hướng vào những tiểu thương và người đi đường muôn hình muôn vẻ trên phố, nói: “Rất tốt.”

Nụ cười trên mặt Lưu chưởng quỹ càng tươi hơn: “Việc Lý công tử dặn dò, tiểu nhân dù phải liều mạng cũng sẽ làm cho tốt.”

“Đó là đương nhiên.” Quý Thành nói, “Lý công tử biết Lưu chưởng quỹ có bản lĩnh này, nên mới nhờ ông giúp đỡ.

Lưu chưởng quỹ xua tay nói: “Lý công tử quá khen rồi, tiểu nhân có bản lĩnh gì cơ chứ? Chẳng qua cậy vào quen nhiều người, mạng lưới rộng mà thôi.”

Đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng ồn ào từ dưới lầu vẳng lên. Lưu chưởng quỹ đứng dậy chắp tay vái chào: “Chắc lại có đội buôn đến ăn cơm, tiểu nhân phải ra chào hỏi, xin lỗi không tiếp chuyện được nữa.”

Quý Thành uống thêm một chén, gật đầu nói: “Chưởng quỹ cứ tự nhiên.”

Trong rừng thông ngoài thành, một người trẻ tuổi mặc Hồ phục tay chẽn màu tím sẫm nhảy từ trên con ngựa đen xuống, quỳ gối nói: “Tham kiến tướng quân, thuộc hạ Ca Thư Hùng đã về.”

Đan Ba Dương Nhĩ không quay đầu lại, bứt từng cánh lá thông trong tay thả xuống đất: “Tình hình do thám thế nào rồi?”

Ca Thư Hùng hắng giọng: “Tất cả đều nằm trong dự liệu của chủ nhân. Ngô vương quả thật điều một phần binh sĩ của Hữu đồn doanh vào trong thành, ngày đêm nghiêm phòng tử thủ. Hiện giờ ngay cả việc ra vào cổng thành cũng phải nhất nhất kiểm tra. May mà chủ nhân sắp xếp sớm, thuộc hạ mới có thể ra khỏi thành suôn sẻ, thần không hay quỷ không biết.”

“Quả đúng là Ngô vương!” Đan Ba Dương Nhĩ cười khẩy một tiếng, “Ngô vương càng dễ xử lý. Ngươi mau đi thông báo với

các anh em trong thành, tiến hành bước tiếp theo kế hoạch của chủ nhân. Đã đến thời khắc then chốt của thành bại, không thể có bất cứ sơ suất gì!"

Ca Thư Hùng lại cưỡi lên ngựa, nói đầy tự tin: "Xin tướng quân yên tâm. Thuộc hạ đã rõ!"

Đan Ba Dương Nhĩ thấy hắn quay người, liền hỏi thêm một câu: "Tên Trương Nhị Bảo đó vẫn ổn chứ?"

"Cứ tưởng tên đó dễ đối phó, nào ngờ cũng lại là một con lừa ngoan cố. Có điều, về sau thuộc hạ đã cho hắn xem cáo thị của Đại Lý tự, bảo hắn là, nếu không làm thì một tháng nữa nhất định sư phụ của hắn sẽ bị xử trảm, hắn mới làm một cách đầy miễn cưỡng. Tay nghề thực sự rất tốt. Xem ra lúc này ông trời cũng giúp chủ nhân một tay."

"Nói hay lắm! Ngươi đi đi!" Đan Ba Dương Nhĩ vuốt râu cười, làm ba con chim hỷ thước trên cây sợ hãi vội vàng vỗ cánh bay đi.

"Lý Thế Dân cũng thật là biết đùa!" Một giọng nói the thé vang lên sau lưng, mang theo sự khinh thường và chế giễu không che giấu nổi.

Đan Ba Dương Nhĩ vội quay người lại, cung kính vái dài: "Sao chủ nhân lại đích thân đến đây?"

Đôi mắt của người mặc áo bào đen bắn ra tia nhìn sắc bén như sói hoang, tuy Đan Ba Dương Nhĩ từng trải sa trường đã lâu, nhưng nhất thời cũng lùi lại một bước.

"Chúng ta nén giận nín tiếng nhiều năm như vậy, lần này, nhất định phải đòi về cả gốc lẫn lãi!"

“Chủ nhân nói phải! Chỉ là Tùy vương.” Đan Ba Dương Nhĩ do dự một lúc, cuối cùng vẫn nuốt xuống bụng những lời định nói tiếp theo.

Người áo đen kéo khăn che mặt xuống, căm hận nói: “Đến nay Dương Chính Đạo đã thực sự quên mất tên họ của hắn rồi. Ngươi có tin không, nếu bây giờ ngươi nói với hắn kế hoạch của chúng ta, thì hắn sẽ không chần chừ một khắc, đi báo cho Lý Khác ngay.”

Đan Ba Dương Nhĩ cúi đầu nhìn con chim hỷ thước đã chết rơi dưới chân mình: “Thuộc hạ hiểu. Chỉ là, nếu có hắn tương trợ thì chúng ta cũng không cần dùng đến phương pháp vòng vo phiền phức như vậy.”

Người áo đen trầm mặc một lúc, sau khi để lại câu “Đừng tự đào mộ chôn mình”, liền vung roi thúc ngựa rời đi.

Chương 15
Tài hoa lộ rõ

Trong phòng ấm của điện Thuận Hòa ở Đông cung, Miên Man đang thư thái nằm nghiêng trên chiếc giường êm, chuỗi vòng bằng ngọc lưu ly bện sợi vàng đeo trên cổ phát sáng lấp lánh dưới nắng chiều. Tiểu cung nữ Gia Hủy dâng cho cô một bát lựu đã bóc sẵn: "Lương đệ, thái tử điện hạ biết gần đây lương đệ chán ăn, nên đặc biệt bảo Toàn Thiện công công gửi những trái lựu này đến. Vừa ngon, lại có thể giúp trơn miệng, lương đệ nhất định phải nếm thử."

"Cứ để đấy đã! Lát nữa ta sẽ ăn!" Miên Man uể oải duỗi tay, chớp mắt nói, "Tỉ tỉ, Ngô vương điện hạ có thường vẽ tranh chân dung cho tỉ tỉ không?"

Kỳ Úc ngâm bút mực vào trong nước trắng, sau đó lại chấm một ít thuốc màu được pha trộn từ hoa mẫu đơn và bột dành dành, vẽ nốt mấy nét cuối cùng, rồi mỉm cười nói: "Chàng không vẽ đâu! Ta ở bên chàng suốt, nếu chàng nhớ ta thì chỉ cần ngắm nhiều hơn là được. Hà tất phải phí công như thế?"

Miên Man giơ tay bốc một nắm hạt lựu bỏ vào miệng, quả nhiên ngọt lịm đã miệng, nhưng không biết tại sao cô lại cảm thấy chua xót trong lòng. Cô xoa bụng dưới ngày càng to ra, nhanh chóng vui vẻ trở lại. Đứa con này đến thật là tốt. Có nó, cũng tức là có hy vọng và vốn liếng. Thế là cô hơi ngồi thẳng người dậy, ngẩng đầu chăm chú nhìn bức tranh Kỳ Úc vừa vẽ,

không kìm được vỗ tay cười: “Đẹp quá! Trông còn giống hơn bức tranh mà mấy hôm trước nữ họa sư kia vẽ nhiều.”

“Tứ muội thích là tốt rồi. Kỳ Úc xoay ba cây bút trong tay, rồi đột nhiên thả một cái, cả ba liền rơi xuống chiếc gác bút, không nghiêng không lệch.

Đang nói chuyện thì thấy Kim Chung từ bên ngoài hớt hải chạy vào, thở hổn hển nói: “Vương phi, Tiểu Viên… lại đổ bệnh ngất đi rồi.”

Tiểu Viên và Kim Chung đều là nha hoàn Miên Man mang từ nhà vào cung, tình cảm khác với những người khác. Nghe thấy câu này, Miên Man không khỏi biến sắc, nhất thời quên cả mình cần phải nói gì. Kỳ Úc vội hỏi: “Có chuyện gì thế? Hôm qua không phải đã có thể xuống giường tự chải đầu rửa mặt rồi sao?”

Kim Chung lau nước mắt nói: “Bệnh của Tiểu Viên đến thật kỳ lạ mà đi cũng kỳ lạ. Nhưng vừa nãy… vừa nãy em ấy lại đột nhiên ngất xỉu cạnh bồn hoa, chúng nô tì gọi thế nào cũng không tỉnh, sợ là chẳng lành rồi!”

“Tỉ tỉ, em váng đầu quá. Còn cả con nữa… con đang đạp em.” Miên Man nắm chặt cánh tay Kỳ Úc, tỏ ra rất đau đớn.

Kỳ Úc đỡ cô từ từ nằm xuống, dặn dò hai người bên cạnh: “Kim Chung, mau mời Đổng thái y đến đây! Gia Huy, ngươi đi nói với thái tử phi một tiếng, bảo lương đệ khó chịu trong người, tối nay chúng ta không qua nữa.

“Vâng! Vương phi!” Hai người thưa vang một tiếng, rồi ai nấy tự đi ra ngoài lo việc của mình.

Chỉ một lát sau đã thấy Kim Chung dẫn Đổng thái y vào ly phòng trong. Kỳ Úc đứng dậy buông rèm xuống, nhường chỗ cho Đổng thái y. Đổng thái y ngoài ba mươi tuổi, mặt chữ điền, nước da ngăm ngăm, ở ngón tay và hổ khẩu có vết chai dày, có lẽ vì quá căng thẳng nên bàn tay bắt mạch của hắn hơi run, dường như phải mất một lúc lâu mới tìm được mạch, sau đó liền lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Kỳ Úc không hiểu biểu cảm của hắn lắm, bèn hỏi: "Lương đệ và thai nhi trong bụng vẫn ổn cả chứ?"

Đổng thái y ngước mắt lên, quan sát Kỳ Úc bằng một ánh mắt dò xét đầy ẩn ý, vừa nhìn vừa suy nghĩ gì đó. Mãi sau hắn mới nói: "Vương phi yên tâm. Lương đệ chỉ bị hoảng sợ một chút thôi, tĩnh dưỡng mấy hôm, chắc sẽ không có gì đáng ngại."

"Thật à?" Dường như Kỳ Úc không hề để tâm đến hành động cực kỳ vô lễ của hắn, thay vào đó lại nhìn hắn với vẻ tò mò, "Đổng thái y vào Thái y thự được mấy năm rồi?"

Đổng thái y bấm ngón tay, cung kính đáp: "Bẩm vương phi, thần vào cung từ năm Trinh Quán thứ chín. Đến nay đã được chín năm rồi ạ."

"Thật là không ngắn. Tính ra ngay cả Vương thái y Vương Thọ Đức cũng không có thâm niên như ngươi. Thái tử muốn ngươi chuyên trách việc chăm sóc thai nhi của lương đệ, thiết nghĩ y thuật của ngươi nhất định rất cao siêu. Kỳ Úc mỉm cười nói, "Nếu ngươi cần kê đơn thì có sẵn giấy bút đây."

"Vương phi quá khen rồi. Vậy thần sẽ kê ngay." Nói rồi Đổng thái y liền quay người ngồi xuống trước án thư.

“Tỉ tỉ, con của em không sao chứ?” Miên Man yếu ớt gọi một tiếng.

Kỳ Úc vội chuyển ánh mắt từ Đổng thái y trở về, ngồi lại bên giường, vén rèm lên, sờ trán cô: “Đứa bé không sao. Em ngủ một lát trước đi, đợi sắc thuốc xong, sẽ bảo Kim Chung hầu em uống. Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì cả.”

Lúc Kỳ Úc đi đến trước bàn, Đổng thái y đã viết xong đơn thuốc. Chỉ thấy bên trên viết: Hạt tơ hồng, bạch tật lê, cau, mỗi loại mười tiền; tân di năm tiền; đương quy, tế tân, hương phụ, mỗi loại bốn tiền; lộc hàm thảo ba tiền. Kỳ Úc xem xong ngoảnh đầu nói: “Kim Chung, ngươi ở lại chăm sóc lương đệ. Đổng thái y, ngươi theo ta đi khám cho Tiểu Viên.”

Kim Chung thoáng ngẩn ra rồi mới gật đầu, chậm rãi đi tới. Cô ta định nhấc ấm trà lên rót, lại nghe thấy Kỳ Úc cầm một chiếc hầu bao thêu bươm bướm giỡn trăm hoa nói: “Nhìn hoa văn bên trên đã bục hết mà vẫn không nỡ bỏ, chắc ngươi thích nó lắm nhỉ! Sao lại bất cẩn như vậy?”

Kim Chung vô thức sờ thắt lưng, giơ tay nhận lấy hầu bao, cúi người thi lễ nói: “Đa tạ vương phi!”

Hai tiểu cung nữ chăm sóc Tiểu Viên chắc không ngờ được rằng Ngô vương phi lại hạ mình đến thăm một cung nữ, đều đứng cúi đầu cung kính ở một bên. Kỳ Úc nhẹ nhàng nói với một cung nữ mắt to mặt trái xoan: “Tiểu Viên thế nào rồi? Mãi vẫn chưa tỉnh lại à?”

Tiểu cung nữ nói lí nhí: “Vâng, vương phi. Dù chúng nô tì có gọi thế nào, Tiểu Viên tỉ tỉ cũng không tỉnh lại. Nô tì… nô tì sợ…”

Đổng thái y bắt mạch xong, lại vạch mắt Tiểu Viên ra xem, nhíu mày nói: "Vương phi, thần tài hèn học mọn, thực sự không nhìn ra được vị cô nương này mắc phải bệnh gì. May mà mạch của cô ta vẫn còn đập, chắc tạm thời chưa cần lo đến tính mạng. Không chừng chỉ là bị thứ bẩn thỉu gì đó ếm."

Kỳ Úc đi quanh quẩn vài bước, chiếc trâm mành mành hình đầu phượng cài trên đầu phát ra âm thanh lảnh lót vui tai: "Được rồi. Ngươi lui trước đi."

"Vậy..." Đổng thái y nhìn hai tiểu cung nữ đó, ngập ngừng nói, "Vâng! Thần cáo lui"

Vì Miên Man được yêu chiều, Tiểu Viên lại là đại cung nữ hạng nhất bên cạnh Miên Man, nên căn phòng của cô ta được trang trí hết sức cầu kỳ, so với con gái gia đình bình thường thì chỉ có hơn chứ không kém. Kỳ Úc thấy trên bàn trang điểm có một tấm gương đồng khảm mã não đỏ. Mé trái là một chiếc hộp gỗ lim, bên trong đựng phấn trắng và bột chì chỉ còn phân nửa, cùng sáp và son môi vẫn chưa động đến. Bên phải là một chậu bạc khắc hoa mẫu đơn, phía trên đặt một hầu bao nhỏ giống hệt cái của Kim Chung. Hai người làm nô tì nhà họ Tiêu từ nhỏ, mối quan hệ tất nhiên không giống bình thường.

Kỳ Úc đi một vòng quanh phòng, sau đó đến trước giường, vén rèm lên. Thấy Tiểu Viên nhắm chặt hai mắt, mặt trắng bệch, nàng bèn nắm lấy tay cô ta than thở: "Cô gái đáng thương... hai người chăm sóc cho tốt. Hễ có chuyện gì thì lập tức đi báo cho Đổng thái y biết."

Xem ra trong điện Thuận Hòa này thực sự có ma quỷ. Đi ra khỏi căn phòng nhỏ, Kỳ Úc nghe thấy tiếng gió du dương trầm

bổng, không kìm được than thầm một câu. Đáng tiếc, trước đây nàng chẳng bao giờ tin.

Miên Man ngủ một mạch đến giờ ăn tối mới tỉnh, thấy Kỳ Úc đang ngồi bên cạnh, không khỏi tươi cười rạng rỡ: "Đúng là tỉ tỉ vẫn ở đây! Tốt quá. Vừa nãy thái tử phi có qua đây không?"

Kỳ Úc kê một chiếc gối mềm trên giường vào vai cô, đỡ cô ngồi thẳng người dậy: "Vừa đi chưa lâu. Trông bộ dạng của cô ta thì khá quan tâm đến em đấy."

"Còn không phải diễn cho thái tử xem sao?" Miên Man nắm tay Kỳ Úc, lẩm bẩm, "Chúng ta mới là chị em thật. Em chỉ tin một mình tỉ tỉ thôi."

Kỳ Úc nghiêm mặt nói: "Đã vậy thì em phải nói thật với ta chuyện này. Có phải em chuẩn bị giới thiệu Tiểu Viên cho thái tử không?"

Miên Man quấn tóc quanh ngón tay nghịch chơi: "Tỉ tỉ cho rằng không ổn ư? Trông Tiểu Viên không phải còn ưa nhìn hơn cái cô Lưu cung nhân đã sinh cho thái tử cậu con trai cả Lý Trung đó nhiều sao? Chỉ là bệnh lạ của nó gần đây liên tục tái phát, xem ra cũng không có phúc phận này. Thực ra dung mạo của Kim Chung cũng xem như thuộc hạng nhất, có điều hơi lớn tuổi một chút, e là không vừa mắt thái tử."

"Em muốn níu giữ trái tim của thái tử, cũng không thể trách được." Kỳ Úc nhìn vào mắt cô nói.

"Tỉ tỉ nghĩ như vậy thật à? Nhưng sao tỉ tỉ biết?" Dễ dàng nhận ra vẻ kinh ngạc trong giọng nói của Miên Man. Cô luôn tưởng rằng Kỳ Úc hồi còn con gái được chiều chuộng hết mức, sau khi lấy chồng lại được Ngô vương yêu thương che chở đủ

điều, thì sẽ không có ý niệm về chuyện tranh sủng phức tạp đủ trò này.

“Thực ra chính thái tử nhìn trúng Tiểu Viên đúng không? Nếu không phải được thái tử tặng, một cung nữ như cô ta sao có thể dùng tấm gương đồng khảm mã não đỏ quý giá như vậy chứ? Tất nhiên, cũng có thể là thái tử tặng em, em lại tặng cho cô ta. Nhưng tấm gương đồng đó vừa nhìn đã biết là cống phẩm, tùy tiện thưởng cho cung nữ, nếu để thái tử biết thì e là không hay mấy.”

“Tỉ tỉ thông minh mẫn tiệp, đúng là chẳng có gì thoát nổi mắt chị” Miên Man cụp mắt xuống, “Không sai! Thái tử không sủng ái em như người khác tưởng tượng. Y thích em, nhưng mà, y cần em nhiều hơn.”

“Thái tử phi?” Kỳ Úc vỡ lẽ, “Y không mong muốn sau này nhà họ Vương sẽ thao túng y, y phải cân bằng thế lực các bên, cho nên…”

“Cho nên y sẽ trọng dụng Ngô vương” Miên Man nói rất nghiêm túc, “Tương lai của chị em chúng ta thực ra có quan hệ mật thiết với nhau.”

Trái tim căng thẳng của Kỳ Úc không vì câu nói này mà nhẹ nhõm: “Nhưng mà, y đã có thể đề phòng thái tử phi, em dựa vào cái gì để đảm bảo y sẽ không đề phòng em?”

Trong mắt Miên Man trào dâng một nỗi đau thương khôn giấu: “Vì em không phải là chính phi, y cũng không thể cho con của em trở thành thế tử. Y có thể nhìn trúng Tiểu Viên, em thật tâm vui mừng. Nếu Tiểu Viên sinh được con nối dõi, em ắt sẽ trợ giúp y lên ngôi. Vì vậy, Tiểu Viên nhất định không được xảy

ra chuyện gì. Đổng thái y không xong thì còn các thái y khác của Thái y thự, sẽ luôn có người có thể chữa khỏi bệnh cho nó."

Kỳ Úc nhẹ nhàng úp tay lên mu bàn tay của cô, ân cần nói: "Miên Man, đừng để trái tim mình quá mệt mỏi.

"Nhưng em đã vào chốn cung đình, rất nhiều chuyện không còn do mình làm chủ nữa. Tỉ tỉ có thể giữ được một trái tim thuần khiết lương thiện, hoàn toàn là vì có Ngô vương. Nếu em cũng như vậy thì sẽ chỉ là một nàng thiếp vô danh tầm thường trong Đông cung. Em không muốn, càng không cam tâm! Vì vậy em phải có giá trị của mình, có lý do để thái tử không rời nổi em." Câu cuối cùng này, Miên Man nói rất khẽ, khẽ đến nỗi cô tin chắc rằng chỉ một mình mình nghe thấy.

* * *

Đêm đã về khuya, Kỳ Úc ngồi trước bàn giở xem cuốn sách mà mình đã thuộc nằm lòng. Tiếng quạ bên ngoài vang lên từng đợt, khuấy động trái tim vốn đã bồn chồn của nàng càng thêm lo lắng không yên. Ngón tay Kim Chung chầm chậm vê chéo áo, sắc mặt hơi đỏ. Kỳ Úc đưa mắt ra hiệu cho Bạch Đàn, Bạch Đàn gật đầu, đặt miếng đệm gấm trước mặt Kim Chung, để cô ta ngồi xuống nói chuyện.

Sau một hồi ngơ ngác, cuối cùng Kim Chung hỏi lí nhí: "Vương phi nói vậy là có ý gì ạ?"

Lúc này Kỳ Úc đã tháo đồ trang sức, mái tóc dài buông xuống ngang eo, mang một vẻ trắng trong thuần khiết: "Trước kia lúc cha dẫn ta đến phủ lần đầu tiên, ta còn tưởng rằng ngươi

và Tiểu Viên là chị em ruột. Ngươi chăm sóc cho cô ta tận tình chu đáo, nhường nhịn cô ta từng li từng tí. Cô ta cũng nương tựa vào ngươi, tin tưởng ngươi, có chuyện buồn phiền thì đều kể với ngươi đầu tiên. Đúng không?"

Kim Chung gật đầu: "Tiểu Viên và nô tì đều là trẻ mồ côi mất cả cha lẫn mẹ từ nhỏ, đồng bệnh tương lân, tất nhiên so với người khác phải thân thiết hơn nhiều."

Kỳ Úc đặt quyển sách trong tay xuống, khẽ than: "Thái tử thích cô ta, còn cô ta lại không muốn làm thê thiếp của thái tử, thế là tới xin ý kiến của ngươi. Nhưng ngươi cũng không nghĩ ra kế hay để đối phó, nên chỉ dạy cho cô ta một cách ngu ngốc nhất: giả bệnh. Lần trước ta suýt nữa bị các ngươi lừa, nhưng hôm nay, các ngươi thực sự đã để lộ quá nhiều sơ hở."

"Vương phi, nô tì.."

"Không cần giải thích!" Kỳ Úc giơ tay, lên tiếng ngắt lời, "Lúc ta nói sẽ dẫn Đổng thái y đi khám cho Tiểu Viên, ngươi không giấu nổi vẻ căng thẳng. Tiểu Viên mà ta thấy quả thật sắc mặt tiều tụy trắng bệch, nhưng đó là tác dụng của việc bôi phấn trắng và bột chì lên mặt, đúng không? Tuy ta không hiểu y thuật, nhưng lúc nắm tay cô ta, ta đã tranh thủ bắt mạch, mạch đập cực nhanh, có lẽ do căng thẳng quá độ mà ra."

Kim Chung nghe đến đây, lập tức quỳ xuống dập đầu lia lịa: "Cầu xin vương phi giúp đỡ Tiểu Viên muội muội. Em ấy và tiểu nô trong phủ là A Lâu thân nhau từ nhỏ, lương đệ ban đầu cũng đồng ý năm nay sẽ thả em ấy ra để thành thân với A Lâu, nhưng không biết tại sao lại đổi ý..."

“A Lâu?” Kỳ Úc đảo mắt, trong đầu liền hiện lên hình ảnh tiểu nô đánh xe mặt mũi sáng sủa đó.

“Vâng! Là A Lâu.” Kim Chung tiếp tục nói, “A Lâu đối xử tốt với Tiểu Viên, Tiểu Viên cũng nghĩ đến A Lâu từng giờ từng khắc. Vương phi, trong vài ngày tới, sợ là Tiểu Viên cũng không giả bệnh nổi nữa. Nô tì biết vương phi tốt bụng, cũng sẽ nghĩ ra được cách. Cho nên… cho nên nô tì chỉ có thể cầu xin người.”

“Ngươi đứng lên đi đã!” Kỳ Úc ôn tồn nói, “Ta biết chị em các ngươi tình sâu nghĩa nặng, cô ta có thể vì người trong lòng mà vứt bỏ vinh hoa, cũng thực là hiếm có. Ngươi yên tâm, trong lòng ta khắc có tính toán.”

“Đa tạ vương phi, đa tạ vương phi.” Kim Chung nghe thấy câu này, xúc động đến nỗi nước mắt tuôn rơi, hai tay run rẩy không biết phải đặt vào đâu.

Kỳ Úc xua tay nói: “Được rồi, ta biết rồi. Ngươi lui trước đi, nói với Tiểu Viên, tất cả cứ nghe ta sắp xếp.”

“Nô tì hiểu ạ.” Kim Chung gật đầu lia lịa, bông tai khẽ rung rinh.

Bạch Đàn thấy Kim Chung đã đi xa, liền buông rèm xuống, thổi tắt hai ngọn đèn trong phòng: “Vương phi tin lời cô ta sao?”

“Không tin. Có điều, cô ta cũng không phải là người xấu, cô ta chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi.” Kỳ Úc đứng dậy, dụi đôi mắt hơi nhức mỏi.

Bạch Đàn thắc mắc: “Nhưng Vương phi đã không tin, thì sao vừa nãy không vạch trần cô ta, mà lại còn đồng ý chuyện của Tiểu Viên?”

“Không vạch trần là vì ta chưa hiểu rõ mục đích thực sự của họ. Cứ để họ làm trò đi! Dù sao không gây hại cho chúng ta là được. Đàn nhi, sáng mai ngươi thu dọn đồ đạc, đến trưa chúng ta sẽ về phủ”

“Tốt quá, thực sự chỗ nào trong phủ của chúng ta cũng tốt hơn ở đây!” Bạch Đàn vui mừng khôn xiết nói, “Chỉ là, Tiêu lương đệ chịu để cho vương phi đi sao? Còn nữa, rốt cuộc vương phi muốn giúp Tiểu Viên như thế nào? Ngoài ra…”

“Ta nhớ chàng rồi. Nếu không vì sáng mai còn phải đi gặp một người, ta hận không thể về luôn từ bây giờ. Giọng nói của Kỳ Úc ôn hòa, tựa gió xuân tháng Ba từ từ phớt qua mặt. Nàng cho rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng không ngờ nỗi nhớ lại như dây leo không giờ phút nào là không quấn lấy tim nàng. Thời gian càng lâu, quấn càng thêm chặt. Kỳ Úc ngồi trên giường, hai tay ôm gối, buồn bã thở dài. Mười ba ngày cộng thêm ba canh giờ, nàng thực sự nhớ y, nhớ đến nỗi trái tim quặn đau âm ỉ.

Trong vườn Phong Hòa lá phong đỏ rụng đầy, gió thu thổi qua, lay động ánh nắng rớt trên mặt đất, dần dần trở nên lóa mắt. Võ tài nhân dắt tay cung nữ A Vãn thong thả bước tới, bộ áo váy màu đỏ đang mặc càng tôn lên làn da trắng trẻo, thật xinh đẹp động lòng người. A Vãn định khoác áo choàng cho cô thì lại bị cô giơ tay ngăn lại.

Kỳ Úc chắp tay nhún mình, nhẹ nhàng mở miệng: “Tài nhân mạnh khỏe.”

Võ tài nhân cũng cúi người trả lễ: “Vương phi tôn quý, không cần khách sáo như vậy.”

Kỳ Úc vén áo ngồi xuống chiếc đồn đá trong đình Nhàn Vân, cầm ấm rót đầy trà vào chén trước mặt, chỉ cần khẽ ngửi là có thể biết tay nghề của người pha trà không tầm thường. Nàng nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói thẳng vào vấn đề: “Ông chú từng nói với Kỳ Úc rằng, nếu trong cung gặp phải việc khó thì có thể tìm tài nhân nhờ giúp. Vì vậy Kỳ Úc mới mạo muội hẹn tài nhân ra đây gặp mặt.”

Võ tài nhân chăm chú thưởng trà, nhìn vị Ngô vương phi được A Vãn dùng giọng điệu cực kỳ khoa trương mô tả thành tiên nữ giáng trần ở trước mặt này, lại nhớ đến lần trước tán gẫu với các chị em trong cung có nói đến vấn đề rằng, rốt cuộc Ngô vương có phúc lấy được Tiêu Kỳ Úc, hay Tiêu Kỳ Úc có phúc lấy được Ngô vương, bất giác nở một nụ cười hòa nhã: “Cho dù không có Tiêu công, chỉ cần vương phi mở miệng, thiếp thân nhất định sẽ dốc sức đi làm.”

Kỳ Úc nghiêng người qua, thấp giọng rỉ tai cô ta mấy câu. Võ tài nhân nghe xong, ngờ vực hỏi: “Đơn giản vậy thôi sao?”

“Tài nhân cảm thấy hai việc này đều không khó làm ư?” Võ tài nhân đứng dậy, hai chiếc lá phong bị thổi rơi xuống cạnh chân cô. Màu đỏ tươi đó toát ra sức sống tràn trề, đáng tiếc không có cây che chở thì cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận tan nát thành bùn, nghiền thành tro bụi. Võ tài nhân chạm tay vào đóa mẫu đơn đỏ bên tóc mai, cười duyên dáng: “Nếu thiếp thân nói khó làm, vương phi sẽ không tới tìm thiếp thân, đúng chứ?”

Kỳ Úc nghĩ người phụ nữ này quyết đoán, lanh lợi, lại còn thông minh, liền mỉm cười lần nữa: “Vậy xin nhờ cả vào tài nhân.”

Trong hành lang bên ngoài đình Nhàn Vân, hai tiểu thái giám gầy gò đang bưng mấy quả lựu đi về phía Đông cung. Võ tài nhân dán chặt ánh mắt lên người họ, sau đó lại ngoảnh đầu nói: “Tiêu lương đệ có thể mời được vương phi vào cung bầu bạn, mối quan hệ giữa hai người chắc hẳn rất tốt.”

“Tất nhiên là tốt.” Đôi mày của Kỳ Úc khẽ rung, trong mắt chợt lóe lên vẻ cô quạnh và buồn bã, “Chúng tôi vốn cùng họ. Hồi còn sống cha tôi thường nói em ấy ngây thơ đáng yêu, sau này nếu lấy được một con cháu nhà quý tộc cao sang thật lòng yêu thương em ấy, thì nhất định có thể hưởng phúc trọn đời.”

“Giờ xem ra lời nói đó đã ứng nghiệm thật rồi.” Trên mặt Võ tài nhân hiện lên một vẻ ghê tởm khó tả, cực mỏng cực nhạt, có lẽ ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra.

“Đúng vậy! Cha tôi chưa bao giờ nói sai. Nếu ông ấy còn sống, chắc cũng sẽ cảm thấy rất vui mừng.”

Võ tài nhân phản đối: “Cũng chưa chắc. Ông nội của vương phi là Hiếu Tĩnh hoàng đế của nhà Lương trước kia, vương phi là viên ngọc minh châu trong lòng bàn tay nhà họ Tiêu, nếu ai dám bắt nạt, thì sẽ là kẻ địch của cả dòng chính nhà họ Tiêu.”

Bàn tay cầm chén trà của Kỳ Úc khẽ run một cái khó mà nhận ra, nước trà trong chén hơi sóng sánh, một mảnh lá trà đang chìm dần xuống đáy chén. Nàng nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nói thản nhiên như không: “Câu này của tài nhân thật là kỳ quái, Kỳ Úc nghe mà chẳng hiểu.”

“Chỉ mong vương phi mãi mãi không hiểu.” Võ tài nhân đứng dậy, vẫy tay với A Vãn đứng hầu ở ngoài đình Nhàn Vân, chỉnh lại trang phục rồi vái chào, “Giờ thiếp thân phải đi làm việc. Vương phi bảo trọng, hẹn gặp lại sau.”

“Hẹn gặp lại sau.” Kỳ Úc gật đầu, đưa mắt tiễn cô ta đi qua hành lang, biến mất khỏi tầm mắt, sau đó mới quay người cất bước. Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, soi rõ mồn một cả bụi bặm rơi trên quần áo. Mãi đến khi đi vào chính điện của điện Thuận Hòa, bàn tay siết chặt thành nắm đấm của Kỳ Úc mới dần lỏng ra.

Miên Man lê cơ thể nặng nề chậm chạp bước tới, nắm lấy tay Kỳ Úc, khẩn khoản hỏi: “Giờ tỉ tỉ phải về rồi ư? Em thật không nỡ rời xa tỉ tỉ. Không thể ở thêm mấy hôm sao?”

Trong Đông cung, ngoài điện Càn Nguyên nơi thái tử ở và điện Thúy Hoa của thái tử phi, tính ra thì điện Thuận Hòa được bài trí cầu kỳ và có phong cách nhất. Giờ trông thái tử coi trọng cái thai của Miên Man đến nhường này, chắc là những ngày tốt đẹp của cô vẫn còn ở phía trước. Kỳ Úc buông tay ra, chỉnh lại vạt áo giúp cô: “Ta sẽ thường xuyên vào cung thăm em.”

Miên Man nghe giọng điệu của nàng dường như không còn thân thiết như xưa, liền hoảng hốt ôm lấy cánh tay nàng, rụt rè nói: “Có phải em đã làm tỉ tỉ giận không? Nếu không thì tỉ tỉ sẽ chẳng bảo đi là đi luôn.”

“Lại nghĩ ngợi linh tinh gì thế hả?” Kỳ Úc nhéo chiếc mũi cao thẳng vô cùng xinh xắn của Miên Man, dắt tay cô cùng ngồi xuống, “Từ nhỏ đến lớn, em đã bao giờ thấy ta giận chưa?”

Miên Man xoa bụng dưới, có thể dễ dàng cảm nhận được đứa bé đang vươn tay vươn chân đùa nghịch ở bên trong. Mỗi lúc đêm khuya vắng người, chăn đơn khó ngủ, cô sẽ luôn nghi ngờ mỗi bước đường mình đã đi qua, mỗi quyết định mình đã đưa ra liệu có đúng hay không. Song lúc này đứa bé đã chứng minh một cách mạnh mẽ về sự tồn tại của mình. Vì đứa con này, tất cả đều xứng đáng.

Miên Man nghiêng đầu cười, vui vẻ vô lo như hồi thiếu nữ, nhưng không biết từ lúc nào trong lòng đã bị phủ một lớp cát sỏi trần gian dày đặc: "Đó là vì xưa nay chẳng có chuyện gì có thể làm tỉ tỉ tức giận. Tỉ tỉ, em thật sự ngưỡng mộ tỉ tỉ."

"Nhưng trong thiên hạ cũng có biết bao thiếu nữ đang hâm mộ em. Miên Man, em thích hợp sống trong cung đình, và cuối cùng cũng sẽ có được mọi thứ em muốn." Kỳ Úc nhìn đôi sư tử bằng ngọc trắng thời Hán được chạm khắc tỉ mỉ trên bàn, thật lòng thật dạ nói.

"Chúng ta đều sẽ như vậy." Giọng nói của Miên Man mơ hồ, giống như vạt nắng có bắt thế nào cũng không được ở trước mặt.

* * *

Khi Kỳ Úc về đến phủ, Bạch ma ma đang bưng bát cơm, đuổi theo chú cún trắng Giản Giản trong sân. Giản Giản ngoe nguẩy cái đuôi lông lá, tranh thủ lúc Bạch ma ma lấy hơi, nhào đến bên cạnh chân Kỳ Úc, ngẩng đầu sủa hai tiếng, lại chớp đôi mắt như trân châu đen, nhìn nàng với vẻ hết sức đáng thương. Kỳ

Úc ngồi xổm xuống, ôm lấy người bạn nhỏ vào lòng, kéo tai, rồi lại sờ mũi nó: “Giản Giản, mới mấy hôm không gặp, mày đã béo tròn thế này rồi. Bạch ma ma nuôi mày giỏi thật!”

Bạch ma ma đưa bát cho Cẩm Quỳ ở bên cạnh, ngắm nghía Kỳ Úc từ đầu đến chân một lượt rồi mới nói: “Nhưng vương phi có vẻ gầy đi đấy! Tối nay phải bồi bổ đầy đủ. Nếu trong vòng một tháng không làm vương phi tăng thêm mười cân, bà già này thật có lỗi với lang chủ và phu nhân đã mất, cũng thật có lỗi với Tiêu công và Tiêu thiếu khanh, còn có lỗi với…”

“Giản Giản, Bạch ma ma cũng vỗ béo mày như thế này à?” Kỳ Úc đặt Giản Giản xuống. Giản Giản nhanh nhẹn dứt khoát “oẳng” một tiếng, rồi chạy vụt đi không thấy bóng.

“Cái đồ tiểu súc sinh vô lương tâm này!” Bạch ma ma tức giận giậm chân, rồi quay đầu nhìn sang nụ cười má lúm đồng tiền tươi như hoa của Kỳ Úc, lại khôi phục vẻ mặt hiền từ quen thuộc, nói nhỏ, “Mười mấy hôm vương phi không ở nhà, trừ một lần xử lý công việc ở Đại Lý tự cả đêm, còn đâu tối nào điện hạ cũng về phủ ngủ. Trong đó có một đêm, ngài ấy dỗ thế tử ngủ ở phòng của thế tử, ngoài ra đều qua đêm tại phòng mình, cũng chưa bao giờ gọi các nha hoàn trong phủ đến thị tẩm.”

“Ma ma..” Kỳ Úc dở khóc dở cười gọi một tiếng, vào trong phòng cởi áo khoác ra rồi nằm thẳng lên chiếc giường êm, “Vậy ma ma có thể nói cho Kỳ Úc biết, hiện tại điện hạ đi đâu rồi không?”

Bạch ma ma ngồi bên cạnh Kỳ Úc, cầm dao chậm rãi gọt một quả hương lê: “Vương phi lo điện hạ ban ngày đi tìm nữ nhân ở

bên ngoài à? Cũng không phải không có khả năng. Hôm nào phải gọi Quý An tới tra hỏi kỹ càng một lượt."

Kỳ Úc lẳng lặng nhận quả hương lê từ tay Bạch ma ma, cắn mạnh một miếng to. Quả nhiên vẫn là đồ của nhà ngon! Kỳ Úc cắn dăm ba miếng đã hết cả một quả hương lê. Thế là nàng hơi thẳng người dậy, giơ tay ném nhẹ một cái, lõi lê rất ngoan ngoãn bay qua đầu Bạch ma ma, rơi tọt vào trong sọt tre dưới gầm bàn.

Cẩm Quỳ vừa cười vừa đưa khăn cho Kỳ Úc: "Vương phi đừng nghe mẹ nói linh tinh. Quý Thành bảo, gần đây trong triều nhiều việc, điện hạ thường bận đến nỗi cơm cũng chẳng buồn ăn. Kể cả điện hạ rảnh rỗi không có việc gì, ngài ấy cũng sẽ không làm vậy."

Kỳ Úc lau tay, bỗng nhiên vỡ lẽ: "Hộ vệ tiểu Quý và Đàn nhi đã thành đôi, hộ vệ đại Quý cũng cướp đi trái tim thiếu nữ của người rồi à! Hai anh em nhà này thật là có con mắt tinh tường!"

Cẩm Quỳ nghe thấy câu này, vội vàng nháy mắt với Kỳ Úc, rồi lại khẽ đưa tay chỉ vào Bạch ma ma, bộ dạng thẹn thùng lo lắng đó giống hệt một chú nai con chạy trên đồng cỏ. Họa nhi, Họa nhi… Cẩm Quỳ trong tranh, nai con trong tranh. Kỳ Úc ngẫm nghĩ, càng cảm thấy lối so sánh của mình sinh động thú vị.

Đang chìm đắm trong bức tranh nai con chạy, nàng chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân tới gần, vội vàng ném khăn cho Cẩm Quỳ, đứng dậy đi ra. Mới đến bậc cửa, nàng đã nhào vào một vòng tay ấm áp. Lý Khác kéo mạnh nàng vào

lòng, hơi thở ấm áp tràn ngập cổ nàng, Kỳ Úc cũng ôm chặt lấy y.

"Kỳ nhi, cuối cùng cũng đợi được nàng trở về." Lý Khác chầm chậm vuốt ve nàng, giọng nói dịu dàng như muốn khiến lòng người say đắm.

Kỳ Úc buông tay, nhẹ nhàng hôn lên môi y. Bạch ma ma và Bạch Đàn, Cẩm Quỳ biết điều quay đầu đi, mãi sau mới bước tới thi lễ. Kỳ Úc ngoảnh đầu, cười duyên nói: "Tam lang, vừa nãy ma ma lại nghi ngờ chàng tranh thủ lúc thiếp đi vắng, ra ngoài tìm cô nương khác để vui vẻ đấy."

"Thật sao?" Lý Khác nhìn Kỳ Úc đầy yêu chiều, rồi lại nhìn sang Bạch ma ma, "Ma ma có lúc nào không nghi ngờ ta thì mới là lạ đó! Được rồi, mấy người đi làm việc đi. Đồ đạc của Kỳ nhi cứ để ta thu dọn."

Mấy người dạ một tiếng rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại. Bấy giờ Kỳ Úc mới hỏi với đôi chút lo lắng: "Gần đây trong triều xảy ra chuyện hệ trọng gì đó phải không?"

Lý Khác gật đầu, tiện tay ném một nắm hạt dẻ vào trong chậu than: "Còn không phải vì chuyện của Đột Quyết sao? Có điều sự thể vẫn chưa nghiêm trọng, ta chắc chắn khống chế được bọn chúng. Điều ta lo lắng hiện giờ là phía Cao Câu Ly. Đã hơn nửa tháng rồi vẫn chưa có tin chiến thắng gửi về, tình hình chiến trận ra sao cũng chẳng hay, có trời mới biết ta lo lắng nhường nào. Kỳ nhi, nếu nàng vẫn không về bên ta, ta thực sự sợ mình sẽ không chống đỡ nổi."

Lý Khác nhắm mắt lại, gối đầu lên đùi Kỳ Úc. Khói xanh thơm ngát chầm chậm bốc lên từ đôi lư đồng điếu hình toan

nghê ở trước mặt, dần dần khuấy động nơi yếu mềm và sâu sắc nhất trong lòng y. Đây chẳng qua chỉ là những nghi hoặc và phiền não trước mắt vẫn nhìn thấy được, còn có chuyện của quá khứ, chuyện của tương lai… Rõ ràng biết là kết cục không thể thay đổi, nhưng vẫn phải tiến lên không được chùn bước; rõ ràng biết cách bờ xem lửa cháy là biện pháp tự bảo vệ mình sáng suốt nhất, nhưng vẫn phải xả mạng đi cứu hỏa, chỉ vì một câu nhận lời không cần suy nghĩ, và một chấp niệm tự hỏi lòng không thẹn.

Kỳ Úc đưa tay xoa khuôn mặt y: "Người khác nhất định không thể biết được, Ngô vương cũng có lúc yếu đuối và bơ vơ như thế này. Chàng trong suy nghĩ của họ, xưa nay không phải là chàng thật sự."

"Bọn họ nghĩ thế nào, ta thực không quan tâm." Lý Khác nhỏ nhẹ nói, "Tiêu lương đệ ổn cả chứ? Sẽ không động một tí là gọi nàng vào cung bầu bạn nữa chứ? Lần tới ta không đồng ý đâu."

"Em ấy rất ổn. Cho nên thiếp sẽ không đi nữa. Không nghe ra một chút dao động cảm xúc nào trong giọng nói của Kỳ Úc, "Tam lang, thiếp xin lỗi."

Lý Khác mở mắt, thấy nàng hơi chau mày, khóe mắt lờ mờ có ánh lệ lóe lên, vội vàng an ủi: "Đừng khóc, đừng khóc… ta nói đùa với nàng thôi! Cô ta là em gái nàng, nàng thường xuyên đi thăm nom chăm sóc cũng là chuyện hiển nhiên chính đáng mà."

"Không! Không phải em ấy! Là… Đổng thái y!" Cuối cùng Kỳ Úc cũng không kìm được nước mắt tuôn rơi, "Hắn… hẳn không

phải…”

Đến giờ Lý Khác mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, vội ngồi dậy, ôm nàng vào lòng nói: “Không sao đâu, từ từ kể. Mọi chuyện đã có ta.”

Bên ngoài nắng chan hòa, chiếu sáng lấp lánh những hạt sương trong vắt đọng trên mái hiên. Trận mưa lớn đêm qua dường như đã kéo thành Trường An vào mùa đông đằng đẵng. Chim nhạn bay tới phương Nam tránh rét đang vỗ cánh chao liệng trên không, tiếng kêu dằng dặc xa xôi, dường như đang gọi đồng bạn lạc bầy.

Lý Khác nghe Kỳ Úc kể xong, lập tức thở phào, ung dung bình tĩnh nói: “Ta còn tưởng là chuyện lớn nghiêm trọng gì cơ! Nhìn nàng lo lắng kìa. Có điều, Kỳ nhi của ta quả thật thông minh hơn người. Sao nàng vừa nhìn đã nhận ra tên Đổng thái y đó có vấn đề?”

Kỳ Úc khịt mũi: “Đây còn chưa phải chuyện lớn sao? Tuy thiếp không hiểu y thuật nhưng cũng từng đọc một số sách y, biết bắt mạch phải dùng tay trái với tay trái, tay phải với tay phải. Nhưng lúc đó Đổng thái y lại dùng tay trái bắt mạch tay phải của Miên Man. Bắt mạch cần đặt ngón giữa ở bộ quan, ngón trỏ ở bộ thốn, ngón áp út ở bộ xích. Vậy mà Đổng thái y lại chỉ dùng hai ngón tay để bắt mạch, còn lệch ra ngoài cổ tay, chàng bảo hắn có thể thu được kết quả gì cơ chứ? Còn nữa, ngay cả thiếp vừa nhìn cũng có thể nhận ra Tiểu Viên giả bệnh, một thái y giữ chức ở Thái y thự chín năm lại không nhìn ra được sao? Chỉ có hai khả năng. Khả năng thứ nhất là Tiểu Viên mua chuộc Đổng thái y, nhưng Tiểu Viên chỉ là một cung nữ nhỏ bé,

rõ ràng không có năng lực này. Vì vậy chỉ có thể là khả năng thứ hai, Đổng thái y thực chất không hiểu y thuật."

Lý Khác đứng dậy rót nước cho Kỳ Úc, dịu dàng nói: "Nhưng theo ta được biết, Thái y thự quả thật có một vị thái y họ Đổng, trước kia còn khám bệnh cho... cho Cảnh Nguyệt. Vậy thì gã Đổng thái y đó rốt cuộc từ đâu tới? Tiêu lương đệ có thai, hắn phải đến chẩn mạch thường xuyên. Tiểu Viên mắc bệnh lạ, hắn cũng có lý do để tới. Nhưng đã không phải là thái y thì hắn đến không phải để xem bệnh, mà là để xem người. Kỳ nhi, người hắn nhắm tới là nàng."

"Không! Hắn nhắm tới chàng. Là vì chuyện đó! Thiếp không làm tốt chuyện đó, nên mới bị bọn họ nắm đằng chuôi."

"Không có chuyện đó thì cũng có chuyện khác. Lý Trị hiểu đạo lý tận dụng hết tài năng của người và công dụng của vật. Ông trẻ để Tiêu Miên Man vào Đông cung, y lại lợi dụng ngược lại Tiêu Miên Man. Quả đúng là thái tử do một tay Trưởng Tôn Vô Kỵ chăm sóc dạy dỗ nên, huynh trưởng Thừa Càn và Lý Thái đều không phải là đối thủ của y."

Kỳ Úc uống hết chén trà, nhưng vẫn cảm thấy khô miệng rát lưỡi, liền rót thêm một chén nữa: "Chỉ mong vị Võ tài nhân đó có thể giúp được chúng ta."

Lý Khác hững hờ nói: "Không giúp được cũng chẳng vấn đề gì, bọn họ không làm hại nổi ta. Chỉ là nàng..."

"Em ấy cũng không làm hại nổi thiếp. Em ấy có cách nghĩ và lập trường riêng, có người em ấy cần bảo vệ. Đổi lại là thiếp, thiếp cũng sẽ làm vậy."

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt…” Lý Khác luôn miệng nói, “Sáng mai không có việc gì, chúng ta cùng đi Ly Sơn chơi nhé. Đi Ly Sơn, mọi phiền não đều sẽ tan biến.”

“Vâng. Thế nào cũng được.” Kỳ Úc ngửi thấy mùi thơm từ trong chậu than bay đến, vội bước tới định lấy một hạt dẻ ra, “A! Nóng quá!”

“Nóng thì ngoan ngoãn ngồi đây, để ta bóc cho nàng ăn” Lý Khác ngồi xổm xuống, cẩn thận bóc vỏ một hạt dẻ, nhưng lại bỏ vào miệng mình trước.

“Thế mà bảo là bóc cho thiếp ăn!” Kỳ Úc rụt bàn tay đang chìa ra lại, giận dỗi nói.

“Ta thử trước giúp nàng xem có nóng hay không mà.” Lý Khác quay đầu, bỏ tọt một hạt dẻ đã bóc xong vào miệng Kỳ Úc, “Đây là hương vị của quán Vương thị ở phường Sùng Nhân, ngon hơn gánh hàng rong của cậu câm Trương Nhị ở phường Tường Hòa nhiều.

Kỳ Úc kinh ngạc nói: “Chàng có thể ăn mà nhận ra được sao?”

Lý Khác thích nhìn vẻ mặt tôn sùng này của nàng: “Hạt dẻ ở quán của Vương thị mềm dẻo, lại khá thơm ngọt. Mùi vị ở chỗ Trương Nhị thì nhạt hơn rất nhiều. Đấy là biểu huynh bảo thế, xưa nay huynh ấy luôn tỉ mỉ chuyện ăn uống. Ta cũng phải nếm mấy lần mới phân biệt được.

“Biểu huynh á, thảo nào! Nhắc mới nhớ, sao Tuyết Lộ tỉ tỉ vẫn chưa về nhỉ? Khúc *Song nhạn quy* lần trước tỉ ấy đàn hay cực kỳ! Thiếp định bảo tỉ ấy dạy cho thiếp!”

“Xào xạc gió thu lạnh, mênh mông rực đất trời. Trường An ngoảnh đầu lại, ly biệt nén lệ rơi. Quan san đường dằng dặc, hoang mạc sao xa xôi. Đợi năm nào chẳng biết, Đồng Quan nhạn sóng đôi. Ta nhớ là nàng viết lời cho khúc Song nhạn quy đó, phải không?”

“Vâng! Đây là khúc nhạc tỉ ấy sáng tác cho Tuyết Nhạn, thiếp chỉ thuận miệng đọc mấy câu, nào ngờ lại hợp với nó đến lạ.” Kỳ Úc chậm rãi nhai hạt dẻ, trong nụ cười ẩn chứa một nét buồn thương man mác.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Lý Khác và Kỳ Úc đều mặc áo bào xẻ tà cổ tròn màu tím đỏ thêu hoa văn chim loan, đầu đội mũ da báo, dắt tay nhau ra khỏi phủ. Lý Khác kéo dây cương cưỡi ngựa đi thong thả, thắc mắc: “Ta ở nhà của mình, đường đường chính chính ra ngoài cùng vợ mình, tại sao phải đi cửa sau?”

Kỳ Úc ngao ngán nói: “Đi cửa chính thì phải qua Thiên Hương tạ. Vào giờ này, Bạch ma ma chắc chắn đang dạy quy củ cho các tiểu nha hoàn tại đó! Nếu để bà ấy nhìn thấy thiếp ăn mặc thế này, nhất định lại bị bà ấy càu nhàu đến trưa. Thiếp chịu không nổi.”

Lý Khác lắc đầu: “Nàng thật sự sợ bà ấy đến thế sao?”

“Sao lại không sợ cơ chứ?” Kỳ Úc buông chân ra khỏi bàn đạp ngựa, luôn cảm thấy vô cùng thoải mái tự tại khi có thể vung vẩy tùy ý như này, “Trước lúc lâm chung mẹ thiếp đã dặn đi dặn lại, muốn bà ấy chăm sóc thiếp thật tốt. Nếu thiếp không

nghe lời bà ấy, mỗi ngày bà ấy sẽ nói cả vạn lần câu xin lỗi mẹ thiếp, xin lỗi bà ngoại thiếp, cùng liệt tổ liệt tông nhà họ Tiêu của thiếp."

Đang nói chuyện thì thấy phía trước có một đám người đang quây lại chắn mất đường của họ. Lý Khác lầu bầu một câu trong bụng: Chẳng lẽ xui đến thế à, lại gặp phải chuyện bực mình gì đây?

Từ đám đông bỗng vẳng tới những tràng pháo tay khen ngợi. Kỳ Úc đã xuống ngựa từ lâu, kiễng chân chen vào đám đông xem thử, ngay sau đó mặt mày hớn hở vẫy tay với Lý Khác: "Mau lại đây xem! Tay nghề của thợ làm bánh Hồ này quả là xuất sắc!"

Không biết từ bao giờ, các quán ăn ở các phường trong thành Trường An lại tranh nhau làm bánh Hồ trước cửa, có người còn tốn một món tiền lớn đặc biệt mời cao thủ từ nơi khác đến biểu diễn. Chỉ vì cảnh tượng làm bánh Hồ rất ngoạn mục, cộng thêm hương vị bánh Hồ thơm ngon giòn rụm, nên người dân đều vui vẻ khi xem, và cũng thích thú khi ăn.

Thợ làm bánh Hồ đó trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, mặc một chiếc trường bào rộng ống tay chẽn, hắn bỏ mỡ dê vào trong chiếc chảo ở bên cạnh một cách điêu luyện. Tiếp theo hắn hất mạnh miếng bột đã nhào xong lên trên, ánh mắt mọi người nhất tề hướng lên, rồi lại đồng loạt hướng xuống. Hắn lấy nhân thịt ở bên cạnh ra, trộn cùng với miếng bột, vừa xoay vừa nặn trên bàn bằng tốc độ mắt người không theo kịp.

Lát sau, thợ làm bánh Hồ lật tay ném viên bột vào trong chảo mỡ. "Xèo" một tiếng, ngay lập tức ngọn lửa bùng từ trong

chảo mỡ ra ngoài. Mọi người đều giật mình lùi lại mấy bước, hắn thì ung dung cầm quai chảo lên, hất miếng bột vài lần. Xem ra đúng là người lành nghề. Sau khi lặp lại dăm ba lần nữa, hắn dùng vợt đồng vớt bánh Hồ đã rán xong bỏ vào trong khay ở cạnh tay, rồi lại bắt đầu làm cái tiếp theo.

Người dân vây quanh hắn không khỏi tấm tắc khen ngợi. Một người trong số đó tò mò hỏi: "Ong biết gã này từ đâu tới không? Tay nghề làm bánh còn giỏi hơn cả đại đầu bếp họ Dư ba đời tổ truyền của phường Sùng Nhân ấy chứ!"

Người nghe đó đáp: "Gã này á, mới đến phường Tường Hòa của chúng ta từ ba bốn tháng trước. Nghe nói không cha không mẹ, hình như mang theo cả vợ. Bình thường cũng không thích tiếp chuyện người khác mấy, tối ngày chỉ biết làm bánh."

Lý Khác thấy Kỳ Úc xem một cách say mê, liền kéo tay áo nàng: "Nếu nàng thích ăn, hôm khác ta sẽ bảo đầu bếp trong phủ đến đây bái sư học nghệ. Nếu không học nổi thì mời hẳn đến phủ chúng ta cũng được."

"Ý kiến này hay đấy!" Kỳ Úc quay người dắt con ngựa đen nhỏ tên là Thanh Câu đi về phía trước, "Ơ kìa chú! Sao chú cũng thích xem náo nhiệt thế này?"

Giờ Tiêu Nhuệ mới chú ý đến họ, vội trả lời một tiếng, nhét roi ngựa đang cầm vào trong tay áo, chạy lại nói: "Kỳ nhi, ta đang định đến vương phủ tìm tam đệ nói chuyện! Đúng là vừa khéo."

Lý Khác bước đến gần hơn một chút, nghi hoặc nói: "Hôm nay không nên xử lý công việc chứ nhỉ?"

Ba người cùng đi tới một con đường rộng rãi, Tiêu Nhuệ nói: "Là chuyện trong nhà của hai người. Tên tặc có tám lá gan mấy hôm trước vào phủ của hai người ăn trộm đã bị phủ Ung Châu bắt được. Tề trưởng sử sai người sang báo, tên nhóc đó nói hắn hai lần đều tìm nhầm cửa, vốn dĩ muốn đến nhà của Lưu đại tài chủ ở phía bên kia phường Vĩnh Gia."

"Nhà của chúng ta bị trộm á? Có ai bị thương không? Tam lang, sao chàng chẳng nói gì với thiếp thế?" Kỳ Úc kinh ngạc hỏi, Thanh Câu "hí hí" hai tiếng rất là hợp cảnh.

"Việc nhỏ ấy mà, không cần lo lắng" Lý Khác hờ hững nói, "Em đã bảo hôm nay không nên xử lý công việc mà! Giờ phủ Ung Châu bắt người thì có tác dụng gì?"

Tiêu Nhuệ động não liên tục, nhưng vẫn không hiểu ý tứ trong lời nói của y: "Chẳng nhẽ thật sự mất thứ gì đó quan trọng sao? Không đúng, tam đệ vừa nói không có gì nghiêm trọng mà."

"Đúng là mất thứ quan trọng. Nhưng quả thật cũng chẳng có gì nghiêm trọng."

Lần này ngay cả Kỳ Úc cũng không hiểu tại sao: "Rốt cuộc là thứ gì?"

Lý Khác lại gần rỉ tai nàng một câu. Kỳ Úc lập tức giật mình biến sắc: "Chẳng nhẽ thế này còn không nghiêm trọng sao?"

"Không nghiêm trọng" Lý Khác tự tin lặp lại ba chữ này, rồi quay sang nói với Tiêu Nhuệ, "Nhuệ ca có biết chiều nay đoàn sứ thần Đột Quyết sẽ đến dịch quán, ngày mai sẽ vào triều yết kiến không?"

“Gì cơ? Không phải bọn họ vừa mới tới à? Hay là... Đột Quyết khả hãn phái hai đoàn tới? Nhưng tại sao chứ?”

“Tại sao thì chỉ có bọn họ biết.” Lý Khác lạnh lùng nói, “Sáng hôm qua thái tử gọi em và Mã Chu, Cao Sĩ Liêm tới chính là vì việc này. Nhưng hai người khôn ngoan đó chẳng nói gì cả, đổ tất thảy cho em. Vì vậy, em đành đề nghị thái tử phái biểu huynh đến Đồng Quan.”

“Đoàn sứ thần Đột Quyết đến triều kiến lần thứ hai. Tam đệ bảo thái tử phái Trinh Khanh đến Đồng Quan. Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau vậy? Tam đệ không thể nói mấy lời để tôi có thể hiểu được hay sao?”

Lý Khác nhìn Tiêu Nhuệ, hít sâu một hơi để hương hoa quế thấm vào tim phổi: “Nói một cách đơn giản, người Đột Quyết sắp thất bại rồi.”

Tiêu Nhuệ bĩu môi: “Thế thì lại đơn giản quá!”

“A..” Kỳ Úc kéo dài âm cuối, “Thiếp hiểu rồi. Chú à, ngày mai trên triều nhất định sẽ có một màn kịch lớn. Sau khi về, chú phải kể thật kỹ cho Minh Giác tỉ tỉ nghe.”

“Có kịch để xem? Tất nhiên là ta vui rồi!” Tiêu Nhuệ cao giọng, “Nhưng mà không đúng! Ta theo hai người đi xa như vậy, hai người vẫn chưa nói cho ta biết là muốn đi đâu?”

Lý Khác cười: “Ai bảo Nhuệ ca đi theo? Có điều, đến cũng đến rồi, thi cưỡi ngựa cùng bọn em, thế nào?”

Ly Sơn đầu đông đã không còn quang cảnh như lúc phồn thịnh nữa. Cỏ cây trụi lá co ro đung đưa trong gió lạnh, gió thổi khiến người ta thấy tai hơi đau rát. Nước đọng còn chưa rút hết, đường lên núi càng gập ghềnh khó đi. Kỳ Úc lại hoàn toàn

không cảm thấy, chỉ kéo dây cương, vỗ mạnh vào lưng ngựa, Thanh Câu giậm hai vó trước một cái, lao như bay về phía trước. Tuy Thanh Câu không dai sức bằng Khinh Vân, nhưng sức lao là hạng nhất, trong khoảnh khắc đã bỏ Lý Khác và Tiêu Nhuệ lại rất xa.

Tiêu Nhuệ vô thức hét lớn: "Kỳ nhi, cẩn thận một chút Đừng chạy nhanh quá."

Lý Khác nhìn bóng nàng đã đi xa, bình tĩnh nói: "Yên tâm đi Nhuệ ca, kỹ năng cưỡi ngựa của nàng cũng ra trò đấy. Nào! Chúng ta mau đuổi theo.

Trên núi rộng rãi thoáng đãng, không khí trong lành phả vào mặt. Sương mù phía xa còn chưa tan hết, rất hợp với mây trắng lớp lớp nơi chân trời, quả thật có chút cảm giác như ở chốn tiên cảnh. Kỳ Úc nằm ngửa trên lưng ngựa, giơ tay chắn ánh nắng, thở ra một hơi thật sâu. Thanh Câu nghiêng đầu, ngoan ngoãn đứng im không động đậy.

Kỳ Úc ngoảnh lại, nói với vẻ mặt mang theo ba phần đắc ý: "Tam lang, chàng vẫn chưa bằng thiếp đâu. Nếu không phải năm xưa cha chỉ cho phép thiếp học cưỡi ngựa bắn cung, nói con gái không nên dùng kiếm, thì chưa biết chừng kiếm thuật của thiếp cũng giỏi hơn chàng đấy!"

Tiêu Nhuệ ở bên cạnh không kìm được thì thào: "Thuật cưỡi ngựa của tam đệ là do bệ hạ đích thân dạy mà nhỉ? Sao giờ lại không bằng cả Kỳ nhi thế?"

Lý Khác nhìn bộ dạng mãn nguyện của Kỳ Úc, nhướng mày cười nhạt: "Em thích thua nàng. Chỉ cần nàng vui là tốt rồi."

Kỳ Úc dang hai cánh tay, thấy hai người đang trò chuyện hứng khởi, liền ngồi thẳng người dậy, đi chậm về phía trước: "Đại trượng phu nói chuyện khẽ thế để làm gì? Có chuyện gì không thể cho thiếp biết hả?"

"Chứ sao!" Tiêu Nhuệ lấy tay chống cằm, ra vẻ hơi đăm chiêu suy nghĩ, "Chồng cháu bảo, mỗi lần thua cháu thì đều cảm thấy rất mất mặt. Sau này nhất định phải chăm học khổ luyện hơn mới được."

Kỳ Úc cười rạng rỡ, như đào mận tháng Ba nở rộ, chút lòng chuộng hư vinh đáng yêu đã được thỏa mãn. Nàng không quan tâm lời đó là thật hay giả, chỉ cần nghe thấy vui là được.

Gió lớn lùa qua, dần dần thổi tan những lớp sương mỏng. Chợt nghe ở nơi không xa dường như có tiếng tụng kinh vẳng tới, còn có cả khói bay qua theo gió. Tiêu Nhuệ lấy làm lạ hỏi: "Từ bao giờ lại có người sống trên đỉnh Ly Sơn này vậy?"

Lý Khác và Kỳ Úc nhìn nhau, lắc đầu nói: "Chúng ta đi xem thử xem, biết đâu lại có thể gặp được một vị thần tiên!"

"Thần tiên? Ta làm việc ở Đại Lý tự nhiều năm như vậy, thần tiên chẳng thấy đâu, còn bọn giang hồ lừa đảo thì lại gặp không ít." Tiêu Nhuệ lẩm bẩm không đồng tình.

Chỉ đi một lát, ba người đã thấy một ngôi nhà tranh đơn sơ. Bên ngoài dùng mấy hàng rào gỗ quây lại, có vài chỗ đã xuất hiện vết nứt. Chắc người trong nhà nhận ra có người đến gần, tiếng tụng kinh bỗng nhiên im bặt. Gần như đồng thời, cánh cửa gỗ mở ra, người mở cửa là một nhà sư trẻ tuổi mặc tăng y màu xám. Chỉ thấy y hơi nhíu mày, đôi mắt ngời sáng có thần, chắp tay vái bọn họ một vái.

Lý Khác trả lễ nói: “Chúng tôi chẳng may lạc đường trong núi, có thể vào nghỉ tạm một lát được không?”

Nhà sư không nói, chỉ làm động tác “mời” với bọn họ. Sau một thoáng do dự, ba người mới cùng nhau bước vào ngôi nhà tranh. Trong nhà bày biện vô cùng đơn giản, nhưng không hề tồi tàn như trong tưởng tượng. Lý Khác nhanh chóng nhìn quanh một vòng, thấy trên bàn thờ có đặt nến thơm và kinh sách, ở giữa thờ tượng bốn vị Bồ tát là Văn Thù, Quan Âm, Phổ Hiền và Địa Tạng. Đằng sau có hai chiếc bồ đoàn để ngồi thiền, phía trong cùng sát tường kê một chiếc giường, cạnh giường có một chiếc bàn thấp bằng gỗ thiết đàn, bên trên đặt một tấm gương đồng lớn, dưới gầm có mấy chiếc hộp gấm nhỏ. Cạnh đó còn có một miếng đồng nhỏ không biết có tác dụng gì, hoa văn trên miếng đồng mờ nhạt không rõ.

Tiêu Nhuệ thấy nhà sư đó trông không trần tục, dường như có chút khác biệt với những tay giang hồ lừa đảo thông thường, liền mở miệng hỏi: “Sao sư phụ lại ở đây một mình? Không sợ ư?”

Nhà sư phớt lờ gã, vẫn cứ ngồi quỳ trên bồ đoàn, nhắm mắt chầm chậm lần tràng hạt. Lý Khác giở xem mấy quyển kinh sách trên bàn, thuận miệng nói: “Sư phụ vốn tu hành ở chùa Đại Hưng Thiện, vì viết sách lập thuyết nên mới chuyển đến đây nhỉ?”

Lúc này nhà sư mới mở mắt quan sát họ một lượt, nhưng vẫn im lặng. Kỳ Úc sờ hộp gấm, lại soi gương đồng chỉnh lại mũ bịt tóc, thấy không ai nói gì, cảm thấy rất vô vị, bèn nháy mắt với Lý Khác.

Lý Khác gật đầu, nói với bóng lưng của nhà sư: “Vậy thì chúng tôi cũng không tiện ở lại lâu, đa tạ sư phụ đã mở cửa phương tiện.[*]”

* * *

Đi đến lưng chừng núi, Tiêu Nhuệ vẫn nói không ngớt miệng: “Không ngờ một hòa thượng mặt mày thanh tú như vậy lại bị câm. Thật là đáng tiếc!”

Kỳ Úc che miệng cười: “Không phải chúng ta nghe thấy tiếng tụng kinh nên mới tìm đến ngôi nhà tranh đó à? Sao tiểu thúc thúc lại cho rằng y bị câm?”

“Cũng phải!” Tiêu Nhuệ cảm thấy trí tuệ mà mình lấy làm tự hào bị đả kích nghiêm trọng, “Y ẩn cư trong ngọn núi này, cuộc sống giản dị, chắc là một vị cao tăng đắc đạo. E rằng không vừa mắt đám người trần tục chúng ta cũng chưa biết chừng”

Trong mắt Lý Khác ẩn chứa mấy phần ngao ngán vì thất vọng: “Nhuệ ca lại sai rồi. Thứ nhất, cuộc sống của y không hề giản dị. Cái khác chưa cần nói, chỉ nhìn chiếc bàn thấp bằng gỗ thiết đàn đó, giá trị chắc phải hơn ba mươi lạng bạc, vả lại gỗ thiết đàn rất hiếm, không phải cứ có tiền là mua được.”

Kỳ Úc nhìn chằm chằm vào mắt Lý Khác, tiếp lời: “Thứ hai, y chưa chắc đã là một vị cao tăng đắc đạo. Tiểu thúc thúc có để ý thấy tấm gương đồng đó không? Một nhà sư tu hành cần dùng đến tấm gương đồng tinh xảo như thế sao? Còn cả ba chiếc hộp gấm nữa, ít nhất có một hộp đựng phấn long tiêu mà phụ nữ dùng để thoa mặt, mùi quá rõ ràng. Chí ít nó cũng chứng tỏ

thiền phòng đó có phụ nữ ra vào, thậm chí còn thường xuyên ở lại. Như thế mà bình thường sao?"

"Hóa ra là vậy à." Tiêu Nhuệ bỗng nhiên vỡ lẽ, "Vậy có thể nói đó là một hòa thượng giả hiểu sắc, sống xa hoa, đúng không?"

Lý Khác đỡ trán, có lúc thực sự cảm thấy giải thích là một việc rất phiền phức: "Giả mạo hòa thượng thì có gì tốt? Không phải lúc nãy em đã nói rồi sao? Y tu hành trong chùa Đại Hưng Thiện. Kinh sách trên bàn còn có con dấu của tàng thư các chùa Đại Hưng Thiện. Nhuệ ca biết đấy, tàng thư các chùa Đại Hưng Thiện là nơi mà ngay cả tăng nhân trong chùa cũng không thể tùy tiện ra vào. Vả lại nhìn dáng vẻ ngồi thiền tụng kinh của y, xem chừng y đã xuất gia ở đó từ nhỏ."

Vẻ nghi ngờ trên mặt Tiêu Nhuệ càng lúc càng rõ: "Vậy thì ý của hai người là... đó là một hòa thượng thật bụng đầy kinh thư, tu vi cực sâu, nhưng lại có quan hệ ám muội và thân mật với một người phụ nữ nào đó à? Tại sao?"

"Không biết." Lý Khác và Kỳ Ức đồng thanh trả lời.

Tiêu Nhuệ suýt nữa phát nghẹn vì câu nói của họ, hồi lâu mới bình tĩnh lại: "Sớm muộn gì ta cũng sẽ bị hai người làm cho tức chết!"

"Không sai." Vẻ mặt của Lý Khác sau khi giãn ra chốc lát lại thình lình trở nên nghiêm túc, "Thôi bỏ đi, đừng thảo luận những thứ không quan trọng này nữa. Ngày mai trên triều, Nhuệ ca cũng đừng chỉ chăm chăm xem kịch. Giúp em được không?"

“Còn cần tam đệ phải nhắc nhở sao? Chỉ là, tam đệ muốn tôi giúp như thế nào?”

“Tin tưởng em, phụ họa em, cho em dũng khí.”

Tiêu Nhuệ gật đầu, vỗ vai Lý Khác: “Chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tam đệ còn chưa hiểu tôi sao? Vì tình nghĩa, tôi thậm chí có thể không màng đến đúng sai. Huống hồ trong lòng tôi, tam đệ bao giờ cũng đúng.”

Quân cấm vệ canh phòng bên ngoài điện Sùng Đức từ tối đã tăng thêm không chỉ gấp đôi. Thái tử nghỉ lại ở chỗ Tiêu lương đệ như thường lệ. Nói là nghỉ lại nhưng gần như suốt đêm không ngủ. Miên Man biết y có tâm sự nhưng cũng không dám khơi ra, chỉ nói mấy chuyện vụn vặt thường ngày để y phân tâm. Ví dụ như căn bệnh kỳ lạ của Tiểu Viên hôm qua lại đột nhiên khỏi, hôm nay Lưu cung nhân đưa Trung nhi đến thỉnh an, có vẻ Trung nhi rất thích đứa bé trong bụng Miên Man; hay như hồi sáng hai chậu cúc họa mi mà thái tử phi tặng vừa mới trổ hai nụ. Lý Trị nghe chuyện, cuối cùng cũng thấy hơi buồn ngủ, miễn cưỡng chợp mắt nửa canh giờ trước khi trời sáng.

Đầu đông đêm dài, lúc các triều thần vào cung, trời còn chưa sáng rõ. Có một đại thần lớn tuổi không cẩn thận đánh rơi tấm hốt trong tay xuống gầm xe ngựa, tìm cùng hai tiểu nô cả buổi mới thấy mắc ở trong khe hở của bánh xe, đành phải bất chấp hình tượng chạy lúc cúc về phía điện Sùng Đức.

“Sứ thần Đột Quyết đến bái kiến thái tử điện hạ giám quốc Đại Đường!” Giọng nói the thé của Khánh Quý làm một hàng

chim âu giật mình, nháo nhác đuổi theo mặt trời đang từ từ mọc lên.

Ba sứ thần Đột Quyết không để tâm đến quần thần đang liếc mắt nhìn, chỉ ngẩng đầu đi vào điện, mang theo vẻ lạnh lùng kiêu ngạo như ở trên cao nhìn xuống tất cả. Cô gái đi đầu đội mũ nỉ nâu, trên mũ có cắm ba lá cờ màu tượng trưng cho ngày tháng năm sinh theo phong tục của Đột Quyết, mặc trường bào viền lông cáo có hoa văn vật tổ sói đỏ, cô ta hơi nhướng đôi lông mày như trăng khuyết, cúi người vái một vái: "Diệp hộ Đột Quyết là A Sử Na Nguyên Huệ cùng sứ thần Bạt Dã Đức Long và Đan Ba Dương Nhĩ bái kiến thái tử điện hạ Đại Đường" Nói xong, liền quay sang thi lễ với Lý Khác: "Ngô vương điện hạ, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Diệp hộ. Lý Khác nghe chức quan xong, bất giác thấy ớn lạnh. Trong quan chế của Đột Quyết, diệp hộ đứng đầu bá quan, địa vị chỉ xếp sau khả hãn, quyền còn lớn hơn tể tướng của Trung Nguyên vài phần, vì vậy thông thường đều do anh em ruột hoặc người con trai được sủng ái đặc biệt của khả hãn đảm nhiệm. Mà theo Lý Khác được biết, từ khi diệp hộ A Sử Na Đạt Cách Lý Tư, cũng chính là em ruột của Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn qua đời đến nay, chức vị này vẫn luôn bỏ trống. Cô gái trẻ tuổi tên A Sử Na Nguyên Huệ trước mặt, lần trước chỉ lấy thân phận thị nữ gặp mọi người này, rốt cuộc có tài đức gì?

A Sử Na Nguyên Huệ dường như rất hài lòng với khoảnh khắc hoảng hốt và sững sờ này của Lý Khác, nhưng chỉ giả vờ không thấy, nhận lấy quốc thư từ tay Bạt Dã Đức Long, đưa cho Khánh Quý đã đến trước mặt cô ta. Sau khi đọc xong trong

nháy mắt, tuy giỏi kiềm chế, nhưng Lý Trị cũng không khỏi phẫn nộ đứng lên, tua ngọc trên mũ đung đưa không ngớt: "Khả hãn của các ngươi không chỉ đòi miễn giảm thuế cống, mà còn đòi giao Quy Từ, Vu Điền, Sơ Lặc, Chu Câu Ba, Thông Lĩnh, Yên Kỳ cho các ngươi? Chúng không phải trọng trấn thì cũng là yếu địa, rốt cuộc hắn đang rắp tâm điều gì?"

Mặt A Sử Na Nguyên Huệ lạnh như băng, mang theo nét sắc sảo như đã nhìn thấu tất cả: "Khả hãn chẳng qua muốn đòi lại những thứ vốn thuộc về bọn ta mà thôi. Thái tử đâu phải không biết, từ Bắc Ngụy, Bắc Chu cho đến nhà Tùy, chúng đều là của bọn ta?"

Lúc này Lý Trị đã ngồi lại ngay ngắn trên ngai, bình tĩnh nói: "Vậy thì sao? Năm năm trước Đột Quyết các ngươi có nội loạn, nếu không nhờ sự giúp đỡ đắc lực của quân đội Đại Đường, khả hãn của các ngươi sao có được ngày hôm nay? Lúc đó sáu quận này cũng là lễ vật mà các ngươi cam tâm tình nguyện tặng cho chúng ta. Giờ muốn đòi về, đâu có chuyện dễ dàng như vậy?"

A Sử Na Nguyên Huệ không nhìn y, chỉ hướng ánh mắt mang theo mấy phần đùa giỡn về phía Lý Khác: "Ngô vương điện hạ không phải cũng nghĩ như vậy đấy chứ?"

Sau khi nhìn thẳng vào cô ta bằng ánh mắt thâm trầm một lúc lâu, Lý Khác mới ôn tồn nói: "Ai đã cho diệp hộ cái gan để yêu cầu chúng ta đáp ứng những điều này? Châu chấu đá xe, không tự lượng sức!"

Đan Ba Dương Nhĩ siết chặt nắm đấm, chân trái không kìm được tiến lên một bước, A Sử Na Nguyên Huệ nhanh chóng giơ

tay ngăn lại: “Ngô vương cảm thấy bọn ta sẽ tự cắt đứt đường lùi, tay không mà đến sao? Các ngươi có bao nhiêu binh lực, bọn ta biết rất rõ! Nhưng bọn ta chuẩn bị như thế nào, trong lòng các ngươi đã có tính toán gì chưa?”

Nụ cười trên mặt Lý Khác càng đậm, y mỉa mai: “Triều đình đã điều toàn bộ quân chủ lực đến Liêu Đông. Nhưng giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu? Dù không còn lính để dùng, chúng ta cũng tự có cách đối phó với lũ trộm cướp các ngươi!”

Mã Chu nghe thấy câu này, không khỏi giật mình toát mồ hôi lạnh. Người ta còn chưa kịp nói mấy lời sáo rỗng, Ngô vương đã dễ dàng nói toạc tình hình binh lực ra như vậy sao? Nhưng không đúng, trước lúc lên đường bệ hạ đã sắp xếp mọi việc đâu ra đấy, sao lại không còn lính để dùng cơ chứ?

Ông ta giơ tấm hốt lên, đang định mở miệng thì lại nghe thấy Lý Trị ho khẽ một tiếng: “Ý của Ngô vương chính là ý của cô. Bất kể các ngươi có bao nhiêu người đến, dù chúng ta chỉ còn lại một binh một tốt, cũng có thể đánh cho các ngươi gãy cánh mà về!”

Trong triều lặng ngắt không tiếng động, nhưng dường như có một luồng khí kỳ dị khó lường đang di chuyển quanh quẩn giữa những người đó. Không ai dám tùy tiện mở miệng, đều không hẹn mà cùng nín thở tập trung. Lý Khác thầm nghĩ, nói đến thế này rồi mà các ngươi vẫn giữ được bình tĩnh. Y bèn lạnh lùng nói: “A Sử Na Nguyên Huệ, về bảo với khả hãn của các ngươi, bản vương coi cuộn quốc thư này như một tờ giấy lộn. Nếu hắn kịp thời dâng thư thỉnh tội thì thôi, bằng không, kết

cục của Hiệt Lợi khả hãn thế nào, chắc mọi người vẫn chưa quên đúng không?"

"Ngô vương thực sự coi bọn ta là miếng bột mì có thể tùy tiện nhào nặn sao?" Dù mặt không đổi sắc, nhưng giọng nói của A Sử Na Nguyên Huệ rõ ràng đã hơi run, "Ngô vương cảm thấy ngài vây bọc thành Trường An vững như tường đồng vách sắt là đủ rồi sao? Nếu ngài không đáp ứng yêu cầu của khả hãn bệ hạ bọn ta, ngài có thể gánh được toàn bộ hậu quả không?"

Lý Khác nhìn cô ta đầy hứng thú: "Bản vương thực sự rất muốn biết, hậu quả là gì?"

"Đồng Quan!" Bạt Dã Đức Long nhìn chiếc đồng hồ đặt ở mé trái của đại điện, nói với giọng âm u lạnh lẽo, "Hiện tại là giờ Thìn một khắc[*], nếu đến giờ Thìn ba khắc mà bọn ta vẫn chưa phát đi tín hiệu, thì tối đa là một canh giờ, người của bọn ta sẽ đánh chiếm Đồng Quan."

Tiêu Nhuệ nhìn bộ dạng nói khoác không biết thẹn của bọn chúng, không nhịn được cười ha hả. Tiếng cười này rất có sức lây lan, cũng có năm sáu triều thần cười theo. Tiêu Nhuệ khó khăn lắm mới lấy lại được hơi: "Đây đúng là chuyện cười thú vị nhất năm nay! Các ngươi biết tướng giữ Đồng Quan là ai không? Biết quân giữ Đồng Quan là tinh binh vạn người chọn một không? Đừng nói là tấn công Đồng Quan, chỉ cần các ngươi dám động đến một viên gạch trên tường thành Đồng Quan, thì sẽ chết chắc!"

Tiêu Nhuệ vốn xuất thân quan võ, khi lên tiếng tự có một thứ sức mạnh có thể cổ động lòng người. Vì vậy dù là bậc đại

thần không nói cười tùy tiện như đám Cao Sĩ Liêm, lúc này bất giác cũng trào dâng nhiệt huyết, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Đan Ba Dương Nhĩ cũng liếc nhìn đồng hồ: "Phò mã chỉ biết một mà không biết hai. Tướng giữ Đồng Quan là Tiết Vạn Bị đêm qua đã nhận được mật lệnh, điều toàn bộ năm nghìn sĩ tốt dưới trướng đến Liêu Đông rồi. Giờ số lính có thể dùng trong tay hắn không quá một hai trăm người, mà hai nghìn dũng sĩ của bọn ta đã cải trang bí mật đột nhập Đồng Quan từ nửa tháng trước. Nếu đánh thật thì các ngươi cảm thấy cuối cùng phần thắng sẽ thuộc về bên nào?"

"Chuyện này là không thể!" Lý Trị cao giọng la lên theo phản xạ.

"Có cái này ở đây, thái tử vẫn cho rằng không thể sao?" A Sử Na Nguyên Huệ lấy ra một tấm ngư phù giắt trong đại ngọc bảo thạch đỏ đeo trên eo, mặt nở nụ cười đủ để mê hoặc lòng người: "Thấy binh phù như thấy vua, Tiết đại tướng quân không nói đến hai lời đã hạ lệnh điều binh. Sáng sớm hôm nay, phục binh của bọn ta đã tận mắt nhìn thấy chúng ra khỏi cổng thành. Vậy thì phải làm thế nào? Thái tử sẽ không vì cái nhỏ mà để mất cái lớn chứ?"

Chương 16
Giả coi là thật

Tiêu Nhuệ sải bước lao lên, đoạt lấy tấm ngư phù trong tay A Sử Na Nguyên Huệ. Cho dù không có cái vinh quang tượng trưng cho binh quyền, thì nó cũng là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh tế. Tiêu Nhuệ cố gắng lắm mới miễn cưỡng che đậy được vẻ hoảng hốt lúng túng. Chẳng rõ đã qua bao lâu, gã mới trầm giọng hỏi: "Sao tấm binh phù này lại ở chỗ các ngươi?"

Ba lá cờ màu trên mũ của A Sử Na Nguyên Huệ lắc lư không ngừng. Ánh mắt cô ta quét qua khuôn mặt của Tiêu Nhuệ và các triều thần đằng sau, cuối cùng lại dừng trên mặt Lý Khác: "Lấy bằng cách nào thì có gì quan trọng chứ? Điều quan trọng là, chỉ ở trong tay chúng ta thì binh phù mới có thể phát huy được tác dụng lớn nhất của nó. Ngô vương, việc này ngài không tài nào ngờ tới phải không? Giả như Đồng Quan thất thủ, ngài đã nghĩ ra phải phân trần với hoàng đế bệ hạ của các người như thế nào chưa?"

Lý Khác buông lỏng bàn tay nãy giờ cầm hốt, trong lòng bàn tay rõ ràng đã xuất hiện một vết đỏ hằn sâu. Đồng Quan là huyết mạch của Đại Đường, một khi có mệnh hệ gì thì đừng nói là y, ngay cả thái tử cũng không gánh nổi trách nhiệm. Người Đột Quyết đúng là tâm tư xảo quyệt.

A Sử Na Nguyên Huệ thấy y không nói, vẻ đắc ý trên mặt càng đậm hơn, lại lờ mờ có thêm một chút uy hiếp: "Sắp đến giờ

Thìn hai khắc rồi, Ngô vương tự tính xem còn lại bao nhiều thời gian?"

Lúc này các triều thần đã bắt đầu bàn tán rầm rì. Lý Trị bị âm thanh ồn ào này làm cho buốt óc, liền nghiêm giọng quát mắng: "Đừng có làm ồn nữa! Tôn sứ hà tất phải ra sức dồn ép nhau như vậy? Rõ ràng ngươi biết bệ hạ không ở trong triều, việc lớn thế này cô làm chủ được sao?"

"Bản sứ chỉ muốn lấy thứ mà khả hãn muốn, còn về chuyện của các người, bản sứ đâu cần phải xen vào?" Khóe miệng A Sử Na Nguyên Huệ hé một nụ cười rạng rỡ, càng làm cô ta thêm quyến rũ động lòng người. Nhưng lúc này, hiển nhiên chẳng có ai để ý đến dung mạo của cô ta.

Trái tim Lý Trị thắt lại, lòng bàn tay dần rịn ra một chút mồ hôi. Ánh mắt y hướng đến Mã Chu, ông ta đang cúi đầu, say sưa nhìn đôi giày da báo xỏ trên chân; còn Lý Khác cũng chẳng nói lấy một câu. Các triều thần khó khăn lắm mới ngừng bàn luận được, giờ đều đang nhìn Lý Trị đầy mong đợi. Dẫu sao cũng là thái tử giám quốc, nếu bây giờ không bày tỏ thái độ, thì đúng là làm mất thể diện của triều đình Đại Đường, sau này phải lập uy trước mặt các nước phiên thuộc khác như thế nào đây?

Thế là Lý Trị đành gồng mình gắng gượng nói: "Tôn sứ chớ hành động theo cảm tính, việc này vẫn còn có chỗ để thương lượng."

"Đến giờ Thìn hai khắc rồi!" Đan Ba Dương Nhĩ đi đến trước đồng hồ, nhìn cát bên trong đang chầm chậm chảy xuống, lạnh lùng nói.

Bên trong điện Sùng Đức là một sự im lặng chết chóc, ngay cả tiếng quạ kêu thỉnh thoảng từ bên ngoài vắng vào cũng có thể khiến người ta rùng mình. Lão thái phó Cao Sĩ Liêm tuổi ngoài lục tuần gạt mọi người đi ra, cất giọng khàn khàn khô khốc: "Thái tử điện hạ, việc gấp cần phải tòng quyền. Đến lúc đó dù bệ hạ biết, cũng sẽ không khiển trách ngài quá nặng nề đâu."

Tuy nói úp mở, nhưng ý tử của ông ta đã rất rõ ràng, mấy đại thần bình thường thân thiết với ông ta cũng nhao nhao cầm hốt phụ họa. Lý Trị thấy lối thoát đã được trải gần xong, liền chuẩn bị sẵn cảm xúc, nói với giọng vô cùng uy nghiêm: "Như vậy thì.."

"Thái tử, không thể!" Vốn dĩ Lý Khác muốn kéo dài thời gian, giờ xem ra nếu tiếp tục không mở miệng, e là ngọn lửa này sẽ không nhen lên được. Y hứa cho Tiêu Nhuệ xem kịch hay, nên không thể diễn hỏng.

Lúc này A Sử Na Nguyên Huệ mới tỏ vẻ hài lòng, lửa sắp bén đến lông mày rồi, thế mà hắn cũng chịu đựng được lâu như vậy: "Ngô vương có cao kiến gì sao?"

"Bản vương không tin các ngươi! Dựa vào ba người, ba cái mồm các ngươi, cộng thêm một mảnh sắt vụn này, mà có thể ăn nói lung tung, đòi chúng ta sáu quận, đúng là ba hoa khoác lác, đáng hận vô cùng!"

"Không tin ư?" A Sử Na Nguyên Huệ khẽ hừ một tiếng, "Thái tử đã tin, các đồng liêu của ngươi cũng đều tin cả, lẽ nào ngươi vẫn muốn lừa mình dối người sao?"

Lý Khác nhìn cát trong đồng hồ, dường như trong khoảnh khắc đó chúng chảy rất nhanh. Y ngẩn ra thêm một lát, nói thêm một câu thì thời gian sẽ trôi thêm một chút. Thế là y bước chậm rãi ra giữa các triều thần, giọng nói trầm thấp quẩn quanh trong điện: "Đều tin cả ư? Tiêu thiếu khanh, ngài tin ư? Lư thị lang, ngài tin ư? Còn nữa, Liễu ngự sử, ngài cũng tin ư?"

Mấy người quay mặt nhìn nhau, nhất thời không nói. Đến giờ Tiêu Nhuệ mới hiểu, sự tin tưởng và dũng khí mà lúc đó Lý Khác muốn ở gã là gì. Sau một hồi cân nhắc đắn đo, Tiêu Nhuệ mới nói vô cùng chắc chắn: "Chỉ là trò vặt vãnh trẻ con lấy trộm tiền của bố mẹ mà thôi. Thật ra trong lòng chúng ta đều hiểu, có điều rảnh rỗi buồn chán, nên muốn trêu chọc các ngươi ấy mà."

Đan Ba Dương Nhĩ hết sức tức giận với câu nói này: "Giờ ngươi còn có thể cười đùa, chứ chốc nữa e là khóc cũng không kịp đâu!"

Lý Khác di chuyển một vòng, lại trở về vị trí ban đầu, vừa cười vừa nói: "Vậy đại tướng quân có thể thị phạm cho bản vương xem, khóc như thế nào mới ra được cảm giác hối hận và không cam lòng, bị người khác chọc nhưng chỉ có thể nuốt giận vào trong không?"

Lời này vừa thốt ra, đã quét đi vẻ suy sụp trên mặt mọi người, tất cả đều không kìm được mà nhếch miệng cười trộm, bầu không khí bỗng chốc trở nên thoải mái. A Sử Na Nguyên Huệ khinh thường nói: "Ta tưởng Ngô vương điện hạ anh minh trí tuệ như thế nào, hóa ra cũng chỉ biết khua môi múa mép!"

Ánh nắng tràn vào đại điện tầng tầng lớp lớp, chiếu lên người, biến thành những quầng sáng chuyển động chậm rãi. Lý Khác nhìn hạt cát cuối cùng trong đồng hồ rơi xuống, khẽ thở phào. Bạt Dã Đức Long trầm giọng: "Đã đến giờ Thìn ba khắc, các ngươi không còn cơ hội nữa rồi."

Lý Khác khẽ đảo đôi mắt sâu thẳm, nhìn hắn không chớp mắt: "Bạt Dã tiên sinh cho rằng kế hoạch của các ngươi kín như áo trời không có đường may sao? Nếu không phải đang đợi một thời cơ tốt, thì những người Đột Quyết cải trang thành thương khách đó đã bị ném vào trong ngục từ hôm đầu tiên xuất hiện ở Đồng Quan rồi, đâu đến lượt các ngươi nói nhăng nói cuội ở đây?"

Bạt Dã Đức Long chợt run sợ trong lòng, nhưng vẫn lạnh lùng nói: "Đến lúc này rồi, Ngô vương nói khoác như vậy còn có ý nghĩa gì?"

"Tất nhiên là có ý nghĩa! Vì nó sẽ cho các ngươi biết, các ngươi từng bước trở thành trò cười đủ cho thần dân Đại Đường chúng ta vui vẻ ba tháng như thế nào." Lý Khác rủ rỉ, "Khoảng hai tháng trước, trong thành Trường An đột nhiên có thêm rất nhiều người Đột Quyết. Song việc đó cũng chẳng có gì đáng để lưu tâm. Hoàng đế bệ hạ của Đại Đường chúng ta có tấm lòng rộng lớn, đừng nói là Đột Quyết các ngươi hay Thổ Phồn, dù là người Tân La, Nhật Bản, chỉ cần đến với lòng hữu nghị và thành kính, thì ắt nhận được sự trọng đãi mà họ xứng đáng có. Thái tử nói xem có đúng không?"

Dường như Lý Trị có chút phân tâm, sau một thoáng đầu óc giần giật, y mới nghe thấy câu cuối cùng, vội gật đầu lên tiếng:

“Ngô vương nói phải.”

“Được. Chúng ta tiếp tục! Hôm đó các ngươi cố ý kiếm chuyện ở cửa Trí Bảo trai, thu hút sự chú ý của bản vương và Tuyên Bình hầu. Sau đó người của các ngươi theo đuôi chúng ta tới tiệm đồ ngọc của Tào chưởng quỹ. Khi ấy tuy ta biết các ngươi có ý đồ xấu, nhưng vẫn chưa nghĩ ra mục đích của những việc các ngươi làm. Đến khi thấy người Đột Quyết nhiều lần gây sự ở biên giới Y Châu, cùng với bản tấu báo về việc Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn bỗng dưng lại phái các ngươi đến Trường An dâng báu vật, ta mới có chút ý tưởng. Nhưng mà đến tận lúc đó, ta vẫn không biết các ngươi sẽ làm gì để có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách suôn sẻ.”

Tiêu Nhuệ bị mấy câu này quay cho hơi chóng mặt, vô thức gãi đầu, nhíu mày đề nghị: “Ngô vương nói chậm một chút, thần nghe chưa hiểu lắm. Hoặc là, ngài nói đơn giản vào trọng điểm luôn. Tất nhiên, cũng không thể đơn giản quá.”

“Yêu cầu của Tiêu thiếu khanh cao thật đấy. Có điều, bản vương sẽ cố gắng hết sức.” Lý Khác đặt tay này lên cổ tay kia, đến khi chạm vào ba viên ngọc mỡ dê đó, tim mới không còn đập nhanh nữa, “Nói một cách đơn giản thì chỉ có ba chữ: Bầu không khí. Các ngươi muốn tạo dựng một bầu không khí mâu thuẫn, nhìn thì tựa như cỏ cây đều là binh lính, nguy cơ bốn bề, thực ra lại vô cùng dịu êm hòa thuận. Các ngươi nhiều lần xâm phạm biên cảnh, khiêu khích tướng sĩ biên giới của chúng ta; ở trong thành Trường An lại ngang ngược vô lý, mấy lần xung đột với bách tính. Còn nữa… các ngươi dùng hai chữ “Tùy vương, quấy nhiễu tâm tính của y thành công.”

Câu cuối cùng này, Lý Khác dùng tiếng Đột Quyết mà lần trước Dương Chính Đạo dạy. Y dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tóm lại, các người muốn để triều đình biết, gần đây Đột Quyết lại không mấy an phận, để chúng ta đề cao cảnh giác. Đến khi lòng đề phòng của chúng ta ngày càng nặng, các ngươi liền lấy thân phận sứ giả đến dâng báu vật cho thái tử."

A Sử Na Nguyên Huệ ra vẻ tự nhiên, nhưng bàn tay nãy giờ buông cạnh hông lại bất giác siết thành nắm đấm: "Là bảo vật có vấn đề, hay là người dâng bảo vật có vấn đề? Bọn ta.... đã đủ cung kính lễ phép rồi mà?"

"Đúng! Quá cung kính, quá lễ phép, quá bình thường" Lý Khác thấy ánh nắng vừa nãy còn chiếu lên đồng hồ đã dần di chuyển lên người mình, cảm giác ấm áp đó gần như khiến y quên mất bây giờ đã là tháng Mười một gió rét căm căm, "Đúng lúc các ngươi đi chưa đầy một ngày, Ưng sư của các ngươi đã đến biên cảnh. Lời nói và hành động bất nhất, trước cung kính sau ngạo mạn như vậy, chẳng phải quá kỳ lạ sao? Để đề phòng sơ suất, ta đã cho hai nghìn binh sĩ dưới trướng Sài tướng quân vào thành tăng cường phòng bị, hành động này chính là hợp với ý muốn của các ngươi!"

Lúc Lý Khác đảo mắt, vừa khéo chạm phải ánh mắt đầy ẩn ý sâu xa của Mã Chu. Ánh mắt đó ôn hòa đến mức không nhìn ra một chút gợn sóng nào, nhưng lại có một loại áp lực có thể xuyên tim thấu phổi, khiến người ta thở không ra hơi. Lý Khác khẽ gật đầu với ông ta, coi như không nhận thấy: "Không đúng, có lẽ là có chút sai lệch. Vốn dĩ các ngươi cho rằng chúng ta sẽ điều quân đến Đồng Quan hoặc Y Châu."

Lý Trị sốt sắng đứng lên, chốc lát sau lại từ từ ngồi xuống, nghiêm nghị ngẩng đầu: "Thế chẳng phải là khác biệt rất lớn sao?"

"Không lớn. Vì đó không phải là điều bọn chúng quan tâm, không liên quan đến kế hoạch của bọn chúng" Giọng nói của Lý Khác không to, nhưng có một thứ sức mạnh hút hồn người khác, "Bọn chúng chỉ muốn ép chúng ta điều binh. Vì chỉ có như vậy, chúng mới có thể lấy được tấm ngư phù đó."

Nhân lúc Lý Khác tạm ngừng, Tiêu Nhuệ không nhịn được nói xen vào: "Cho nên, ban đầu tấm ngư phù đó ở chỗ điện hạ? Là bọn chúng... Đúng rồi, thứ mà tên gian tặc hai lần đến phủ Ngô vương lấy trộm thực ra chính là tấm ngư phù này? Nhưng mà bọn chúng lấy để làm gì?"

* * *

"Câu hỏi này của phò mã thật là kỳ cục!" Đan Ba Dương Nhĩ cười ha hả, nhướng hẳn đôi mày rậm lên, nhanh chóng đảo con ngươi màu nâu đậm hai vòng: "Binh phù đương nhiên dùng để điều binh! Bản sứ đã nói ngay từ đầu rồi, không phải sao? Vào sáng sớm hôm nay, năm nghìn sĩ tốt ở Đồng Quan đã lên đường đi tăng viện cho chiến trường Liêu Đông rồi. Tự các ngươi không tin, mới mất công bản sứ nói nhiều như vậy!"

Lý Khác nhíu mày, dường như cũng ngao ngán đến cực điểm: "Đúng vậy! Đi được một vòng lớn rồi, sao còn vòng ngược trở lại? Tiêu thiếu khanh, vừa nãy ngài nói đúng một nửa, sai một nửa. Tên trộm đó lấy trộm ngư phù từ chỗ ta, nhưng hôm

sau, hắn lại trả lại. Một ngày một đêm đó, ta và ngài sắp xếp hồ sơ vụ án của nửa năm qua ở Đại Lý tự, vốn dĩ không rảnh về vương phủ, vì vậy cũng chẳng thể phát hiện ra uẩn khúc trong chuyện tấm ngư phù này mất rồi lại thấy. Mà trong mười hai canh giờ này, bọn chúng đã phục chế một tấm ngư phù giống hệt."

Tiêu Nhuệ nhìn đi nhìn lại tấm ngư phù trong tay, vẫn lắc đầu nói: "Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, tuyệt đối không thể hoàn thành!"

"Người khác có lẽ không có bản lĩnh này, nhưng Tào Phương Thạc và đồ đệ do một tay ông ta dạy dỗ là Trương Nhị Bảo thì chắc chắn có." Lý Khác tiến lên, cầm lấy tấm ngư phù trong tay Tiêu Nhuệ. Lúc chạm vào lòng bàn tay ấm áp của Tiêu Nhuệ, y mới giật mình nhận ra tay mình lạnh giá như băng: "Kim Mã tướng quân, các ngươi cũng biết điều này, đúng không? Trùng hợp là, đúng vào lúc đó, các ngươi lại phát hiện ra một bí mật. Trong tiệm của Tào Phương Thạc có một mật thất, trong mật thất còn có một mật đạo thông thẳng ra ngoài thành. Cho nên, tiệm đồ ngọc đó cùng Tào Phương Thạc và Trương Nhị Bảo, đều là thứ mà người các ngươi muốn lấy."

"Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy..." Lúc này Tiêu Nhuệ mới vỡ lẽ, nói liên tiếp, "Dường như ta đã hiểu được một chút. Đầu tiên bọn chúng bắt Trương Nhị Bảo ra ngoài thành, định uy hiếp dụ dỗ Tào Phương Thạc đáp ứng yêu cầu của bọn chúng, nhưng Tào Phương Thạc lại tự nhận tội, sau đó bị tống vào trong nhà lao của Đại Lý tự, hơn nữa còn được điện hạ che chở. Cho nên, bọn chúng đành chọn sang phương án hai, là để Trương Nhị

Bảo làm việc này. Trương Nhị Bảo không làm bọn chúng thất vọng, chưa đến một ngày đã làm xong tấm ngư phù này."

Lý Khác lộ ra biểu cảm "thông minh dạy được" với Tiêu Nhuệ, sau đó nói: "Kim Mã tướng quân, chẳng nhẽ các ngươi chưa bao giờ nghi ngờ rằng, mọi chuyện thuận lợi đến mức không bình thường cho lắm sao? Đầu tiên, đã là bí mật điều binh, cớ gì bản vương lại mang theo quá nhiều hộ vệ, đến Hữu đồn doanh bằng cách phô trương như vậy, để các ngươi biết ngư phù ở chỗ bản vương? Thứ hai, giờ mới chỉ là tháng Mười một, muốn sắp xếp hồ sơ vụ án cũng chưa có gì phải vội. Hơn nữa, các ngươi cảm thấy hộ vệ của vương phủ bản vương lơ là đến mức có thể để các ngươi tùy ý ra vào hai lần sao?"

Đan Ba Dương Nhĩ nhất thời không biết nói gì, mãi sau mới rặn ra một câu qua kẽ răng: "Ngươi… ngươi cố ý? Tấm ngư phù chúng ta lấy trộm từ chỗ ngươi là…"

"Là giả!" Lý Khác tỏ vẻ đó là điều hiển nhiên, rồi nói với nét mặt trêu ngươi, "Tất cả những gì các ngươi thấy đều là giả! Những người được gọi là binh sĩ Hữu đồn doanh trong thành Trường An, thật ra đều là thân bằng cố hữu mà Lưu chưởng quỹ của Trí Bảo trai gọi đến, chỉ là những người dân bình thường nhất mà thôi. Còn những binh sĩ thật sự thì mặc áo của thường dân, đi trấn thủ Đồng Quan từ lâu rồi. Vào đêm hôm qua, những thường dân cải trang thành binh sĩ trong thành Trường An đó đã thay lại trang phục họ mặc thường ngày, cũng nối nhau rời thành đi Đồng Quan rồi. Còn về tại sao, chắc các ngươi không ngốc đến nỗi vẫn chưa nghĩ ra đâu nhỉ?"

A Sử Na Nguyên Huệ lúc này mặt cắt không còn một giọt máu, khiến cho đôi môi tô son đỏ tươi trông kỳ quái dị thường. Cô ta chắp tay sau lưng để che giấu ngón tay đang không ngừng run rẩy: "Những binh sĩ đi Đồng Quan đó, thực ra là dân thường mặc áo lính ư? Không thể nào! Số lượng không đúng"

Vừa dứt lời, cô ta liền ý thức được câu nói này rõ ràng ngu không gì bằng. Quả nhiên, Lý Khác không nhịn được phải bật cười, dùng thái độ cao ngạo bề trên, thản nhiên chế giễu: "Diệp hộ cho rằng, ở trong thành Trường An, tìm năm nghìn thường dân có thể giả làm binh sĩ là một việc rất khó sao?"

"Ngô vương điện hạ, kế hay!" Mã Chu cúi người vái một vái, giọng nói mang theo mấy phần khâm phục thật lòng.

Mặt trời lệch hướng, bên trong đại điện dần trở nên âm u lạnh lẽo. Đan Ba Dương Nhĩ xoa tay làm ấm cơ thể, bình ổn lại tâm trạng, vẫn chưa mất hết hy vọng hỏi: "Đã là đồ giả, làm sao Ngô vương có thể điều động binh lính của Hữu đồn doanh? Hơn nữa, Tiết Vạn Bị nhìn thấy ngư phù giả, tại sao không lập tức vạch trần?"

"Bản vương chỉ nói ngư phù bị các ngươi trộm là giả, chứ không hề nói trong tay bản vương không có ngư phù thật!" Nói đến đây, Lý Khác ngẩng đầu nhìn Lý Trị đang tập trung tinh thần lắng nghe câu chuyện, rồi lại nói tiếp, "Về phía Tiết đại tướng quân... không phải thái tử đã phái Tuyên Bình hầu đi Đồng Quan truyền chỉ khao thưởng quân phòng thủ sao? Toàn bộ nguyên do, đại tướng quân đương nhiên có thể hiểu được!"

A Sử Na Nguyên Huệ kinh hãi nói: "Dương Chính Đạo đi Đồng Quan rồi ư? Đi từ lúc nào? Tại sao bọn ta không biết?"

“Những chuyện các ngươi biết, đều là bản vương cố ý cho các ngươi biết. Còn những chuyện bản vương không muốn cho các ngươi biết, các ngươi làm sao có thể biết được?” Lý Khác lại gần cô ta, gần như nghiến răng nghiến lợi thì thào, “Các ngươi đừng hòng làm hại y!”

Nghe thấy câu này, A Sử Na Nguyên Huệ không còn vẻ cuồng ngạo như trước nữa, chán nản nói: “Sao ta có thể hại y cơ chứ?”

Mã Chu đứng gần đó, chợt nghe thấy cuộc đối thoại của họ, tò mò hỏi: “Điện hạ nói vậy là có ý gì?”

“Không có gì quan trọng. Mã công không cần để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.” Lý Khác khẽ phất tay áo, bước lên trước thi lễ với Lý Trị, “Thần có thể xin thái tử một cốc nước được không? Nói một câu chuyện dài thế này, thật sự cũng hơi khô miệng rát lưỡi!”

Lý Trị vội vẫy tay với Khánh Quý đứng hầu bên cạnh: “Còn không mau bưng trà cho Ngô vương!”

Khánh Quý cung kính “dạ” một tiếng, chẳng mấy chốc đã bưng một chén trà bốc khói nghi ngút bước đến trước mặt Lý Khác: “Điện hạ, đây là trà nhài mà kẻ dưới đun sôi từ giờ Mão rồi vẫn để lửa riu riu đến tận bây giờ, ngài nếm thử xem có hợp khẩu vị không ạ?”

“Đa tạ thái tử.” Lý Khác nhận lấy chén, chậm rãi xoa giọt nước trên hai đóa hoa mẫu đơn ở thành chén, khẽ nhấp một ngụm, dường như cảm thấy còn chưa đã thèm, lại uống một ngụm lớn nữa rồi khen, “Đúng là trà ngon! Chẳng trách thần

luôn cảm thấy trà mà đám đầy tớ trong vương phủ đun thiếu chút gì đó. Hóa ra là không đủ độ lửa."

Lý Trị cười vui vẻ, hỏi: "Vậy Ngô vương cảm thấy, độ lửa của trà này đã đủ chưa?"

Lý Khác nhìn cát trong đồng hồ đẩy bánh răng từ từ chuyển động, khẽ dụi mắt: "Hết sức vừa phải! Hôm khác, thần nhất định phải mời tiểu công công đun trà trong cung đến vương phủ chỉ bảo một chuyến."

Lý Trị gật đầu: "Chỉ cần Ngô vương muốn thì lúc nào cũng được."

Mọi người nghe hai anh em họ thảo luận về chủ đề đun trà suốt một khắc, đều không có cách gì cả, cũng không dám tùy tiện xen vào. Ba người hội A Sử Na Nguyên Huệ biết kế hoạch đã bị nhìn thấu, nhưng vẫn mang chút ảo tưởng về may mắn, vốn muốn thăm dò lại lần nữa, nhưng thái tử và Ngô vương lúc này không chỉ nghiên cứu về trà, còn nói đến cách chọn nồi đun trà, cuối cùng không biết tại sao lại bàn đến tam sơn ngũ nhạc, trời nam đất bắc, bỏ mặc mọi người, làm bọn họ vô cùng lúng túng.

Đúng lúc này thì thấy tiểu thái giám Toàn Thiện nãy giờ đứng hầu ngoài điện lật đật chạy vào trong, quỳ gối xuống đất, thở hổn hển nói: "Nô tài Toàn Thiện khấu kiến thái tử điện hạ. Bẩm điện hạ, Đồng Quan cấp báo!"

Khánh Quý vội bước tới nhận lấy tấu sớ dâng lên Lý Trị. Lý Trị sốt sắng mở ra, chỉ nhìn lướt qua, mặt bỗng hiện vẻ vui mừng khôn xiết, trái tim phấn khích đến nỗi suýt nữa nẩy ra ngoài: "Tiết đại tướng quân và Tuyên Bình hầu đã tiêu diệt toàn bộ những tên Đột Quyết lén đột nhập vào lãnh thổ Đại Đường ở

Đồng Quan. Ngô vương, quả thật Ngô vương đã tính đúng mọi thứ!"

Trong mắt Lý Khác không hề hiện lên vẻ nhẹ nhõm và hân hoan, mà lại ngưng đọng một nỗi băn khoăn và hoang mang xưa nay chưa từng có. Y có thể nhìn thấy ánh nắng ngày xuân tươi đẹp, nhưng ánh nắng đó lại chẳng bao giờ chiếu lên người y. Y cảm thấy lạnh giá, nhưng không thể để người khác nhìn ra y đang co quắp. Thế là y chỉ gật đầu với Lý Trị, cố gắng khống chế giọng nói ở mức hết sức vừa phải, hợp với thân phận y: "Giờ mới đến giờ Ngọ. Diệp hộ, xem ra tinh binh mà các ngươi nói chỉ chống đỡ được hơn nửa canh giờ!"

A Sử Na Nguyên Huệ lảo đảo, suýt nữa ngã quỵ xuống đất. Mọi thứ đã kết thúc cả rồi. Kế hoạch mà cô ta dốc hết tâm huyết, trù tính trong ba tháng, lại bị phá sản dễ dàng như vậy. Câu nói huênh hoang sẽ cho Đại Đường một bài học mà cô ta thề thốt trước mặt khả hãn, giờ nghiễm nhiên trở thành trò cười. Hay cho một Lý Khác, đúng là biết cách làm hỏng việc! Dưới cơn phẫn nộ tột cùng, gân xanh trên cổ cô ta đã nổi hết cả lên, cô ta toan lao về phía Lý Khác như một con báo bị kích động.

Lý Khác chậm rãi lùi lại một bước, đập mạnh chiếc chén trong tay xuống đất, quát: "Người đâu! Bắt ba tên này lại!"

Mười mấy cấm quân đã đợi sẵn ở bên ngoài cầm kiếm xông vào. Gần như cùng một lúc, ba người kia nhanh chóng cởi áo khoác, rút thanh nhuyễn kiếm quấn quanh thắt lưng ra ứng chiến. Các triều thần hoảng sợ trước biến cố xảy ra đột ngột này, kinh hãi hét lên theo bản năng rồi tản ra bốn phía. Tiếng

kiếm chạm nhau leng keng lập tức vang khắp đại điện, dư âm không ngớt.

"Bảo vệ thái tử!" Lý Khác rảo bước tiến tới, lật tay bóp cổ tay của Bạt Dã Đức Long ở gần y nhất, đoạt lấy thanh nhuyễn kiếm trong tay hắn, đang định ghì cổ Bạt Dã Đức Long thì lại cảm thấy đằng sau có bóng đen đè xuống, Đan Ba Dương Nhĩ cầm kiếm sắp đâm tới lưng y. Lý Khác cúi người tránh né, xoay một vòng rồi đá mạnh vào sườn trái của hắn. Đan Ba Dương Nhĩ đau đớn hét lên một tiếng, Lý Khác đẩy mạnh hắn về phía cấm quân ở bên cạnh, nghiến răng nói: "Các ngươi lại dám cầm kiếm vào chầu bái kiến, to gan quá đấy!"

A Sử Na Nguyên Huệ nhìn hai thuộc hạ đáng thất vọng của mình, ném thanh nhuyễn kiếm xuống đất với vẻ không cam tâm, khom lưng nhặt một lá cờ màu vừa mới làm rơi trong lúc đánh nhau lên, cài lại vào mũ, trấn tĩnh nói: "Hai nước giao tranh còn không chém sứ thần, huống hồ Đột Quyết ta xưa nay luôn tôn sùng Thiên khả hãn bệ hạ, coi Đại Đường là thượng quốc. Nay chẳng qua chỉ là hiểu lầm, lẽ nào các ngươi vẫn muốn giết chúng ta thật sao?"

"Giờ biết gọi Đại Đường, gọi Thiên khả hãn rồi à?" Lý Khác khinh miệt nhìn bọn chúng, vung tay nói, "Mời ba vị sứ giả về dịch quán nghỉ ngơi, bảo vệ nghiêm ngặt. Hôm khác chúng ta tới tính sổ sau!"

* * *

Mặt trời giữa trưa chói chang, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, không còn cái lạnh buốt thấu xương của mùa đông. Lúc Lý Khác đi ra đến cửa điện Sùng Đức, gần như người nào cũng nhìn y bằng ánh mắt chứa đầy kính phục, ngưỡng mộ, thậm chí là sợ hãi. Y thì chỉ ung dung gật đầu với họ, đi về phía trước mà mặt không hề đổi sắc.

Tiêu Nhuệ chạy đến bên y, nhưng tới tận khi đi qua con đường đá cạnh đình Quy Vân, gã vẫn chưa nói gì. Lý Khác không nhịn được hỏi: "Nhuệ ca thấy vở kịch này có hay không?"

"Vẫn còn chưa đã" Tiêu Nhuệ chỉnh lại vạt áo, làm dịu trái tim vẫn đập thình thịch, "Nhưng trước giờ tôi chưa từng biết tam đệ lại có tâm tư quanh co phức tạp như vậy đấy. Nếu không phải đã chơi thân với nhau hơn hai mươi năm, tôi thực sự cảm thấy tam đệ..."

"Đáng sợ. Có phải không?" Lý Khác cười điềm nhiên, như là đang nói những lời chẳng liên quan đến mình, "Dù thân với em hơn hai mươi năm, nhưng Nhuệ ca cho là như vậy vẫn được mà. Em không giận đâu."

"Nhưng tôi thực sự không cho là như vậy. Vì tôi biết, tam đệ sẽ không dùng cơ mưu với chúng tôi." Tiêu Nhuệ nói hết sức thành thật, "Đúng rồi, tam đệ tính xử trí ba tên Đột Quyết đó như thế nào?"

"Vẫn chưa nghĩ ra!" Lý Khác nhìn sóng nước trong vắt dập dềnh trên mặt hồ, thở dài một tiếng nặng nề. Y đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Thái tử là người giám quốc, nếu Nhuệ ca thực sự muốn biết thì có thể đi hỏi y."

“Thái tử nghe theo tam đệ, tôi hà tất phải bỏ gần tìm xa?” Rõ ràng Tiêu Nhuệ rất không hài lòng với câu trả lời đó, “Hơn nữa, đã lo liệu đến thế này rồi, tam đệ nỡ nhường công lao cho y sao?”

Lý Khác lắc đầu: “Nhuệ ca cảm thấy đây là công lao ư?”

Chẳng nhẽ đây vẫn chưa tính là công lao sao? Nếu bệ hạ thật sự có lòng muốn đổi người kế vị, thì đây là lý do tốt nhất. Tiêu Nhuệ nói thầm, tâm trạng vừa nãy còn có chút bất an, lúc này đã hoàn toàn biến thành mong đợi và vui sướng: “Tam đệ chỉ cần làm việc theo tâm ý của mình là được. Bệ hạ nhất định sẽ bảo vệ tam đệ.”

Mắt Lý Khác bỗng nhòe đi. Y ngẩng đầu, nhỏ nhẹ nói: “Vừa đi vừa nói nhé! Chuyện ở Đồng Quan đã kết thúc, chắc biểu huynh cũng về rồi. Không biết y có ổn không.”

“Tôi còn có chuyện muốn hỏi tam đệ, vừa nãy loáng một cái đã quên mất. Tiêu Nhuệ vỗ mạnh vào đầu nói, “Tam đệ phái Trinh Khanh đi Đồng Quan chính là để báo với Tiết Vạn Bị, bảo ông ta không được làm ầm lên khi thấy ngư phù giả, mà giả vờ đồng ý với người Đột Quyết là sẽ điều binh đi Liêu Đông, đúng không?”

Lý Khác đính chính: “Không phải em phái y đi, mà là thái tử phái y đi.”

Tiêu Nhuệ thắc mắc: “Có gì khác biệt à? Chẳng phải thái tử cũng vì nghe lời tam đệ nên mới phái y đi sao? Huống hồ, chắc hẳn thái tử không biết mưu kế của người Đột Quyết, cũng không biết tam đệ đã nhìn thấu mưu kế của bọn chúng! Bằng

không đã chẳng có chuyện y suýt nữa thỏa hiệp trên triều đình ban nãy."

"Tất nhiên là có khác biệt. Mệnh lệnh phái biểu huynh đi Đồng Quan úy lạo binh sĩ ắt phải xuất phát từ ý chỉ của thái tử. Em có thể bị người ta chỉ trích, thái tử thì không thể!"

"Ai dám bất kính với tam đệ?" Tiêu Nhuệ nghi hoặc, "Có điều, tam đệ đã lo lắng như vậy, tại sao nhất định phải để y đi? Việc này vốn không khó, để Nguyên Nhân Kiền hoặc Vân Lĩnh, thậm chí Quý Ân, Quý Thành làm cũng được. Bọn họ đều hết mực trung thành với tam đệ."

"Đúng! Bọn họ đều được, nhưng biểu huynh thì lại không thể không đi chuyến này." Lý Khác nghiêm nghị cất lời, giọng nói rõ ràng nhỏ hẳn, "Như vậy sẽ không ai có cơ hội hại y nữa. Y cũng có thể vượt qua rào cản trong lòng mình."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới cửa cung, Tiêu Nhuệ xua tay với tiểu nô Tôn Nhượng của phủ phò mã đánh xe ngựa đến đây, Tôn Nhượng hiểu ý dừng xe ở cạnh tường đợi. Tiêu Nhuệ tiếp tục nói: "Tôi nghe mà chẳng hiểu tam đệ nói gì. Cơ mà, hai người có sự ăn ý mà người khác không có, cũng chỉ hai người mới cứu rỗi lẫn nhau được. Cha tôi năm xưa đã nhìn ra điều này, nên mới để y luôn ở bên cạnh giúp đỡ tam đệ."

"Cho nên, em nhất định phải giúp y một lần!" Lý Khác mỉm cười, "Nhuệ ca đi kết thúc vụ án Tào Phương Thạc đi. Ngày mai em phải ngủ no say trong phủ đủ sáu canh giờ, dù trời có sập xuống cũng đừng đến tìm em."

Tiêu Nhuệ nhìn dáng vẻ mệt mỏi, kể cả đứng cũng ngủ được của y, vội tươi tỉnh nói: "Phải phải phải! Tôi sẽ giúp Ngô vương

điện hạ chặn trời sập xuống. Tam đệ cứ yên tâm mà ngủ."

Lý Khác ngủ một mạch từ hoàng hôn đến tận trưa ngày hôm sau. Nếu không vì đói bụng đến mức không thể chịu nổi, chắc là y vẫn có thể ngủ thêm một canh giờ nữa. Y dụi mắt, vươn vai, gọi một tiếng như là nói mớ: "Kỳ nhi, có gì ăn không?"

"Kỳ muội đang học đàn cầm với Tuyết Lộ ở phủ của ta. Nếu đệ đói thì để ta bảo Tiểu La hâm lại thức ăn."

Lý Khác vẫn không mở mắt, chỉ nắm lấy góc chăn, cứ lầm bầm nói: "Biểu huynh, huynh lúc nào cũng ồn ào như vậy."

"Chê ồn ào thì mau dậy đi! Món thăn bò xào nấm hương mà đệ thích đã đợi đệ hơn nửa canh giờ rồi.."

"Thăn bò xào nấm hương?" Lý Khác đấu tranh rất lâu rồi mới ngồi dậy, mắt vẫn còn hơi kèm nhèm, đột nhiên y mừng rỡ kêu lên: "Biểu huynh! Huynh về từ bao giờ thế?"

Dương Chính Đạo mặc một chiếc áo bào vẫn cẩm màu xanh nước biển có hoa văn chu tước, tinh thần sung mãn nói: "Về từ sáng nay rồi. Đệ biết không? Giờ khắp đầu đường cuối ngõ, ngay cả lũ trẻ con cũng vui vẻ say sưa nói về chuyện của đệ."

"Vậy huynh thấy đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?" Trong lúc nói chuyện Lý Khác đã dậy mặc xong chiếc trường bào đỏ tía đặt ở bên cạnh. Kỳ Úc thích ngắm y mặc chiếc áo này, y liền sai người đi may năm cái giống hệt.

"Tiểu La, vào hầu điện hạ chải đầu rửa mặt." Dương Chính Đạo cao giọng gọi với ra bên ngoài một câu, nhưng hồi lâu vẫn chưa nghe thấy tiếng trả lời, không nhịn được cầu nhàu: "Mới

có một lát mà không biết nha hoàn này đã làm biếng chạy đâu mất rồi! Thôi bỏ đi, để ta đi vậy."

Nói rồi, gã đứng dậy định đi ra ngoài. Lý Khác vội kéo tay áo gã nói: "Huynh muốn làm ta tổn thọ à! Huynh ngồi xuống được không? Chúng ta nói chuyện."

Dương Chính Đạo gật đầu, ngồi lên chiếc đôn bên cạnh y: "Đệ mở đầu đi! Muốn nói gì?"

Lý Khác cầm lược chậm rãi chải tóc, buộc lại thành búi một cách thành thạo, tiện tay lấy ra một chiếc mũ vàng cẩn ngọc tím từ trong hộp gỗ bên cạnh đội lên, ngoảnh đầu nói: "Huynh còn chưa trả lời ta, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

Dương Chính Đạo nói không cần suy nghĩ: "Không thể nói là tốt hay xấu. Chuyện tốt là tốt nhất, chuyện xấu đệ cũng không sợ."

Lý Khác đứng dậy, thắt đai bạch ngọc lên eo, ra dáng quân tử khiêm tốn: "Biểu huynh tin tưởng ta đến thế ư?"

"Không phải là đệ nói sao? Đệ có năng lực bảo vệ bản thân và người bên cạnh. Chỉ có điều, đệ có thể nói cho ta biết, A Sử Na Nguyên Huệ rốt cuộc là ai không?"

Lý Khác nở một nụ cười dịu dàng ấm áp: "Ta không biết. Nhưng nếu huynh thực sự quan tâm như vậy thì lát nữa ta sẽ đi hỏi giùm huynh."

Đang nói chuyện thì thấy Tiểu La và Hà Bội bưng nước gõ cửa đi vào. Tiểu La đưa chiếc khăn ướt ẩm cho Lý Khác. Rửa mặt súc miệng xong, Lý Khác liền hỏi: "Món ăn hôm nay là ai nấu? Lần trước đầu bếp Vu nấu hơi mặn. Ta đã bảo Vũ Lương nói với hắn, không biết hắn có nghe lọt tai không?"

Tiểu La hé miệng cười: “Là Dương công tử nấu trong nhà bếp của phủ chúng ta đấy ạ! Ngon hay không điện hạ tự ăn sẽ biết ạ.”

Lý Khác kinh ngạc phì cười: “Huynh học nấu ăn từ bao giờ thế?”

Mặt Dương Chính Đạo đầy vẻ phản đối: “Nếu đệ biết pha trà thì tại sao ta không thể biết nấu ăn?”

Sau khi thực sự nếm bốn món ăn ấy xong, Lý Khác mới ngộ ra một đạo lý: Có một số việc đúng là vẫn phải dựa vào tài năng trời phú thì mới làm tốt được. Ví dụ như y có nỗ lực thế nào cũng không học gảy đàn nổi.

Dịch quán nằm ở phường Chiêu Văn của thành Trường An là nơi được đặt ra để chuyên tiếp đãi sứ thần ngoại quốc. Bên trong có lầu son gác tía, non bộ san sát, rực rỡ tráng lệ. Trên tường của chính đường có vẽ một bức tranh thần nữ bay lên trời mang đậm nét đặc sắc của Tây Vực, cửa sổ ở hai bên đang tỏa ra mùi trầm hương nhàn nhạt. Bốn bức tường được khoét rỗng ở giữa, đều được lắp những tấm lưu ly màu lục nhạt, bên trong chứa nước hồ và mười mấy con cá chép cảnh.

Lúc này A Sử Na Nguyên Huệ đang ném thức ăn cho cá với vẻ vô cùng buồn chán, hỏi một câu mà chẳng ngoảnh đầu lại: “Ngô vương đến để khoe khoang thắng lợi với bản sứ, hay là cuối cùng đã nghĩ ra cách kết liễu tính mạng của bản sứ?”

“Diệp hộ định cho những con cá đó ăn đến chết sao?” Lý Khác vươn tay đoạt lấy thức ăn cho cá trong tay cô ta, đưa cho hộ vệ vừa dẫn bọn họ vào. Hộ vệ cúi người thi lễ rồi lui ra luôn.

A Sử Na Nguyên Huệ vẫn say sưa nhìn những con cá chép cảnh đó, vẻ mỉa mai trong mắt càng đậm hơn: “Các ngươi coi chúng như là đồ chơi của riêng mình, sao biết được có thể chúng sống chẳng bằng chết?”

“Đấy cũng là số mệnh của chúng. A Sử Na Nguyên Huệ, ngươi phải tin rằng, ông trời đã sắp xếp lối thoát cho vạn vật sinh linh từ rất lâu rồi, nhưng ông trời chưa bao giờ công bằng cả. Giống như ông trời đã cho ngươi sự thông minh tài trí có thể một mình đảm đương một phương, nhưng lại để ngươi gặp phải ta!” Lý Khác nhìn chằm chằm vào mắt cô ta, nói với vẻ mặt vô cùng tự phụ.

A Sử Na Nguyên Huệ không lúng túng trước lời chế nhạo của y, chỉ vỗ mạnh vào tấm lưu ly ở trước mặt, những con chép cảnh bên trong không có chút phản ứng nào, vẫn quẫy đuôi bơi qua bơi lại.

“Đúng là lũ súc sinh vô tư lự!” A Sử Na Nguyên Huệ vượt qua Lý Khác, cười gượng gạo hỏi, “Tùy vương cũng cho là như vậy chứ?”

Dương Chính Đạo không có tâm trạng tốt như Lý Khác để đến nói chuyện tào lao với cô ta, gã hỏi thẳng thừng: “Rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với khả hạ đôn Nghĩa Thành công chúa? Chỉ có bà ta mới để các ngươi gọi ta như vậy!”

A Sử Na Nguyên Huệ quan sát kỹ khuôn mặt của gã, nhìn rõ mồn một cả một nốt ruồi li ti giữa lông mày gã. Dung mạo của người nhà họ Dương rất dễ khiến người khác vừa gặp đã phải lòng, huống hồ đối với gã, cô ta đâu chỉ đơn giản là vừa gặp đã phải lòng. Dương Chính Đạo buộc phải quay đầu đi chỗ khác

trước ánh mắt thâm tình nồng cháy của cô ta. Cô ta vẫn cố chấp bước qua, ánh mắt lại dán chặt lên mặt gã lần nữa.

Không biết đã qua bao lâu, cô ta mới dịu dàng nói: "Dương Chính Đạo, ngươi không nhận ra ta thật sao? Hồi đó, đối với ai ngươi cũng lạnh nhạt thờ ơ, nhưng lại chịu cười dịu dàng với ta. Ta cho rằng ngươi thích ta, vì vậy ta cũng thích ngươi. Bao nhiêu năm qua vẫn chưa bao giờ thay đổi."

"Ngươi là.." Dương Chính Đạo vất vả tìm kiếm trong đoạn ký ức chẳng có gì vui vẻ đó, cuối cùng nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ trong góc nhỏ đã mọc rêu từ lâu, nhưng vẫn ngập ngừng hỏi, "Ngươi là cô bé mà bà ta nhận nuôi đó à?"

* * *

A Sử Na Nguyên Huệ nghe gã nói vậy, trong khoảnh khắc mắt lóe lên một tia sắc bén, giống một con sói khó khăn lắm mới tìm được con mồi trên thảo nguyên.

Năm ba tuổi, cô ta được thị nữ Triệu Tang bên cạnh khả hạ đôn nhặt về từ trong bầy sói. Triệu Tang vốn định để cô ta làm nha hoàn giúp việc nặng nhọc, quét dọn may vá. Nhưng điều Triệu Tang không ngờ là, khả hạ đôn lại đặc biệt thích cô ta, không chỉ giữ lại hầu hạ bên mình, mà còn mời thầy dạy cô ta đọc sách, chuyện ăn mặc ở đi giống hệt một cô công chúa trên thảo nguyên, Triệu Tang gặp cô ta cũng phải cung kính hành lễ. Tuy Dương Chính Đạo thường xuyên gặp mặt, nhưng chưa nói chuyện với cô ta bao giờ. Gã sợ người đàn bà đó, nên trong tiềm thức cũng không thích cô ta. Gã không nhớ rõ mình đã cười với

cô ta lúc nào. Gã chỉ biết, mình hồi nhỏ chưa từng được người khác đối xử dịu dàng, vậy thì sao có thể học được cách đối xử dịu dàng với người khác?

A Sử Na Nguyên Huệ mặt như hoa đào, phấn khích nắm lấy tay Dương Chính Đạo. Những tình cảm bị đè nén hàng chục năm đó một khi bộc phát, sẽ giống như thủy triều, không thu lại được: "Năm đó Đột Quyết bại trận, chủ nhân qua đời. Ta mang theo hơn ba mươi thuộc hạ trốn khỏi Định Tương, hằng mong một ngày nào đó có thể Đông Sơn tái khởi. Không phải vì chủ nhân, mà chỉ vì ngươi. Ta muốn đoạt lại ngôi vua cho người. Ngươi biết ta đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, tốn bao nhiêu tâm trí, mới được Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn tín nhiệm không? Mỗi lần ta sắp không chống đỡ nổi là lại nghĩ đến ngươi. Thế là mọi thứ đều đáng cả."

Dương Chính Đạo rụt phắt tay lại, lạnh lùng nói: "Đấy là chuyện của ngươi. Ngươi dốc sức vì Đột Quyết, tận trung với khả hãn, đều không có gì đáng trách. Nhưng sao ngươi phải khổ sở quàng lên người ta? Ngươi không biết rằng làm vậy sẽ hại chết Ngô vương ư?"

A Sử Na Nguyên Huệ nhanh chóng thu lại muôn vẻ phong tình nơi đáy mắt, quét ánh mắt sắc lạnh qua bọn họ rồi mới nói: "Hai người các ngươi thật là thú vị. Hắn bảo ta sẽ làm hại ngươi, giờ ngươi lại bảo ta sẽ làm hại hắn. Nhưng nay kết cục đã định, cuối cùng ai là người bị hại? Dương Chính Đạo, những binh lính Đột Quyết ở Đồng Quan đó cũng từng là thuộc hạ của ngươi. Ngươi thật sự ra tay được sao?"

“Ăn lộc của vua thì phải trung với vua. Đối với những kẻ dám cả gan uy hiếp sự an nguy của trăm họ Đại Đường ta, tất nhiên ta quyết không nương tay!” Dương Chính Đạo nghiêm mặt nói, “A Sử Na Nguyên Huệ, ta cũng sẽ không tha cho ngươi!”

“Đúng là một bề tôi trung thành của Đại Đường!” A Sử Na Nguyên Huệ thản nhiên chế giễu một câu, nhưng ngay lập tức lại đổi sang giọng khẩn cầu, “Ta đợi ngươi nhiều năm như vậy, ngươi không thể nói chuyện tử tế với ta sao? Ta và huyện chúa của ngươi, rốt cuộc ai đẹp hơn? Nếu cô ta biết có một cô gái mang tình cảm đậm sâu với ngươi thế này, liệu có cãi nhau với ngươi không?”

“Tự mình đa tình!” Dương Chính Đạo vung tay áo giận dữ nói.

Lý Khác đứng ngoài thản nhiên quan sát hồi lâu, cuối cùng không kìm được mở miệng nói: “Bao nhiêu năm qua, số cô gái thích biểu huynh có thể xếp thành hàng dài từ phường Chiêu Văn đến phường Vĩnh Gia. Có điều, kiên trì được như diệp hộ thì quả là hiếm thấy, bản vương nghe xong thật sự có chút cảm động. Đáng tiếc, đời này biểu huynh sẽ không động lòng với người con gái thứ hai. Ngươi nên nghĩ đến tiền đồ vận mệnh của mình thì hơn!”

“Vận mệnh? Cùng lắm là chết.” A Sử Na Nguyên Huệ tỏ vẻ lẫm liệt không sợ hãi, “Dù sao Ngô vương cũng sẽ không để ta sống mà về Đột Quyết, đúng chứ?”

“Không sai. Vì Đại Đường, vì biểu huynh, ta sẽ không giữ lại một mối họa như ngươi.” Giọng Lý Khác điềm đạm, giống như

đang nói một câu hàn huyên hết sức bình thường, "Có điều, ngươi nói cũng đúng. Hai nước giao chiến còn không chém sứ thần, huống hồ chúng ta chưa hề giao chiến. Ngươi nói xem, nên làm thế nào đây?"

"Ngô vương đang thỉnh giáo ta nên giết chính ta như thế nào sao? Thế mà ngươi vẫn mở miệng ra hỏi được! Nếu ngươi muốn ta tự xử thì đó là chuyện không thể. Ta bé gan, không dám."

Bỗng có một tiếng chim ưng giật mình kêu từ bên ngoài vẳng vào, dư âm vang vọng kéo dài không ngớt. Lý Khác nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Dương Chính Đạo, gã hiểu ý gật đầu, trách móc với vẻ mặt thương hương tiếc ngọc: "Lý Khác, đừng nói những lời ác độc như thế, không sợ làm Nguyên Huệ cô nương sợ hãi sao? Dù gì chúng ta cũng là bạn cũ."

A Sử Na Nguyên Huệ rõ ràng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ trước thái độ tốt đến bất ngờ của gã, vội vàng bước tới ôm lấy cánh tay gã. Lần này Dương Chính Đạo không đẩy ra, mà lại vỗ nhẹ lên tay cô ta an ủi, trong mắt dạt dào tình cảm.

"Cuối cùng ngươi đã hiểu lòng ta, cũng không thể giả vờ được nữa phải không? Ta mà, ngươi không nỡ để ta chết, đúng không?" A Sử Na Nguyên Huệ ôm đầy hy vọng hỏi. Ánh mắt khát khao chứa chan tình ý đó, nếu đổi lại là người bình thường nhìn thấy, nhất định muốn ôm trọn ngọc ấm hương nồng vào lòng ngay lập tức. Lý Khác đứng bên cạnh nghĩ vậy.

Dương Chính Đạo khống chế giọng điệu ở mức hết sức vừa phải: "Tất nhiên là không nỡ. Cô nói với ta chuyện quan trọng

như vậy, ta có vong ân phụ nghĩa, cũng sẽ không vứt bỏ cô không màng đến!"

A Sử Na Nguyên Huệ gần như tựa đầu vào ngực Dương Chính Đạo, hỏi bằng một điệu bộ cực kỳ ám muội: "Ta đã nói gì mà khiến ngươi đột nhiên đối tốt với ta thế? Vừa nãy ngươi còn thề thốt phải giết ta cơ mà!"

Dương Chính Đạo định đẩy cô ta ra theo bản năng, nhưng ngay lập tức lại giơ tay ôm chặt cô ta vào lòng: "Nói đùa thôi ấy mà, Nguyên Huệ cần gì coi là thật? Nếu không có cô, sợ là Đồng Quan đã nằm trong tay người Đột Quyết lâu rồi. Đến khi bệ hạ về rồi truy cứu, thì rất có thể thái tử sẽ đùn đẩy trách nhiệm cho Ngô vương và ta, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ biết cắn răng nuốt hận vào lòng thôi. Cô yên tâm, kẻ có tội là Bạt Dã Đức Long và Đan Ba Dương Nhĩ. Còn cô là ân nhân của ta!"

"Ngươi nói gì cơ?" Nụ cười kiều diễm của A Sử Na Nguyên Huệ cứng đờ lại trên mặt. Cô buông phắt tay ra, lảo đảo lùi lại hai bước, hoảng hốt nói: "Ta và các ngươi đạt được giao ước ngầm ấy bao giờ?"

Dương Chính Đạo cười, nói với ánh mắt nồng nàn không ai có thể cưỡng lại được: "Đêm đó, chúng ta uống rượu giãi lòng, nói chuyện trọn hai canh giờ. Cô bảo, cô tự tiến cử mình đến Trường An thực hiện kế hoạch này, chỉ vì muốn gặp ta một lần. Gặp được ta là cô đã thỏa mãn rồi. Ta hỏi kế hoạch là gì, cô liền nói chi tiết ngọn nguồn cho ta. Cô quên rồi à?"

"Diệp hộ không nên quên! Nếu không có diệp hộ giúp đỡ thì bản vương làm sao có thể phá bẫy được? Nực cười thay bọn chúng vẫn thật sự cho rằng bản vương là thần tiên biết bấm

độn tiên tri!" Lý Khác đảo mắt, lại lặng lẽ liếc nhìn Dương Chính Đạo, nghĩ bụng: Huynh nhập vai cũng nhanh thật đấy, ta suýt nữa thì tin.

"Các ngươi.."

Đôi môi A Sử Na Nguyên Huệ không ngừng run rẩy, dường như từ trong cuộc đối thoại bí hiểm khác thường, kẻ tung người hứng của họ, cô ngửi thấy một mùi nguy hiểm nào đó đang dần ép về phía mình. Gần như cùng lúc cô mở miệng, cửa lớn của chính đường bị đẩy bật ra, Bạt Dã Đức Long và Đan Ba Dương Nhĩ tái mặt xông vào.

Đan Ba Dương Nhĩ nghiến răng, gắng gượng rít qua kẽ răng: "Hôm đó trên triều đình, ta đã cảm thấy trong chúng ta nhất định có nội gián..."

Sau cơn hoảng sợ, cuối cùng A Sử Na Nguyên Huệ cũng hiểu ra tất cả, vội túm lấy cánh tay Đan Ba Dương Nhĩ, gắn giọng: "Ngươi muốn trúng kế ly gián của bọn chúng sao?"

"Kế ly gián?" Bạt Dã Đức Long khinh bỉ hừ một tiếng, "Ngươi ái mộ Tùy vương không phải ngày một ngày hai, có thể làm ra những chuyện như vậy cũng chẳng lạ gì. Chỉ là, tự ngươi muốn chết thì cũng thôi, tại sao còn muốn kéo bọn ta chịu tội thay?"

"Ngươi to gan!" A Sử Na Nguyên Huệ quát lớn một tiếng, khôi phục lại vẻ uy nghiêm không nói cười tùy tiện như bình thường, "Ta một ngày là chủ nhân của ngươi thì vĩnh viễn là chủ nhân của ngươi. Ngươi dám nghi ngờ chủ nhân, lẽ nào không sợ chết không có chỗ chôn sao?"

"Chủ nhân? A Sử Na Nguyên Huệ, chức diệp hộ này có được bằng cách nào, trong lòng người thừa hiểu! Lúc ngươi khéo léo

hầu hạ những vương thân quý tộc đó trên giường, ông trời nhìn thấy hết đấy!" Bạt Dã Đức Long nhìn cô với vẻ căm ghét, "Người như ngươi mà vẫn dám giữ ý nghĩ không an phận ấy với Tùy… Tuyên Bình hầu, đúng mơ mộng hão huyền!"

A Sử Na Nguyên Huệ tức giận đến nỗi vành mắt đỏ lựng, lời nói rõ ràng đã bớt đi mấy phần tự tin: "Các ngươi thật biết thừa cơ rút lui để tự bảo vệ mình! Các ngươi tưởng làm như vậy thì bọn chúng sẽ tha cho các ngươi sao?"

"Tại sao lại không tha?" Lý Khác xoa tay thở dài, "Giữ các ngươi lại, lẽ nào còn muốn trăm họ Đại Đường ta nuôi các ngươi sao? Ngày mai, các ngươi có thể đi rồi!"

Bạt Dã Đức Long không tin hỏi: "Ngô vương chịu tha cho bọn ta thật sao?"

"Ba người các ngươi và những người khác trong sứ đoàn, còn cả những tù binh bị Tiết đại tướng quân bắt ở Đồng Quan nữa, đều có thể cùng nhau ra về. Đúng rồi, không phải các ngươi bảo năm nay trên thảo nguyên liên tiếp xảy ra gió bão, thu hoạch kém sao? Bản vương sẽ cho các ngươi một nghìn thạch lương thực, năm trăm súc vải lụa. Như thế đã hài lòng chưa?"

Đan Ba Dương Nhĩ cảnh giác nhìn y, nghiền ngẫm kỹ lưỡng hàm ý trong lời của y: "Các người rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì?"

Lý Khác đang chọc mấy con chép cảnh, bực dọc ngoảnh đầu nói: "Các ngươi cũng chẳng nhìn xem tình cảnh hiện tại của mình, đối với cá trong chậu, chim trong lồng, bản vương còn phải tốn công suy nghĩ âm mưu quỷ kế sao? Sau khi về nhớ bảo

khả hãn của các ngươi phong thưởng hậu hĩ cho diệp hộ. Nếu không phải cô ta thay đổi kế hoạch vào phút chót, thì chắc các ngươi đã có thể chiếm được lợi thế nhất thời, nhưng các ngươi có tin không, trong vòng ba năm, Đại Đường nhất định sẽ tiêu diệt Đột Quyết các ngươi!"

A Sử Na Nguyên Huệ hơi luống cuống bởi thái độ biến ảo khôn lường của bọn họ, thực sự không biết lúc này nên nói gì mới phải. Nhưng ánh mắt cô vẫn dừng trên người Dương Chính Đạo, không sao kìm được. Vừa nãy bị Bạt Dã Đức Long vạch trần, dẫu cô thật sự có để lại một chút ấn tượng trong lòng Dương Chính Đạo, thì giờ cũng mất hết rồi. Mắt cô thấp thoáng ánh lệ. Cầu mà không được, được lại mất đi….

Giả sử lúc đó gã có thể cho cô một nụ cười, thì thực sự cô sẽ cam tâm tình nguyện nói toạc ra mọi kế hoạch. Gì mà Đột Quyết, gì mà khả hãn, gì mà trung thành, đi chết hết cả đi! Nói cho cùng, cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi được nhặt về từ trong đám súc sinh, thậm chí còn không biết mình có phải là người Đột Quyết hay không, cô bán mạng cho ai cũng đâu khác gì nhau? Đáng tiếc, ngay cả cơ hội này Dương Chính Đạo cũng không cho cô, mà thẳng tay ép cô vào đường chết. A Sử Na Nguyên Huệ bỗng nhớ đến lời khả hạ đôn nói với mình năm xưa: Người không có tình yêu trong tim mới có thể nên việc lớn. Trái tim Dương Chính Đạo lạnh lùng cứng rắn, thực ra rất thích hợp để làm vua.

Khả hạ đôn, bà trù tính cả đời, nhưng lại không nhìn thấu lòng người. Bà không biết người có lòng dạ sắt đá một khi được người khác thật lòng đối đãi, sẽ liều mạng để bảo vệ sao? Nếu

lúc đó bà đối tốt với gã hơn một chút xíu, thì mọi thứ liệu có khác không?

* * *

"Ngô vương làm chủ được chuyện này thật ư?" Hai tay Đan Ba Dương Nhĩ run rẩy, rõ ràng hắn không nén được phấn khích trong lòng, nhưng vẻ kiêu ngạo trong mắt thì chưa giảm, vẫn hoài nghi hỏi.

Lý Khác cau mày bất mãn nói: "Binh phù ở chỗ ta. Ngươi cảm thấy có chuyện gì ta không làm chủ được sao?"

"Hoàng đế các người cũng thật là thú vị." Đan Ba Dương Nhĩ như cười như không, "Trao cho thái tử cái danh giám quốc, nhưng lại trao quyền giám quốc cho ngài. Ông ta đúng là không ngại phiền phức."

"Bệ hạ tự có suy tính của người, không cần tướng quân phải tốn công suy nghĩ!" Lý Khác vuốt nhẹ hoa văn kỳ lân thêu trên tay áo, lạnh nhạt nói, "Tướng quân nên nghĩ xem làm thế nào để đáp ứng các điều kiện mà bản vương đề ra đi!"

"Điều kiện? Cũng phải! Ta có nghĩ bằng đầu ngón chân thì cũng phải hiểu rằng, con trai của Lý Thế Dân sao có thể làm những chuyện lấy đức báo oán chứ." Vẻ lạnh lùng trong mắt Đan Ba Dương Nhĩ ngày càng đậm, "Nói đi! Điều kiện gì?"

Lý Khác nhìn A Sử Na Nguyên Huệ vẫn đang ngơ ngẩn, trịnh trọng nói: "Bản vương chưa bao giờ nói ra điều kiện của mình lần hai!"

“Rốt cuộc ngài có ý gì?” Đan Ba Dương Nhĩ sốt ruột, nói năng gấp gáp hơn mấy phần.

Mắt Bạt Dã Đức Long ngời lên vẻ đã hiểu rõ, hắn tiến lên một bước, vái sâu sát đất một vái: “Ngô vương điện hạ yên tâm, thần sẽ làm ngài hài lòng. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến tính mạng của bản thân và gia đình thần.”

Lý Khác gật đầu mỉm cười: “Rõ rồi thì tốt. Biểu huynh, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Trong khoảnh khắc Dương Chính Đạo quay người, A Sử Na Nguyên Huệ vội vàng bước lên, giơ tay chắn trước mặt gã, đau buồn cười gượng: “Ta không dám mong mỏi rằng người có thể thích ta. Chỉ xin ngươi nhớ đến ta, có được không?”

Dương Chính Đạo lùi lại một bước, giữ khoảng cách vừa phải với cô ta: “Nếu Chính Đạo nhớ đến người không nên nhớ, thì chẳng bằng không nhớ. Cô nói xem có đúng không?”

A Sử Na Nguyên Huệ vịn vào khung cửa, cơ thể dần dần tê liệt ngã quỵ xuống đất. Đúng vào thời khắc Dương Chính Đạo bước ra khỏi cửa, cô ta dùng hết sức lực, hét lên khản cả giọng: “Huyện chúa là người con gái đầu tiên đối xử tốt với ngươi, cho nên ngươi mới yêu cô ta đến thế. Nếu năm đó ta dũng cảm hơn một chút, có lẽ đã là vợ ngươi từ lâu rồi phải không?”

Đôi chân đang bước nhanh của Dương Chính Đạo vì câu nói này mà chậm lại. Gã ngoảnh đầu, nhưng không nhìn cô ta, chỉ trông về phía cầu vồng bảy sắc cuối chân trời, ngẩn ngơ một lúc. Dường như gã định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời nói vào trong bụng, rồi bước đi không quay đầu lại nữa.

Lúc này Đỗ Húc đang hăng say tán gẫu cùng cặp hộ vệ song sinh canh cửa ở ngoài dịch quán. Từ sau lần kể linh tinh câu chuyện trong *Sơn hải kinh*, bị Lý Khác trêu chọc, hắn đã hạ quyết tâm phải biết chữ. Thế là hắn xách hai vò rượu Nữ nhi hồng hảo hạng đến bái thủ quỹ trong phủ làm thầy. Sau khi dạy hắn được hai tháng, thủ quỹ trả lại hai vò Nữ nhi hồng cho hắn, còn kèm thêm hai cái chân giò dê nướng, để hắn mời người khác cao minh hơn.

Tâm hồn bị tổn thương nghiêm trọng, Đỗ Húc đến quán rượu mượn rượu giải sầu. Tình cờ nghe thấy một người kể chuyện đang kể câu chuyện về Can Tương, Mạc Tà trong *Sưu thần ký*, hắn cảm động đến rơi nước mắt. Người kể chuyện cảm thấy hắn là tri kỷ, liền mời hẳn cùng uống rượu, vừa uống vừa kể luôn cả phần sau của câu chuyện mà đáng lẽ phải trả tiền mới được nghe.

Từ đó về sau, Đỗ Húc đã kiếm được không ít ánh mắt sùng bái bằng câu chuyện này. Giống như bây giờ, cặp song sinh đó đang chớp mắt, không hẹn mà cùng hỏi: “Cuối cùng Xích có giết Sở vương để báo thù cho cha không?”

Đỗ Húc dường như không nghĩ tới việc bọn họ sẽ hỏi như vậy, đành dang tay nói: “Không biết được! Trong sách không nói, nhưng tôi đoán có lẽ là thành công. Bởi vì…”

“Coi chừng ban đêm Sở vương sẽ đến tìm ngươi đấy!” Lý Khác nghĩ nếu mình không mở miệng, thì chẳng biết câu chuyện đẹp mà thê lương này sẽ bị hắn xuyên tạc thành cái gì.

Đỗ Húc nghe tiếng, vội vàng tới đón, thi lễ cười giả lả: “Điện hạ và quân hầu xong việc nhanh thế ạ! Vậy lên xe về phủ luôn

chứ ạ?"

"Đến phường Tường Hòa trước!"

Trong xe ngựa, Lý Khác thấy Dương Chính Đạo mãi không nói gì, liền vỗ mu bàn tay gã: "Tuy trước khi đến chúng ta đã định xong kế hoạch, nhưng ta thật sự không biết cô ta và huynh còn có mối quan hệ này."

Dương Chính Đạo hững hờ mở miệng: "Đệ cho rằng ta đang buồn vì cô ta sao?"

"Ta nhìn ra được, cô ta thật lòng thích huynh. Nhưng chúng ta thì lại toàn tâm toàn ý muốn lấy mạng cô ta."

"Đệ mềm lòng ư?" Dương Chính Đạo nhìn chằm chằm, "Nếu lần này đệ không kịp thời khám phá ra mưu kế của bọn chúng, để bọn chúng cầm binh phù đến Đồng Quan suôn sẻ, thì tội thông địch phản quốc này đệ gánh nổi sao?"

"Ta không có ý đó." Lý Khác cau mày, ngón tay bất giác vuốt nhẹ chéo áo, "Minh thương ám tiễn ta đều không sợ. Huynh thấy đấy, ta đã tận lực rồi. Nếu không có chuyện của A Sử Na Nguyên Huệ hôm nay, thì ta cho rằng mình đã xử lý việc này gần như hoàn hảo."

"Hiện giờ không hoàn hảo sao? Trong lòng đệ còn vướng mắc điều gì?"

"Không có vướng mắc, ta chỉ thương cho cô ta. Bất kể cô ta đã làm gì, tình yêu không bao giờ sai…"

"Dừng xe!" Dương Chính Đạo còn chưa nghe y nói hết, đã đứng dậy vén rèm lên, cao giọng ra lệnh. Đỗ Húc vừa vâng dạ vừa kéo căng dây cương, con ngựa giật mình ngẩng đầu hí một

tiếng rồi dừng lại. Dương Chính Đạo nhìn Lý Khác, nghiêm túc nói: "Đệ xuống đi, ta có chuyện muốn nói với đệ"

"Không phải chúng ta đang nói chuyện sao?" Lý Khác lầu bầu, nhưng vẫn xuống xe cùng gã, rồi ngoảnh đầu nói: "Đỗ Húc, ngươi về trước đi."

Qua tháng Mười một, nhiệt độ giảm đột ngột. Nước thải mà người dân đổ ở góc tường hồi sáng giờ đã đông thành băng. Lý Khác rảo bước nhanh hơn, nắm lấy vạt áo, cố ngăn bớt phần nào cái lạnh.

Xe ngựa ấm áp không ngồi, cứ muốn làm tội bản thân Đầu óc huynh đúng là cố chấp!

Lý Khác đang định nói xấu trong bụng tiếp thì nghe thấy Dương Chính Đạo thì thầm: "Đệ đừng mắng ta. Lúc đi ra ta cũng không mặc thêm áo, vẫn chịu lạnh cùng đệ đấy thôi. Tên nhóc Đỗ Húc không biết nặng nhẹ, nói không lựa lời. Ngộ nhỡ bị hắn bép xép ra ngoài, chung quy cũng không tốt."

"Tuyết Lộ đâu phải là loại người nhỏ nhen. Hơn nữa, em gái của Triệu thị lang vào ba tháng trước, cùng hai cô con gái của Vương đồ tể vào hai tháng trước, đều bày tỏ tình cảm với huynh ngay trước mặt muội ấy, nhưng muội ấy chẳng để tâm chút nào.." Nói đến đây, Lý Khác đột nhiên dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục, "Trước hôm nay, thật sự huynh không nhận ra A Sử Na Nguyên Huệ sao? Không phải cô ta tự mình đa tình ư?"

"Ta lừa đệ làm gì? Đến giờ ta mới coi như là biết, từ nhỏ cô ta lớn lên bên cạnh người đàn bà đó, mắt thấm tai nhiễm, nên thần sắc khí chất mới giống như vậy. Bất kể những lời cô ta nói với ta có phải thật lòng hay không, đạo khác nhau thì không

cùng bàn luận được, ta cũng chỉ có thể xin lỗi cô ta mà thôi" Dương Chính Đạo ung dung nói, song lúc ánh mắt chạm phải một con chim sẻ trên đầu cành, rõ ràng có một chút bi thương không thể nói thành lời. Gã đành phải cắn chặt môi dưới, từ từ buông bàn tay nãy giờ vẫn nắm chéo áo ra, khẽ mỉm cười.

Lý Khác nghiêng người nhìn gã, trong lòng bỗng dưng thấy ấm áp vô cớ. Tiêu Nhuệ nói, trên đời này chỉ hai người bọn họ là có thể cứu rỗi lẫn nhau. Cho nên năm xưa, gã đã cởi bỏ nút thắt trong lòng y. Bây giờ, y cũng trừ bỏ ma chướng trong tim gã.

Hai người đi một hồi, cuối cùng cũng đến phường Tường Hòa. Giờ là cuối năm, rất nhiều tiệm đều đóng cửa sớm. Ông chủ và các nhân viên bận rộn kiểm kê sổ sách thu chi trong một năm, chuẩn bị cho những khoản chi trong năm tới. Từ khi ra tù, Tào Phương Thạc như thể đã hoàn toàn biến thành một người khác. Như lúc này đây, ông ta đang nhét hai xâu tiền vào tay Trương Nhị Bảo, cười rằng: "Nhị Bảo à, sư phụ không biết con thích ăn gì, chẳng bằng cho con chút tiền, con tự mình quyết định đi!"

Trương Nhị Bảo chớp chớp mắt từ chối với bộ dạng kinh ngạc vì được ưu ái quá: "Hôm qua sư phụ vừa mới cho hai lạng bạc, Nhị Bảo còn đang buồn vì không có chỗ tiêu đây này!"

"Sao lại không có chỗ tiêu?" Tào Phương Thạc nhướng mày nói, "Đi mời bạn của con ăn cơm này! Còn nữa, sang năm là con mười tám tuổi rồi đấy! Nên lấy vợ thôi. Con gái của Chu chưởng quỹ nhà bên cạnh không phải thường qua lại với con sao? Nếu con thực sự có ý, ngày mai sư phụ sẽ tìm bà mối đến dạm hỏi cho con. Các khoản chi tiêu sau khi kết hôn sẽ lớn lắm..."

“Sư phụ nói cứ như đúng rồi vậy.” Trương Nhị Bảo lẩm bẩm, “Người ta có vừa ý con không còn khó nói nữa là!”

“Ngô vương điện hạ, Tuyên Bình hầu, tiểu nhân thất lễ rồi, mời hai vị vào trong.” Tào Phương Thạc đang định truyền thụ cách lấy lòng con gái cho Trương Nhị Bảo thì thấy hai người bọn họ bước vào, liền vội vàng đứng dậy cung kính thi lễ, rồi ngoảnh đầu dặn dò Trương Nhị Bảo, “Mau đi cài then, chúng ta cũng nên đóng cửa hàng rồi.”

Trong phòng lúc này có hai chậu than hồng, trên bếp đang đun một ấm trà hoa quế, vừa vào đã cảm thấy một mùi hương thơm mát phả vào mặt. Lý Khác tìm chỗ ngồi xuống rồi nói: “Vẫn là chỗ của Tào chưởng quỹ ấm áp, bên ngoài trông như là sắp có tuyết rơi vậy.”

Tào Phương Thạc đưa mắt ra hiệu cho Trương Nhị Bảo, hai người đồng thời quỳ xuống khấu đầu: “Đa tạ ơn cứu mạng của Ngô vương điện hạ.”

Lý Khác cũng không vội bảo họ đứng lên, chỉ cười nhẹ nói: “Các ngươi cũng đã giúp ta rất nhiều. Tấm binh phù giả mà Tào chưởng quỹ làm đúng là chẳng khác gì đồ thật. Nếu không phải mắt cá nhắm lại thì ta suýt nữa đã tin là thật.”

Trương Nhị Bảo gãi khuôn mặt mập mạp nói: “Năm xưa thứ đầu tiên sư phụ bảo tiểu nhân điêu khắc chính là cá chép. Để tiểu nhân bắt đầu cho dễ, mắt cá sẽ ở dạng nhắm. Cho nên tiểu nhân vừa nhìn đã biết con cá đó từ tay sư phụ mà ra. Vì sư phụ thực sự nằm trong tay bọn chúng, nên tiểu nhân có không muốn làm cũng buộc phải làm. Nhưng điện hạ… làm sao ngài biết tiểu nhân ở trong mật thất ạ?”

“Nhờ bức chân dung Võ thánh.” Lý Khác hít thật sâu mùi hương hoa quế, rồi nói, “Bức tranh treo ở đó rất không ăn nhập với bố cục của cả cửa hàng. Mà lần đầu tiên nhìn thấy mấy người Đột Quyết đó vào, ta đã phát hiện ra bọn chúng có hứng thú khác thường với bức tranh ấy. Về sau, cái xác của tên La Mão bị ngụy trang thành người Đột Quyết đó cũng nằm ngay dưới bức tranh. Vì vậy ta đã sai người lặng lẽ lẻn vào trong, quả nhiên phát hiện ra cửa ngầm ở đằng sau. Mật thất và mật đạo này phủ bụi nhiều năm, Tào chưởng quỹ không ngờ được ngươi ở trong đó cũng là hợp tình hợp lý. Ta không cho người cứu ngươi ra ngay chính là để tương kế tựu kế, gậy ông đập lưng ông.”

Tào Phương Thạc khấu đầu lần nữa với vẻ mặt đầy sùng kính: “Tiểu nhân cũng nghe lời thuật lại trong phường thì mới hiểu đầu đuôi câu chuyện. Điện hạ đúng là kỳ tài trời sinh!”

Lý Khác xoa cái gáy hơi căng lên, thản nhiên nói: “Hiểu rồi thì tốt, không cần phải quá khoa trương.”

Chương 17
Nước lặng chảy sâu

Ra khỏi tiệm đồ ngọc, đi liên tục hơn nửa canh giờ mới đến phường Vĩnh Gia. Lúc này Dương Chính Đạo mới bắt đầu hối hận rằng ban nãy không nên kéo Lý Khác xuống xe. Suy cho cùng, không có chuyện gì là không thể nói cho Tuyết Lộ biết, còn đi bộ một quãng đường dài như vậy trong ngày lạnh giá thì thật là mệt.

"Đệ về nhà phải đi hướng Bắc, theo ta làm gì?" Dương Chính Đạo ngoảnh đầu hoài nghi hỏi.

Lý Khác dụi mắt, nói như thể việc đó là đương nhiên: "Tới phủ của huynh ăn tối chứ còn làm gì! Tiện thể đón Kỳ nhi về nhà."

Lúc này Kỳ Úc đang dỏng tai chăm chú lắng nghe tiếng đàn cầm của Tuyết Lộ. Tuyết Lộ ngồi ngay ngắn trước cây cổ cầm, thong dong gảy dây đàn. Tiếng nước róc rách chảy qua kẽ ngón tay nàng, tiếng đối nhạn kêu dài xao xác lọt vào tai. Nhạc tiên bay bổng, thấm vào tim phổi. Tiếng đàn này không giống tiếng đàn của những cầm sư bình thường biểu diễn, hoặc chỉ trong trẻo nhẹ nhàng, hoặc chỉ hừng hực sục sôi. Tiếng đàn của Tuyết Lộ, trong dịu dàng có kiên nghị, trong mạnh mẽ lại ẩn chứa yêu kiều.

Khúc nhạc kết thúc, nhưng vẫn cảm thấy dư âm đọng lại, ngân nga trầm bổng. Tuyết Lộ nói với ánh mắt khích lệ: "Muội

muội thử lại đi."

Kỳ Úc gật đầu. Nhưng mới đàn được năm sáu tiếng, nàng đã ngẩng đầu lên hoang mang hỏi: "Tỉ tỉ, lần này không sai chứ?"

Tuyết Lộ bất lực lắc đầu cười: "Vừa nãy sai hai nốt, lần này thì sai cả. Muội muội có muốn nghỉ một chút không? Lát nữa Hương Cận sẽ mang áo khoác nhỏ cho trẻ con qua đây, chúng ta cùng nhau xem nhé?"

Kỳ Úc vuốt ve cây thất huyền cổ cầm được chạm khắc rất tinh xảo, chỉ cảm thấy mặt nóng ran, liền kéo tay Tuyết Lộ: "Tỉ tỉ và biểu huynh chơi đàn giỏi như vậy, còn em lại mù tịt chẳng biết gì, thật là mất mặt!"

"Chẳng phải tam ca cũng không biết sao? Tam ca còn chẳng bằng em!" Tuyết Lộ véo khuôn mặt vô cùng mềm mại đáng yêu của Kỳ Úc, "Lần này ta về, sao luôn cảm thấy em rầu rĩ không vui, cãi nhau với tam ca à?"

"Làm gì có?" Kỳ Úc chống má, nói với giọng trầm thấp: "Bệ hạ từng bảo, việc này không được để người ngoài biết, bây giờ sợ là không tránh được rồi. Tỉ tỉ, em biết chàng có thể chặn đứng mọi phong ba, nhưng chàng sẽ rất vất vả, em thật sự không nỡ, thật sự..."

Nói đến đoạn cuối, giọng Kỳ Úc đã có chút nghẹn ngào. Người đàn ông của nàng, cha của con nàng, kiên cường đến mức khiến nàng đau lòng. Tuy Tuyết Lộ không biết tại sao đột nhiên nàng lại buồn rầu, nhưng vẫn ôm lấy vai nàng, để nàng dựa vào lòng mình, an ủi bằng giọng dịu dàng như đang dỗ trẻ con: "Đừng buồn đừng buồn khóc thì xấu xí lắm!"

“Thật ạ?” Kỳ Úc cầm chiếc gương đồng nhỏ cạnh tay lên soi, thấy hai mắt mình hơi đỏ, một giọt nước mắt đang chầm chậm lăn theo sống mũi rơi xuống, lớp phấn mỏng thoa trên má đã trôi đi một chút, liền khịt mũi nói, “Đúng là xấu thật!”

Tuyết Lộ liền lấy khăn trong tay áo ra, cẩn thận lau nước mắt cho nàng: “Nói đùa với em thôi! Em là cô gái đẹp nhất trong thành Trường An, dẫu thế nào cũng đều xinh đẹp cả.”

Lúc này Hương Cận đang ôm mười mấy chiếc áo khoác nhỏ với đủ loại hoa văn, loạng choạng bước vào, trên khuôn mặt bầu bĩnh là nụ cười tươi rói: “Huyện chúa, thợ may Tiểu Lục nói, vải lần này đều được mua từ phường dệt ở Dương Châu. Người biết đấy, vải của Giang Nam luôn rất tân thời.”

Tuyết Lộ gật đầu, kéo tay Kỳ Úc giở xem tỉ mỉ: “Bốn chiếc màu đỏ này, cả hai chiếc áo choàng nhỏ kia nữa, đều cho Nhân nhi, Phong nhi mặc! Còn nữa, Hương Cận, lấy đôi vòng tay bạc mang từ Nhữ Nam về ra đây. Ngoài ra..”

Kỳ Úc nghe đến đây, vội giữ tay nàng lại nói: “Thật sự không cần đâu, tỉ tỉ. Năm nay tỉ tỉ đã cho mấy chục bộ quần áo rồi, em có sinh thêm hai đứa con nữa cũng không mặc hết!”

“Thế thì sinh ba đứa!” Nói xong Tuyết Lộ liền gấp sáu chiếc áo lại gọn gàng rồi đặt vào tay Hương Cận, “Đi gói chúng lại! Đúng rồi, Trinh Khanh vẫn chưa về sao?”

“Dạ. Công tử vừa mới về cùng Ngô vương, giờ đang đợi ăn cơm ở Khánh Vân đường ạ!”

Vì có bữa trưa làm nền, nên Lý Khác cảm thấy bữa tối do đầu bếp Lưu nấu này đúng là bữa cơm ngon nhất y từng ăn trong

năm nay. Y vừa gắp một miếng cá hồi vào bát của Kỳ Úc vừa nói: "Tuyết Lộ, rốt cuộc ai dạy biểu huynh nấu ăn vậy?"

"Có ai dạy đâu! Là Trinh Khanh tự ngộ ra đấy chứ." Tuyết Lộ nhìn Dương Chính Đạo đầy tôn sùng, "Tam ca cũng cảm thấy mùi vị rất ngon phải không?"

"Mùi vị… ngon? Em chắc chứ?" Lý Khác vừa húp một miếng canh măng da gà, nghe thấy câu này, bỗng không nhịn được phải phì cười, mãi sau mới lấy lại được hơi: "Thôi bỏ đi, chỉ cần em thích là được."

Dương Chính Đạo liếc y: "Câu nói của đệ sao lại khiến người ta khó chịu thế nhỉ?"

"Làm sao bây giờ? Nói cũng nói rồi, không thu hồi được nữa." Lý Khác chỉ cảm thấy món canh này được ninh rất ngon, húp liền ba bát rồi mới bất lực nói.

"Vậy thì nói lại đi!" Dương Chính Đạo nhướng mày.

"Được!" Lý Khác vừa cười vừa nâng chén trà cụng chén với gã, "Cảm ơn huynh, huynh trưởng tốt của ta. Tất cả không cần nói ra cũng hiểu mà."

"Thật là biết làm biếng! Đệ không nói ta làm sao đoán được!" Dương Chính Đạo khẽ nhấp một ngụm rượu tang lạc trong chiếc chén ngọc, không đồng tình. Tuy bình thường gã không thích uống rượu lắm, nhưng lại rất thích mùi vị của rượu tang lạc. Tang chi vị lạc, kỳ diệp ốc nhược (*Cây dâu chưa rụng, thì lá trơn mướt*). Có lẽ gã thích hai câu thơ này hơn, nên chọn lọc bỏ qua câu ở phía sau: Tang chi lạc hĩ, kỳ hoàng nhi tổn (*Cây dâu đã rụng, lá vàng rồi rơi*).

“Không đoán được thì đừng đoán nữa! Chúng ta nói chuyện khác… Kỳ Úc vừa uống xong nửa chén rượu, mặt đã đỏ phừng phừng, trông càng đáng yêu, “Cái cô họ Vương lần trước cả gan bày tỏ tình cảm với biểu huynh ở ngoài phủ về sau thế nào rồi?”

“Vương cô nương…” Dương Chính Đạo dịch chiếc đệm đang ngồi, “Tuyết Lộ, hôm đó sau khi nàng bảo Hương Cận đưa cô ta về nhà, cô ta còn tới nữa sao?”

Tuyết Lộ cười tươi tắn, giả vờ thở dài bất lực: “Nào có về nhà? Mới được nửa đường cô ta đã kêu phải quay lại. Hương Cận sợ cô ta nghĩ quẩn, đành đưa cô ta đi tìm thiếp.”

Tay Dương Chính Đạo hơi khựng lại, đánh rơi miếng măng trên đũa vào trong bát, gã ngạc nhiên nói: “Sao nàng không bảo gì ta?”

“Không phải giờ nói vẫn kịp à!” Tuyết Lộ cười duyên, “Thiếp bảo cô ta, Tuyên Bình hầu ngoại trừ vẻ bề ngoài tạm chấp nhận được, những cái khác thật sự không đáng để cô ta bám riết không buông. Trong phủ chúng ta, những nha hoàn chỉ hơi coi được một chút đều không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hắn. Bình thường hắn thích uống rượu, uống xong là đánh người. Một năm bốn mùa không tắm bao giờ. Ngủ thì hay ngáy. Hơn nữa…”

“Tuyết Lộ.” Dương Chính Đạo cố nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa mới lên tiếng, “Nàng nói thế cũng vô dụng. Nàng phải bảo, ta là kẻ mua danh chuốc tiếng, chuyên môn ăn cắp văn chương của người khác, còn thích lấy người khác làm bia luyện bắn tên.”

Lý Khác và Kỳ Úc nhìn nhau cười ầm. Kỳ Úc ôm bụng ngã vào lòng Lý Khác, cố gắng mãi mới nín cười được. Lý Khác giơ tay vỗ lưng nàng, để nàng khỏi bị sặc. Hồi lâu, y mới mở miệng: "Ngoài cách này ra, hai người thật sự không còn lý do nào khác để từ chối à?"

Tuyết Lộ gật đầu, trả lời rất nghiêm túc: "Có ạ! Nhưng đều không hiệu quả bằng cách này. Tam ca biết không? Vương cô nương nghe em nói xong, liền quỳ xuống vái em một vái, bảo may mà em nói cho cô ta biết, bằng không cuộc đời của cô ta sẽ bị hủy hoại. Cuối cùng còn dịu dàng tử tế bảo em, tranh thủ còn trẻ mau xin bệ hạ cho ly hôn."

Dương Chính Đạo không nhịn được cười: "Cái cô họ Vương này cũng thật thú vị."

Đang cười nói thì thấy Hương Cận từ ngoài bước vào, đưa một bức thư cho Dương Chính Đạo. Dương Chính Đạo nhận thư, xua tay, Hương Cận lập tức cúi người lui ra.

Tuyết Lộ khẽ ghé đầu qua, tò mò hỏi: "Của ai vậy?"

Dương Chính Đạo bóc thư, mới đọc hai hàng chữ đã đứng bật dậy, nghiêm nghị nói: "Liêu Đông, thư nhà của nhạc phụ."

Lời này thốt ra, ba người kia đều thu lại vẻ mặt trêu đùa vừa nãy, gần như đồng thanh hỏi: "Trong thư nói gì?"

Hai tay đang nắm chặt bức thư của Dương Chính Đạo khẽ run lên, đọc đến cuối cùng, gã chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh từ sống lưng lan thẳng lên cổ, lạnh đến nỗi nhất thời gã quên trả lời câu hỏi của họ. Một lúc lâu sau, gã mới nhíu mày, gượng gạo nhả ra hai chữ: "An Thị."

Lý Khác thấy gã có vẻ khác thường, vội cầm lấy thư tự đọc. Giang Hạ vương nói, sau khi quân Đường liên tiếp chiến thắng, thì bị chặn ở một tòa thành nhỏ tên là An Thị gần đô thành Bình Nhưỡng của Cao Câu Ly. Lúc viết bức thư nhà này, bọn họ đã bị mắc kẹt tròn một tháng. An Thị có địa hình hiểm trở, dễ thủ khó công. Giằng co đến cuối cùng thì chỉ có hai con đường để đi: Một là đánh mạnh, hai là rút lui. Nhưng hai con đường này gần như đều là tử lộ.

Dương Chính Đạo ấn tay Lý Khác, an ủi: "Đừng sốt ruột. Bên cạnh bệ hạ có nhiều văn thần võ tướng, hơn nữa, bản thân ông ấy cũng là thống soái từng trải sa trường, không chừng lúc này đã nghĩ ra cách đột phá vòng vây rồi!"

Lý Khác lắc đầu, ánh mắt đầy lo lắng: "Biểu huynh, huynh không hiểu. Không phải bệ hạ không có cách, chỉ là ông ấy không muốn dùng mà thôi."

Dương Chính Đạo ngẫm nghĩ, vẫn không hiểu hỏi: "Ý của đệ là gì?"

Lý Khác nhìn món ngon đầy bàn, nhưng lại chẳng còn hứng ăn nữa: "An Thị bây giờ cũng không khác ải Vũ Lao năm xưa là mấy."

"Vây Ngụy cứu Triệu?" Dương Chính Đạo sực hiểu, "Đúng! Nay binh của cả nước Cao Câu Ly gần như đều ở An Thị. Chỉ cần phái một đội quân tinh nhuệ nhỏ vượt qua An Thị, đánh lén Bình Nhưỡng, thì chẳng sợ người Cao Câu Ly không chịu ngoan ngoãn thần phục. Nhưng mà, sao lại không dùng?"

"Trong rửa nhục tiền Tùy, ngoài giải vây Tân La, đều chỉ là cái cớ mà thôi. Cái bệ hạ cần là phô trương sức nước, thần phục

tứ di, tất nhiên ông ấy không bằng lòng dùng mưu gian kế hiểm, mà muốn đường đường chính chính đánh bại Cao Câu Ly. Trong trận chiến này, quá trình và kết quả quan trọng như nhau. Vì vậy, việc này khá rắc rối."

"Nhất định phải vậy sao?" Dương Chính Đạo hoài nghi, "Huống hồ, làm sao đệ có thể chắc chắn trong lòng bệ hạ nghĩ như vậy?"

Lý Khác khẽ thở dài: "Ta thật sự hy vọng mình không chắc chắn đến thế. Nhưng ông ấy là cha của ta, ta không chỉ tin ông ấy, mà còn hiểu ông ấy. Cho nên lúc mới bắt đầu, ta đã rất lo lắng. Ta sợ sự khôn vặt nhất thời của mình sẽ gây nên tội lỗi không thể bù đắp.

Dương Chính Đạo nhìn ánh trăng đang uể oải chiếu xuống ở bên ngoài, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn trầm mặc không nói.

* * *

Trong một quãng thời gian rất dài sau đó, Lý Khác không hề nhắc đến chuyện Cao Câu Ly. Từ tháng Mười hai, Liêu Đông liên tục có quân báo gửi về Trường An, thái tử không chủ động thông báo nội dung bên trong, còn Dương Chính Đạo từ sau lần đó cũng chẳng nhận được thư nhà của Giang Hạ vương nữa. Tình hình chiến trận ở Liêu Đông dường như đã trở thành một đám mây nghi ngờ trôi nổi theo gió, lởn vởn mãi trong lòng các triều thần.

Lúc này trong chính đường của Đại Lý tự, Nguyên Nhân Kiền đang chăm chú giở đọc một bản tấu báo vừa nhận được sáng nay, khi lên tiếng thì toát ra cả một bầu nhiệt huyết: "Điện hạ, phủ Sùng Châu đã tái thẩm vụ án Giang Nhất Lưu lần trước, xử tội lưu đày."

Lý Khác đặt chén trà nãy giờ cầm trong tay xuống, nhận bản tấu báo xem một lượt, lắc đầu nói: "Thực ra lưu đày vẫn là nặng. Có điều Đại Lý tự cũng không tiện nhúng tay bừa bãi vào sự vụ của địa phương, cứ kệ vậy đi! Xem cái tiếp theo."

Nguyên Nhân Kiền đặt bút đỏ xuống chiếc gác bút, cười nói: "Điện hạ, ngài đã xem liên tục hai canh giờ rồi, nghỉ một lát đã ạ."

"Cũng được." Lý Khác đứng dậy giãn gân cốt một chút, ngồi lâu, hai chân dường như không còn là của mình. Thành Trường An đổ tuyết lớn ba ngày liên tiếp, âm u lạnh lẽo khiến người ta khó chịu. Cánh tay phải của Lý Khác từng bị thương hai lần, gần đây do thời tiết nên cảm thấy đau nhức khổ sở, có lúc còn không cầm nổi bút, cho nên việc phê duyệt trả lời đều do Nguyên Nhân Kiền làm thay.

Nguyên Nhân Kiền thấy mấy lớp gạc dày quấn trên cánh tay Lý Khác, liền quan tâm hỏi: "Thuốc Vương thái y bào chế lần trước vẫn không có hiệu quả ạ?"

Lý Khác nhấc tay, lập tức ngửi thấy mùi đặc trưng của cỏ đay, mới nâng đến ngang vai đã đau đớn buông xuống: "Ông ta bảo, nếu bôi một tháng vẫn không có biến chuyển tốt, thì ta cứ việc đập phá dinh phủ của ông ta. Bây giờ là ngày thứ mười hai.

Nhân Kiền, ngươi có thể chuẩn bị và suy nghĩ xem cho những ai đi đập."

Nguyên Nhân Kiền biết đây chỉ là lời nói đùa, nhưng vẫn gật đầu rất nghiêm túc: "Thần có thể đích thân dẫn người đi đập, mà chắc Tiêu thiếu khanh cũng có hứng thú."

Lý Khác nghĩ bụng, vị Nguyên thiếu khanh này vốn nói năng thận trọng, làm việc có nề nếp quy củ, giờ bị Tiêu Nhuệ lôi kéo cũng linh hoạt hẳn lên. Đang nghĩ đến Tiêu Nhuệ thì thấy gã sải bước đi vào trong điện, bên cạnh còn có hai sai dịch và ngục thừa Trương Phóng mũi thâm mặt sưng. Lý Khác ngạc nhiên: "Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Nhuệ ngồi xuống cạnh Lý Khác, đưa tay lại gần chậu than để sưởi ấm: "Đi trên đường bị người ta đánh. Trương Phóng, ông tự nói với Ngô vương đi!"

Trương Phóng sờ vết bầm ở khóe mắt, lập tức phải cắn răng lại vì đau, giọng nói the thé như phụ nữ vang lên: "Điện hạ... thần đúng là gặp tai bay vạ gió. Thần đang đứng trước cửa quán trọ Thái An nói đôi câu với một người phụ nữ qua đường, đột nhiên bị người ta đè xuống đất, đấm cho mấy cú."

Lý Khác nhíu mày, việc trị an trong kinh thành thật sự tệ đến mức này rồi sao? Tề Trưởng Thăng quản lý thế nào vậy? Nghĩ đến đây y liền hỏi: "Biết ai đánh không?"

Trương Phóng gật đầu, nhưng ánh mắt lại hơi khiếp sợ: "Thần... thần biết. Người này giờ đang ở bên ngoài."

Tiêu Nhuệ ở bên cạnh bổ sung: "Không phải hắn đích thân động thủ, mà là kêu thuộc hạ làm. Lúc đó hai sai dịch này muốn đánh trả, nhưng lại không dám làm bừa. Vì hắn là..."

Lý Khác ngắt lời gã: “Nhiều lời thừa thãi như thế làm gì, bất kể hắn là ai, cứ áp giải vào đây rồi hẵng nói!”

Chẳng mấy chốc đã thấy kẻ đó ngập ngừng bước vào chính đường. Hắn mặc một chiếc áo dài cổ tròn màu tử đàn thêu hoa văn huyền vũ, trên mũ bịt tóc đính một viên ngọc Hòa Điền trong suốt lấp lánh. Lý Khác thấy hắn, đầu tiên là giật mình, sau đó dâng trào cơn giận, quát mắng: “Quỳ xuống!”

Kẻ đó nghe vậy, liền ngoan ngoãn quỳ gối xuống đất, sau đó lại ngẩng đầu, mừng rỡ gọi một tiếng: “Ca ca.”

“Đừng gọi ta là ca ca! Ngươi đừng mỗi lần trở về là lại gây ra chuyện kinh thiên động địa có được không?” Lý Khác phất mạnh tay áo, tay phải lập tức đau nhói, ngay cả người cũng lảo đảo, “Ngay từ đầu ta đã nói với ngươi thế nào? Ngươi đã cam đoan với ta thế nào?”

Lý Âm dè dặt quan sát ánh mắt của Lý Khác, lại nhìn sang Trương Phóng không thốt một lời ở bên cạnh, hơi chột dạ nói: “Ca ca, lát nữa chúng ta nói chuyện riêng được không? Sự việc không như ca ca nghĩ đâu.”

Lần này Lý Khác không để cậu bày trò nữa, chỉ gắn giọng: “Đã không phải vậy, thì ngươi nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Lý Âm gãi đầu, bụng đầy oan ức: “Sáng nay em thấy ông già này chòng ghẹo một cô gái khá xinh xắn ở cửa quán trọ Thái An. Cô gái đó không vùng vẫy nổi, đành lên tiếng cầu cứu. Thế là em vội bảo Thụy Hỉ tới quát ngăn lại. Ai ngờ ông ta không nghe, em cũng hết cách, đành phải kêu đám người dưới dạy dỗ ông ta một chút.”

“Thục vương điện hạ không thể nói năng bừa bãi như vậy được!” Trương Phóng há cái miệng bị thương, nói ậm ờ không rõ, “Thần thấy cô gái đó bưng mười mấy cái bánh nướng thịt dê nóng hổi, tay lại bị thương, nên mới định giúp cô ta. Hai sai dịch đến sau cũng nhìn thấy cả. Những gì thần nói đều là thật ạ!”

Hai sai dịch bước lên phía trước rất đúng lúc, cùng nhau vái: “Bọn ti chức có thể làm chứng, Trương ngục thừa không hề nói bậy!”

“Các ngươi..” Lý Âm giận đến tái mặt, chỉ tay vào mấy người trước mặt, nhưng ngay cả một câu phân trần cũng không nói được hoàn chỉnh.

Lý Khác thu lại ánh mắt cảnh giác, lãnh đạm nói: “Nhân Kiền, đưa bọn họ đi trước đi. Trương ngục thừa, ông về dưỡng thương cho tốt, bản vương sẽ cho ông một lời giải thích.”

Trương Phóng nghe thấy câu này rõ ràng hơi có ý xuê xoa cho qua, trên mặt thoáng hiện nét bất mãn, nhưng ngay sau đó lại kính cẩn hành lễ nói: “Đa tạ điện hạ.”

Thấy trong chính đường chỉ còn lại Lý Khác và Tiêu Nhuệ, Lý Âm mới đứng dậy, xoa đầu gối tê mỏi, thấy Lý Khác vẫn nghiêm túc xem những hồ sơ trước mặt, đành đưa mắt ra hiệu với Tiêu Nhuệ. Tiêu Nhuệ nhún vai, tỏ vẻ “y là quan trên của ta, ta cũng không tiện nói nhiều” đầy bất lực.

Lý Âm không còn cách nào khác, đành gồng mình đánh bạo bước tới, vái sâu một vái nói: “Ca ca vẫn không tin em sao? Lúc đó em chỉ bảo Thụy Hỉ và Hàn Quang tiến lên kéo ông ta ra,

trong lúc giằng co có thể đã đánh ông ta vài cái. Nhưng mà em thật sự không biết tại sao ông ta lại bị thương đến mức đó."

Lý Khác vẫn không nhìn cậu, một ý nghĩ chợt lướt qua trong đầu, nhưng lập tức bị cơn đau từ cánh tay dội lên cắt ngang, lúc bình thường trở lại, y chỉ hỏi một câu với vẻ quan tâm như mọi khi: "Vĩ nhi vẫn khỏe chứ?"

"Vĩ nhi?" Lý Âm giật mình không biết trả lời thế nào trước câu hỏi đột ngột ấy, hồi lâu mới lắc đầu nói: "Không ổn lắm. Tháng trước vừa đi chùa Tịnh Thông xin một lá xăm, lão phương trượng nói, đứa bé này trời sinh kém duyên với cha mẹ, nếu muốn bình an lớn lên thì không thể nuôi ở cạnh mình. Vì vậy lần này về, em muốn để Vĩ nhi ở chỗ ca ca và tẩu tẩu, có được không ạ?"

"Nếu em dâu bằng lòng thì tất nhiên không thành vấn đề." Lý Khác uống chén trà đã nguội ngắt ở trên bàn rồi trả lời.

Nghe vậy, Lý Âm càng thêm nghi hoặc, liền nói với vẻ còn bất an hơn: "Chuyện này rốt cuộc ca ca định giải quyết thế nào? Nếu ca ca cảm thấy khó xử thì cứ nói, bảo em làm gì em cũng sẽ nghe theo. Tóm lại không thể để người ta cảm thấy ca ca bao che em."

"Đúng là đã trưởng thành rồi!" Lý Khác cười vui vẻ nhẹ nhõm, "Yên tâm đi! Mấy chuyện bé bằng hạt vừng hạt đậu của em không làm khó được ta đâu."

Tiêu Nhuệ ở bên nghe chuyện hồi lâu, thấy y nói vậy mới không kìm được bảo: "Tam đệ cũng đừng quá lơ là. Tôi thấy chuyện này phiền phức lắm đấy! Lục đệ, em cũng thế! Sao làm

việc vẫn bốc đồng như vậy? Giờ ngay cả việc chính ca ca em còn làm không xuể, thế mà em còn gây thêm rắc rối cho y."

"Được rồi, Nhuệ ca, đừng nói nữa. Chuyện này chưa chắc đã là lỗi của lục đệ."

Biểu cảm của Lý Âm không ngừng thay đổi, cuối cùng dừng lại ở vẻ mặt như trút được gánh nặng: "Thật sao? Em cũng có lúc làm đúng ư?"

"Đâu có nói là em làm đúng." Lý Khác chỉnh lại, "Chỉ là ta có thể hiểu được cách làm của em trong tình huống đó mà thôi."

Tiêu Nhuệ nhìn Lý Âm, nghĩ bụng: Hai anh em cùng một mẹ sinh ra này, tư chất và tính cách đúng là chênh nhau quá lớn; nếu Lý Âm có được một nửa tâm kế mưu lược của Lý Khác, thì cũng có thể trở thành một trợ thủ đắc lực. Còn bây giờ gã chỉ cầu mong Lý Âm đừng ngáng chân nữa đã là may mắn lắm rồi. Thế là gã không cầm lòng được khẽ thở dài: "Nhưng vẫn phải đặt trong tình huống những lời em nói đều là sự thật thì mới được. Lục đệ, em có dám thề với trời không?"

Lý Âm nghe xong, vội vàng quỳ xuống, chỉ tay lên trời, đang định mở miệng thì lại thấy Lý Khác nói: "Không cần. Phải trái đúng sai, trong lòng ta tự rõ. Em về từ hôm qua nhỉ? Đã vào cung gặp thái tử chưa?"

"Thật ra nếu không gặp phải chuyện này thì giờ em đã ở Đông cung rồi." Nói rồi, Lý Âm lại cảm thấy trong lòng thực sự ấm ức khó chịu, "Ca ca đã tin em, vậy thì không tin lão Trương Phóng kia sao? Tại sao ông ta phải vu cáo em như vậy?"

Tiêu Nhuệ hiếm khi cảm thấy lời của Lý Âm có lý như lúc này, liền phụ họa: "Trương Phóng làm ngục thừa ở Đại Lý tự đã

hơn mười năm, xưa nay làm việc đều thỏa đáng, vả lại ông ta không thích giao du với người khác, mọi người cũng không hiểu gia cảnh của ông ta cho lắm. Nếu bảo ông ta dám ngang nhiên cấu kết hãm hại một thân vương đường đường, thì tôi cảm thấy khó có khả năng."

"Đúng vậy! Tại sao nhỉ?" Lý Khác lấy tay chống đầu, ngẩng đầu nhìn chấm đen trên ngói xanh của mái nhà, lẩm bẩm.

"Trông tam đệ chắc chắn như thế, hóa ra cũng không biết à!" Tiêu Nhuệ nhìn theo ánh mắt y, cũng cảm thấy chấm đen đó đúng là rất chướng mắt, ngày mai nhất định phải bảo các sai dịch quét dọn sạch sẽ.

Lý Khác ngáp một cái, chậm rãi nói: "Đừng lo, sớm muộn cũng sẽ làm rõ thôi. Lục đệ, giờ em đi gặp thái tử báo cáo công việc ngay, đừng để người khác nắm được bất kỳ cái thóp nào. Còn nữa, kể từ hôm nay, em ngoan ngoãn ở yên trong vương phủ không được ra ngoài. Có chuyện gì thì ta sẽ đến tìm em."

Lý Âm lanh lẹ "vâng" một tiếng, rồi quay người rời đi.

Giờ Lý Khác mới gối đầu lên cánh tay, yếu ớt nói: "Nhuệ ca, giúp em một việc…

"Phái người theo dõi Trương Phóng hả? Dù tam đệ không nói, tôi cũng sẽ làm như vậy! Nếu lão già đó thật sự có bất cứ ý đồ xấu xa gì, tôi sẽ tự tay trói lão đến thẩm vấn!" Tiêu Nhuệ căm giận nói.

"Không phải!" Lý Khác cắn mạnh môi dưới, trán đã đổ mồ hôi lạnh, "Nhuệ ca mau bảo người gọi Vương Thọ Đức qua đây! Cánh tay em bị ông ta chữa như thế này, sợ là phải bỏ thật rồi."

* * *

Lúc Vương Thọ Đức bước vào, trời đang đổ tuyết lớn như lông ngỗng. Lý Khác thấy trên tóc, trên lông mày, thậm chí trên lông mi của ông ta đều dính bông tuyết, liền biết ông ta đã vội vàng đến đây mà không cả cầm ô.

Quý Ân đưa chiếc khăn trên tay cho ông ta, nói đùa: "Vương thái y mau lau đi! Nhìn ngài kìa, bạc hết cả đầu rồi!"

"Đa tạ tiểu Quý hộ vệ." Vương Thọ Đức lau qua loa mấy cái, rồi bước tới bắt mạch cho Lý Khác.

Quý Ân thấy lông mày ông ta càng lúc càng nhíu chặt, sốt ruột hỏi: "Thế nào rồi?"

Vương Thọ Đức không vội trả lời hắn, nước tuyết chưa lau khô chảy dọc theo má ông ta xuống. Hồi lâu, ông ta mới buông tay, nghi ngờ thắc mắc: "Mới có mấy hôm, đáng lẽ không thể như thế này chứ! Điện hạ, hai ngày nay ngài có ăn đồ cay lạnh không?"

Lý Khác lắc đầu: "Ta không thích ăn những thứ ấy, huống hồ, lần trước không phải ông mới bảo là không được ăn sao? Mạch tượng có gì không ổn ư?"

"Rất không ổn điện hạ à!" Sắc mặt Vương Thọ Đức hết xanh rồi lại trắng, ông ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nói thẳng vẫn tốt hơn: "Dựa vào mạch tượng thì thấy, trong cơ thể ngài đã tích tụ một lượng lớn hàn khí, vả lại sợ là hàn khí đã ngấm vào trong xương tủy. Bôi bên ngoài đã không còn tác dụng nữa, phải từ từ điều trị bên trong. Hơn nữa, bình thường ngài lao lực quá độ, lo nghĩ quá nhiều, lần trước ngài bảo thần bốc cho Tuyên Bình

hầu chút thuốc an thần bổ khí, thực ra ngài còn cần nó hơn. Tuy ngài còn trẻ, cơ địa tốt, nhưng cũng không thể hành hạ bản thân như vậy…”

Lý Khác xua tay, hơi mất kiên nhẫn: “Được rồi được rồi, ta biết rồi. Vương Thọ Đức, hôm nay cuối cùng ta đã hiểu tại sao bệ hạ không mang theo Thái y thự lệnh là ông đi Liêu Đông, thực sự ông quá lắm lời. Có bệnh thì chữa, có thuốc thì uống! Ông quan tâm ta nghĩ gì làm cái gì?”

“Thần không quan tâm không được!” Vương Thọ Đức buột miệng nói, “Bệ hạ để thần ở lại còn không phải vì sức khỏe của ngài sao! Nếu bệ hạ về thấy tình hình sức khỏe của ngài như thế này, e rằng cách chức thần là còn nhẹ.”

“Phụ hoàng…” Lý Khác thì thào gọi một tiếng như là nói mớ, rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ lãnh đạm như bình thường, chỉ nói, “Vậy thì ông cứ giúp ta điều trị cho tốt! Ông muốn ta thế nào, ta đều nghe theo là được.”

Quả nhiên lúc then chốt vẫn phải mang bệ hạ ra thì mới có tác dụng. Vương Thọ Đức nhìn nước tuyết từ từ thấm vào áo khoác của mình, vừa nghĩ vừa nói: “Vâng! Tiểu Quý hộ vệ, giờ cậu đưa điện hạ về nghỉ ngơi cẩn thận ngay lập tức!”

Lý Khác nhìn mấy bản tấu báo trên bàn, nói không cần suy nghĩ: “Vậy đâu có được! Vừa mới điểm giờ Dần, ở đây ta còn có việc chưa xử lý xong. Đợi một canh giờ nữa ta sẽ về, được không?”

“Điện hạ!” Vương Thọ Đức gọi một tiếng dõng dạc.

“Thôi được, Quý Ân, chuẩn bị xe cho ta, giờ ta sẽ về. Vậy là được rồi chứ hả!”

Vương Thọ Đức mang dáng vẻ của một người hoàn toàn thắng lợi, mỉm cười hài lòng: “Sau khi về điện hạ hãy nằm nghỉ ngơi, đừng có làm gì cả. Sắc thuốc xong thần sẽ đem qua, ngài cứ uống đúng giờ là được.”

“Được! Ta biết rồi. Ông cứ yên tâm về đi”

Vương Thọ Đức đứng dậy, nhấc hòm thuốc trên mặt đất lên, cứ cảm thấy phải nói thêm chút nữa mới yên tâm, nhưng lại sợ Lý Khác chê mình phiền phức, đành thi lễ vái chào rồi quay người rời đi. Nhưng còn chưa bước qua bậc cửa, ông ta đã thấy Quý Thành giũ tuyết trắng trên người, bước nhanh vào trong, nói oang oang: “Điện hạ, Huyền Tế thiền sư của chùa Đại Hưng Thiện đang ở ngoài cầu kiến, ngài có muốn gặp không?”

Mặt Lý Khác tràn đầy niềm vui: “Gặp! Gặp ngay lập tức! Đưa ông ta đến sảnh phụ đợi trước đi!”

Vương Thọ Đức thấy chưa đầy chớp mắt mà Lý Khác đã ném lời của mình lên tận chín tầng mây, vội vàng bước đến trước mặt y, giận đùng đùng nói: “Điện hạ, vừa nãy còn bảo phải nghỉ…”

Giờ Lý Khác mới nhận ra giọng nói lớn của Quý Thành đúng là có thể làm hỏng việc, vội cười giả lả: “Tối đa nửa canh giờ. Người xuất gia từ rất xa đến đây một chuyến cũng không dễ gì. Ông yên tâm đi, cơ thể là của ta, ta còn để tâm hơn ông.”

Vương Thọ Đức không nói nên lời, lắc đầu bất lực.

Vào giờ Tỵ, lúc Vương Thọ Đức và hai tiểu thái y trẻ tuổi của Thái y thự đến phủ Ngô vương, Vũ Lương đang dẫn mấy tiểu nô Chu Lục, Tiền Kim quét tuyết và trải đệm cỏ ở trong sân. Vừa

nãy Vương Thọ Đức thấy ngoài phủ có mấy vết bánh xe, nhưng lại không có bất kỳ dấu chân nào lưu lại, bèn cau mày hỏi Vũ Lương: "Giờ này mà điện hạ vẫn chưa về sao?"

Vũ Lương bỏ mũ nỉ xuống, phủi tuyết đọng bên trên: "Khoảng một canh giờ trước điện hạ đã về rồi. Có điều, còn chưa kịp xuống xe đã bị Khánh Quý công công gọi Đông cung. Nghe nói lại có chiến báo từ Liêu Đông, xem chừng sự việc không hề nhỏ."

Vương Thọ Đức "ôi" một tiếng, giậm mạnh một cái, trên nền tuyết lập tức có thêm một vết chân sâu: "Vũ Lương, cậu cũng quen thuộc địa bàn kinh thành này, tốt nhất là cậu giúp ta dò la một chút, xem có y quán nào thiếu đại phu không."

Vũ Lương vừa dẫn họ bước lên đệm cỏ, vừa thắc mắc: "Vương thái y hỏi cái đó làm gì? Theo tiểu nhân được biết, hình như Thịnh đại phu của Diệu Xuân đường phường Phổ Nhân muốn nhận hai đồ đệ, còn có Thiệu đại phu của Phúc An đường phường Sùng Nhân cũng cần một trợ thủ…"

Vương Thọ Đức lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc: "Trong nhà ta trên có cha và ông nội phải phụng dưỡng, giữa có một người anh nằm liệt giường cần chăm sóc, dưới có bốn đứa con tóc còn để chỏm phải nuôi nấng…"

Vũ Lương quan sát vẻ mặt của Vương Thọ Đức không chớp mắt, thật sự không hiểu tại sao ông ta lại đột nhiên kể khổ với mình, nghĩ bụng: Bổng lộc của ngài cũng đâu có ít, lo ăn mặc chi tiêu cho những người ấy không phải vẫn dư dả sao? Đang hoang mang thì lại nghe thấy Vương Thọ Đức lầm bầm: "Còn cả

em rể của ta nữa, năm nay làm ăn kém, nợ không ít tiền, cũng cần phải giúp đỡ một chút…”

“Nếu ông bị cách chức thật, bản vương sẽ tặng ông một căn y quán!” Tuy giọng nói của Lý Khác lộ vẻ mệt mỏi không che giấu nổi, nhưng vẫn còn uy nghiêm, khiến người ta bất giác kinh sợ.

Vương Thọ Đức thấy y từ đầu đến cuối đều cong cánh tay phải, vội vàng tiến tới đỡ y ngồi xuống, ngoảnh đầu sai hai tiểu thái y: “Các ngươi theo Vũ quản gia đi hâm lại thuốc đi.”

Lý Khác thấy bộ dạng bất an của ông ta, liền an ủi: “Ông cứ yên tâm! Phụ hoàng biết ta sẽ không nghe lời ông, nên dù ta có ốm đau thế nào, ông ấy cũng không đổ lên đầu ông đâu” “Điện hạ cho rằng thần nóng lòng chữa trị cho ngài chỉ vì ý chỉ của bệ hạ sao?” Biểu cảm của Vương Thọ Đức hoàn toàn khác với ban nãy, “Thần thật lòng kính ngưỡng bệ hạ, cũng thật lòng kính ngưỡng ngài.”

“Ta biết. Đây là lần cuối cùng. Ta đã giao phó toàn bộ việc vặt ở Đại Lý tự cho Nhân Kiền và Nhuệ ca rồi. Nếu Vương thái y không ngại phiền phức, thì có thể qua thăm mỗi ngày, xem ta có uống thuốc nghỉ ngơi đúng giờ không.”

“Vâng! Thần nhất định sẽ đến.” Vương Thọ Đức trả lời sang sảng, giơ tay vái sát đất.

Lý Khác đột nhiên sốt cao vào nửa đêm. Lúc Kỳ Úc nhận thấy sự bất thường, cơ thể y đã co giật dữ dội. Kỳ Úc nhận khăn lạnh từ tay Bạch Đàn, đắp lên vầng trán nóng hầm hập của Lý Khác. Dù đã đắp ba chiếc chăn bông, nhưng y vẫn không ngừng run rẩy.

“Thế này không được rồi! Bạch Đàn, bọn họ vẫn chưa về sao?”

Bạch Đàn cũng lo lắng ra mặt: “Vũ Lương và mấy tiểu nô đi tìm đại phu trong phường, Quý Ân vào cung mời thái y. Ôi… biết thế không để Vương thái y về sớm như vậy thì có phải tốt không. Giờ bên ngoài đang có bão tuyết, đường sá khó đi. Dù y quán hay trong cung cũng đều xa cả, sợ là không tới nhanh được.”

“Nhưng chàng như vậy..” Kỳ Úc nắm chặt tay Lý Khác, bỗng nghĩ ra gì đó, vội đứng dậy nói, “Gọi biểu huynh đến! Dù sao huynh ấy cũng biết chút y thuật, dinh phủ lại gần chỗ chúng ta.”

Khi Dương Chính Đạo đến, Lý Khác đã hoàn toàn mê man. Sau khi khám một lúc lâu, Dương Chính Đạo mới nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Đúng là vô cùng nguy hiểm. Ta bắt buộc phải châm cứu để ép hàn khí trong cơ thể của Khác đệ ra. Nhưng suy cho cùng ta không phải đại phu, Kỳ muội, ta cũng không nắm chắc mười phần đâu.”

Kỳ Úc nghĩ trong chốc lát, rồi gật đầu rất chắc chắn: “Em tin biểu huynh.”

“Được. Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Tay nghề châm cứu của Dương Chính Đạo non nửa là năm xưa Quyền Vạn Kỷ truyền thụ cho, già nửa là gã tự dùi mài theo sách y. Vì vậy nếu không thực sự khẩn cấp, gã tuyệt đối không mạo hiểm dùng lên người Lý Khác. Lúc châm đến cây kim cuối cùng, tay Dương Chính Đạo run lên rất khẽ. Bạch Đàn ở bên cạnh lau mồ hôi trên trán gã rất ân cần. Cảm nhận được mạch

tượng của Lý Khác dần ổn định trở lại, Dương Chính Đạo mới trấn tĩnh tinh thần, nói liên tiếp: "Tốt rồi, tốt rồi…"

Kỳ Úc vẫn chưa nguôi lo lắng: "Vậy là không sao rồi ạ?"

Dương Chính Đạo lắc đầu: "Châm cứu chẳng qua là để hàn khí không lan tiếp đến tạng phủ của y. Còn về sốt cao, sợ rằng phải mất ba bốn hôm mới khỏi hẳn được."

Kỳ Úc thấy áo trong của Lý Khác đã đẫm mồ hôi quá nửa, vội sai Bạch Đàn đi lấy một cái mới để thay cho y. Vừa định đỡ y dậy thì nghe thấy y lẩm bẩm thì thào: "Phụ hoàng, đều tại con không tốt, đều tại con không tốt."

"Phụ hoàng?" Dương Chính Đạo đứng dậy, nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ của Lý Khác, hỏi: "Bệ hạ làm sao? Có phải thái tử đã nói gì với y không?"

"Hơn chục hôm trước bệ hạ đã giết thuộc hạ của Giang Hạ vương thúc là phó tướng Phó Phục Ái ngay trước trận, hạ lệnh phóng tay một lần, tấn công mạnh vào An Thị. Nhưng đánh suốt ba ngày ba đêm vẫn không hạ được. Hơn nữa…" Kỳ Úc nói đến đây, đột nhiên cũng cảm thấy cay cay sống mũi, "Hơn nữa lúc giao chiến, bệ hạ bị thương bởi tên lạc, cho nên sau đó bệ hạ đành phải hạ lệnh rút quân. May mà Cao Câu Ly cũng thức thời, không phản công nữa, đại quân của triều đình cũng coi như là rút lui toàn vẹn. Chắc nửa tháng một tháng nữa sẽ về đến nơi."

Dương Chính Đạo nghe tiếng cành cây bị tuyết đè gãy trong đêm lạnh vắng lặng, bỗng có một cảm giác thất bại vì bất lực trào dâng trong lòng: "Nếu có thể đánh thắng trận này thì tốt biết bao! Đáng tiếc, tất cả đều là định mệnh. Kỳ muội, em có tin vào số mệnh không?"

Kỳ Úc cười nhẹ nhàng: “Em tin. Nếu không thì em và tam lang đã không ở bên nhau. Nhưng em còn tin tam lang hơn cả số mệnh.”

* * *

Ngày hai mươi mốt tháng Giêng, đại quân về triều. Thực nghiêm khắc mà nói, trận Cao Câu Ly quân Đường chưa thất bại, nhưng không bại với chiến thắng rốt cuộc về bản chất vẫn khác nhau. Song sẽ không có ai nói ra những lời làm mất hứng như vậy, cũng chẳng có ai đi nghiên cứu sâu xem khác biệt ở chỗ nào. Còn người dân các phường của Trường An vẫn say sưa vui vẻ nói về chuyện người Đột Quyết tự cho mình thông minh, tự chuốc lấy nhục.

Sau khi Lý Thế Dân về kinh, đạo chiếu chỉ đầu tiên là mời Tiêu Vũ làm thượng thư hữu bộc xạ, đứng đầu các tể tướng. Sau đó ông lấy lý do khó chịu trong người từ chối gặp tất cả, cũng không cho phi tần hầu hạ bên cạnh. Nhọc quân đi đánh xa lại ra về không công, đây là nỗi nhục lớn nhất đối với một vị thường thắng tướng quân việc gì cũng thuận lợi như ông. Bất hạnh hơn là, ông đã bước sang tuổi xế chiều, cũng chẳng còn cơ hội thứ hai nữa.

Sau lưng đau âm ỉ, Lý Thế Dân bất giác siết chặt nắm tay. Mũi tên ấy chẳng qua là vết thương da thịt, lúc đó chỉ cần nghỉ ngơi vỏn vẹn năm ngày là xuống giường được. Nhưng nó lại trở thành giọt nước tràn ly đè bẹp phòng tuyến tâm lý của ông. Vết

thương này nói với ông, có một số chuyện, bất kể cố gắng thế nào cũng không thể vãn hồi.

Vương Trung do dự ngoài điện rất lâu, cuối cùng vẫn chậm rãi bước vào, bưng một bát cháo kê vừa nấu xong đến trước mặt ông: "Buổi tối bệ hạ toàn không ăn uống hẳn hoi, giờ dẫu thế nào cũng ăn một chút đi ạ. Ngoài ra... tam điện hạ đang ở bên ngoài, nếu bệ hạ không muốn gặp, nô tài sẽ khuyên ngài ấy về."

Lý Thế Dân vừa cầm thìa lên, nghe thấy câu này lại lập tức bỏ xuống, thở dài một hơi: "Bảo nó vào đây!"

Tuy đã nhìn thấy Lý Khác trong các triều thần chờ đón mình hồi sáng, nhưng khi y đứng gần trước mặt như vậy, Lý Thế Dân vẫn giật mình. Mới hơn nửa năm không gặp, đứa con này trông đã gầy rộc hẳn đi. Dù y gắng gượng lấy lại tinh thần, nhưng ánh mắt đã ảm đạm hơn trước rất nhiều. Trái tim bất giác thắt lại, Lý Thế Dân không kìm được quở mắng: "Con lại coi lời của Vương Thọ Đức như gió thổi qua tai phải không?"

Lần sốt cao đó đúng là đã làm nguyên khí của Lý Khác tổn thương rất lớn, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Y nghiêng người khẽ ho hai tiếng, tai lập tức lùng bùng.

"Phụ hoàng, lần này thực sự không phải. Chỉ là thời tiết này quả thật rất đáng ghét."

"Ta tin vào mắt mình hơn là lời con nói." Lý Thế Dân múc hai thìa cháo kê bỏ vào miệng, tuy không đậm đà nhưng mềm dẻo thơm dịu, cũng hợp với khẩu vị của ông, "Lại đây."

Lý Khác gật đầu, bước tới ngồi xuống trước mặt ông, lấy tấm ngư phù trong tay áo ra: "Phụ hoàng đã về rồi, cũng nên trả lại nguyên vẹn cho chủ cũ."

Lý Thế Dân chưa đưa tay ra nhận, chỉ thuận miệng nói một câu: “Nếu con thích thì để ở chỗ con cũng không việc gì.”

Lý Khác hơi khựng tay giữa không trung trong giây lát, rồi lại lập tức đặt nó lên bàn: “Nhưng con sợ làm mất, để ở chỗ phụ hoàng cho an toàn”

Lý Thế Dân xua tay với Vương Trung, Vương Trung lập tức hiểu ý dẫn mấy tiểu thái giám trong điện lui ra. Ánh mắt ngưng đọng trên ngư phù hồi lâu, rồi Lý Thế Dân mới mở miệng nói: “Lúc giao nó cho con trẫm đã bảo, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được để người khác biết nó ở chỗ con, đúng không?”

Trái tim Lý Khác như đột nhiên bị người ta bóp mạnh, sau một thoáng đau đớn và ngỡ ngàng, y chỉ thản nhiên hỏi: “Phụ hoàng đang trách con sao?”

“Đây là quyền lực trẫm trao cho con. Nếu trẫm trách con, há chẳng phải là trách chính mình ư?” Lý Thế Dân đưa tay sờ tấm ngư phù, hững hờ nói: “Chỉ là, Ngô vương, con không nên lạm dụng quyền lực! Con đã sớm nhìn thấu âm mưu của người Đột Quyết, thì cứ để Tiết Vạn Bị trực tiếp bắt bọn chúng ở Đồng Quan là được rồi, hà tất bỏ gần tìm xa, cố ra vẻ thần bí, vòng một vòng lớn như vậy?”

Vì con không thể xác định rốt cuộc bọn chúng còn có bao nhiêu người, càng không biết bọn chúng có âm mưu gì lớn hơn không, nên chỉ có thể thận trọng dụ rắn ra khỏi hang thôi! Nếu cha thật sự hiểu căn nguyên của sự việc, thì nhất định sẽ nghĩ ra điều này. Suýt nữa thì Lý Khác nói ra câu này. Nhưng lời vừa đến bờ môi, lại bị y nuốt vào trong bụng.

Lý Thế Dân dường như không chú ý đến vẻ mặt gần như tuyệt vọng của Lý Khác, chỉ tiếp tục nói: “Còn nữa, mọi việc con làm đều là chủ trương của con, không bàn bạc với thái tử phải không? Trẫm bảo con giúp thái tử, chứ không phải kêu con biến thái tử thành bù nhìn! Ngô vương, con đặt sự quý trọng và tin cậy của trẫm đối với con bao nhiêu năm qua ở đâu? Đặt thể diện của trẫm và thái tử vào chỗ nào rồi hả?”

Lý Khác chỉ cảm thấy trong cổ họng có một luồng khí tanh ngọt chực trào ra ngoài, y gượng gạo duỗi cánh tay phải vẫn luôn co quắp thẳng ra một chút, đau đến mức suýt chảy nước mắt. Không biết đã bao lâu trôi qua, y mới cung kính nói: “Nhưng con đã làm rồi, nếu phụ hoàng có cách để bù đắp, con nhất định sẽ làm theo.”

Lý Thế Dân nửa vô tình nửa cố ý tránh ánh mắt của y, nói dứt khoát: “Con cho rằng tất cả mọi chuyện đều có thể bù đắp được sao? Giờ khắp đầu đường cuối ngõ trong thành Trường An, ngay cả đứa trẻ lên ba cũng biết Ngô vương là một vị hiền vương anh minh quyết đoán như thế nào. Con đã cực kỳ nổi trội, kiếm đủ thể diện, còn thái tử thì sao? Con bảo sau này thái tử phải lập uy bằng cách nào?”

“Phụ hoàng cho rằng con quan tâm đến sự nổi trội và thể diện sao? Người là anh hùng trong lòng con từ khi còn nhỏ. Sau khi mẹ mất, con từng hiểu lầm người, nhưng người có biết, chỉ cần một câu nói của người, sự hiểu lầm đó có thể biến mất ngay lập tức. Đó là vì con tin người, mà con những tưởng người cũng tin con…”

Ánh mắt Lý Thế Dân vẫn dao động không yên, một lúc sau vẫn không biết đặt vào đâu: "Tất nhiên trẫm tin con, nhưng con không thể ỷ vào lòng tin của trẫm mà mặc sức làm bừa."

Lý Khác quỳ gối xuống đất, vái sâu một vái: "Phụ hoàng yên tâm. Ý của người con đã hiểu. Con sẽ không làm người khó xử nữa đâu."

Lý Thế Dân đứng dậy bước hai bước, nhìn bầu trời dần tối đen ở bên ngoài, kìm nén trái tim đang đập nhanh bất thường của mình, đôi tay đang siết thành nắm đấm lạnh buốt. Không biết đã qua bao lâu, ông mới quay người lại, giơ tay đỡ Lý Khác dậy. Vào khoảnh khắc chạm vào lòng bàn tay Lý Khác, ông mới giật mình nhận ra tay y còn lạnh hơn cả tay ông.

Lý Khác thấy ánh nến trên bàn chập chờn dữ dội, vội cầm lấy cây kéo ở bên cạnh, đang định cắt bỏ phần bấc nến bị tõe thì cảm giác đau đến thấu xương trên cánh tay lại đột nhiên ập tới. Lý Thế Dân nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cây kéo suýt nữa thì rơi xuống đất, vén tay áo Lý Khác lên không cho phép y phản đối, chỉ thấy khớp xương trên cánh tay y tấy đỏ lồi lên hết sức ghê gớm, nhìn mà đau xót khôn kìm.

Lý Thế Dân cao giọng: "Tay của con năm xưa không chữa cho cẩn thận. Giờ người chịu khổ chẳng phải chính là con sao?!"

Lý Khác rụt tay lại, nặn ra một nụ cười như không có chuyện gì: "Không sao đâu, đến khi thời tiết ấm lên một chút thì sẽ ổn thôi ạ. Phụ hoàng, nếu thực sự có gì đó có thể làm con khó chịu, thì tuyệt đối không phải cái này!"

Lý Thế Dân nhất thời không biết trả lời thế nào trước câu nói kháy này. Mãi đến khi bị ánh nến khi tỏ khi mờ làm cho hoa

mắt, ông mới hờ hững nói một câu: “Không sao thì tốt.”

“Tất nhiên là không sao ạ. Không còn sớm nữa, bệ hạ cũng nên nghỉ thôi, Lý Khác cáo lui.” Nói xong, Lý Khác lại thi lễ lần nữa, cũng chẳng đợi Lý Thế Dân đáp lại, quay người bước ra khỏi nội điện luôn.

Vương Trung nãy giờ đứng hầu bên ngoài trông thấy y, vội vàng bước tới đón, gọi một tiếng: “Điện hạ.”

Lý Khác mỉm cười gật đầu: “Lâu rồi không gặp, Vương công công vẫn khỏe chứ?”

“Đa tạ điện hạ quan tâm, nô tài tất cả đều ổn.” Vương Trung tiễn y đến tận đình Quy Vân, dọc đường dường như cứ suy nghĩ xem nên mở miệng như nào, đến lúc này mới nói ra những lời từ tận đáy lòng: “Xin điện hạ hãy tin, bất kể bệ hạ nói gì với ngài, cũng đều là miệng trái với lòng.”

Lý Khác không vì câu nói này mà tỏ ra xúc động, y quay sang đi theo tiểu thái giám cầm đèn về phía cửa cung. Vương Trung nhìn theo bóng lưng đi xa của y, đến khi dần biến mất trong đêm đen, vẫn không thu hồi ánh mắt.

“Bệ hạ rốt cuộc đã nói gì với y?” Vương Trung còn đang ngẩn ngơ, một giọng nói âm trầm bỗng vang lên bên cạnh.

Vương Trung vội cúi người với người đó, khá là cảm khái nói: “Bệ hạ còn quả quyết nhẫn tâm hơn cả tưởng tượng của nô tài.”

“Nhưng nhìn biểu cảm vừa nãy của y, ta hoàn toàn không nhận ra có gì khác thường.”

“Ngài đâu phải không biết tính cách của y. Từ sau chuyện đó, y vẫn luôn như vậy.”

“Tính cách này không có lợi cho y. Trước đây bệ hạ nuông chiều y thành quen, nhưng bây giờ… đã khác rồi. Trong lòng Vương công công hẳn là hiểu rõ.”

Vương Trung chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng cả lên, may mà trong màn đêm không để người đó nhìn rõ cảm xúc phức tạp khó dò trên mặt mình: “Nô tài biết rồi. Ngài cứ yên tâm.”

Khóe miệng người đó khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ: “Vương công công làm thế nào để có thể khiến ta yên tâm?”

Vương Trung suy nghĩ một chút, rồi nói với giọng thâm trầm: “Nhiều nhất là một tháng, bệ hạ nhất định sẽ cho Ngô vương đi An Châu nhậm chức.”

“An Châu? Cũng đúng nhỉ? Y vẫn là đô đốc An Châu mà!” Người đó nhướng mày, dường như rất không hài lòng với câu trả lời đó, “Nhưng với tài cán của y mà chỉ làm trưởng quan một châu, há chẳng ấm ức lắm sao?”

Vương Trung hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn thắc mắc: “Nô tài không hiểu ý của ngài”

“Công công không cần hiểu. Hiểu rồi thì lại mất hay.”

Lúc Vương Trung về đến thư phòng trong nội điện của điện Sùng Đức, Lý Thế Dân vẫn ở trước bàn giở xem tấu sớ. Ánh nến chiếu lên mái tóc bạc trắng của ông, mấy vết chân chim nơi khóe mắt cũng rõ ràng dễ thấy. Trong khoảnh khắc này, Vương Trung bỗng có ảo giác, dường như tối hôm nay, Lý Thế Dân đột nhiên già đi vài tuổi. Thực ra bình thường ông ta không bao giờ nghĩ rằng sẽ liên hệ chữ “già” và vị đế vương vẫn có thể hô mưa

gọi gió trên chiến trường này lại với nhau. Nhưng bây giờ, ông ta lại phát hiện, vị đế vương này thực sự đã già rồi.

"Vừa nãy ngươi tiễn nó ra ngoài phải không? Nó vẫn ổn chứ?" Lý Thế Dân cầm lấy bút đỏ, viết mấy chữ lên trên tấu sớ, hờ hững hỏi.

Vương Trung bỗng nhiên đánh trống ngực, vừa định mở miệng thì lại nghe thấy Lý Thế Dân nói: "Bỏ đi, không cần nói nữa. Trẫm biết nó khó chịu. Nhưng trong lòng trẫm cũng không thoải mái gì. Chỉ là việc đến nước này, trẫm đã không còn đường thứ hai để đi. Nó hiểu được là tốt nhất, nếu không hiểu thì trẫm cũng hết cách."

* * *

Gió ở núi Cửu Tông lạnh giá thấm vào xương tủy. Lúc Lý Khác đến Chiêu lăng thì đã gần giữa trưa, trời lất phất mấy hạt mưa, hất lên những đám bụi trên mặt đất. Từ khi mẹ y được dời chôn ở đây, mỗi năm y nhất định phải đến hai ba lần, để cúng tế, và cũng để dốc bầu tâm sự.

Lý Khác sờ mấy chữ trên tấm bia hết lần này đến lần khác, những ký ức đã xa xôi nhưng mãi mãi cắm rễ trong lòng kia, lúc này đang tranh nhau tập kích y, nhất thời làm y không chống đỡ nổi. Trong chớp mắt vừa nãy, có một ý nghĩ hoang đường lóe lên trong đầu y: Nếu năm đó y chết cùng với mẹ, có lẽ đối với tất cả mọi người, thậm chí chính y, cũng không phải là một chuyện tồi tệ.

Lúc đó, dì nói với y, Vũ Văn Sĩ Cập là người vạch ra kế hoạch ám sát đó. Tuy y nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng cũng từ bỏ ý định tiếp tục truy cứu. Phần lớn lý do là vì cha của y. Y không thể để bất cứ hiềm khích không cần thiết nào lại nảy sinh giữa hai cha con. Nhưng mà, điều khiến y chẳng thể ngờ là, hiềm khích này thực chất không liên quan đến chấp niệm của y. Y ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy cổ họng tắc nghẹn khó chịu, không nhịn được ho dữ dội.

Cố Duyên một tay chống gậy, một tay cầm túi nước, chật vật bước từng bước về phía y. Lý Khác ngoảnh đầu trông thấy ông ta, trong lòng mới dâng lên một chút ấm áp: "Cố công công, ông có rượu không? Ta muốn uống rượu."

Cố Duyên sững sờ, nhưng chỉ gật đầu, quay người đem một vò rượu lớn từ trong nhà ra. Lý Khác không cần nghĩ ngợi mở luôn nắp vò rượu, rót thẳng hai ngụm lớn vào miệng. Đây là rượu mạnh đã ủ mấy chục năm, Lý Khác chỉ cảm thấy trong bụng khó chịu như bị lửa thiêu đốt, tất cả dây thần kinh trong não đều không ngừng co giật, hai chân mềm oặt, bất giác ngã xuống đất. Cố Duyên lúc này mới luống cuống tay chân, vội vàng đỡ lấy cơ thể y, gọi một tiếng trầm thấp: "Điện hạ..."

Lý Khác mặc kệ ông ta, chỉ cầm vò rượu bị mình bỏ sang một bên lên, lại uống thêm mấy ngụm, lảo đảo đứng dậy, bước được vài bước đã không chịu nổi nôn ra toàn bộ chỗ rượu vừa uống. Chỉ thấy sắc mặt y từ đỏ gay ban đầu đã trở thành trắng bệch, trên trán rịn ra rất nhiều mồ hôi, hai tay thì lại lạnh buốt.

Cố Duyên đang định đưa tay ra đỡ thì bị Lý Khác đẩy nhẹ một cái, sau đó y tự mình bước liêu xiêu về phía trước. Trong

nước mưa lúc này còn lẫn cả vài bông tuyết, tạt vào mặt chỉ cảm thấy tê ngứa khó chịu. Trong ký ức của Cố Duyên, dường như chỉ có lúc mẹ y đột ngột qua đời hai mươi năm về trước, ông ta mới nhìn thấy y đau buồn thảm thiết đến mức muốn ý niệm đều thành tro như thế này. Thế là ông ta chỉ còn cách đi theo y suốt chặng đường với tâm trạng vô cùng lo lắng.

"Điện hạ, vào trong nghỉ ngơi một lát đi." Cố Duyên lảo đảo bước lên, chỉ vào căn nhà gỗ mà ông ta ở, nheo hai mắt lại, nói với giọng khàn khàn.

Lý Khác nhìn vào đôi mắt ảm đạm không chút ánh sáng của ông ta, xoa phần gáy vẫn đang đau âm ỉ, gật đầu một cách yếu ớt. Y thực sự không biết uống rượu, nhưng những chua xót và sầu khổ không đáng để nói với người khác trong lòng y, chỉ có dựa vào rượu thì mới giải tỏa được phần nào. Cố Duyên đưa một chén trà cho Lý Khác bằng đôi tay run rẩy, Lý Khác nhìn đóa hoa đào nở bung trên chén, hé một nụ cười chua chát: "Hoa đào đẹp quá, năm xưa mẹ ta thích nhất là hoa đào."

Cố Duyên nghe tiếng cú kêu chốc chốc lại vang lên trên núi, khẽ than thở một tiếng: "Không phải điện hạ đã buông bỏ chuyện của quá khứ rồi ư? Sao hôm nay lại buồn bã như thế này?"

"Buồn bã ư?" Lý Khác nhắm hờ đôi mắt, lắc đầu, "Ta không buồn bã. Ta chỉ hận chính mình… tại ta đã đánh giá mình quá cao, tại ta không có khả năng làm hài lòng tất cả mọi người."

Cố Duyên ngập ngừng một thoáng, cuối cùng vẫn đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Lý Khác: "Vậy thì đừng làm gì cả. Nếu công chúa nhìn thấy bộ dạng của ngài lúc này, hẳn là đau lòng lắm."

“Nhưng ta đã nhập cuộc rồi, chỉ có thể gồng mình bất chấp mà đi tiếp. Lý Khác đặt tay phải lên cánh tay trái của mình, giọng nói xa xăm đến mức hư ảo, “Cố công công, kể cho ta chuyện quá khứ nữa đi. Ta muốn nghe…”

Cố Duyên đắp chiếc chăn cạnh tay lên người Lý Khác, chậm rãi nói: “Vậy thì nói về cái chén này đi. Đây vốn là một trong vô vàn của hồi môn mà Tiêu công chuẩn bị cho công chúa, về sau công chúa lại thưởng nó cho nô tài. Điện hạ biết không? Năm đó, dù là Cao Tổ bệ hạ hay là Tiêu công, đều rất vui khi thấy sự của công chúa và Tần vương thành công. Họ Lý và họ Dương vốn là thân thích, vì vậy lá cờ mà bọn họ giương lên chưa bao giờ là tiêu diệt nhà Tùy, mà là kế thừa đại nghiệp. Về sau họ Vũ Văn giết vua ở Giang Đô, Tần vương liền lấy danh nghĩa phục thù cho nhà Tùy để xuất binh bình phản loạn. Ông ta có thể nạp công chúa triều Tùy làm phi trong sự vẻ vang, tất nhiên đó là minh chứng tốt nhất…”

Lý Khác mới chỉ nghe hai câu đã cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến. Chẳng biết là Cổ Duyên không quan sát thấy y đã ngủ rồi, hay là không hề quan tâm y có nghe hay không, ông ta vẫn cứ nói: “Bọn họ chẳng qua là lợi dụng công chúa, nhưng công chúa lại một lòng một dạ với ông ta. Trên đời này có rất nhiều chuyện không công bằng như vậy đấy. Điện hạ, ích kỷ một chút, chăm sóc bản thân cho tốt là được rồi. Bọn họ sẽ không nhận tình cảm của ngài đâu.”

Mưa tuyết bên ngoài đã ngừng, nhưng gió lại ngày càng mạnh, còn lạnh hơn hẳn vừa nãy. Cố Duyên đứng dậy, mò cả buổi mới thấy cây gậy, đang định kéo rèm xuống thì nghe thấy

bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ, đành chậm chạp bước tới mở cửa.

Vương Trung đứng bên ngoài xoa tay nói: "Lão ca uống rượu ư? Thật là hiếm thấy!"

Cố Duyên hạ then cửa xuống, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Trời lạnh thế này, ông ta vẫn nhớ bảo người lên núi sao?"

"Hôm nay là ngày giỗ của công chúa, làm sao bệ hạ có thể quên được?" Vương Trung nhìn nồi trà đang bốc khói trên lò, hạ thấp giọng hỏi: "Tam điện hạ ở bên trong à?"

Cố Duyên nhấc nồi trà rót cho Vương Trung một chén: "Y uống say rồi."

Vương Trung khẽ nhấp một ngụm trà, kinh ngạc nói: "Y đến cũng chẳng có gì lạ, nhưng xưa nay y không uống được rượu. Lần trước y uống một ngụm trong buổi tiệc, lúc về nổi mẩn đỏ, làm bệ hạ hết sức lo lắng."

Cố Duyên khẽ hừ một tiếng phản đối: "Nếu ông ta thực sự quan tâm đến công chúa thì năm xưa đã không xảy ra chuyện như vậy. Nếu ông ta thực sự quan tâm đến tam điện hạ, thì sẽ không để y tự làm tổn thương mình đến mức này!"

"Lão ca à! Lão ca chẳng hiểu gì cả." Vương Trung bất giác lộ ra một chút cay đắng nơi khóe miệng, "Bệ hạ không phải người bình thường, ông ấy không thể giống người bình thường, chỉ nghĩ đến nhi nữ tình trường…"

"Ta không hiểu. Ta chỉ biết rằng, công chúa đáng thương, tam điện hạ cũng đáng thương. Người không nhìn thấy bộ dạng của y ban nãy, nếu không phải trong lòng còn y mối bận tâm, sợ rằng cả cái chết y cũng nghĩ đến rồi. Trên đời này ngoài

bệ hạ của ngươi ra, chắc chẳng ai có thể dồn ép y thành ra bộ dạng này!"

Vương Trung bất giác thấy ớn lạnh: "Bệ hạ chẳng qua chỉ nói với y vài câu vô thưởng vô phạt, thực sự nghiêm trọng đến thế sao?"

"Có nghiêm trọng như vậy hay không thì chỉ mình bệ hạ biết." Cố Duyên lắc đầu thở dài, "Y và công chúa giống nhau, đều là người rất coi trọng tình cảm. Người ta đối đãi với y bằng ba phần thật lòng, y có thể trả lại mười phần. Nếu người ta làm y tổn thương ba phần, thì y lại tự làm tổn thương mình đến mười phần."

Vương Trung thấy nói chuyện với Cố Duyên không thông, bèn không nói nữa, chỉ ngồi lại một lát rồi đi.

Khi Lý Khác tỉnh rượu thì đã là đêm khuya. Cảm giác nóng ran trong bụng giảm dần, đầu cũng không nhức nhối như trước nữa, chỉ là lúc ngửi thấy mùi rượu trong không khí, vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Cố Duyên múc một chậu nước ấm, vắt kiệt một chiếc khăn sạch đưa cho y: "Điện hạ nằm nghỉ thêm đi! Đường đêm khó đi, ngài chờ trời sáng hẳng về thì tốt hơn."

Lý Khác lau mặt, bỗng cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn nhiều. Y đã hơi quên tại sao mình lại uống nhiều rượu như thế, cũng không nhớ rõ mình đã nói gì trước mộ mẹ. Y nhìn ánh mắt lo lắng không yên của Cố Duyên, không khỏi mỉm cười: "Cố công công đừng lo, giờ ta không đi đâu. Ông cho ta ăn chút gì đó được không? Ta đói rồi"

Cố Duyên thở phào nhẹ nhõm, nói luôn miệng: "Được được được. Điện hạ đợi một lát."

Lúc Lý Khác về đến vương phủ thì phát hiện Tề Trưởng Thăng đã đợi y ở cửa từ rất lâu. Chỉ thấy Tề Trưởng Thăng cúi gằm mặt xuống nói: "Điện hạ, hạ quan có việc gấp muốn bẩm báo. Đêm hôm qua, ngục thừa Trương Phóng của Đại Lý tự đã bị sát hại trên đường Thẩm Hạng, chết ngay tại chỗ."

"Trương Phóng chết rồi?" Lý Khác giơ tay vịn vào lưng con sư tử đá ở cửa, kinh ngạc nói, "Một tháng nay, chẳng phải ông ta ở trong nhà dưỡng thương suốt hay sao? Dinh phủ của ông ta ở cuối phía Tây phường Sùng Nhân, còn đường Thẩm Hạng thì ở đằng Đông phường Phổ Nhân, cho dù cưỡi ngựa thì cũng phải mất một canh rưỡi mới đến. Ông ta tới đó làm gì?"

Tề Trưởng Thăng cử động đôi chân hơi tê mỏi: "Hạ quan đã hỏi vợ của Trương Phóng là Trương Triệu thị rồi. Trương Triệu thị nói, bà ta có khuyên Trương Phóng là trời sắp tối, tốt nhất đừng đi ra ngoài. Nhưng Trương Phóng lại nói, có quý nhân mời, không đi không được.

"Quý nhân như nào?"

"Trương Triệu thị chỉ là một người đàn bà, không hề biết nội tình. Có điều.." Tề Trưởng Thăng hơi do dự một lúc mới nói, "Lúc đó có mấy người nhìn thấy hung thủ, nghe họ miêu tả, bóng dáng kẻ đó rất giống... rất giống Thụy Hỉ. Mà dinh phủ của Thục vương điện hạ đúng là ở phường Sùng Nhân ạ."

"Tề Trưởng Thăng, ông nói có suy nghĩ không đấy hả?" Tuy giọng của Lý Khác hơi khàn, nhưng vẫn sắc bén như thường.

Tề Trưởng Thăng gãi đầu: "Có ạ. Nhưng... nhưng chức trách của hạ quan nằm ở đây, không thể không đưa ra một chút suy đoán hợp lý."

Gần đây, Lý Khác ngày càng thích vị trưởng sử Ung Châu do một tay mình đề bạt này. Ông ta đối nhân xử thế không câu nệ tiểu tiết, hay thích nịnh hót y đôi câu, dù luôn không nịnh đúng chỗ, nhưng ông ta thực sự có năng lực làm việc, hơn nữa động đến đại tiết cũng có khí chất riêng. Lý Khác ngẫm nghĩ, rồi chỉ hững hờ hỏi: "Tìm được Thụy Hỉ rồi chứ? Hắn nói thế nào?"

Tề Trưởng Thăng thấy Lý Khác không có ý trách tội, liền trả lời thành thật: "Vì chuyện có liên quan đến Thục vương nên đám người dưới không dám tùy tiện đi kiếm người, bởi vậy hạ quan đành tới báo trước cho điện hạ một tiếng."

Lý Khác chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, rất lâu sau mới dần dần sắp xếp lại mạch suy nghĩ trong đầu, cởi một miếng ngọc bội trên thắt lưng đưa cho Tề Trưởng Thăng: "Đừng nói là một tên Thụy Hỉ nhỏ bé, dù là Thục vương, ông cũng cứ việc triệu đến. Nếu nó cản trở thì ông bảo là ta nói thế!"

Mặt Tề Trưởng Thăng lộ rõ vẻ hân hoan: "Đa tạ điện hạ. Ngoài bệ hạ của chúng ta, ngài là người hạ quan kính trọng nhất trên đời này. Có ngài ở kinh thành một ngày, hạ quan lại được tắm gội trong thần uy của ngài một ngày. Mấy hôm trước hạ quan thấy Vũ Lương bế Giản Giản tắm nắng ở cửa phủ. Giản Giản tràn đầy linh khí, vừa nhìn đã biết không phải tầm thường, giống hệt ngài vậy. Không không không, không phải hạ quan bảo ngài giống chó... Không đúng không đúng. Điện hạ, hạ quan không cố ý..."

Quả nhiên không nghiêm túc được quá năm câu! Lý Khác vừa bực mình vừa buồn cười: "Thời gian ông ở đây nói nhăng

nói cuội đủ để phá được vụ án này rồi."

Tề Trưởng Thăng "dạ" liên tục, rồi lại nói: "Điện hạ không lo chuyện này thật sao? Ngộ nhỡ thực sự liên quan đến Thục vương… dẫu sao Trương Phóng và Thục vương đã từng có xích mích."

Lý Khác lắc đầu, nói một cách chắc chắn: "Không liên quan đến đâu, ông cứ yên tâm mà đi điều tra."

Nói đoạn, y cưỡi lên ngựa phi nước đại về phía trước.

Chương 18
Rễ bện cành đan

Đêm khuya lạnh lẽo, lúc này Miên Man đang bế cô con gái vừa đầy tháng hết sức lóng ngóng. Vì sinh non nên cô bé gầy hơn những đứa trẻ bình thường một chút, tiếng khóc cũng yếu ớt hơn hẳn. Miên Man chỉ trêu đùa một lúc đã cảm thấy hơi phiền phức, nhũ mẫu ở bên cạnh rất tinh mắt bước lên đón lấy đứa bé, vừa cười vừa nói: "Đến giờ rồi, nô tì phải cho quận chúa ti sữa."

Kim Chung thấy nhũ mẫu đi ra khỏi phòng mới ngồi xổm dưới chân Miên Man, nhẹ nhàng đấm chân cho cô. Miến Man cầm chiếc khóa vàng không biết vị vương phi phu nhân nào tặng ở trên bàn lên, nghịch nó trong tay, hỏi một câu với vẻ uể oải: "Chịu đựng lâu như thế mà chỉ sinh được một bé gái, không biết thái tử có vui không?"

"Sao lại không vui chứ?" Kim Chung nhìn biểu cảm của cô, vẫn không dừng tay, "Nghĩa Dương quận chúa là trưởng nữ của thái tử, không chừng sẽ trở thành đứa con bảo bối gì đó! Sau này nhất định sẽ tìm cho quận chúa một chàng rể hiền."

Mùi tinh dầu nghệ rừng thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc của Miên Man, hai cây thoa bạc cài xiên trên búi tóc cửu trinh lấp lánh dưới ánh sáng. Miên Man cụp mắt: "Thôi được. Dù sao ta sinh con trai cũng vô dụng, chẳng bằng để thái tử phi vui vẻ thêm mấy ngày. Đúng rồi, chuyện ban ngày rốt cuộc là thế nào? Ngươi kể lại đầu đuôi cho ta."

Kim Chung nghĩ một chút rồi mới nói: “Chẳng phải lương đệ bảo nô tì cùng Tiểu Viên đi hái mấy bông lạp mai trong vườn hoa sao? Tình cờ Võ tài nhân cũng ở đó. Có lẽ vì Tiểu Viên trông xinh xắn, nên tài nhân gọi Tiểu Viên lại hỏi đôi câu, hỏi xong thì bảo Tiểu Viên tới cung của tài nhân hầu hạ. Tiểu Viên không dám trái mệnh, đành phải đi theo.”

Miên Man nhướng mày: “Hỏi những câu gì?”

Kim Chung nhìn chằm chằm vào hoa văn chim loan trên áo bào gấm của Miên Man, như đang gắng sức nhớ lại gì đó: “Cũng chẳng có gì đặc biệt ạ, tài nhân chỉ hỏi Tiểu Viên tên tuổi, rồi đang hầu hạ ở cung nào. Tiểu Viên trả lời cũng vô cùng rõ ràng lưu loát, không có bất kỳ lời nào đáng để người khác lưu ý.”

“Vậy cũng thật là kỳ lạ” Miên Man đảo mắt, cau mày nghi ngờ, “Ngươi chắc chắn trước đây Võ tài nhân chưa gặp Tiểu Viên bao giờ chứ?”

“Chắc chắn ạ!” Kim Chung mở miệng mà chẳng cần suy nghĩ, “Tính Tiểu Viên không thích nói chuyện với người khác mấy, ngoài nô tì, em ấy cũng chẳng có bạn bè nào khác trong cung. Hôm nay nếu không phải cung nữ bên cạnh Võ tài nhân tự báo gia môn, bọn nô tì thậm chí còn không nhận ra là ai.”

Miên Man xua tay, tỏ ý cô ta không cần đấm nữa: “Thôi, đây cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, chỉ cần Đổng thái y còn ở trong tay chúng ta là được rồi. Tiền đồ đại nghiệp của thái tử không được phép có bất cứ sơ suất nào cả.”

“Lương đệ..” Kim Chung do dự, muốn nói nhưng lại thôi.

“Trước mặt ta, có gì mà không nói được? Nói đi!”

“Vâng, lương đệ! Nô tì đang nghĩ, một khi chuyện này thành công, sợ rằng người và Ngô vương phi không thể làm chị em được nữa.”

Không thấy bất cứ vẻ xúc động nào trên mặt Miên Man, cô lạnh nhạt nói: “Cô ta là con vợ cả dòng chính, ta chỉ là con vợ lẽ dòng thứ, chúng ta vốn dĩ không phải là chị em thật sự. Kim Chung, ngươi còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên Tiêu Huyễn dẫn cô ta đến phủ của chúng ta năm xưa không? Ngay cả cha gặp cô ta cũng phải cung kính gọi một tiếng ‘Tiêu đại cô nương. Ta biết, cha bảo ta đối tốt với cô ta là để được tham dự vào cánh của Tiêu Huyễn, thậm chí là Tiêu Vũ, nhưng cha lại không biết ta thực sự rất ghét vẻ mặt không rành thế sự của cô ta. Cho nên, thay vì tiếp tục giả vờ bằng mặt không bằng lòng, chẳng thà nói ra còn hơn, cũng vui vẻ dễ chịu.”

Kim Chung bị chấn động trước vẻ dữ dằn đáng sợ thoáng ánh lên từ mắt Miên Man. Xưa nay cô không ngờ rằng, trong lòng Miên Man lại ẩn giấu nhiều nỗi hận hết sức khó hiểu với Ngô vương phi như thế. Bình tĩnh mà xét, Ngô vương phi đối xử với Miên Man cũng coi như thành thật chân tình. Nhưng Miên Man là chủ nhân, lại là người nắm giữ sống chết nhục vinh của cô, nên cô tuyệt đối không dám có nửa phần hoài nghi đối với Miên Man.

Thế là, cô chỉ nói một câu lấy lòng: “Lương đệ có thái tử che chở, sau này ở hậu cung, địa vị chỉ dưới một người, tất nhiên Ngô vương phi không so sánh được.”

Miên Man gật đầu hài lòng, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, chậm rãi vuốt một vệt bụi trên song cửa, nói thầm trong bụng:

Tiêu Kỳ Úc, người đàn ông tỉ tỉ yêu nhất cuối cùng sẽ gục ngã trong tay người đàn ông tôi yêu nhất. Tỉ tỉ chớ trách tôi, ai bảo chúng ta là địch thủ trời sinh cơ chứ?

"Lương đệ vẫn chưa nghỉ à!" Miên Man đang ngẩn ngơ thì nghe thấy thái tử dịu dàng gọi một tiếng ở đằng sau.

Miên Man quay người, đang định chỉnh vạt áo vái chào, lại bị Lý Trị kéo vào trong lòng, bế ngang người lên giường nằm. Miên Man vùi đầu vào lòng y, mắt đầy thẹn thùng nói: "Muộn như vậy rồi, điện hạ còn đến làm gì?"

"Cô nhớ nàng, không gặp nàng không được." Lý Trị vuốt ve khuôn mặt mềm mại mịn màng của Miên Man, nói với vẻ hết sức gợi tình.

Miên Man gối đầu lên ngực y, quấn lên ngón tay mình những lọn tóc vừa mới buông xõa, trên mặt chan chứa nụ cười tựa hoa xuân trăng thu: "Nhưng thái tử phi cũng nhớ điện hạ, nhớ đến mất ngủ, sao ngài không đi thăm cô ấy?"

Lý Trị bỗng sầm mặt: "Cô ta chỉ biết trưng ra cái dáng vẻ khuê nữ thế gia, nói những lời khiến người khác cụt hứng. Đôi bên nói được nửa câu đã không hợp rồi."

"Thái tử phi là khuê nữ thế gia, vậy thiếp là một cô gái thô bỉ vô tri sao?" Miên Man rút ngón tay trong tóc ra, ngẩng đầu, nũng nịu hỏi.

"Dù là cô gái kiểu gì, chỉ cần giúp được cô, thì chính là người cô thích nhất." Nét cười trên khuôn mặt trắng trẻo của Lý Trị đậm dần, "Nàng bảo cô lan truyền chuyện về Ngô vương và Đột Quyết cho mọi người trong cung, quả nhiên có tác dụng."

“Có tác dụng gì thế? Điện hạ kể với thiếp thân được không?” Miên Man chớp đôi mắt ngây thơ trong sáng hỏi.

“Nếu trước kia phụ hoàng tín nhiệm y mười phần, thì nay chỉ còn lại năm phần. Miên Man, nàng không biết chứ, vị tam ca này của cô xưa nay trước mặt phụ hoàng không biết lớn nhỏ, tự do tùy hứng thành quen. Lần này, y nếm trái đắng là cái chắc.”

Miên Man nghiêng người qua, lấy tay chống đầu: “Nhưng dẫu sao vẫn còn lại năm phần, điện hạ đã hài lòng rồi ư?”

“Sao có thể hài lòng cơ chứ? Chỉ là chuyện còn lại khắc có cậu và tiên sinh xử lý, nếu cô can thiệp quá nhiều thì trái lại sẽ không tốt, yên lặng chờ đợi là hơn.”

“Điện hạ nói phải! Ngoài Trưởng Tôn công và Mã tướng, cha của thiếp giờ đang nhậm chức ở bộ Hình, chắc cũng có thể giúp được điện hạ một chút.”

“Đúng vậy!” Lý Trị nắm tay Miên Man, mỉm cười: “Sau này sẽ có nhiều chỗ cần đến nhạc phụ đấy.”

Theo lý mà nói, Tiêu Minh chỉ là cha của một lương đệ, Lý Trị không cần phải hạ mình gọi ông ta là “nhạc phụ”, sở dĩ nói như vậy, chẳng qua muốn làm Miên Man yên lòng. Miên Man nghe mà vô cùng thư thái, chút do dự và hổ thẹn nhàn nhạt trong lòng đó, lúc này đã biến thành làn khói thơm lượn lờ bốc lên từ lư hương. Thế là cô càng ôm chặt người Lý Trị hơn, thủ thỉ: “Cha nhất định sẽ vì điện hạ mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Lý Trị vội lấy tay bịt miệng cô lại: “Nói chết cái gì thế? Nếu nhạc phụ xảy ra chuyện gì thì chẳng phải nàng đau khổ lắm ư? Cô không nỡ!”

Ngục thừa Đại Lý tự tuy chỉ là quan nhỏ cửu phẩm, nhưng dù sao cũng là ăn lộc của vua, vô cớ bị giết trong địa giới kinh thành như vậy, thực sự làm Tề Trưởng Thăng sầu não. Thế nên đêm nay, ông ta lại đi loanh quanh trong đại sảnh của phủ Ung Châu cả đêm, đến khi mỏi chân không chịu nổi nữa, mới ngồi lại trước bàn tự rót cho mình một chén nước.

Vừa uống được một hớp thì thấy Hoàng bổ đầu bước vào với khuôn mặt tối sầm, trùng trùng tâm sự, ngay cả giọng nói cũng không lưu loát như thường ngày: "Trưởng sử, thuộc hạ dẫn người… tới phủ Thục vương. Nhưng mà…"

Tề Trưởng Thăng nghiêm mặt: "Có ấn tín của Ngô vương điện hạ, Thục vương vẫn muốn bao che cho nghi phạm hay sao?"

Hoàng bổ đầu quỳ gối xuống đất, sắc mặt còn khó coi hơn vừa nãy mấy phần: "Thục vương không hề ngăn cản, mà rất hợp tác giao Thụy Hỉ cho thuộc hạ. Nhưng mà.."

Tề Trưởng Thăng mất kiên nhẫn hỏi: "Thụy Hỉ chống đối?"

"Không… không có. Bọn thuộc hạ dẫn Thụy Hỉ về phủ Ung Châu rất thuận lợi, hơn nữa… thuộc hạ còn chưa bắt đầu hỏi, Thụy Hỉ đã thừa nhận việc lỡ tay giết chết Trương ngục thừa. Thời gian, địa điểm, kể cả hung khí hắn sử dụng, đều không tìm ra bất kỳ kẽ hở nào. Còn về động cơ.. trong phường Tường Hòa có mấy người dân từng tận mắt chứng kiến mấy hôm trước Thụy Hỉ ra tay đánh Trương ngục thừa."

Giờ Tề Trưởng Thăng mới cầm chén trà ở cạnh tay lên, uống cạn nước bên trong: "Đã vậy thì chuẩn bị kết án thôi! Ngươi quỳ làm cái gì? Đứng lên!"

Giọng Hoàng bổ đầu đã đượm vẻ nghẹn ngào: “Thụy Hỉ… Thụy Hỉ nói, hắn chỉ là công cụ sai khiến của người ta, chủ mưu trù tính việc này là… là người khác.”

Non nửa hớp nước ở trong họng của Tề Trưởng Thăng còn chưa trôi xuống, đã bị ông ta phun ra. Hoàng bổ đầu thấy cảnh tượng không hay, vội bước tới, vỗ liên tục vào lưng Tề Trưởng Thăng. Tề Trưởng Thăng chưa kịp lấy lại hơi đã sốt ruột hỏi: “Ngươi có thể nói hết một mạch được không?”

Hoàng bổ đầu ngượng ngập lùi sang một bên, vâng dạ nói: “Chủ mưu mà hắn khai chính là… là Ngô vương điện hạ!”

“Ngươi nói có suy nghĩ không đấy hả?” Tề Trưởng Thăng đứng phắt dậy, hỏi bằng câu mà lúc trước Lý Khác chế nhạo mình. Tiếp theo ông ta lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Ngươi chắc chắn người hắn nói là Ngô vương, chứ không phải là Thục vương?”

Hoàng bổ đầu hắng giọng nói lớn tiếng: “Thuộc hạ chắc chắn! Nhưng mà thuộc hạ không tin Ngô vương lại làm ra chuyện như vậy!”

“Nói thừa! Chỉ có kẻ ngu mới tin!” Tề Trưởng Thăng vỗ mạnh lên bàn. Một lúc lâu sau, ông ta lại ủ rũ ngồi xuống, xoa lòng bàn tay đã hơi sưng đỏ, nhìn Hoàng bổ đầu: “Làm thế nào bây giờ?”

Hoàng bổ đầu nhíu chặt mày, nghĩ đi nghĩ lại: “Trương ngục thừa quả thật bị Thụy Hỉ giết. Rành rành không còn nghi ngờ gì nữa!”

“Ý ngươi là… kết án?” Tề Trưởng Thăng ngập ngừng chậm rãi nói, “Nhưng mà, hắn đã nêu ra Ngô vương… nếu ta phớt lờ

bỏ mặc, một khi bên trên tra xuống thì khó ăn nói lắm!"

"Bên trên của ngài không phải là Ngô vương sao?" Hoàng bổ đầu phản bác, "Hơn nữa, một chính nhân quân tử như Ngô vương chẳng có lý gì lại đi làm những chuyện như vậy! Đến lúc đó nếu chứng minh được đúng là Thụy Hỉ sủa bậy cắn càn, thì ngài phải đối mặt với Ngô vương như thế nào?"

Sau một thoáng ngơ ngác, Tề Trưởng Thăng liền nói một cách quyết đoán: "Hiếm khi nghe được mấy lời có lý từ ngươi. Được! Quyết định vậy đi!"

Điều Tề Trưởng Thăng không ngờ tới là, ông ta còn chưa kịp sắp xếp đầu đuôi ngọn nguồn của vụ án này cho rõ ràng, tin tức về việc Ngô vương sai khiến tiểu nô mưu sát ngục thừa Trương Phóng đã truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành Trường An bằng tốc độ khiến người ta há hốc mồm. Tất nhiên, tuyệt đại đa số đều không tin, cũng như Trương Nhị Bảo lúc này đang nằm vắt chân chữ ngũ trên giường êm, nhìn hai người khách thường xuyên lui tới tiệm với vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: "Chuyện nhảm nhí như vậy mà hai người cũng tin ư?"

Hoàng A Mao vuốt mái tóc khô vàng, ngọng nghịu nói: "Vấn đề không phải là tin hay không tin! Là chứng cứ! Chứng cứ ngươi hiểu không? Nếu không phải thực sự có chuyện đó, các ngươi cho rằng tên Thụy Hỉ đó có mấy lá gan mà dám vu cáo Ngô vương? Hơn nữa Thụy Hỉ còn là tiểu nô tâm phúc của Thục vương, trong kinh ai mà không biết Thục vương có quan hệ khăng khít nhất với Ngô vương?"

Chu Tiểu Ngũ nhìn Hoàng A Mao, lại nhìn Trương Nhị Bảo, cảm thấy hai người này nói đều có lý, nhưng cái cân cảm tính trong lòng không khỏi thiên lệch: “Dù sao Ngô vương cũng là người tốt. Cái ngữ nhà ngươi dẫu nói thế nào cũng vô dụng!”

Hoàng A Mao nghe xong, lập tức vỗ đùi, nổi giận: “Ngô vương có tội hay không đâu phải ta nói là xong, ngươi hung dữ với ta làm gì?”

Trương Nhị Bảo nhìn bộ dạng rút kiếm giương cung của họ, vội đứng dậy cất mấy đồ trang trí bằng ngọc vừa mới mài xong ở cạnh tay đi, để tránh bị vạ lây. Hắn cũng không xen lời nữa, bàn tay mập mạp chống quai hàm, trong lòng dần dâng lên một tầng lo lắng.

Mấy ngày này Lý Khác không đến Đại Lý tự điểm danh sáng, cũng không bước qua cổng vương phủ một bước. Bên trong thư phòng, vì bỏ vài đóa mai vào mực, nên lúc này một mùi thơm nhàn nhạt thấm vào tim phổi đang lan tỏa trong không khí. Kỳ Úc đặt bút xuống, nhìn Lý Khác hỏi: “Viết như này có được không?”

Lý Khác liếc một cái, hững hờ nói: “Cứ như vậy đi!”

Kỳ Úc ôm lấy cánh tay y, tựa đầu lên vai y: “Vẫn không nỡ, đúng không?”

“Không. Trước đây ở lại Trường An là thân không do mình làm chủ, bây giờ rời đi, là được như tâm nguyện. Lý Khác vuốt ve tay Kỳ Úc, cười ung dung bình thản: “Có nàng và các con, ta đi đâu cũng đều vui cả.”

“Thiếp biết, thiếp biết… Kỳ Úc dịu dàng nói nhỏ, “Nhưng mà, thiếp không muốn chàng mang nỗi oan ức rời đi.”

“Oan ức trong dự tính, cũng không thể coi là oan ức.” Lý Khác không che giấu vẻ âu sầu nơi đáy mắt, “Thực ra ông ấy không cần phải lòng vòng như vậy, nếu ông ấy muốn ta đi, ta tuyệt đối không ở lại đây thêm một khắc.”

Kỳ Úc ngước mắt: “Có thể bệ hạ không có ý đó. Tam lang, trận Cao Câu Ly thực sự đã làm tổn thương ông ấy, nên tâm trạng không tốt. Có một số lời không thể coi là thật, chàng không cần phải canh cánh trong lòng như vậy.”

Lý Khác lắc đầu: “Bất kể ông ấy nói với ta những lời tàn nhẫn gì, ta cũng có thể không để tâm. Nhưng hôm đó ông ấy gọi ta là ‘Ngô vương. Lần đầu tiên, trong lúc riêng tư, ông ấy gọi ta như vậy. Nàng nói ta trái tính cũng được, chuyện bé xé ra to cũng xong, nhưng ta thực sự không chịu nổi…”

Kỳ Úc trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn nói như không có gì: “Chỉ là một tiếng xưng hô thôi mà…”

“Xưng hô rất quan trọng. Lý Khác vội tiếp lời nàng, ngữ khí quật cường đến mức cố chấp, “Kỳ nhi, nàng biết không? Năm xưa tất cả mọi người trong phủ Tần vương đều gọi mẹ một tiếng công chúa. Tuy đó là cách xưng hô dở dở ương ương, nhưng ta biết, ít nhất lúc đó, trong lòng ông ấy còn có mẹ ta.”

Xưng hô rất quan trọng. Kỳ Úc thầm nhắc lại một lượt, khóe miệng bất giác nhếch lên một đường cong: “Điều đó là đương nhiên. Ông chú từng nói, cha mẹ quen nhau từ nhỏ, vốn dĩ cũng có hôn ước.”

“Vậy thì sao?” Lý Khác phản bác, “Quá trình có gì quan trọng, kết cục mới là quan trọng nhất…”

Lý Khác còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại nghe thấy tiếng người bị vấp vào bậc cửa, ngã uỵch xuống đất. Tiếp theo lại có giọng nói trong trẻo của Tiểu La vắng tới: “Phò mã không sao chứ? Bậc cửa này vừa được nâng lên lần trước, phải cẩn thận một chút ạ.”

Tiêu Nhuệ cũng mặc kệ cô ta, đứng dậy lao thẳng vào phòng trong, thở hổn hển nói: “Tam đệ, xảy ra chuyện lớn rồi. Lần này nhiều khả năng là tam đệ gặp rắc rối thật rồi.”

Lý Khác gập lá đơn từ chức mà vừa nãy Kỳ Úc viết cho y lại, nhét dưới một chồng sách, mặt không đổi sắc: “Không phải chỉ là lời đồn nhảm sao? Người trong thì tự sạch, em cứ lờ đi là được.”

“Không phải đồn đại, là rành rành không còn nghi ngờ gì nữa! Không không không, tôi biết không phải tam đệ. Nhưng mà… Tiêu Nhuệ vừa nóng ruột, nói năng đã hơi lộn xộn, “Sáng nay, Trương Triệu thị đến cửa Đại Lý tự, nói hôm đó người hẹn Trương Phóng ra ngoài chính là tam đệ. Tam đệ sai Thụy Hỉ giết Trương Phóng không phải vì xích mích giữa ông ta và lục đệ, mà vì tam đệ muốn giết người diệt khẩu. Tam đệ không biết chứ, lời nói của mụ đàn bà đó thực sự không lọt tai nổi.”

Lý Khác siết chặt nắm đấm rồi lại thả lỏng ra: “Mấy hôm trước còn bảo không biết ai hẹn Trương Phóng ra ngoài, giờ đã khẳng định là em rồi sao? Kệ mụ ta đi. Em hỏi lòng không thẹn, chẳng sợ gì cả!”

Tiêu Nhuệ xoa khuỷu tay vừa nãy ngã đau, nhíu chặt đôi mày: “Nhưng mà, mụ ta kể tội tam đệ xong, lập tức lao vào cột đá trước cửa, vỡ đầu chết ngay tại chỗ rồi!”

“Sao lại như vậy?” Kỳ Úc nhìn những giọt mồ hôi đổ trên trán Tiêu Nhuệ vì chạy quá gấp, lo sợ hỏi, “Sau đó thì sao?”

Tiêu Nhuệ giơ tay lau mồ hôi, sốt ruột nói: “Tôi không biết. Lúc đó có rất nhiều người dân vây lại xem, tình hình hỗn loạn, Nhân Kiền đi xử lý rồi. Vì vậy tôi mới vội vàng qua nói với tam đệ một tiếng.”

Lý Khác thắp thêm ba nén đàn hương vào trong lư hương, khói mù từ từ bốc lên làm hoa cả mắt. Tiêu Nhuệ thấy y không tỏ ý kiến gì, liền nói lớn tiếng: “Tam đệ có nghe thấy lời tôi nói không thế hả? Nếu chuyện này ầm lên, kinh động đến bộ Hình, sẽ lập tức kinh động đến bệ hạ. Tới lúc đó sợ rằng tam đệ sẽ khó lòng biện bạch.”

Lý Khác đảo mắt nhìn gã, vẻ như chuyện chẳng liên quan đến mình: “Vậy Nhuệ ca muốn em làm thế nào?”

Tiêu Nhuệ bị câu ấy chặn họng, nhất thời nghẹn lời, hồi lâu mới mở miệng nói: “Giờ tam đệ đi nói rõ căn nguyên với bệ hạ một lượt. Một khi đã tin tam đệ thì bệ hạ sẽ không tin những lời nhăng cuội của người khác nữa.”

“Sao Nhuệ ca biết bệ hạ sẽ tin em?” Lý Khác lấy khăn lau sạch bụi trên bàn, “Hơn nữa, em cũng sẽ không chủ động đi gặp ông ấy.”

“Đến lúc này rồi, tam đệ đừng làm bộ thanh cao nữa! Tam đệ không nói, người khác làm sao biết tam đệ nghĩ như thế nào? Bọn họ đâu phải là con giun đũa trong bụng tam đệ!”

Lý Khác cười nhạt: “Em không quan tâm. Nếu thực sự không được, em nhận tội là xong. Không phải bọn họ hy vọng như vậy sao?”

“Tam đệ điên à?” Tiêu Nhuệ vỗ mạnh xuống bàn. Nghiên mực nghiêng đổ, văng quá nửa mực lên tay áo gã. Tiêu Nhuệ cực kỳ tức giận, quay đầu nhìn Kỳ Úc: “Cháu cũng theo y?”

Kỳ Úc đưa chiếc khăn ướt ở cạnh tay cho Tiêu Nhuệ, điềm nhiên mỉm cười: “Tại sao không? Tiểu thúc thúc, chuyện này chú đừng quản làm gì. Chúng cháu tự biết chừng mực.”

“Không quản thì không quản! Các người đừng tưởng ta thực sự muốn quản như vậy!” Lúc này Tiêu Nhuệ đã thực sự nổi giận, giọng điệu cũng nặng hơn mấy phần, “Ta đi đây, các người tự mà giải quyết.”

Nói xong, gã phất tay áo bỏ đi. Vừa bước đến phòng khách bên ngoài, gã suýt nữa thì đâm sầm vào Tiểu La. Tiêu Nhuệ nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo cô ta. Tiểu La đỏ mặt lùi lại mấy bước, chỉnh vạt áo vái: “Đa tạ phò mã. Phò mã vừa đến đã đi ngay sao?”

Tiêu Nhuệ cảm thấy bực bội, buột miệng nói: “Ở lại thêm sợ là sẽ bị bọn họ chọc cho tức chết. Có chuyện gì mà ngươi chạy vội như vậy?”

Mặt Tiểu La vẫn ửng đỏ: “Trần công công đến, nói bệ hạ triệu kiến Ngô vương.”

“Sao lại nhanh như vậy?” Tiêu Nhuệ nghe thấy câu này, lập tức dừng bước, “Ngươi đi nói với Trần Cần là Ngô vương bị bệnh không thể đứng dậy, hôm nay chắc chắn không vâng lời triệu kiến được.”

“Em vẫn khỏe mạnh, Nhuệ ca trù em làm gì?” Tiểu La đang định trả lời thì thấy Lý Khác bước ra khỏi phòng, xua tay bảo, “Nói với Trần công công, ta đi ngay bây giờ.”

Tiêu Nhuệ nghe vậy lập tức nổi giận: “Vừa nãy tôi bảo tam đệ đi, tam đệ không đi. Giờ không cho đi, tam đệ lại khăng khăng muốn đi. Hôm nay tam đệ cố ý gây khó dễ tôi phải không?”

“Vừa nãy Nhuệ ca bảo là không quản việc của em kia mà, sao giờ lại quản thế?” Lý Khác mỉm cười nhìn Tiêu Nhuệ, “Em nói là sẽ không chủ động đi tìm bệ hạ. Nhưng giờ là bệ hạ tìm em, em có thể không đi sao?”

Lửa giận của Tiêu Nhuệ bị mấy câu nói của y dập tắt gần hết, ngay sau đó gã lại lo lắng nói: “Lúc này bệ hạ tìm tam đệ, tôi đoán là chẳng có chuyện gì tốt. Cha tôi vẫn chưa về, Trinh Khanh lại đi tuần tra đất Thục, tam đệ… để tôi đi cùng.”

“Không cần đâu. Em đã tính đến trường hợp xấu nhất, nên không sợ gì cả. Hôm nay là sinh nhật của tỉ tỉ, Nhuệ ca về trước đi. Nếu em có thể rút lui nguyên vẹn thì tối nhất định sẽ đến phủ chúc mừng tỉ tỉ.” Lý Khác cầm bộ thường phục thân vương màu tím đỏ treo trên giá lên, vừa đi vừa mặc vào người.

Lời đồn giống như chim mọc cánh, bay đến đâu sẽ lan truyền đến đấy. Suốt dọc đường đến hoàng thành, dù ở trong xe ngựa Lý Khác cũng có thể nghe thấy rất nhiều tiếng xì xào bàn tán về y. Dường như chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, từ một anh hùng khiến người ta quỳ mọp vái lạy, y đã trở thành tiểu nhân bụng đầy âm mưu quỷ kế.

Quý Ân thấy chướng tai trước những lời như vậy, lại không thể lao xuống bịt mồm họ, chỉ có thể phát tiết bằng cách vung roi thật mạnh, xe ngựa chạy như bay, chỉ nửa canh giờ là đến Chu Tước môn. Lý Khác xuống xe, xoa cánh tay phải vẫn hơi sưng nhức theo thói quen: "Quý Ân, lần sau đi chậm một chút. Ta không vội đến thế."

Tiểu thái giám Sĩ Lộc đang trực ở ngoài điện Vũ Đức với chào Lý Khác từ xa, sau đó đi vào thông báo. Rất lâu sau mới thấy hắn ra nói: "Mời điện hạ đợi ở đây một lát. Bệ hạ đang nói chuyện với Dương thứ sử. Thái tử, Mã tướng công và cả Tiêu thị lang cũng có mặt."

Dương thứ sử? Thứ sử Sùng Châu Dương Dự, cha của Dương Thư Yểu, từng mang danh nghĩa là nhạc phụ đại nhân của y. Lý Khác nghĩ đến người này, trong lòng liền nổi lên một cơn lạnh giá. Trên đường Đông chinh trở về, Lý Thế Dân đã phát ra mấy đạo chiếu chỉ, triệu tập thứ sử U Châu, Sùng Châu, Dương Châu, Việt Châu đến Trường An báo cáo nhiệm vụ. Vì vậy Lý Khác cũng không cảm thấy bất ngờ khi Dương Dự ở bên trong. Chỉ là, trước đây Lý Thế Dân tuyệt đối sẽ không để y đợi ở ngoài như thế này. Lý Khác cười khổ, nhưng bây giờ, đã không còn như trước kia rồi sao?

* * *

Sau gần nửa canh giờ, Vương Trung mới từ trong đi ra, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Mời Ngô vương điện hạ."

Lúc bước vào đại điện, Lý Khác cảm thấy bên trong hừng hực một bầu không khí kỳ quái, nặng nề đến mức làm người ta nghẹt thở, dường như ngay cả hai con toan nghệ bằng đồng điếu bình thường sinh động dễ thương kia cũng lộ ra một chút nanh ác. Bước đi của Lý Khác vẫn vững vàng như mọi khi, mang đầy đủ vẻ uy nghi vương giả. Không ai có thể thực sự đoán được cõi lòng y lúc này, ngay cả vị phụ hoàng ngồi ở ngai vàng trên cao, từng cùng y trải qua sinh tử hiểm nguy đó cũng không thể.

Lý Khác là Đại Lý tự khanh, thực ra có thể mặc áo bào quan đỏ đến theo lời triệu kiến. Nhưng y vẫn thích mặc thường phục thân vương hơn. Tím đỏ là màu y rất thích. Tuy không phô trương, nhưng cũng không cho phép khách lấn át chủ. Lý Thế Dân nhìn xoáy sâu vào y, không biết tại sao trong đầu lại hiện lên vô cùng rõ nét những kiếp nạn mà mình từng trải qua, từng chịu đựng hồi trẻ. Những quá khứ mà ông tưởng rằng đã quên từ lâu, hóa ra vẫn luôn ẩn sâu trong tim ông, một khắc cũng chưa từng rời bỏ.

Lý Thế Dân ngẩn ngơ hồi lâu, đến mức không nghe rõ Lý Khác nói gì lúc hành lễ vấn an ông. Mã Chu ở bên thấy thần sắc ông bất thường, vội hỏi: “Bệ hạ không cho Ngô vương đứng lên ạ?”

“Không cần.” Lý Thế Dân thu lại chút cô quạnh nơi đáy mắt, nghiêm mặt mở miệng nói, “Ngô vương, vụ án Giang Nhất Lưu mà phủ Sùng Châu báo lên Đại Lý tự, tại sao ngươi không thông qua sự thẩm tra của bộ Hình và Ngự sử đài đã tự ý làm chủ, yêu cầu trả về xử lại?”

Lý Khác nhìn Dương Dự đang tỉnh bơ đứng chéo với mình, trái tim bỗng thắt lại: "Giang Nhất Lưu báo thù cho người thân, lỡ tay giết người, lại có tình tiết tự thú, tội không đáng chết, phủ Sùng Châu xử án có sai lầm, theo lý nên gửi về xét lại."

"Trẫm không hỏi ngươi nên hay không nên, mà hỏi ngươi tại sao gặp chuyện lớn như vậy lại không bàn bạc với thượng thư bộ Hình và ngự sử trung thừa?" Lý Thế Dân nói xong liền ném phăng hai bản tấu sớ trên bàn xuống đất.

Lý Khác giơ tay giở một bản ra xem, đọc đến chữ cuối cùng, vẫn không thể tin nổi, lắc đầu nói: "Cái này không thể nào. Dương Dự, trên bản tấu báo ngươi gửi lên Đại Lý tự lúc đầu không nói như thế này."

Dương Dự vuốt râu, ánh mắt còn đậm vẻ nghi ngờ hơn Lý Khác: "Điện hạ nói vậy là có ý gì? Lẽ nào cùng một vụ án mà thần lại chuẩn bị hai bản tấu báo sao? Mẹ kế của Giang Nhất Lưu đã dưỡng dục hắn khôn lớn nên người, ơn nặng như núi, thế mà để thôn tính gia sản của người em trai khác mẹ, hắn lại siết cổ giết bà ta, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Lúc đó người dân trong thành Sùng Châu cũng sục sôi căm phẫn, vì vậy thần mới chiếu theo luật xử hắn tội treo cổ. Nếu không phải sau đó ngài nhúng tay, ép thần sửa án, thì Giang Nhất Lưu đã xuống âm phủ từ lâu rồi."

Lý Khác chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, hồi lâu vẫn không gạt đi được những cảm xúc như tơ vò: "Giang Nhất Lưu và ta không thân không quen, tại sao ta phải ép ngươi sửa án? Hơn nữa, ta bảo sửa án là ngươi sửa án thật sao?"

Dương Dự hơi ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân, thấy ông không có ý lên tiếng, liền bạo gan nói: “Ngài là Đại Lý tự khanh, lại là Ngô vương, thần chỉ là một thứ sử địa phương nhỏ bé, ngài công khai chỉ thị thần sửa án, thần có thể không sửa sao? Về phần tại sao, thần không dám hỏi, mà có hỏi ngài cũng chẳng nói với thần đâu!”

“Rõ ràng là nói bậy!” Lý Khác đứng dậy trừng mắt nhìn Dương Dự. Dương Dự sợ hãi trước ánh mắt sắc như dao của y, bất giác lùi lại hai bước, không dám nói thêm câu nào.

“Trẫm cho ngươi đứng lên à?” Giọng Lý Thế Dân không lớn, thậm chí còn mang theo mấy phần uể oải: “Lần trước trẫm đã nói với ngươi rồi, trẫm tin vào con mắt của mình hơn là những lời ngươi nói.”

Đôi mắt sẽ đánh lừa cha, nhưng trái tim thì sao? Lý Khác lại quỳ xuống đất, trái tim như bị một con dao cùn gỉ sét từ từ cứa nát, dường như trước mắt đang dần nhòe đi. Sự tin tưởng ngầm hiểu không cần nói ra giữa hai cha con y cuối cùng cũng không địch nổi miệng nói xói được vàng, lời gièm mềm cả xương. Nhưng Lý Khác không trách ông, nếu đổi lại là y, y cũng thà tin những gì mình nhìn thấy.

“Ngô vương vừa mới nói là ‘không thân không quen. Thực ra chưa chắc đâu.” Tiêu Minh trao đổi ánh mắt với Mã Chu, rồi mở miệng nói, “Cậu hai của Giang Nhất Lưu là ngục thừa Đại Lý tự Trương Phóng. Để bịt miệng Trương Phóng, Ngô vương đã sai Dương thứ sử sửa án, hợp tình hợp lý.”

Nghe vậy, Lý Khác không khỏi bật cười: “Dương thứ sử vừa mới nói, ta là Đại Lý tự khanh, lại là Ngô vương, dựa vào đâu mà

ông cho rằng ta sẽ chèn ép quan địa phương vì một ngục thừa cửu phẩm?"

"Chính là dựa vào việc Trương Triệu thị lấy cái chết để chứng minh điện hạ giết Trương Phóng diệt khẩu!" Tiêu Minh hít sâu một hơi, tràn đầy tự tin nói, "Ngài còn nhớ Huyền Giác thiền sư không? Ông ta thực sự là hung thủ giết Vũ Văn công sao?"

Lý Thế Dân chợt sững sờ, dường như có thứ gì đó đang co kéo trái tim ông, nhất thời làm ông không chống đỡ nổi. Ông nhìn Lý Khác với ánh mắt mang ẩn ý sâu xa.

Lý Khác ngẩng đầu, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của ông, nhưng lại hơi hoảng hốt, lập tức tránh đi: "Huyền Giác đã được Đại Lý tự, bộ Hình và Ngự sử đài tiến hành tam ty hội thẩm, cuối cùng còn do bệ hạ ngự bút xử tử hình. Tiêu thị lang có ý kiến gì sao?"

"Tam pháp ty và bệ hạ đã bị ngài lừa!" Tiêu Minh lấy một tờ giấy trong tay áo ra, nhờ Vương Trung dâng đến trước mặt vua, nói với giọng quyết liệt như nhảy vào nước sôi lửa bỏng, "Thứ này lục soát được từ trên người Trương Triệu thị. Trong thư Trương Phóng nói rằng, nếu mình xảy ra điều gì bất trắc thì ắt là bị Ngô vương ra tay hãm hại. Vì chính tai hắn đã nghe thấy Ngô vương nói với Huyền Giác, nếu muốn các tăng nhân của chùa Đại Hưng Thiện được bình an, thì phải nhận mình là gián điệp của Cao Câu Ly, và đã ra tay hạ độc giết Vũ Văn công. Thưa bệ hạ, thần đã hỏi mấy ngục tốt trong Đại Lý tự, họ đều chứng thực, Trương Phóng từng dẫn Huyền Giác đến gặp riêng Ngô vương!"

“Ngô vương, là như vậy thật sao?” Lý Thế Dân đứng dậy, hỏi gằn từng chữ.

Lý Khác không trả lời ông, chỉ nhìn Tiêu Minh nói: “Tiêu thị lang thà tin bức thư lạ lùng khó hiểu này, chứ không tin việc thẩm tra xét xử trong hơn một tháng của Đại Lý tự, không tin vào kết thúc phúc thẩm và phán quyết của bộ Hình cùng Ngự sử đài sao?”

Tiêu Minh vốn đã chuẩn bị rất nhiều lời, nhưng toàn bộ bị mắc nghẹn bởi câu hỏi của Lý Khác. Chắc cũng không phải là không nói ra được, mà là trước mặt Lý Khác, bất kể có lý hay không, ông ta đều cảm thấy mình là một kẻ tiểu nhân diễn hề. Nhưng trong đầu ông ta lại văng vẳng lời nói của Miên Man: “Cha phải hiểu rõ rằng, Tiêu Vũ cùng lắm chỉ có thể cho cha một chức vị thượng thư. Còn khi thái tử lên ngôi, cha là quốc trượng.”

Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta bất giác thông suốt hơn một chút. Chuẩn bị mở miệng thì lại nghe thấy Mã Chu ở bên cạnh nói: “Ngô vương tâm tư cẩn mật, đã có lòng muốn đẩy Huyền Giác ra gánh tội, thì chứng cứ mà ngài chuẩn bị tất nhiên là không chút sơ hở. Hơn nữa bộ Hình và Ngự sử đài chẳng qua chỉ phúc tra, còn bên chủ đạo thực sự trong việc xét xử hình án là Đại Lý tự, cũng chính là điện hạ ngài!”

“Lời này của Mã tướng kỳ lạ quá đấy!” Lý Khác trấn tĩnh lại, nói tự nhiên như thường, “Ông đã không tin chứng cứ mà Đại Lý tự cung cấp, tại sao lại tin cái gọi là chứng cứ trong tay Trương Triệu thị đó? Hơn nữa, ta làm như vậy với mục đích gì?”

“Lý do!” Tiêu Minh nhẹ nhàng thay Mã Chu nhả ra hai chữ này, như thể điều sắp thao thao tiếp theo là một câu chuyện vô cùng thú vị, “Triều thần vốn bất đồng ý kiến về việc có nên xuất chinh Cao Câu Ly không. Chính vào lúc đó, Ngô vương ngài đã tung ra một lý do, rằng gián điệp Cao Câu Ly giết tể tướng Đại Đường chúng ta. Thế là đám đông phẫn nộ, thậm chí bệ hạ còn vì thế mà thân chinh…”

“Tiêu thị lang, không được suy đoán bậy bạ!” Thái tử Lý Trị chưa nói một lời nào kể từ khi Lý Khác vào điện đột nhiên lên tiếng ngắt lời Tiêu Minh: “Ông đang ám chỉ, Ngô vương thay đổi thái độ của công chúng, thúc đẩy trận chiến Cao Câu Ly sao?”

Tiêu Minh cười nhạt: “Không phải ám chỉ, thần nói đã đủ rõ rồi. Ngô vương, ngài là người mong triều đình có thể xuất binh đánh Cao Câu Ly nhất. Vì chỉ như vậy, ngài mới có thể chia tách bệ hạ và trọng thần triều đình, ra lệnh chỉ huy trong triều ngoài nội, một tay che trời.”

Lời nói này quá thẳng thắn và sắc bén, đến mức Lý Trị nghe xong cũng cảm thấy ớn lạnh. Ngay cả y cũng không dám chỉ trích tác phong làm việc của Lý Khác trước mặt Lý Thế Dân như thế này. Chẳng phải Mã Chu vừa nói với y, bệ hạ mới là chỗ dựa vững chắc nhất của Ngô vương ư? Sao ông ta có thể ngầm chấp thuận cho người dưới tay mình bất chấp thể diện, nói ra những lời như vậy trước đám đông? Nhưng y lại xoay chuyển ý nghĩ, không, nếu không thể một đòn chắc thắng, thì tất cả những nỗ lực trước đây sẽ trôi theo dòng nước. May mà, y có thời gian và sự nhẫn nại để từ từ chờ đợi.

Thế là y chỉ ngạc nhiên nói: “Sao Tiêu thị lang lại nghĩ như vậy? Chuyện về Đột Quyết là ta bảo Ngô vương xử lý. Mỗi một quyết định mà Ngô vương thực hiện, ta đều biết. Bệ hạ, Ngô vương đã có công lớn với triều đình.”

“Công lớn? Trước ngày hôm nay, thần cũng luôn cho rằng, việc Ngô vương bày kế đẩy lùi người Đột Quyết là một kỳ công. Nhưng cái chết của vợ chồng Trương Phóng lại khiến thần tỉnh ngộ hoàn toàn, hóa ra tất cả đều là một màn kịch. Người diễn kịch là con rối, người xem kịch là kẻ ngốc, còn người dàn dựng chính là Ngô vương điện hạ.” Tiêu Minh nói đến đây thì dừng lại, nhìn giọt nến dính loang lổ trên giá nến, rồi tiếp tục, “Nếu người Đột Quyết thực sự muốn lén tập kích, thì sẽ chỉ phái vỏn vẹn hai ngàn quân đến sao? Dù Tiết Vạn Bị có điều quân phòng thủ đi, bọn chúng cũng chưa chắc giành được phần thắng! Hơn nữa, hôm đó trên đại điện, ba sứ thần Đột Quyết đột nhiên vung kiếm làm loạn, chính Ngô vương đã ra tay chế ngự bọn chúng, vả lại, chỉ dùng một chiêu.”

Lý Trị gật đầu: “Ngô vương vốn văn võ song toàn. Như vậy cũng không có gì lạ”

Mã Chu bước lên một bước, vái sâu sát đất: “Bệ hạ thấy thế nào ạ?”

Lý Thế Dân lại ngồi xuống, mân mê miếng ngọc bội hình rồng cuộn ở bên hông, rồi mở miệng nói: “Công phu của Đan Ba Dương Nhĩ và Bạt Dã Đức Long đều không kém, lại ra tay đột ngột, tỉ lệ một chiêu khống chế được là cực nhỏ…”

Tiêu Minh nghe được lời này, lập tức nở một nụ cười đắc thắng: “Còn không phải đúng như câu nói của bệ hạ sao?”

Dương Dự ở bên không để lỡ thời cơ: "Ngô vương hợp diễn với người Đột Quyết một vở kịch hay như vậy, đổi lấy được danh vọng như mặt trời giữa trưa hiện nay. Quả là một thủ đoạn tuyệt vời!"

* * *

Lý Khác chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, tay trái vô thức chống xuống đất. Vào thời khắc mặt đất lạnh giá và lòng bàn tay chạm vào nhau, y bỗng phát hiện trái tim mình đã bình tĩnh đến mức không sinh ra bất kỳ cảm xúc dư thừa nào.

"Ngươi đứng lên." Lý Thế Dân nhíu chặt đôi mày, thình lình bật ra ba chữ này.

"Vâng" Lý Khác trả lời một tiếng gọn gàng nhanh nhẹn. Quỳ lâu như vậy, hai chân y tê nhức ghê gớm. Vương Trung định tiến lên đỡ y, nhưng cuối cùng cũng không cất bước.

Lý Thế Dân nhìn mấy người trước mặt, Lý Trị, Mã Chu, Tiêu Minh, Dương Dự. Cuối cùng, ông dời ánh mắt sang Lý Khác: "Ngô vương, kể từ hôm nay, ngươi ngoan ngoãn ở trong vương phủ, không có sự cho phép của trẫm thì không được ra ngoài. Trẫm sẽ bảo Tiêu Nhuệ xử lý tất cả sự vụ của Đại Lý tự, tạm thời giữ quyền chính khanh. Còn nữa, trưởng sử An Châu Khang Kiện làm việc rất ổn thỏa, cho nên chức quan đô đốc An Châu của ngươi có hay không cũng không hề gì?"

Đoạt quyền giam lỏng.

Không nghi ngờ, không do dự, cứ nhẹ nhàng như gió thoảng mây thưa mà đưa ra quyết định cuối cùng. Lý Khác không lên

tiếng, có lẽ vì y đã sớm biết kết cục sẽ thế này, cho nên y chỉ có thể chọn cách chấp nhận, chấp nhận một cách thản nhiên đến mức lạnh lùng. Trải hết gió mưa, thứ lắng đọng lại chỉ là một chút kiêu ngạo bẩm sinh đó mà thôi.

Đám người Lý Trị nghe được lời này cũng ngẩn ra tại chỗ, đang quay mặt nhìn nhau thì lại nghe Lý Thế Dân bực dọc nói: "Trần Cần, đưa Ngô vương về. Hiện giờ trẫm không muốn nhìn thấy nó."

Ánh nắng giờ Mùi chiếu xuống ấm áp, mang theo một chút hơi thở đầu xuân. Lý Khác dừng bước trước cây mai đỏ bên ngoài đình Quy Vân, mai đỏ héo úa, không biết năm tới còn có thể nở rực rỡ trở lại được không?

Trần Cần ở bên cạnh gọi với ánh mắt đầy lo lắng: "Điện hạ có muốn nghỉ một lát không? Mặt ngài cũng nhợt nhạt lắm rồi."

Lý Khác day huyệt thái dương, vén áo ngồi xuống, lấy ra một chiếc hộp gấm từ trong tay áo: "Đây là quà sinh nhật của Tương Thành công chúa, ta không thể đích thân tặng cho tỉ ấy được. Trần công công giúp ta việc này được không?"

Trần Cần nhận lấy hộp gấm, cúi người vái, nghiêm túc nói: "Điện hạ yên tâm. Nô tài nhất định sẽ làm tốt."

"Công công không sợ ư? Giờ ta không chỉ là nghi phạm giết người, mà còn gánh cả tội danh thông đồng với địch. Lý Khác nhìn cánh hoa bị gió thổi rơi trước mặt, cười thê lương.

"Giả thì cuối cùng vẫn là giả. Điện hạ chịu oan ức mấy hôm, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Ta biết. Nhưng ta không biết có thể đợi đến hôm đấy được không" Hai mắt Lý Khác ảm đạm cụp xuống, "Năm xưa, ta

phụng chỉ đưa một chén rượu độc cho ngũ đệ, tận mắt nhìn y chết trước mặt mình. Có lẽ sau này, đó cũng là kết cục của ta."

"Điện hạ.." Trần Cần định nói gì đó, nhưng cuối cùng không biết bắt đầu từ đâu.

Lý Khác tiếp tục tự nói: "Thực ra cũng chẳng có gì đáng kể. Có lẽ, đây là kiếp nạn trong số mệnh của ta. Nghĩ hay không nghĩ, tránh hay không tránh, nó đều sẽ xảy ra."

Trong Tiêu phủ, Tương Thành công chúa nắm chặt chiếc khóa vàng trường mệnh trong tay, chỉ cảm thấy nơi ngực nhói lên từng cơn đau thắt. Tiêu Nhuệ vội vàng ôm vai nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng nói: "Minh Giác, đừng lo lắng. Không phải thái y bảo là, nàng mà kích động thì sẽ dễ tái phát bệnh cũ sao? Trần công công, những gì ngươi vừa nói đều là thật chứ?"

Trần Cần giậm mạnh chân, gãi đầu nói: "Phò mã nói đùa rồi, nô tài có mấy lá gan mà dám bịa chuyện. Lần này bệ hạ đã thực sự nổi giận, xuống tay tàn nhẫn muốn trừng trị Ngô vương. Chỉ sợ bãi chức quan của Ngô vương mới chỉ là khởi đầu, thái tử và Ngụy vương năm xưa đều là.."

Tương Thành công chúa nghe đến đây, bất giác ho khẽ mấy tiếng, chiếc thoa ngọc cài trên búi tóc phát ra tiếng leng keng giòn giã: "Bọn họ là tự chuốc họa vào thân, nhưng tam đệ rõ ràng là bị người ta mưu hại, sao phụ hoàng có thể chỉ nghe từ một phía đã nghi ngờ như vậy chứ?"

"Công chúa đừng trách bệ hạ." Trần Cần vội nói, "Dương thứ sử và Tiêu thị lang hùng hổ ép người, lời nói ra đều hợp tình

hợp lý, lại thêm thái tử và Mã tướng ở bên thêm dầu vào lửa, nếu không phải nô tài biết Ngô vương điện hạ là người như nào thì e rằng cũng sẽ tin bọn họ."

"Nhưng chẳng phải ngươi không tin sao?" Tương Thành công chúa đón lấy chén trà Tiêu Nhuệ đưa cho, một hơi uống cạn, cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn hẳn, "Trần công công, ngươi về trước đi. Để tránh bọn họ lại nắm được cái thóp nào đó của tam đệ."

Thấy Trần Cần đi xa, Tương Thành công chúa mới đứng dậy nói: "Như này không xong rồi. Thiếp phải vào cung gặp phụ hoàng ngay lập tức!"

Tiêu Nhuệ chỉ vô thức chặn lại một cái rồi buông tay xuống ngay, nghĩ bụng, dù Minh Giác không đi, mình cũng phải đi một chuyến. Mà mình đi thì chẳng thà để Minh Giác đi, rất nhiều lời Minh Giác có thể nói, còn một người con rể như mình thì không. Nghĩ vậy, gã chỉ dặn dò một câu: "Đi đường cẩn thận."

Tương Thành công chúa gật đầu. Đang định đi ra ngoài thì lại nghe thấy từ xa vọng đến một giọng nói thuần hậu mạnh mẽ: "Hiện giờ công chúa không thể đi được."

Tương Thành công chúa vừa thấy người đó, lòng bỗng bình tĩnh hơn nhiều, vội chắp tay nhún mình chào: "Con dâu tham kiến cha."

"Công chúa đa lễ rồi." Tiêu Vũ đáp lễ. Ông lăn lộn đường xa gió bụi về đây, râu tóc dường như bạc hơn một năm trước, nhưng tinh thần quắc thước, có mấy phần tiên phong đạo cốt.

Nói rồi ông liền ngoảnh đầu bảo tiểu nô Khang Tân đằng sau: "Ngươi lui trước đi."

Tiêu Nhuệ cũng vui mừng bước tới đón: "Không phải cha bảo mấy ngày nữa mới về đến nơi sao? Những chuyện xảy ra trong kinh người biết cả rồi chứ? Tại sao người không cho Minh Giác vào cung? Hơn nữa..."

Tiêu Vũ nghe gã hỏi một tràng liên hồi như pháo nổ, bất giác cau mày, nghĩ rằng may mà năm xưa mình có mắt nhìn người, để Dương Chính Đạo luôn ở bên cạnh bảo vệ Lý Khác. Tuy Tiêu Nhuệ lớn hơn vài tuổi, nhưng tâm cơ trí tuệ thực sự không so được với hai người họ.

"Kỳ nhi và ta thư từ qua lại suốt. Sự việc hôm nay... vừa nãy ta gặp Trần Cần ở bên ngoài, hắn đã nói hết với ta rồi" Tiêu Vũ trầm ngâm hồi lâu mới căm hận nói, "Dương Dự và Tiêu Minh, hai tên lòng lang dạ sói lấy oán báo ân này, có chết vạn lần cũng không đủ! Chỉ là hiện giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt để đối phó với bọn chúng."

"Nhưng ngộ nhỡ bọn chúng đâm thọc bậy bạ trước mặt bệ hạ, trong cơn tức giận bệ hạ thật sự xuống tay với Ngô vương, thì chúng ta có muốn làm gì cũng không kịp!"

"Chỉ có hôn quân mới nghe người khác nói gì là tin nấy. Hai đứa cho rằng bệ hạ của chúng ta là hôn quân sao?" Tiêu Vũ liếc Tiêu Nhuệ, lại nhìn chiếc khóa vàng trong tay Tương Thành công chúa: "Đây là quà sinh nhật mà Ngô vương tặng cho công chúa à?"

Tương Thành công chúa gật đầu, đưa khóa vàng cho Tiêu Vũ xem, ánh mắt có chút thắc mắc: "Tam đệ biết bình thường

con không thích đồ vàng ngọc, sinh nhật những năm trước tam đệ đều tặng con một ít tranh chữ đồ cổ. Vì vậy chiếc khóa vàng năm nay đúng là hơi kỳ lạ."

Tiêu Vũ quan sát tỉ mỉ chiếc khóa vàng, xem đến lần thứ ba mới phát hiện ra phần đầu khóa có mấy chữ. Nhưng xưa nay ông không được tinh mắt cho lắm, bèn ngước lên nói: "Công chúa mau lại mà xem."

Tương Thành công chúa cúi đầu nhìn, tuy bốn chữ đó được khắc nhỏ, nhưng vô cùng rõ ràng: Trong không sinh có.

"Trong không sinh có? Tam đệ muốn nói với chúng ta, có người ngụy tạo sự thật, vô cớ làm hại tam đệ, để chúng ta nghĩ cách cứu?" Tiêu Nhuệ ghé đầu qua hỏi.

"Không phải." Tương Thành công chúa lắc đầu không cần suy nghĩ: "Từ hôm phủ Ung Châu bắt Thụy Hỉ, chúng ta đều biết tam đệ bị người ta mưu hại, nên sẽ không đặc biệt nhắc lại với chúng ta điều này. Huống hồ, không phải hôm nay chàng vừa mới gặp tam đệ sao? Nếu muốn nói, tam đệ sẽ nói trước mặt chàng, hà tất phải giấu giấu giếm giếm như này?"

"Công chúa nói không sai." Tiêu Vũ gật đầu tán thưởng. Cô con dâu này xưa nay không để lộ sự thông minh ra ngoài, nhưng dẫu sao cũng là trưởng nữ của thiên tử, lớn lên trong cung đình, há lại không am hiểu nhân tình thế thái sao? Ông nghĩ một chút rồi tiếp tục nói: "Ngô vương nhờ Trần Cần đưa chiếc khóa vàng này, chắc đã là đại hạ sách, sợ rằng y cũng không ngờ bệ hạ lại trừng phạt mình nặng như vậy. Nếu không… Tiêu Nhuệ, y sẽ nói trực tiếp với con kế hoạch tiếp theo của mình."

Mặt Tiêu Nhuệ chợt hiện lên vẻ nghi ngờ: “Thế rốt cuộc tam đệ muốn chúng ta giúp như thế nào?”

“Vạn vật trong thiên hạ sinh ra từ có, có sinh ra từ không. Đây là lời trong *Đạo đức kinh,* cũng chính là xuất xứ của bốn chữ ‘trong không sinh có.” Tương Thành công chúa nói thao thao: “Thiếu âm, thái âm, thái dương được nói đến trong *Kinh dịch*, ở vào những tình huống nhất định, có thể chuyển đổi cho nhau. Thực hư thật giả, có lúc cũng không quan trọng lắm…”

“Nói đơn giản một chút đi, nó có ý nghĩa gì?” Tiêu Nhuệ dám chắc rằng, dù có cho gã ba ngày, gã cũng không lĩnh hội được hàm nghĩa trong lời nói đó, nên hỏi thẳng luôn.

“Một chốc một lát cũng không thể nói rõ. Cơ mà, giờ có việc quan trọng hơn đang đợi chàng làm.”

Tiêu Nhuệ nghe xong liền lấy lại tinh thần ở mức cao nhất: “Phu nhân cứ giao phó.”

Tương Thành công chúa vừa cười vừa nói: “Bệnh cũ của thiếp lại tái phát rồi, rất nặng. Chàng mau ra ngoài đón khách tới chúc mừng sinh nhật. Tính thời gian thì chắc có người đến rồi.”

“Bệnh của nàng… rất nặng?” Tiêu Nhuệ nhìn khuôn mặt hồng hào của nàng, ngờ vực nói, “Rốt cuộc nàng có ý gì?”

Tiêu Vũ vuốt râu cười, xua tay: “Công chúa bảo con đi thì cứ đi đi, đâu ra lắm lời thừa thãi thế hả?”

Lý Thế Dân có rất nhiều con gái, những người được yêu quý nhất, ngoài Trường Lạc công chúa và Tấn Dương công chúa đã mất, cùng Cao Dương công chúa nổi tiếng trong tổng thất bởi nhan sắc mỹ miều, thì còn vị Tương Thành công chúa vì có

bệnh tim nên không hay lộ diện trước người khác này nữa. Cho nên, dù đây không phải sinh nhật chẵn tuổi của Tương Thành công chúa, vẫn có không ít tông thất và triều thần đến chúc mừng.

Sau một phen khách sáo ồn ào náo nhiệt, mọi người đều ngồi xuống yến ẩm. Rượu quá ba tuần, trung thư xá nhân Lai Tế cầm chén bước đến trước mặt Tiêu Nhuệ, nói với ánh mắt có phần lờ đờ: "Thần kính phò mã một chén. Phò mã và công chúa thành hôn nhiều năm như vậy, ngoài hai nàng hầu gả theo công chúa, không thu nhận thêm thị tì khác, tình cảm thắm thiết đến mức làm người khác ngưỡng mộ. Đáng tiếc sức khỏe của công chúa không được tốt, nếu không thì thần thật sự muốn nhìn tận mắt dung nhan của công chúa một lần!"

Tiêu Nhuệ không vui, đưa mắt ra hiệu với thị nữ Cẩm Văn ở bên cạnh: "Hầu Lai xá nhân về chỗ ngồi. Ông ấy hơi say rồi."

Sau khi ngồi về chỗ cũ, Lai Tế khẽ đẩy Cẩm Văn, nhìn quanh bốn phía nói: "Ngô vương điện hạ và công chúa là tỉ đệ tình thâm, lại cùng làm quan ở Đại Lý tự với phò mã, sao ngày này mà cũng không thấy ngài ấy đến? Không đúng, thần suýt nữa quên mất, bệ hạ vừa hạ lệnh cấm túc, Ngô vương đã không còn là quan trên của phò mã, dù có muốn cũng không đến được."

Trong tiệc có không ít người không rõ nội tình đưa mắt nhìn nhau, chụm đầu lại rì rầm bàn luận, lộ ra đủ các loại biểu cảm khó mà miêu tả.

Tiêu Nhuệ giận đến mức mặt đỏ phừng phừng, lớn tiếng sai bảo: "Người đâu! Đưa Lai xá nhân về phủ nghỉ ngơi!"

* * *

Các hộ vệ đứng hầu ở bên ngoài nghe thấy Tiêu Nhuệ quát gọi, liền đồng thanh trả lời, vào đỡ Lại Tế đang run lẩy bẩy đi ra ngoài. Thần trí của Lai Tế nhờ tiếng quát này mà tỉnh táo hẳn, dường như ý thức được mình vừa thất lễ, hắn vội thi lễ với Tiêu Nhuệ: "Phò mã thứ tội! Thần... thần thật sự đã uống quá nhiều."

"Ngươi không nói gì sai, thứ tội gì cơ chứ?" Tuy Tiêu Nhuệ biết quá nửa là hắn đang giả ngốc, nhưng vẫn gượng gạo nuốt giận.

Đúng lúc này, thị tì Thanh Đại hầu hạ bên cạnh Tương Thành công chúa hớt hải chạy đến nói: "Phò mã, công chúa... công chúa lại không ổn rồi. Ngài mau đi xem xem!"

Tiêu Nhuệ giật mình, không nói một lời bỏ lại mọi người, đi theo Thanh Đại ra sân sau.

Chủ nhân đi rồi, khách khứa cũng cảm thấy vô vị. Sau một lúc ăn uống lấy lệ, có mấy người vây quanh Lai Tế hỏi về chuyện của Ngô vương. Lúc này Lai Tế đang hào hứng, liền kể lại theo những gì Dương Dự nói với hắn trước khi đến, còn thêm mắm giặm muối, làm câu chuyện sinh động hơn nhiều.

Lúc Đổng thái y đến, hơi thở của Tương Thành công chúa vừa mới ổn định được một chút. Thanh Đại thắp thêm hai nén hương an thần trợ giấc vào trong chiếc lư tì hưu ở trên bàn. Cẩm Văn kéo lớp rèm thứ hai trên giường xuống, bưng chiếc Hồ sàng ở bên cạnh tới, nói khẽ: "Công chúa ngủ rồi, chắc không sao đâu. Có điều vẫn phải phiền thái y khám thêm cho."

Đổng thái y ngồi xuống, bắt mạch cẩn thận xong mới nói: "Công chúa bẩm sinh suy nhược, khí huyết âm dương hư thiếu, vì vậy mới có triệu chứng hơi ngắn tim đập nhanh, mệt mỏi không có sức. Thần sẽ kê cho công chúa chút thuốc điều trị tim và lá lách. Như thục địa, đương quy, nhục quế, ma hoàng đều là thuốc tốt. Phò mã yên tâm, chỉ cần công chúa uống thuốc đúng giờ, không để bị lạnh, chắc sẽ không việc gì."

Tiêu Nhuệ thở phào một hơi, lấy hai xâu tiền trong hộp gấm đặt vào tay hắn: "Gần đây vì chuyện của Ngô vương mà công chúa luôn ngủ không yên, có lúc còn khốn khổ vì ác mộng. Chi bằng Đổng thái y tạm thời ở lại phủ mấy hôm, còn trong cung ta sẽ sai người đi nói."

"Phò mã, việc này." Đổng thái y vốn định thoái thác, nhưng trong một chốc một lát thực sự không tìm được lý do gì, đành phải đồng ý, "Thần nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Tiêu Nhuệ gật đầu: "Vậy thì tốt rồi. Cẩm Văn, Thanh Đại, đưa Đổng thái y đến gác Đẳng Văn nghỉ ngơi."

Lúc rời đi ba người không khép cửa phòng trong lại. Một con vẹt nuôi ở phòng khách đang gân cổ kêu, thực sự ồn ào khó chịu. Tiêu Nhuệ liền bước tới, sai người mang nó ra vườn hoa dạy dỗ cẩn thận một phen, tiện thể đóng chặt cửa lại. Lúc ngoảnh đầu, thấy Tương Thành công chúa đang ngồi trước bàn trang điểm chải mái tóc suôn mềm, gã vội vàng khoác áo choàng cho nàng: "Cẩn thận nhiễm lạnh."

"Không phải chàng thực sự cho rằng thiếp bệnh nặng đến thế chứ!" Tương Thành công chúa đặt chiếc lược sừng dê

xuống, nhìn dung mạo đoan trang thanh tú của mình trong gương.

"Dù không có bệnh cũng không thể mặc phong phanh như thế! Giờ mới là tháng Hai." Tiêu Nhuệ đứng sau lưng nàng, giúp nàng quấn búi tóc hình nén vàng một cách thành thục, "Nàng chắc chắn đây là ý của Kỳ nhi sao? Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

"Kỳ muội từng nói với thiếp chuyện về Đổng thái y. Giờ muội ấy không tiện ra mặt, nên thiếp phải làm thay. Còn về việc tiếp theo..."

"Vậy bây giờ chúng ta không thể làm gì được sao? Trong buổi tiệc hôm nay, sau khi Lai Tế làm ầm ĩ một trận, không biết sẽ truyền ra những lời nói khó nghe gì đây"

Tương Thành công chúa cài chéo chiếc trâm hoa dâm bụt vào búi tóc, vẻ âu sầu mờ mịt trong mắt vẫn chưa giảm: "Đợi thêm thôi. May mà cha chàng đã về. Có lẽ ông ấy có thể nghĩ ra cách."

Trong đêm, các phường của thành Trường An đều tĩnh lặng không một tiếng động. Ông mõ già què chân căng đôi mắt ngái ngủ, gõ mạnh vào chiếc chiêng đồng trên tay, lặp đi lặp lại một câu suốt dọc đường: "Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa." Gió chầm chậm thổi cành liễu rủ sát đất bay lên, phất phơ trước mắt ông mõ già, làm ông ta giật nẩy mình, trong thoáng chốc đã tỉnh táo hơn nhiều.

Canh hai, một vành trăng non treo lẻ loi trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng ảm đạm đìu hiu.

“Sớm leo lên đài mát, chiều xuống nghỉ ao lan. Cưỡi trăng hái sen ngát, tối về được hạt ăn.” Kỳ Úc bế Vĩ nhi trong lòng, thấp giọng ngâm nga khúc hát Giang Nam được mẹ dạy hồi nhỏ.

Từ khi Vĩ nhi đến vương phủ, hầu như do nàng đích thân chăm sóc. Đứa bé này trông thanh tú trắng ngần, nhưng quá gầy, khiến người ta nhìn mà đau lòng. Hát xong ba khúc, cuối cùng Vĩ nhi cũng an nhiên đi vào giấc ngủ. Kỳ Úc bỏ ngón tay bé bỏng mà Vĩ nhi ngậm trong miệng ra, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, đặt cậu nằm trở lại giường.

“Tần ma ma, chăm sóc tiểu điện hạ cho tốt, đừng để bị lạnh nữa.” Kỳ Úc đứng lên dặn dò người phụ nữ trẻ tuổi đứng bên cạnh một câu.

“Nô tì nhất định sẽ làm tốt.” Tần ma ma nói xong liền gài góc chăn cho Vĩ nhi, “Vương phi đối xử với tiểu điện hạ thật là tốt, chẳng khác gì thế tử.”

“Hai đứa là anh em, tất nhiên là giống nhau.” Kỳ Úc đi ra ngoài, quay sang hỏi Bạch Đàn, “Chàng vẫn ở trong tiểu Phật đường sao?”

Bạch Đàn gật đầu: “Mấy tối nay điện hạ đều ở đó. Vương phi không đi khuyên thật ạ?”

Kỳ Úc nhìn một con quạ đang đậu trên mái hiên, vịn vào tay Bạch Đàn nói: “Cứ kệ chàng đi. Chỉ cần chàng vui là được. Đã rất lâu rồi chàng không một mình tĩnh tọa như vậy.”

Lý Khác vốn không sùng tín Phật pháp như vậy, chỉ là mấy năm nay, tuổi tác lớn dần, lại xảy ra quá nhiều chuyện ngoài dự liệu, cho nên y thường vì mình, cũng vì người bên cạnh mà sám hối một chút ở trước mặt Phật. Y đặt cây bút trong tay xuống,

dâng năm trang kinh Phật vừa mới chép xong lên trước mặt Phật. Cánh tay y vẫn hơi tê nhức, nhưng không đau như lúc mới đầu. Ánh sáng lờ mờ của bốn ngọn đèn trường minh dịu dàng chiếu lên người, cuối cùng cũng làm nội tâm y vơi đi phần nào rối loạn.

Ánh đèn bỗng chao đảo, một bóng đen trên mặt đất vọt ra, mang theo một luồng gió rít. Kẻ đó mặc áo gấm màu đen, tay cầm trường kiếm, ép thẳng về phía cổ của Lý Khác. Lý Khác tiện tay cầm nghiên mực trên bàn ném về phía kẻ đó. Kẻ đó nghiêng người, nghiên mực đập mạnh vào bức tường trắng phía sau, làm văng một ít mực lên mu bàn tay và khăn che mặt của hắn.

Kẻ đó vẫn không bỏ cuộc, lại giơ kiếm đâm Lý Khác một lần nữa. Lúc này Lý Khác lại không có bất kỳ sự phản kháng nào, cứ đứng vững chãi ở đó không hề động đậy. Kẻ đó dường như bị giật mình, lảo đảo lùi về sau, suýt nữa thì ngã xuống đất, thanh kiếm thu về quá nhanh đã vô tình vạch một vết rách nhỏ trên hổ khẩu. Gã tức giận kéo khăn che mặt xuống, trừng mắt với Lý Khác: “Có người muốn giết đệ, đệ không biết tránh à?”

Lý Khác rút chiếc khăn trong tay áo ra ném cho gã, ngồi quỳ trên bồ đoàn, nói với giọng dửng dưng: “Sau này nếu muốn giết ta, nhớ che cả mắt lại. Còn nữa, đừng dùng thanh kiếm mà ta tặng huynh…”

Dương Chính Đạo đặt kiếm lên giá bên cạnh, lấy khăn lau mực trên tay, ngồi xuống cạnh y: “Ta biết đệ đang buồn bực, định để đệ phát tiết một chút, nào ngờ bị đệ nhìn ra nhanh như vậy. Chán chết.”

Lý Khác cầm nghiên mực rơi trên mặt đất để lại chỗ cũ, chậm rãi lần tràng hạt mười tám viên trên tay: “Ta vốn là người rất nhạt nhẽo. Huynh đâu phải mới quen ta ngày đầu tiên.”

“Đệ đừng nóng, là ta không tốt!” Dương Chính Đạo nhìn khuôn mặt tiều tụy của y, đưa tay lên bắt mạch y, cau mày nói: “Sao lại còn tệ hơn cả lúc ta đi thế này? Cả ngày đệ lo nghĩ vớ vẩn những gì vậy?”

Lý Khác phớt lờ lời gã, nói lảng sang chuyện khác: “Ngoài vương phủ có cấm quân canh giữ. Làm sao mà huynh vào được?”

“Trèo tường!” Dương Chính Đạo lạnh lùng nói ra hai chữ này qua kẽ răng.

Lý Khác lắc đầu: “Huynh cho rằng cấm quân hoàng gia là hộ vệ nhà họ Hạ à? Đừng nói một người to lớn như huynh, dù là một con cú vượt qua cũng có thể bị họ bắn chết.”

Dương Chính Đạo biết y thật sự không có lòng dạ nói chuyện phiếm với gã, bèn đổi sang vẻ mặt nghiêm túc: “Dù gì thì ta cũng sống trong vương phủ của đệ bảy năm, vẫn biết chỗ nào có cửa phụ cửa ngách. Ta tới chuyến này là muốn làm đệ yên tâm, hy vọng ta không tới quá muộn.”

“Lúc nào ta cũng yên tâm cả. Nếu huynh không tới, ta càng yên tâm.” Lý Khác cười tự giễu, “Nếu để cấm quân bên ngoài biết đêm hôm huynh ở cùng một trọng phạm bị giam lỏng, thì khó mà bảo đảm huynh không bị liên lụy.”

“Bệ hạ chưa hề nói đệ có tội!” Dương Chính Đạo nghiêm giọng sửa lại, “Rõ ràng đệ có cách tự cứu, tại sao không làm?”

“Bệ hạ nghi ngờ ta, làm tổn thương ta như vậy, ta cảm thấy khó chịu. Ta phải dành mấy hôm ổn định lại tâm trạng rồi mới tính cách chứ!” Nói rồi Lý Khác dừng tay lại, quay sang gã hỏi, “Huynh đi đất Thục có thu hoạch được gì không?”

“Những địa phương khác đều là cảnh thịnh trị, không có gì bất ổn. Ngoại trừ Sùng Châu.” Dương Chính Đạo chậm rãi nói, “ở Sùng Châu, Dương Dự quả thật có hành vi ăn hối lộ trái pháp luật, hơn nữa hầu hết không tránh khỏi liên quan đến Tiêu Minh. Có điều ta cũng chỉ phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực, nên e là rất khó để bệ hạ tin phục.”

Lý Khác đeo tràng hạt lên cổ tay, suy nghĩ rồi nói: “Huynh cứng nhắc như thế làm cái gì? Không có chứng cứ thì huynh không biết bịa ra một ít sao?”

“Có lý!” Dương Chính Đạo bừng tỉnh, “Nhưng mà, sáng mai ta đã phải vào cung phục mệnh. Chỉ có mấy canh giờ, sợ rằng không thể bịa ra chứng cứ kín như áo trời không có đường may, rất dễ bị bệ hạ phát hiện.”

“Bệ hạ không cần chứng cứ kín như áo trời không có đường may. Chỉ cần cho bệ hạ cái để giải thích là được rồi.”

“Ta hiểu” Dương Chính Đạo nói đến đây, ánh mắt càng nghi hoặc hơn: “Ta vẫn không hiểu lắm, chẳng phải đệ đã nhìn rõ những trò mèo của bọn chúng rồi ư? Tại sao không nói ra từ sớm? Vả lại, đệ biết bệ hạ có lòng muốn bảo vệ đệ mà? Tại sao vẫn phải làm khó mình như vậy?”

“Ta biết cái bất lực và bất đắc dĩ của ông ấy, nhưng vẫn không kiềm chế nổi sự khó chịu của bản thân. Giống như ông ấy biết ta không thể nào làm ra những chuyện như vậy, nhưng

vẫn không ngăn được lòng nghi ngờ với ta. Biểu huynh, nội tâm của con người có lúc rất mâu thuẫn. Khi tình cảm bảo huynh nên làm thế này, lý trí sẽ lại nói với huynh như thế là sai."

Dương Chính Đạo nghĩ rất lâu rồi mới nói: "Nhưng bất kể tình cảm hay lý trí, chúng đều mách bảo ta rằng, đệ nói gì cũng đúng. Đệ không sao là tốt rồi. Ta đi đây. Ở lâu hơn khó mà đảm bảo không bị người ta nhìn thấy."

Lý Khác đứng dậy đưa kiếm cho gã: "Ngày mai khi vào cung, huynh giúp ta chuyển mấy câu cho bệ hạ."

"Ta biết rồi."

"Huynh không hỏi là câu gì sao?"

"Không phải ta đã nói rồi à? Ta biết rồi."

Chương 19
Quay giáo phản đòn

Gác Thúy Hoa là lầu xanh lớn nhất nội thành Trường An, các cô nương bên trong đều tài sắc song toàn. Đừng nói là thương nhân phú hào tầm thường, ngay cả các quan lại lớn nhỏ, nếu muốn mời họ ra tiếp, ngoài việc trịnh trọng gửi danh thiếp, còn phải đối ba bài thơ với họ mới được. Nhưng mà, nếu người đến chịu trả nhiều tiền, thì có thể bỏ qua hai điều trên.

Lúc này, Thương Chi cô nương, người đứng thứ năm trong số các chị em của gác Thúy Hoa, đang ôm cây đàn không hầu[*], gảy một khúc *Phụng cầu hoàng*. Ngón tay cô thon dài trắng nõn như cọng hành ở chợ Đông, đôi mắt long lanh nhìn hai người ngồi dưới đầy trìu mến, tiếng nhạc nhẹ nhàng khoan thai làm xúc động lòng người.

Lý Âm nghiêng người sang rỉ tai Dương Chính Đạo: "Ca ca cảm thấy cô ta đàn như thế nào?"

Dương Chính Đạo che tay áo nói khẽ: "Ta không thạo không hầu, có điều nghe cũng hay. Nghe nói Thương Chi cô nương từ ba tuổi đã bắt đầu khổ luyện không hầu, theo học đại sư không hầu tiếng tăm lừng lẫy là Tư Nhược Cốc. Thương Chi cô nương và Hồng Y cô nương chơi đàn cầm của gác Thúy Hoa, cùng Phụng Linh cô nương gảy tỳ bà của hiên Hoài Cẩn, còn cả Tử Tô cô nương thổi tiêu của lầu Thiêm Hương, được gộp xưng là Tứ diễm trong phường."

Lý Âm "à" một tiếng, rót đầy rượu vào chén của mình, uống một ngụm. Rượu này cực nặng, mặc dù tửu lượng có tốt, cậu cũng cảm thấy cay sực mũi, một lúc lâu sau mới lấy lại được hơi. Tiếp theo cậu lại bước liêu xiêu đến trước mặt Thương Chi, kéo bàn tay còn đang gảy đàn, bắt cô ta đứng dậy, ngoắc cổ cô ta, nói giọng nửa khiêu khích nửa chòng ghẹo: "Bản công tử trả một món tiền lớn đến đây, là muốn gần gũi hoa thơm, đêm xuân cùng trải, để cô hầu hạ tận tình, chứ không phải để nghe cô đàn những thứ ỉ ôi này!"

Lầu xanh không giống kỹ viện, các cô nương trong lầu xanh đều tinh thông cầm kỳ thi họa, được giáo dục văn hóa rất tốt, tính cách thì hầu hết đều cô độc cao ngạo, huống chi một lầu xanh hạng nhất như gác Thúy Hoa. Quả nhiên, Thương Chi nghe thấy lời nói trắng trợn như thế này, vừa thẹn vừa bực, muốn thoát nhưng lại không vùng ra được, đành nghiêm giọng trách mắng: "Công tử đến nhầm chỗ rồi! Ra cửa rẽ phải tới ngõ Yên Liễu tìm các kỹ nữ ở đó, đảm bảo họ sẽ hầu hạ công tử thoải mái, muốn bao nhiêu lần cũng được!"

"Nhưng ta chỉ muốn cô! Cô cũng chẳng hỏi thăm xem ta là ai!" Lý Âm lật tay khóa chặt Thương Chi vào lòng, kéo chiếc áo ngoài màu hồng đào trên người cô ta xuống đất, cười khẩy: "Cô hầu hạ ta xong, lại qua hầu hạ anh trai ta. Chúng ta có rất nhiều thời gian để vui vẻ!"

Xưa nay Thương Chi được sủng ái đã quen, chưa bao giờ bị uất ức làm nhục như thế này, lập tức lớn tiếng khóc òa, hét lên: "Người đâu! Mau cứu tôi, mau cứu tôi…"

Lý Âm rút hai chiếc trâm mành mành trên búi tóc của cô ta, hai mớ tóc liền xõa xuống, tiếp theo cậu bế ngang cô ta đặt lên giường. Thương Chi cực kỳ tức giận, vớ lấy một cuộn thẻ tre ở cạnh gối, định đập vào đầu Lý Âm. Dương Chính Đạo thấy thế, vội ném quả quýt đã bóc một nửa trong tay vào cánh tay phải của Thương Chi. Thương Chi đau đớn, bất giác lỏng tay, thẻ tre rơi phịch xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên có mấy tên bảo kê từ bên ngoài cánh cửa khép hờ xông vào, thấy Thương Chi bị đè trên giường không cựa quậy được, liên tục kêu "cứu mạng", liền không hẹn mà cùng giơ cây côn gỗ trong tay lên, đánh về phía Lý Âm.

Dương Chính Đạo khẽ nhấp một ngụm rượu, cầm thanh huyền thiết kiếm mang theo bên mình, rảo bước tới chặn trước mặt mấy tên đó. Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, bàn tay cầm côn gỗ khựng lại giữa không trung trong một thoáng, rồi đột nhiên đồng loạt tấn công gã. Dương Chính Đạo cũng không rút kiếm, dạo chơi giữa bọn chúng bằng tốc độ nhanh như gió lùa chớp giật, lần lượt gạt rơi côn gỗ trong tay bọn chúng xuống đất bằng chuôi kiếm. Mấy tên đó không ngờ gã lại là cao thủ cỡ này, bất giác lùi lại vài bước.

Một tên bảo kê đầu trọc trông rất lớn tuổi cười làm lành: "Công tử đừng động thủ! Chúng ta từ từ nói chuyện."

"Chẳng biết ai không từ từ nói chuyện trước?" Dương Chính Đạo lạnh lùng hừ một tiếng, lấy ra ba xâu tiền đồng trong tay áo, ném cho một tên trong bọn chúng, "Còn không mau cút đi! Đừng có làm lỡ chuyện tốt của anh em ta."

“Còn chuyện tốt gì nữa đâu?” Lý Âm chỉnh lại mũ bịt tóc, uể oải bước ra, vuốt vạt áo bị Thương Chi nắm nhăn nhúm hết cả, “Hứng thú của bản công tử đã bị các ngươi phá tan cả rồi! Mang cô ả hung dữ này về đi. Chỗ các ngươi không phải còn có Hồng Y cô nương sao? Bảo cô ta tới hầu hạ!”

Tên đầu trọc gãi đầu, trên đầu lập tức nổi lên mấy vết đỏ: “Chuyện này… công tử đợi chút, hiện giờ trong phòng Hồng Y đang có khách, hơn nữa còn là khách chúng tôi không thể đắc tội. Hay là… hay là hai vị đổi sang một cô nương khác đi.”

“Thế các ngươi cho rằng chúng ta là người có thể tùy tiện đắc tội sao?” Lý Âm nhấc chân đá hai quả quýt lăn lóc trên mặt đất đến cạnh tường, thì thầm vào tai tên đầu trọc hai câu, rồi ngoảnh đầu nói, “Ca ca, chúng ta đi xem xem.”

Dương Chính Đạo mỉm cười gật đầu.

Khuê phòng của các cô nương trong gác Thúy Hoa đều được đặt tên theo tên của họ. Ví dụ như Thương Chi cư, Hồng Y cư, Lục Nỉ cư, vân vân. Hồng Y và Thương Chi nổi danh như nhau, nơi ở cũng liền kề nhau. Đám bảo kê thấy bọn họ bừng bừng khí thế thật sự muốn đi Hồng Y cư, vội vàng cùng tiến lên ngăn cản, nhưng cũng không dám đến quá gần.

Cửa thình lình bị mở ra, Hồng Y trong bộ áo váy xanh ngọc giật mình, tay gảy đàn lập tức lạc nhịp. Dây đàn đứt, phát ra một âm thanh vô cùng khó nghe.

Bị quấy nhiễu nhã hứng gảy đàn, ban đầu Hồng Y cực kỳ tức giận, nhưng vừa thấy người đứng trước mặt lại là hai chàng trai tuấn tú tuyệt vời như vậy, giọng nói bất giác ngọt hơn hẳn: “Công tử muốn dọa chết người ta à! Có chuyện gì…”

“Tỉ tỉ, hai tên dâm tặc này ăn hiếp em!” Hồng Y còn chưa nói xong, đã thấy Thương Chi đang đưa tay buộc mái tóc lòa xòa lại, chạy vọt lên trước mặt hai người nói.

“Dâm tặc… bọn họ?” Hồng Y hỏi với vẻ mặt khó tin.

Dương Chính Đạo không buồn phí sức giải thích với bọn họ, đẩy Hồng Y ra, rảo bước tới vén bức rèm ở đằng sau lên. Người đàn ông sau rèm đứng dậy, cởi thanh đoản đao trên hông xuống, nổi giận đùng đùng: “Tới gây sự hả?”

“Đổng Diên Sơ, ngươi thật sự không nhận ra ta sao?” Dương Chính Đạo nhìn hắn bằng ánh mắt sáng quắc, lời nói mang theo chút thăm dò và giễu cợt.

Đằng sau vẳng đến mấy tiếng sột soạt. Đổng Diên Sơ tức tối, rút đao khỏi vỏ, hung dữ nói: “Ngươi từ xó xỉnh nào đến? Dựa vào cái gì mà ta phải nhận ra ngươi?”

“Không nhận ra thì thôi. Dương Chính Đạo ngoảnh đầu nói, “Lục đệ, mời Hồng Y cô nương đến phủ của chúng ta chơi. Gảy đàn cho loại người thô bỉ này thì có gì thú vị?”

Nói xong, gã liền tiện tay ôm lấy eo Hồng Y, vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô ta. Hồng Y hoảng sợ hô lên một tiếng, định đẩy gã ra theo bản năng, nhưng lại không đẩy nổi.

Đổng Diên Sơ cả giận, cầm đoản đao đâm về phía Dương Chính Đạo. Dương Chính Đạo thả tay ra, nghiêng người tránh. Hồng Y nhân cơ hội nhanh chóng lùi sang một bên, căng thẳng nắm chặt tay Thương Chi. Thương Chi thấy có người ra mặt thay cô dạy dỗ kẻ vừa mới khinh bạc mình thì lại vui vẻ xem náo nhiệt. Cô vỗ tay Hồng Y, thì thầm an ủi mấy câu.

“Cạch” một tiếng, đoản đao rơi xuống đất. Đồng Diên Sơ tức giận lật bàn, bình rượu và hai chén rượu trên bàn lập tức vỡ tan tành, hắn dùng tay không vật lộn với Dương Chính Đạo. Tuy Dương Chính Đạo giỏi múa kiếm vung đao, nhưng công phu quyền cước còn yếu hơn hắn vài phần, chỉ mười mấy chiêu đã rơi vào thế hạ phong. Vẻ tàn ác trong mắt Đồng Diên Sơ đã lộ ra hết, hắn vươn tay định bóp cổ gã.

“Ca ca!” Lý Âm thấy tình hình không ổn, vội nhặt thanh đoản đao trên mặt đất lên, nhân lúc Đổng Diên Sơ không phòng bị, rạch lên cánh tay phải của hắn một nhát. Nhưng lực của nhát đao này có hạn, Đổng Diên Sơ lại mặc áo bông dày nặng, vì vậy thực chất không làm hắn bị thương. Lý Âm lo lắng nói: “Diên Sơ, ngươi thử làm rụng một sợi lông tơ của ca ca ta xem!”

“Cút!” Đổng Diên Sơ bực mình lật tay đấm một quyền vào bụng Lý Âm, Lý Âm lập tức đau điếng dựa vào tường ho mấy tiếng.

Sau một trận ồn ào này, bên ngoài ngày càng có nhiều người bu lại xem. Đột nhiên, không biết ai đó trong đám đông hét lên: “Trưởng phường đến rồi! Mau tránh ra!”

Đổng Diên Sơ hơi sửng sốt, bất giác dừng tay lại. Dương Chính Đạo thấy vậy, vội cầm đoản đao lên, túm lấy tay Đổng Diên Sơ, đâm mạnh vào ngực mình. Máu tươi phun ra, trong chớp mắt đã nhuộm đỏ chiếc áo khoác màu xanh nước biển của gã.

Lúc bước vào, trưởng phường Thôi lão thất vừa khéo nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm động phách đó, vội lớn tiếng sai bảo người đằng sau: “Đem bọn chúng đi giao cho quan phủ!”

Lý Âm không hơi đâu nhìn vẻ mặt kinh ngạc đến cực điểm của Đổng Diên Sơ, vội bước tới đỡ lấy cánh tay Dương Chính Đạo, nói với giọng chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy được: "Ca ca, sao lại làm thật vậy? Có việc gì không?"

Dương Chính Đạo lấy tay bịt miệng vết thương, máu chảy ri rỉ giữa kẽ ngón tay. Gã nhìn những người xung quanh, rồi nhìn Thương Chi và Hồng Y đang đứng ở một bên sợ hãi luống cuống, khẽ mỉm cười kín đáo. Sau đó gã nói: "Trưởng phường Thôi, hai anh em tôi đang nghe nhạc tán gẫu vui vẻ, tên này đột nhiên xông vào khiêu khích, cuối cùng còn rút đao chĩa vào nhau, không phải ông đã nhìn thấy cả rồi sao? Ông đưa bọn chúng đi gặp quan còn coi được, đưa chúng tôi đi làm gì?"

Cả mắt và trí nhớ của Thôi lão thất đều không tốt, tuy ông ta cảm thấy người này cực kỳ quen mặt, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi gã là ai, đành hỏi những khách xem bên ngoài: "Mọi người có trông thấy rõ không? Bọn họ ai ra tay trước?"

Những người xem náo nhiệt nhìn nhau, đều không dám trả lời tùy tiện, mà sự thực là, khi bước vào bọn họ cũng chỉ nhìn thấy cảnh hai người đang vật lộn. Ai ra tay trước, chỉ cần người bị hại nói là xong. Đổng Diên Sơ xắn tay áo lên quát: "Các ngươi sao có thể đổi trắng thay đen như vậy? Hôm nay đúng là ta bị ám quẻ rồi! Trưởng phường, ông phải điều tra thật kỹ vào!"

Lúc này Lý Âm lặng lẽ đi đến sau lưng Hồng Y và Thương Chi, nói bên tai bọn họ bằng giọng trầm thấp: "Phu nhân của Tiêu thị lang nổi tiếng là bà chằn, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, hẳn trong lòng hai vị cô nương đã hiểu rõ..."

Hai người nghe xong lời này, không hẹn mà cùng kinh hoảng ra mặt. Trong giây lát, chỉ thấy Hồng Y đã hoàn hồn, bước đến trước mặt Thôi lão thất, chỉnh áo vái một vái, nói giọng nũng nịu: "Thiếp thân có thể làm chứng, tên này say rượu làm loạn, nếu không phải vị công tử này tốt tính thì đã ra tay dạy dỗ hắn từ lâu rồi. Ngài nhìn vết thương của y xem, có thể là giả được sao?"

Thôi lão thất nheo bên mắt mù, nghiêng đầu quan sát kỹ mọi người trong phòng một lần nữa. Hồi lâu, ông ta mới chỉ vào Đổng Diên Sơ, nói như đã hạ quyết tâm: "Đưa đến nha môn phủ Ung Châu đợi xử lý. Ngươi… dẫn y đi trị thương đi."

Dương Chính Đạo và Lý Âm đi thẳng đến một ngõ nhỏ ở cuối đầu Bắc của phường Tường Hòa, xác định đằng sau không có ai bám theo, mới cởi chiếc áo bào dính máu đó ra. Lý Âm mặt đỏ bừng, nóng ruột nói: "Ca ca chảy nhiều máu thế này, không đi khám đại phu, còn lang thang ở đây làm gì?"

"Ta không sao. Chỉ là tiết gà chuẩn bị từ trước mà thôi." Dương Đạo cười, vỗ vai Lý Âm, "Nếu ta thật sự thương, thì làm sao giúp y được?"

Lý Âm nhìn kỹ vết máu trên áo, lại thấy nét mặt Dương Chính Đạo vẫn tự nhiên như thường, mới vuốt ngực nói: "Làm em sợ chết khiếp! Có điều, em vẫn chưa hiểu, trò hãm hại đơn giản như vậy, không sợ bị người ta nhìn ra ạ?"

Tiếng ngựa hí quen thuộc từ đầu ngõ vắng lại, Đỗ Húc kéo căng dây cương, vẫy tay với họ. Hai người ngồi lên xe ngựa, rồi

Dương Chính Đạo mới mở miệng nói: “Cái loại tiểu nhân diễn hề ấy, chỉ đáng để ta đối phó bằng cách ngu ngốc này thôi!”

“Ca ca giống tam ca của em thế, chỉ cho em phối hợp, chứ chẳng bao giờ nói ngọn nguồn câu chuyện với em, cũng chẳng để em chuẩn bị!” Lý Âm lẩm bẩm, “Em biết mình vô tích sự, nhưng em thật lòng muốn giúp các anh mà.”

“Lục đệ, đừng tự coi thường mình. Em là người rất quan trọng. Giống như chuyện hôm nay, nếu không có em giúp đỡ, một mình ta thực sự không thể làm nên chuyện.” Dương Chính Đạo mặc chiếc áo khoác màu nâu sẫm mà gã đã để trên xe từ sáng, nói thật lòng thật dạ, “Có vấn đề gì em cứ hỏi! Ta biết thì nhất định sẽ nói.”

“Thật ạ? Được! Vậy em hỏi đây.” Lý Âm mừng rỡ hỏi: “Chúng ta hãm hại tên đó nhằm mục đích gì?”

“Để hắn ở nha môn phủ Ung Châu mấy hôm, tránh làm hỏng chuyện của chúng ta.”

“Thế tại sao ca ca lại bảo em đi chòng ghẹo Thương Chi?”

“Để hả giận!” Dương Chính Đạo nói thẳng, “Cô ta và Hồng Y đều là người của Tiêu Minh. Tên sài lang này dám mưu hại Lý Khác, ta tìm nữ nhân của hắn để quấy rối, dù sao cũng chỉ là tiện thể thôi.”

Lý Âm nghe thấy gã nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như thế, không nhịn được cười sặc sụa: “Câu này cũng không có gì sai. Thảo nào bọn họ vừa nghe em nói đến hai chữ bà chắn đã hoảng sợ, hóa ra là sợ phu nhân chính thức của người ta đến làm phiền!”

“Không sai. Còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Vẫn còn…” Lý Âm sờ gáy, cảm thấy không biết hỏi từ đâu, “Nhiều quá, một chốc một lát không biết nên hỏi cái gì.”

Xe ngựa từ từ dừng lại. Nắng chiều kéo bóng ngựa dài thượt, trông hết sức lạ lùng kỳ quái. Dương Chính Đạo kéo rèm ra, ngoảnh đầu nói: “Vậy đợi em nghĩ xong thì hỏi tiếp. Để Đỗ Húc đưa em về vương phủ, ta đi tìm Nhuệ ca có việc.

Thực ra năm xưa hồi mới đến Trường An, Dương Chính Đạo cũng dựa theo vai vế và lễ nghĩa mà gọi Tiêu Nhuệ một tiếng “chú”, nhưng về sau bọn họ quen thân, Tiêu Nhuệ không cho gã gọi như thế nữa. Dương Chính Đạo không từ chối được, đành theo Lý Khác gọi Tương Thành công chúa là trưởng tỉ, gọi Tiêu Nhuệ là Nhuệ ca.

Bước vào sân của Tiêu phủ, Dương Chính Đạo hỏi Thanh Đại vừa ra đón mình: “Công chúa đã khỏe hơn chưa?”

Thanh Đại vén tóc mái trước trán sang một bên, nhẹ nhàng đáp: “Sáng nay đã khá hơn nhiều rồi, nhưng vừa nãy lại bị ngất. May mà Đổng thái y vẫn luôn ở trong phủ. Chắc sẽ không có gì đáng ngại.”

“Không sao thì tốt.” Dương Chính Đạo theo Thanh Đại đi qua hành lang chín khúc, vòng qua hai hòn non bộ, đến phòng ngủ của Tương Thành công chúa. Tiêu Nhuệ hớt hải từ gian ngoài bước ra, suýt nữa trượt ngã vì rêu trên thềm đá, Dương Chính Đạo vội tiến tới đỡ gã: “Nhuệ ca cẩn thận, chúng ta đi.”

Trong phòng trong, Đổng thái y đang chuyên tâm chẩn mạch cho Tương Thành công chúa từ bên ngoài rèm, đôi mày nhíu chặt, trên mặt lộ rõ vẻ hoài nghi. Hắn ngoảnh đầu hỏi

Cẩm Văn đang đứng hầu ở một bên: "Công chúa đột nhiên ngất xỉu à? Có phải trưa nay ăn phải thứ gì đó không sạch không?"

Cẩm Văn lắc đầu: "Sáng nay tỉnh dậy công chúa cảm thấy bụng dạ khó chịu, nên mới chỉ ăn nửa bát cháo kê. Công chúa… rốt cuộc bị làm sao? Sao hơi một tí là ngất xỉu vậy?"

"Hơi một tí là ngất xỉu?" Đổng thái y cảm thấy lạnh sống lưng, lau mồ hôi lạnh trên trán nói, "Thần học nông tài mọn, thực sự… thực sự không tìm ra được mạch tượng của công chúa có gì không ổn."

"Không tìm ra được là đúng rồi!" Dương Chính Đạo sải bước qua bậc cửa, hướng về phía rèm vái một vái, "Tỉ tỉ, y thuật của vị Đổng thái y này quả nhiên vô cùng cao minh, đúng không?"

Vừa dứt lời thì thấy Tương Thành công chúa vén rèm ra, đứng dậy đi đến trước mặt Đổng thái y. Nàng mặc một bộ trang phục lộng lẫy màu đỏ thêu hoa văn loan phượng cát tường, để búi tóc cửu trinh vô cùng đoan trang, mang khí chất cao quý của trưởng nữ hoàng đế, trưởng công chúa vương triều. Nàng mỉm cười gật đầu với Dương Chính Đạo: "Trinh Khanh, mấy hôm nay vất vả rồi."

"Em không vất vả." Dương Chính Đạo ngồi xổm xuống, nhặt một cuộn giấy da bò không biết rơi xuống đất từ lúc nào lên, đặt trở lại bàn, liếc Đổng thái y đang tái mét mặt, "Nhưng còn ngươi… trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, có thể từ gác Thúy Hoa về đến Tiêu phủ, mới thật là vất vả."

"Quân hầu nói vậy là ý gì? Sao thần lại đi đến một nơi như vậy cơ chứ?" Đổng thái y cúi đầu, hai tay hơi run rẩy, giọng nói rõ ràng thiếu tự tin.

“Đổng thái y, Đổng Diên Sơ! Ngươi còn có một người em trai sinh đôi tên là Đổng Diên Trung, phải không? Vừa nãy ở Hồng Y cư gác Thúy Hoa, ta và hắn đánh nhau, còn ngươi thì tranh thủ thời cơ lén chuồn qua cửa sau.”

“Anh em sinh đôi?” Tiêu Nhuệ không hiểu nội tình, nghe thấy câu này không khỏi kinh ngạc hỏi, “Đổng thái y thường đến phủ của chúng ta chữa bệnh cho Minh Giác, sao trước giờ ta không biết chuyện này?”

Dương Chính Đạo thấy mấy hạt dẻ trên bàn vẫn còn bốc khói, liền tiện tay bóc vỏ bỏ vào mồm. Gã đã không ăn gì suốt hai canh giờ, lúc này thực sự đói. Tương Thành công chúa thấy gã chưa rảnh nói chuyện, liền trả lời thay: “Chàng không hỏi, hắn không nói, không biết cũng chẳng có gì là lạ.”

Đổng thái y từ từ thu lại vẻ mặt kinh hoảng, gắng trấn tĩnh lại nói: “Không sai, thần đúng là có anh em sinh đôi. Đây cũng đâu phải chuyện gì kỳ lạ? Chẳng phải Ngô vương điện hạ cũng có một đôi trai gái song sinh sao?”

Sau khi nuốt hạt dẻ cuối cùng vào bụng, Dương Chính Đạo cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, liền nói: “Tất nhiên. Nhưng mà, nếu các ngươi lợi dụng tướng mạo giống nhau để bày âm mưu quỷ kế, thì sẽ thế nào? Nhuệ ca không hề phát hiện ra, Đổng thái y ở lại phủ mấy hôm trước không phải là Đổng Diên Sơ trước mặt, mà là Đổng Diên Trung nhỉ? Nếu tỉ tỉ bị bệnh thật thì hậu quả sẽ thế nào?”

Để một kẻ hoàn toàn không hiểu y thuật chữa bệnh… Tiêu Nhuệ bất giác thấy ớn lạnh, nổi cả da gà. Tương Thành công chúa thấy vậy, vội bước tới nắm tay gã để xoa dịu.

Dương Chính Đạo đi đến trước mặt Đổng thái y, chậm rãi nói tiếp: “Mấy hôm trước, hai hộ vệ mà Nhuệ ca phái đi đã không thông báo trước mà đến thẳng Thái y thự, chỉ rõ muốn Đổng thái y qua phủ chữa bệnh cho tỉ tỉ. Đổng Diên Trung nhất thời không nghĩ ra cách thoái thác, đành đánh liều qua. May mà ngươi từng nói với hắn bệnh tình của tỉ tỉ và phương thuốc chữa trị. Vốn dĩ hắn định đến thay một lúc rồi nghĩ cách gọi ngươi về, nào ngờ Tiêu phủ được canh phòng cẩn mật, trong thời gian ngắn hắn cũng không tìm được cơ hội tốt. Mãi đến hôm nay... Thật ra, các ngươi về phủ của mình nói chuyện sẽ an toàn hơn. Chỉ là các ngươi còn có lời phải dặn dò Hồng Y, mà một cô hoa khôi của lầu xanh đến tận nơi tiếp một thái y bình thường thì rõ ràng quá gây chú ý. Thế nên các ngươi tới thẳng gác Thúy Hoa tìm cô ta.”

“Nhưng mà tại sao?” Tiêu Nhuệ nửa hiểu nửa không hỏi.

“Đổng Diên Sơ, ngươi nói xem tại sao?” Ánh mắt Dương Chính Đạo lạnh giá tựa như lưỡi dao sắc bén có thể cứa rách tim người, “Lúc đó kẻ giết chết Trương Phóng ở cửa quán trọ Thái An chính là Đổng Diên Trung em trai người nhỉ? Hắn từng là một chỉ huy nhỏ dưới trướng Hầu Quân Tập, sau này Hầu Quân Tập mưu phản bị giết, thân binh của lão cũng bị giải tán. Chính vào lúc này Đổng Diên Trung đã bám víu được vào thị lang bộ Hình Tiêu Minh. Tiêu Minh muốn đối phó với Lý Khác, hắn chính là trợ thủ tốt nhất.”

Tiêu Nhuệ vẫn hoài nghi hỏi: “Người giết Trương Phóng không phải là Thụy Hỉ sao? Công văn của phủ Ung Châu giờ vẫn đang để trên án thư của ta kia kìa!”

“Trương Phóng từng bị lục đệ sai người đánh cho một trận ở cửa quán trọ Thái An, chuyện này đã làm nổi lên một trận sóng không lớn không nhỏ ở phường Tường Hòa. Lúc đó Nhuệ ca thực sự không nghe ra được vấn đề bên trong sao?”

Tiêu Nhuệ nhớ kỹ lại cảnh tượng trên công đường khi đó, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không.”

Dương Chính Đạo mỉm cười: “Lý Khác từng kể lại cho em những lời Trương Phóng nói lúc đó, cô gái ấy bưng mười mấy cái bánh nướng thịt dê nóng hổi, tay lại bị thương, nên Trương Phóng mới định giúp cô ta. Nhuệ ca nghĩ kỹ mà xem, gần quán trọ Thái An một là không có cửa hàng bán bánh nướng thịt dê, hai là không có gia đình nào cư trú. Vậy thì bánh nướng thịt dê nóng hổi trên tay cô ta từ đâu mà ra? Cách giải thích duy nhất chính là Trương Phóng nói dối. Nói cách khác, lúc đó đúng là lục đệ nhìn thấy hắn đang chòng ghẹo một cô gái. Cô gái này, không phải Thương Chi thì là Hồng Y. Lục đệ tính lỗ mãng lại ghét cái ác như kẻ thù, cho nên mới bảo Thụy Hỉ xuống xe dạy dỗ Trương Phóng một trận. Sau khi biết chuyện, em đã sai người theo dõi Trương Phóng một ngày mười hai canh giờ, không ngơi một khắc. Quả nhiên có một hôm, người em phái đi đã tận mắt nhìn thấy Trương Phóng xảy ra xung đột với Đổng Diên Trung, hơn nữa còn bị hắn giết.”

Tương Thành công chúa nghe đến đây, cũng không nhịn được xen vào: “Cho nên, em đã sớm biết Thụy Hỉ không phải là hung thủ thật sự. Vậy tại sao em để tam đệ chịu nỗi oan như vậy mà không nói? Không đúng, Thụy Hỉ tự nhận mình có tội, thế thì…”

Dương Chính Đạo gật đầu: “Đúng! Là em cho người lan truyền lời đồn Thụy Hỉ giết người. Cũng chính em đã… bảo Thụy Hỉ vu cáo Lý Khác.

Đổng Diên Sơ đứng ở một bên như đang nghe kịch bỗng rùng mình một cái, tựa hồ vừa nghe được một bí mật động trời gì đó: “Quân hầu và Ngô vương không phải…”

“Không phải cái gì?” Dương Chính Đạo khinh miệt ngắt lời hắn, “Có lẽ ta nói chưa đủ chuẩn xác. Nên nói là, chính Lý Khác bảo ta yêu cầu Thụy Hỉ nói như vậy. Trương Phóng vô cớ vu khống lục đệ, mà Kỳ muội cũng phát hiện ra Đổng thái y trong cung có điều bất thường. Thế là chúng ta ra tay trước, tự hãm hại mình trước cả bọn chúng. Tin rằng bất kể là Tiêu Minh hay người đằng sau hắn đều không nghĩ tới điểm này. Nhưng bọn chúng không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này, tranh thủ ra tay để chứng thực tội danh, vì vậy mới có màn diễn xuất của Trương Triệu thị ở cửa Đại Lý tự. Thật là nực cười, phải không?”

* * *

Sắc mặt Đổng Diên Sơ trắng rồi lại tái, hắn nói năng lộn xộn: “Các người… tôi… các người định xử lý tôi như thế nào?”

“Ngươi chẳng làm gì cả, ta xử lý ngươi làm gì?” Dương Chính Đạo thấy giữa hai quyển binh thư trên bàn vẫn còn một hạt dẻ, lại bóc ra bỏ vào mồm. Tuy không còn ngọt bùi như lúc nóng, nhưng gã vẫn ăn rất ngon lành. Tiêu Nhuệ đỡ trán, thật sự bội phục gã lúc này vẫn còn lòng dạ để mà ăn.

“Quân hầu muốn tôi làm gì?” Đổng Diên Sơ hỏi mang tính thăm dò.

“Giết người.” Nắng chiều rực rỡ vừa hay xuyên qua cửa sổ chiếu lên má Dương Chính Đạo, đôi mắt gã lóe sáng như thể ngưng tụ cả mặt trời trăng sao bên trong. Gã tiến lên hai bước, dáng vẻ ấm nhuần như ngọc đó, dù nói ra hai chữ lạnh lùng nhường ấy, vẫn khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

Đổng Diên Sơ sững sờ một chốc, rồi bạo gan ngẩng đầu nhìn Dương Chính Đạo: “Quân hầu dám tin tôi sao?”

“Không dám.” Dương Chính Đạo thành thật, “Nhưng mà ngươi nhất định sẽ đi làm chuyện này giúp ta. Bằng không, ta sẽ đổ hết tất cả những gì ta và em trai ngươi làm cho ngươi. Nếu bệ hạ biết ngươi không chỉ giết quan cửu phẩm của triều đình mà còn vu oan hãm hại con trai của ông ấy, ngươi nói xem, ông ấy sẽ xử chặt đầu hay chém ngang lưng ngươi?”

Đổng Diên Sơ chống bàn tay ẩm ướt lên bức bình phong bằng gỗ hương bên cạnh, lập tức để lại năm dấu vết rõ ràng. Hắn nói lí nhí: “Nếu quân hầu muốn tôi dùng độc giết người, tôi tự tin mình có khả năng điều chế ra một loại thuốc đoạt mạng, hơn nữa sau khi xong việc sẽ không ai điều tra ra được.”

“Vậy thì chán lắm.” Dương Chính Đạo nghịch chuỗi tràng hạt bằng gỗ tử đàn lá nhỏ trên cổ tay, ôn tồn nói, “Giờ ngươi đến phủ của Tiêu Minh một chuyến. Cứ bảo ngươi là Đổng Diên Trung, còn Đổng Diên Sơ vì gây sự với người ta trong lầu xanh nên bị nhốt vào phủ Ung Châu rồi.”

Mặt Đổng Diên Sơ phủ đầy vẻ nghi ngờ: “Đơn giản như vậy thôi sao?”

Dương Chính Đạo lắc đầu: “Không đơn giản. Nhưng ta tin ngươi nhất định sẽ làm được.”

Lúc Đổng Diên Sơ rời đi, trời đã tối. Thanh Đại và Cẩm Văn bưng thức ăn đã được hâm lại hai lần vào, lần lượt đặt lên bàn, sau đó lùi sang một bên đứng hầu. Dương Chính Đạo nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tiêu Nhuệ, liền gắp khoai sọ thái lát vào bát của gã, vừa cười vừa nói: “Nhuệ ca cảm thấy em xử trí không ổn sao?”

Bình thường Tiêu Nhuệ không thích ăn khoai sọ cho lắm, nhưng đã gắp rồi thì cũng đành miễn cưỡng ăn mấy miếng, sau đó lại bỏ đũa xuống, khẽ thở dài: “Tính khí của hai người thật sự rất giống nhau, đều thích khống chế hoàn toàn mọi chuyện trong tay mình. Ta là Đại Lý tự thiếu khanh, nếu tam đệ thật sự muốn làm gì đó, thì bảo ta đi làm há chẳng danh chính ngôn thuận hơn ư? Hai người không tin ta có thể làm tốt, hay là vốn dĩ không tin con người ta?”

Tương Thành công chúa nghe ra ý oán trách trong lời nói của gã, nhất thời không phân biệt được gã đang đùa hay là nghiêm túc, đành ở bên xoa dịu: “Phu quân uống say rồi. Trinh Khanh, em đừng học chàng, ăn thêm thức ăn đi. Tay nghề của hai đầu bếp nữ trong Tiêu phủ khá lắm đấy.”

Nói rồi, nàng đứng dậy, chuyển bát canh rong biển dạ dày lợn ở trước mặt mình đến trước mặt gã.

Dương Chính Đạo múc mấy thìa canh vào bát của mình, húp hai miếng xong mới chậm rãi nói: “Cảm ơn tỉ tỉ. Nhuệ ca, ông cậu không nói gì với Nhuệ ca sao? Em sinh ra là để dọn dẹp chông gai cho y. Em không thể mượn tay người khác, không

phải vì người khác không tốt, mà vì người này bắt buộc phải là em."

"Được rồi được rồi, ta buột miệng nói đùa mấy câu không được sao? Nghiêm túc như vậy làm gì?" Tiêu Nhuệ vỗ vai Dương Chính Đạo với vẻ mặt ôn hòa, "Đừng nói với tam đệ, kẻo tam đệ lại nghĩ ngợi lung tung."

Lúc này Tương Thành công chúa mới thở phào một hơi, sau đó lại cau mày: "Nói đến chuyện chính đi! Trinh Khanh, ta vẫn chưa hiểu lắm. Em bảo Hồng Y và Thương Chi ở gác Thúy Hoa đều là người của Tiêu Minh, vậy thì Tiêu Minh nhất định sẽ nhanh chóng biết Đổng Diên Trung đã bị bắt vào phủ Ung Châu. Em còn muốn để Đổng Diên Sơ đi đóng giả hắn, có thể làm được sao?"

"Có thể. Vì anh em bọn chúng trông thật sự rất giống nhau. Em tin là ngay cả Tiêu Minh cũng chưa chắc đã phân biệt nổi. Mà sau khi vào Hồng Y cư, em liên tục gọi Đổng Diên Trung là Đổng Diên Sơ, chắc hắn cũng không ngu đến mức phủ nhận cái tên này đâu."

Tiêu Nhuệ tò mò hỏi: "Vậy em phân biệt bằng cách nào?"

"Rất nhiều năm về trước, Đổng Diên Sơ từng khám bệnh cho Dương Thư Yểu vài lần. Lúc đó em sống trong phủ Ngô vương, hắn không thể không nhận ra em."

Tiêu Nhuệ "à" một tiếng, rồi lại hỏi: "Thực ra ta nghĩ mãi mà không hiểu, trước đây tam đệ đối xử với con gái của Dương Dự cũng không thể coi là quá tệ, tại sao lão lại giúp người ngoài hãm hại tam đệ như vậy?"

“Ơn sâu dễ biến thành thù” Dương Chính Đạo lạnh lùng nói, “Lý Khác mềm lòng, chứ em thì không. Lần này, nhất định em sẽ khiến lão chết không có chỗ chôn!”

Trong chính đường của phủ Ung Châu, Tề Trưởng Thăng dụi đôi mắt mệt mỏi, tờ giấy trong tay bị ông ta vò nhăn nhúm, hai viên tiểu lại bên cạnh đưa mắt nhìn nhau. Một tiểu lại trên má phải có ba nốt ruồi đỏ tên Phùng Vượng bước lên một bước, bỏ cây nến tàn đã cháy suốt đêm trên giá nến xuống, vứt vào trong sọt tre ở cạnh chân. Một tiểu lại trắng trẻo khác tên Chu Diệp thì hỏi: “Trưởng sử không dùng bữa sáng, ngài thật sự không đói sao?”

“Trong lòng ta đang phiền muộn. Hơi đâu mà để ý đến đói?” Tề Trưởng Thăng vô thức sờ cái bụng tròn xoe, lấy tay chống đầu, nhíu mày nói, “Cái tay Hoàng Trì này đang làm gì vậy? Bảo hắn gọi Thụy Hỉ đến đây, hắn lại đi tận gần nửa canh giờ. Phùng Vượng, ngươi vào ngục xem thử xem!”

Phùng Vượng “dạ” một tiếng, lúc quay người tiện thể cầm sọt tre ra ngoài đổ. Chưa được mấy bước thì đã thấy Hoàng bổ đầu dẫn Thụy Hỉ đang cúi gằm mặt hớt hải chạy tới. Phùng Vượng chỉ lo chào hỏi Hoàng bổ đầu mà không để ý đến bậc cửa dưới chân, cả người và sọt tre cùng đổ xuống. Hoàng bổ đầu vội cúi người đỡ hắn dậy, giúp hắn nhặt rác vương vãi trên mặt đất vào trong sọt tre. Phùng Vượng ngượng ngập gãi đầu: “Đa tạ Hoàng bổ đầu.”

Hoàng bổ đầu gật đầu, lớn tiếng quát Thụy Hỉ ở đằng sau một câu: “Còn không đi mau!”

Tề Trưởng Thăng vừa thấy Thụy Hỉ thì toàn thân bốc hỏa, giận dữ nói: “Lần trước bản quan đã kết án, theo luật xử ngươi tội treo cổ. Lẽ nào ngươi vẫn còn gì để phản bác sao?”

Năm nay Thụy Hỉ vừa tròn mười sáu. Vì khuôn mặt tròn trịa nên trông còn nhỏ hơn tuổi thật đến hai, ba tuổi. Hắn quỳ gối xuống đất, dập đầu lia lịa: “Trưởng sử minh giám, nếu không phải tiểu nhân có nỗi khổ khó nói, thì tuyệt đối không tự nhận giết người, càng không dám vu oan Ngô vương điện hạ.”

Tề Trưởng Thăng cả đêm không ngủ, vốn dĩ vô cùng mệt mỏi, bỗng dưng nghe được lời này, tinh thần lập tức tốt hơn hẳn, đứng bật dậy, cả mừng nói: “Ngô vương điện hạ bị oan ư?”

Thụy Hỉ mặt mày khổ sở, gục đầu thật thấp: “Trong nhà tiểu nhân còn có ông bà cha mẹ, ba anh trai, bốn chị dâu, năm đứa cháu, nếu không phải Lưu hộ vệ bên cạnh Dương thứ sử lấy tính mạng họ ra để uy hiếp, thì tiểu nhân tuyệt đối không dám làm chuyện như vậy.”

Tề Trưởng Thăng vỗ mạnh xuống bàn một cái, đến mức lòng bàn tay đau rát: “Lần trước ngươi cũng nói chắc nịch như thế này. Làm sao bản quan biết lần này không phải người đang đổ vấy bừa bãi?”

Thụy Hỉ hít sâu một hơi: “Trương ngục thừa chết vào đêm hai mươi hai tháng Giêng, nhưng tối hôm đó tiểu nhân được Thục vương điện hạ nhờ đưa đồ đến dinh phủ của Dương thứ sử ở phường Vĩnh Ninh trong kinh thành. Đến giờ Hợi, trời đổ mưa lớn, quản gia Tề Hâm của Dương phủ bảo tiểu nhân vào phòng của ông ấy tránh mưa. Tiểu nhân và Tề Hâm cùng ba tiểu nô khác của Dương phủ uống rượu đánh bạc ở đó, tới khi

trời sáng mới rời đi. Nếu trưởng sử cho truyền bốn người bọn họ đến, nhất định sẽ biết lời tiểu nhân nói là sự thật."

"Không đúng! Dương thứ sử đã biết người không có thời gian hành hung, tại sao lại phải vu cáo ngươi? Ông ta không sợ thuộc hạ của mình vạch trần sao?" Hoàng bổ đầu thấy Tề Trưởng Thăng đang trầm tư, liền hỏi thay.

Tề Trưởng Thăng hướng ánh mắt tán thưởng hiếm thấy về phía Hoàng bổ đầu, nghĩ bụng cũng đã đến lúc tăng bổng lộc cho gã một chút, để gã khỏi suốt ngày phàn nàn mình sắp hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa lấy được vợ.

"Vì lúc tiểu nhân đến Dương phủ đưa đồ, chưa gặp Dương thứ sử và Lưu hộ vệ. Hơn nữa Tề Hâm và ba người kia cũng không biết tên của tiểu nhân, cho nên bọn họ mới dám hãm hại tiểu nhân mà không kiêng dè chút nào như vậy. Không đúng! Là hãm hại Ngô vương điện hạ."

"Ngô vương điện hạ và ông ta không thù không oán, tại sao ông ta lại muốn hãm hại Ngô vương?" Tề Trưởng Thăng buột miệng hỏi.

Thụy Hỉ lắc đầu: "Tiểu nhân không biết..."

"Ngươi biết mới là lạ." Tề Trưởng Thăng lạnh lùng hừ một tiếng, "Thế hôm nay tại sao ngươi lại chịu nói thật? Không sợ người nhà của ngươi gặp nguy hiểm à?"

Vì Ngô vương đã dặn, một khi nhìn thấy tên họ Đổng đó ở trong ngục thì lập tức phản cung. Thụy Hỉ nói thầm trong bụng, nhưng lúc ngẩng đầu lên thì lại nói: "Tiểu nhân không ngờ rằng, Ngô vương thật sự bị bãi chức. Xưa nay Thục vương đối đãi với tiểu nhân không tồi, quan hệ giữa anh em họ lại rất

tốt. Tiểu nhân hỏi lòng thấy thẹn, nghĩ rằng bất kể thế nào cũng phải nói ra sự thực."

Tề Trưởng Thăng nhìn bộ mặt "ta nửa chữ cũng không tin" của Hoàng bổ đầu, lại nhìn ánh mắt đầy vẻ đồng tình của Chu Diệp, nói: "Đưa hắn về ngục trước đã. Bản quan còn phải cẩn thận suy xét thêm."

"Ti chức tuân mệnh." Chu Diệp cúi người thi lễ, rồi kéo Thụy Hỉ đi ra ngoài.

Hoàng bổ đầu nghĩ lát nữa còn phải đi gác Thúy Hoa tìm mấy nhân chứng mục kích chuyện tối qua để điều tra, định mở miệng cáo lui thì lại thấy Tề Trưởng Thăng hỏi với vẻ mặt nghiêm túc: "Hoàng Trì, ngươi cảm thấy Ngô vương điện hạ thế nào?"

Hoàng bổ đầu hiếm khi trông thấy Tề Trưởng Thăng nghiêm túc thế này, nên cũng nghiêm mặt trả lời: "Ti chức chỉ là người thô lỗ, không dám đánh giá bừa bãi quý nhân. Nhưng ngài đã hỏi, ti chức cũng bạo gan trả lời. Bất kể là nhân phẩm hay tài cán, Ngô vương điện hạ đều không thua kém thái tử."

"Há chỉ không thua kém? Nhưng đáng tiếc..." Tề Trưởng Thăng lẩm bẩm khe khẽ.

Ông ta cuộn tờ giấy trên tay lại, đút vào trong tay áo, đứng dậy nói tiếp: "Sắp đến giờ rồi, bảo người dưới chuẩn bị xe ngựa, ta phải vào cung."

* * *

Tuy Tề Trưởng Thăng là trưởng quan kinh thành, lại có tước vị, địa vị xếp trên các quan địa phương, nhưng bình thường cũng không thể tùy ý gặp mặt thánh thượng. Vì vậy tối qua lúc Sĩ Lộc đến phủ Ung Châu truyền chỉ, ông bất ngờ đến giật cả mình. Tuy tính ông hào sảng hướng ngoại, nhưng ngoài Ngô vương, ông thực sự sợ gặp quan trên, huống hồ là hoàng đế bệ hạ nhất ngôn cửu đỉnh.

Sĩ Lộc đã đứng ở cửa cung từ sớm để chờ đón, thấy xe ngựa của phủ Ung Châu, liền rảo bước tiến tới, đợi Tề Trưởng Thăng xuống xe, rồi cung kính nói: "Bệ hạ triệu kiến trưởng sử ở chính điện của điện Vũ Đức, mời trưởng sử đi theo nô tài."

Tề Trưởng Thăng thấy viên hoạn quan trước mặt dáng vẻ thanh tú, nói năng lưu loát, nỗi thấp thỏm trong lòng bất giác vơi đi một chút: "Phiền tiểu công công dẫn đường."

Không khí đầu xuân có lẫn hương cỏ xanh thoang thoảng, thời tiết đẹp nhất trong năm đã đến một cách âm thầm lặng lẽ như thế. Tề Trưởng Thăng bước chậm rãi sau lưng Sĩ Lộc, đi một lúc lâu mới lên trên thềm cao, tới được cửa chính của điện Vũ Đức. Vương Trung khẽ hành lễ nói: "Mời Tề trưởng sử vào trong, bệ hạ đang đợi ngài đấy!"

"Thần trưởng sử phủ Ung Châu Tề Trưởng Thăng phụng chỉ yết kiến hoàng đế bệ hạ." Tề Trưởng Thăng quỳ gối xuống đất, kính cẩn cao giọng thưa.

Âm thanh lượn vòng trong đại điện yên tĩnh vắng lặng, dư âm vang vọng từng hồi. Lý Thế Dân mặc chiếc áo bào gấm màu đen thêu giao long tơ vàng, đội chiếc mũ bịt tóc ngọc tím thường ngày, liên tục xoay hai quả hồ đào trong tay, đến khi

nhìn thấy Tề Trưởng Thăng bước vào mới đặt chúng lên bàn. Có lẽ do không đặt chắc, một quả rơi từ trên bàn xuống đất, lăn một mạch đến cạnh chân Tề Trưởng Thăng. Tề Trưởng Thăng cũng không dám tùy tiện nhặt, vẫn quỳ thẳng trên mặt đất, mắt nhìn ngang về phía trước.

Chờ một lúc lâu, ông ta mới nghe thấy giọng nói hồn hậu mạnh mẽ của Lý Thế Dân vang lên: "Đứng dậy đi! Ngồi rồi nói."

Tề Trưởng Thăng đứng dậy, ngồi xuống trước chiếc bàn thấp ở bên cạnh.

Lý Thế Dân nói: "Mùng năm tháng Ba, trẫm muốn dẫn thái tử và mấy vị thân vương triều thần tới chùa Đại Hưng Thiện dâng hương cầu phúc, ngươi đi thu xếp đi."

Đây không phải là việc của bộ Lễ sao? Tề Trưởng Thăng nói thầm trong bụng. Nhưng thiên ý khó hỏi, ông ta cũng chỉ cung kính trả lời: "Thần cẩn tuân thánh chỉ của bệ hạ, nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa."

Quả hồ đào đã được người hầu nhặt để lại lên bàn, Lý Thế Dân xoa quả hồ đào, nói: "Cũng không cần quá phô trương, trẫm tin ngươi có thể nắm bắt được chừng mực."

Tề Trưởng Thăng hơi lúng túng trước sự tín nhiệm tới một cách đột ngột này. Ông ta nghĩ mình ở phủ Ung Châu mấy năm, gần như cũng chẳng có chính tích đặc biệt quan trọng nào, bất giác xấu hổ đến đổ mồ hôi: "Đa tạ bệ hạ tin tưởng."

Lý Thế Dân đặt quả hồ đào trong tay vào chiếc hộp bằng gỗ tử đàn ở trên bàn rồi nói tiếp: "Đến lúc đó thứ sử Dương Châu Trịnh Đạc, thứ sử Sùng Châu Dương Dự cũng sẽ đi cùng. Không được quên bọn họ."

Hai thứ sử địa phương lại được theo hoàng đế đi dâng hương, đúng thật là có phúc! Chưa biết chừng mấy hôm nữa còn được vào nhậm chức ở sáu bộ. Tề Trưởng Thăng lẩm bẩm trong lòng, không khỏi có chút hâm mộ. Nhưng sau đó ông lại nghĩ, vào sáu bộ cũng không có gì tốt, chẳng bằng làm trưởng sử Ung Châu một mình nắm giữ đại quyền quân chính của kinh thành, vừa tự do vừa có lợi ích thực tế.

"Vâng! Thưa bệ hạ!" Tề Trưởng Thăng nghe thấy tiếng ho khẽ của Lý Thế Dân, mới sực tỉnh nói. Sau đó lại không kìm được dè dặt hỏi thêm một câu: "Vậy Ngô vương điện hạ..."

Lý Thế Dân xua tay, hững hờ hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy Ngô vương nên đi sao?"

Tề Trưởng Thăng vô thức nhìn sang Vương Trung đứng hầu ở bên cạnh. Vương Trung thì lại cúi đầu rót thêm trà vào trong chén trên bàn, không chú ý đến ánh mắt cầu cứu của ông. Tề Trưởng Thăng đành đánh liều nói: "Bệ hạ yên tâm, thần biết rồi ạ?"

Lý Thế Dân thừa biết ông ta đang ba phải, nhưng không bóc mẽ, chỉ uống một ngụm trà, nhìn ông ta và hỏi: "Gần đây các phường trong Trường An có xảy ra vụ án lớn gì không?"

"Gần đây.." Tề Trưởng Thăng vắt óc suy nghĩ, "việc trị an của kinh thành luôn rất tốt. Trăm họ đêm không đóng cửa, không nhặt của rơi trên đường. Một cảnh tượng thời thịnh trị ạ! Tất nhiên, đây hoàn toàn dựa vào thiên uy của bệ hạ. Sự anh minh của bệ hạ từ xưa đến nay không ai theo kịp được, dù là Nghiêu Thuấn cũng chỉ có thể thở dài chịu kém."

“Tề Trưởng Thăng, trẫm không phải Ngô vương, không nhận lời nịnh hót này của ngươi.” Lý Thế Dân bỗng dưng thay đổi sắc mặt, đậy nắp đánh cạch lên trên chén trà.

Tề Trưởng Thăng sợ giật nẩy mình trước tiếng động này, vội vàng đứng dậy, vốn định nói mấy lời như “những gì thần nói đều là thật”, nhưng không hiểu tại sao lại buột ra một câu thế này: “Thưa bệ hạ, Ngô vương điện hạ cũng không nhận lời nịnh nọt của thần.”

Vương Trung nghe thấy câu này, khóe miệng bất giác giần giật. Vị trưởng sử Ung Châu này thật là không biết lựa lời. Có điều ngẫm lại thì chủ đề này hình như là bệ hạ nhắc đến trước. Kể từ khi hạ chỉ giam lỏng Ngô vương trong vương phủ trước mặt mọi người ngay tại đây, Vương Trung không nghe thấy nhà vua đề cập đến Ngô vương lần nào nữa. Thực ra như vậy cũng tốt, chí ít bệ hạ vẫn chỉ nửa tin nửa ngờ đối với tất cả những lời tố cáo ấy.

Vương Trung còn đang sắp xếp lại những cảm xúc hỗn tạp thì nghe thấy Lý Thế Dân nói tiếp: “Nói được lời này cũng coi như là thật thà. Có điều, trẫm mới nghe Tiêu Minh nói, có mấy hộ gia đình trong phường Tường Hòa trộm vào nhà. Không trộm vàng bạc không trộm ngọc, lại chỉ trộm đồ lót của phụ nữ, khiến lòng người hoang mang. Đàn bà con gái thậm chí không dám tắm rửa thay áo trong phòng trong, vì sợ bị kẻ gian nhìn trộm.”

“Có chuyện kỳ lạ như vậy ạ?” Tề Trưởng Thăng hỏi không suy nghĩ, ngay lập tức lại cảm thấy sự ngạc nhiên của mình vô cùng không thỏa đáng, “Khi về thần nhất định sẽ lệnh cho

thuộc hạ tra hỏi cẩn thận. Nếu là thật, thần nhất định sẽ nghiêm trị tên trộm biến thái đó."

"Đây là việc thuộc phận sự của ngươi, nếu điều tra ra kết quả, trẫm cũng không ban thưởng. Nhưng nếu để trẫm biết ngươi làm lấy lệ thì trẫm nhất định sẽ nghiêm trị không tha!"

Tề Trưởng Thăng thấy lạnh sống lưng, vội vàng quỳ gối: "Thần tuân chỉ!"

Nghe Lý Thế Dân giáo huấn thêm một hồi, Tề Trưởng Thăng mới thở phào nhẹ nhõm, cáo lui rời đi. Ánh nắng giữa trưa chiếu rọi khiến ông phải nheo mắt, đi một lúc lâu, cảm thấy sau gáy hơi căng lên. Mùa xuân đúng là một mùa khiến người ta buồn ngủ, đáng lẽ cả ngày nên nằm dài trên giường ngủ mới phải. Tề Trưởng Thăng thầm phàn nàn trong bụng. Hết phàn nàn rồi oán trách, ông đã theo một tiểu hoạn quan không rõ tên đến Huyền Vũ môn lúc nào chẳng hay. Một hộ vệ của Huyền Vũ môn tên Tề Cao Viễn là cháu họ của ông, thấy ông liền cúi người vái chào rất lễ phép.

Tề Trưởng Thăng cúi đầu, vừa định ra khỏi cửa lên xe ngựa thì đột nhiên hai mắt sáng lên, quay người tiến lên mấy bước, đuổi kịp tiểu thái giám dẫn đường vừa nãy: "Xin hỏi tiểu công công, Môn hạ sảnh nằm ở chỗ nào?"

"Từ đây đi thẳng về phía trước, đến đình Nhàn Vân thì rẽ hướng Nam, thấy cung Hưng An thì rẽ trái, sau đó sẽ đến cung Phúc Khang, sau đó..."

Tề Trưởng Thăng nuốt nước bọt, lúng túng nói: "Nếu tiểu công công không có việc gì thì có thể dẫn đường tiếp được không?"

“Được!” Tiểu thái giám nhanh nhẹn trả lời, “Vậy mời trưởng sử đi theo nô tài!”

Ba sảnh Thượng thư, Trung thư, Môn hạ của nhà Đường đều nằm trong hoàng cung, để tiện kịp thời báo cáo công việc cho hoàng đế. Đi hết ba khắc mới đến Môn hạ sảnh. Tề Trưởng Thăng cảm ơn tiểu thái giám, rồi lấy ra một tờ danh thiếp từ trong tay áo, đưa cho viên lại gác cửa: “Phiền vào bẩm báo với Dương thường thị là Tề Trưởng Thăng phủ Ung Châu cầu kiến.”

Viên lại gác cửa giơ hai tay nhận lấy danh thiếp, quay người đi vào trong, lát sau bước ra nói: “Mời trưởng sử…”

Môn hạ sảnh chủ yếu phụ trách việc xem xét tiếp thu lời phải, kiểm tra và sửa chữa thư bá quan trình lên, đồng thời soát lại chiếu lệnh mà Trung thư sảnh ban xuống. Trưởng quan là môn hạ thị trung, hàm chính tam phẩm, giữ quyền hành của tể tướng. Dương Chính Đạo từ hồi trẻ đã được bổ nhiệm làm tán kỵ thường thị, là gián quan cấp cao, cận thần của hoàng đế. Tề Trưởng Thăng vừa thấy gã đã như thể gặp được cứu tinh, tiến tới vái một vái, cũng chẳng để ý đến mấy lời khách sáo mà nói thẳng luôn: “Quân hầu phải giúp hạ quan, giờ hạ quan gặp phải vấn đề nan giải thật rồi.”

Dương Chính Đạo xua tay với hai viên tiểu lại bưng trà tới: “Các ngươi lui xuống đi.”

Tề Trưởng Thăng cầm chén trà, thổi qua loa, mặc kệ nóng, chỉ mấy hớp đã uống sạch trà vào trong bụng, rồi lại cầm ấm trà lên rót đầy chén của mình, mặt đỏ phừng phừng, kể lại đại khái sự việc vừa nãy. Cuối cùng ông ta lại nói: “Quân hầu có biết ý của bệ hạ là gì không?”

Dương Chính Đạo nhìn hơi nóng bốc lên từ chén trà, thực sự không hiểu tại sao ông ta lại uống được: "Trưởng sử muốn hỏi về việc tại sao bệ hạ lại bảo ông thu xếp chuyến dâng hương ở chùa Đại Hưng Thiện, hay là việc tại sao lại giục ông điều tra nghi án trộm cắp trong phường?"

"Nếu quân hầu biết thì xin hãy nói cả với hạ quan! Chuyện này quả thực… hóc búa!"

"Có gì hóc búa đâu?" Dương Chính Đạo cười nhẹ nhàng điềm đạm: "Chùa Đại Hưng Thiện ở Trường An, ông là quan địa phương của Trường An, sao lại không giao cho ông được? Còn về vụ trộm cắp đó, tuy không biết tại sao lại kinh động đến bệ hạ, song đúng là ông cũng phải để tâm. Nếu không điều tra ra uẩn khúc bên trong, e rằng sẽ lại lan truyền một số lời đồn bẩn thỉu."

Vẻ mặt sốt ruột của Tề Trưởng Thăng vẫn chưa thay đổi: "Đạo lý đó hạ quan cũng hiểu. Nhưng mà… nhưng mà hạ quan vẫn cứ cảm thấy bất an trong lòng. Còn cả Ngô vương điện hạ, quân hầu có biết bây giờ bệ hạ có ý gì với Ngô vương điện hạ không? Rốt cuộc lão nhân gia người có muốn Ngô vương điện hạ đi cùng hay không?"

Dương Chính Đạo phớt lờ câu hỏi ấy, hỏi ngược lại: "Thế còn ông? Ông sẽ vì Ngô vương bị thất thế mà tìm một lối thoát khác sao?"

Tề Trưởng Thăng nghe vậy, cuống cuồng thề thốt: "Nếu hạ quan làm điều gì có lỗi với Ngô vương điện hạ, thì ngày mai sẽ bị con chó dữ nhà Hoàng bổ đầu cắn chết!"

Dương Chính Đạo đột nhiên nghe thấy một lời thề xưa nay chưa từng có như vậy, không khỏi bị sặc nước trà vừa mới uống đến đau cả họng: "Nhà Hoàng bổ đầu nuôi chó bao giờ?"

"Quân hầu không biết sao?" Tề Trưởng Thăng nói đến đây, bất giác phấn chấn lên đôi chút: "Mấy tháng trước Hoàng bổ đầu đi qua phủ Ngô vương, thấy người hầu của vương phủ bế Giản Giản tắm nắng ở bên ngoài, liền thích mê, mấy hôm sau cũng chẳng biết kiếm đâu ra một con chó. Ai ngờ con súc vật ấy lại rất hung dữ, ăn một bữa không ngon miệng, liền lao tới cắn ống quần của hắn. Còn lần trước..."

"Được rồi được rồi, chuyện về con chó đó để sau hẳng nói. Nếu ông thật sự nhớ ơn Ngô vương thì chuyến đi chùa Đại Hưng Thiện dâng hương này là một cơ hội. Nếu mà thành thì Ngô vương có thể thoát nạn, ông cũng có thể tiến thêm một bước trên hoạn lộ. Nếu không thành..."

"Nếu không thành thì hạ quan coi như cũng đã báo ơn tri ngộ của Ngô vương điện hạ, trong lòng cũng có thể nhẹ nhõm. Tề Trưởng Thăng vội vã tiếp lời, lấy một tờ giấy trong tay áo ra, "Quần hầu đọc cái này đi."

Dương Chính Đạo nhận tờ giấy từ tay Tề Trưởng Thăng, chỉ đọc một lượt rồi vo viên vứt lên bàn. Ánh mắt gã nhanh chóng lóe lên vẻ nghiêm nghị, sau đó lại biến thành bình tĩnh ôn hòa như gió xuân mưa nhuần: "Tiêu Minh hứa hẹn rằng, chỉ cần ông xử tử Đổng Diên Trung, thì sẽ tiến cử ông vào nhậm chức ở bộ Hình? Tề trưởng sử, xem ra hắn cũng cho rằng, trong mấy năm ngắn ngủi ông từ một huyện lệnh địa phương có thể nhảy lên làm quan phụ mẫu Trường An, chỉ nhờ vào trò nịnh nọt."

Tề Trưởng Thăng nói: “Những lời hạ quan nói đều là thật lòng. Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, hạ quan chỉ cần tự hỏi lòng mình không thẹn là được rồi.”

“Ngô vương thích những người như ông” Dương Chính Đạo đứng dậy, nhìn ngọn đèn trường minh bên cạnh đang đốt viên giấy thành tro, “Ông về trước đi! Có chuyện thì ta sẽ tới tìm ông.”

* * *

Sáng mùng năm tháng Ba, trước cửa chùa Đại Hưng Thiện, người ngựa tập trung đông đúc, nhưng ngăn nắp trật tự, không chút hỗn loạn. Đại Hưng Thiện là ngôi chùa lớn nhất trong thành Trường An, hai triều Tùy Đường đều tôn làm quốc tự, các hoàng thân quý tộc thường xuyên đến đây dâng hương cầu phúc, nên các nhà sư cũng không lấy làm lạ trước cảnh hoành tráng như thế này.

Lúc Lý Thế Dân dẫn các hoàng thân trọng thần vào cửa tam quan của chùa Đại Hưng Thiện, những giọt mưa phùn lất phất theo gió xuân luồn thẳng vào cổ mọi người. May mà cơn mưa này không lớn, chỉ một lát đã tạnh. Sau mưa trời hửng, một dải cầu vồng bảy sắc treo ở cuối trời. Mọi người đều nghĩ thầm trong bụng rằng, ngày mà Thái sử cục đã tốn năm hôm để tính ra quả nhiên là tốt.

Từ Đại Hùng bảo điện đi ra là đến điện Thiên Vương. Trong điện Thiên Vương thờ tượng Phật Di Lặc cao hơn hai mươi thước. Bất kể nhìn thấy bao nhiêu chuyện biệt ly sầu hận xảy ra

trên đời, bức tượng vẫn mỉm cười, dường như xưa nay không có nỗi khổ nào là không thể hóa giải trong nụ cười cầm hoa đó. Lý Thế Dân ngẩng đầu, chăm chú nhìn tượng Phật Di Lặc hồi lâu. Những ký ức xa xôi đó lại lởn vởn trong đầu, đến khi định thần lại, Phật Di Lặc vẫn đang cười dịu dàng từ bi với ông.

Đột nhiên, bên ngoài vẳng tới mấy tiếng quạ kêu thê thiết. Tiểu tăng Biện Hưu hớt hải chạy vào, vấp phải bậc cửa cao, ngã phịch xuống đất. Huyền Tế vội quay người bước đến trước mặt cậu, hạ giọng nói: "Giờ là lúc nào rồi? Sao người vẫn cứ hấp ta hấp tấp như vậy, mau lui xuống!"

Biện Hưu đứng dậy, lau những giọt mồ hôi đang chảy từ trên trán xuống cổ, đỏ mặt thở hổn hển nói: "Sư bá, không thấy Biện Minh sư huynh đâu cả!"

"Sao lại không thấy? Lát nữa còn phải bảo nó đọc kinh văn cầu chúc cho bệ hạ mà!" Huyền Tế giật mình, giọng nói bất giác to lên, "Đã đi tìm kỹ chưa?"

Biện Hưu đang định trả lời thì nghe thấy Lý Thế Dân hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Huyền Tế thấy không giấu được, bèn rảo bước đến trước tượng Phật, chắp hai tay vái một vái: "Bẩm bệ hạ, sư điệt Biện Minh của bần tăng không biết làm biếng trốn đâu mất rồi. Biện Hưu, ngươi nói đi!"

Biện Hưu xoa ngực, lời nói vẫn hơi run rẩy: "Bẩm bệ hạ, là… là thế này ạ. Sáng dậy tiểu tăng còn cùng Biện Minh sư huynh làm thời khóa biểu sớm. Khoảng giờ Thìn một khắc, sư huynh bảo muốn ra ngoài đi dạo, lát nữa sẽ lại giảng giải cho đệ tử mấy chỗ khó hiểu. Nhưng tiểu tăng đợi suốt hai khắc mà không thấy

sư huynh trở lại, thế là tiểu tăng ra ngoài tìm, còn hỏi cả các sư huynh đệ, nhưng đều không nhìn thấy bóng dáng Biện Minh sư huynh."

Lý Thế Dân khẽ nhíu mày, quay đầu bảo các cấm quân đang đứng hầu ở mé trái điện Thiên Vương: "Các ngươi cũng đi tìm giúp đi."

Mười mấy cấm quân nghe vậy, lập tức bước ra giữa điện, đồng thanh nói: "Vâng!"

Lý Thế Dân nhìn tay cấm vệ quân mặt rỗ, để râu dê ở cuối hàng một lúc, cũng không nói gì, chỉ bảo bọn họ lui ra.

Sau khi dõi mắt nhìn theo bọn họ rời đi, Huyền Tế lại tiến lên thi lễ, nói với vẻ mặt đầy hổ thẹn: "Làm kinh động thánh giá, bần tăng tội đáng muôn chết! Mời bệ hạ rời bước đến thiền phòng phía sau nghỉ ngơi.

Lý Thế Dân gật đầu, gọi thái tử và năm sáu cận thần đi cùng, còn đâu thì ở lại nghỉ tạm trong điện Thiên Vương.

Thiền phòng mà Huyền Tế nhắc đến tên là "Viên Tân, dành riêng cho hoàng tộc nghỉ ngơi. Nó tọa lạc trong một khu rừng trúc xanh, cỏ thơm trải khắp bậc thềm, tuy không quá rộng rãi, nhưng được sửa sang tinh tế cao nhã, ngay cả hoa văn chạm khắc trên những ngọn nến thắp xung quanh cũng đều là tác phẩm của danh gia đương thời. Trên bức tường chính diện có treo hai bức chữ, nét bút một bên thì cứng cỏi mạnh mẽ, một bên thì mềm mại uyển chuyển, kết hợp với nhau lại không cảm thấy đột ngột, mà có một vẻ phong lưu tha thướt. Lý Thế Dân đã đến nơi này nhiều lần, lần nào cũng bị chấn động bởi cái tầm của mấy chữ này.

Huyền Tế đón lấy chén trà trong khay tiểu tăng bưng, dâng cho Lý Thế Dân. Hơi nước lượn lờ bay lên không trung, mang đến hương trà khoan khoái. Lý Thế Dân cảm thấy hơi nóng, nên để chén trà sang một bên. Huyền Tế lại tưởng ông không thích, liền nói với chút bất an: "Bệ hạ, trà này..."

"Trà rất ngon." Lý Thế Dân nhìn Tiêu Minh đang thưởng thức một cách thích thú, "Tiêu thị lang, ngươi thấy thế nào?"

Tiêu Minh vội đặt chén trà xuống, nước trà văng một chút lên mu bàn tay ông ta: "Nước suối ở hậu viện của chùa Đại Hưng Thiện trong vắt ngon miệng, trà pha ra tất nhiên có hương vị độc đáo. Tuy thần không giỏi thưởng trà, nhưng cũng cảm thấy thơm vào tận tim gan, tuyệt vời khôn tả.

"Hả?" Lý Thế Dân đưa ánh mắt từ Tiêu Minh sang Huyền Tế, "Nước suối ở hậu viện của các ông còn pha trà được sao?"

Huyền Tế cười nói: "Thế mà Tiêu thị lang còn bảo là mình không hiểu về trà! Bần tăng chỉ sai người bỏ vào bốn phần nước suối hậu viện, ngài vẫn có thể nếm ra, đúng là bậc thầy thưởng trà."

Bàn tay của Tiêu Minh hơi khựng lại trên không: "Thần cũng chỉ đoán thôi, ai ngờ mèo mù vớ được cá rán..."

Ông ta còn định nói gì đó, nhưng lại cảm thấy nói mấy câu tục ngữ dân gian kiểu này trước mặt hoàng đế thì hơi thất lễ, nên chỉ cúi đầu im lặng.

Dường như Lý Thế Dân cũng không quá để ý, vẫn vui vẻ nói: "Trong chùa Đại Hưng Thiện ngoại trừ Huyền Trang đại thiền sư đi Thiên Trúc thỉnh kinh, thì Huyền Tế thiền sư là người có

tu vi Phật pháp cao thâm nhất. Trẫm có vấn đề muốn thỉnh giáo ông."

Huyền Tế nở nụ cười được coi trọng quá hóa lo: "Bệ hạ quá lời, bần tăng không dám nhận."

"Thiền sư cho rằng, làm thế nào mới có thể tiến vào cảnh giới của Phật?"

"Sống ở nơi thanh tịnh, không để phân tâm, sẽ có một ngày có thể ngộ đạo thăng thiên."

"Thiên hạ lớn như vậy, đâu là nơi thanh tịnh? Cho dù sống ở đồng ruộng núi non, cũng sẽ bị côn trùng chim chóc quấy rầy" Lý Thế Dân phản bác, "Trẫm lại cho rằng, có thể đặt mình vào trong bể dục mà không bị tham dục vấy bẩn, đặt mình vào giữa cõi tục mà chẳng có phiền não hận thù, đặt mình ở tại bùn lầy mà chưa từng cô đơn tuyệt vọng, mới là người tu hành thực sự có đạo. Hoặc giả, tuy có ý niệm tham lam keo kiệt, nhưng có thể kịp thời vứt bỏ; tuy bị vướng vào phẫn nộ căm hờn, nhưng trước sau lòng dạ vẫn từ bi nhường nhịn; tuy lún sâu trong buồn phiền bực bội, nhưng tâm tính vẫn ôn hòa ngay thẳng. Như vậy thì có thể thông suốt được đạo Phật. Thiền sư thấy trẫm nói có lý hay không?"

Huyền Tế bỗng sững sờ, hoàn toàn không ngờ hoàng đế thân ở trên chín tầng trời lại có thể nhìn được thông suốt như vậy. Lần này lời nói của nhà vua dường như có ẩn ý, nhưng lại không biết rốt cuộc là gì. Thế là Huyền Tế cũng chỉ biết vâng dạ: "Bệ hạ anh minh. Bần tăng nông cạn."

Lý Thế Dân không nói gì, cầm chén trà cạnh tay lên, thấy nước trà đã nguội, liền uống một hơi cạn sạch. Có chút vụn chè

bám lên thành chén, nhất thời cũng không rơi xuống được.

Hai viên cấm quân ban nãy giúp tìm người đã trở lại, một là tay mặt rỗ vừa mới thu hút sự chú ý của Lý Thế Dân, người còn lại là một thanh niên mặt mũi trắng trẻo. Hai người nhìn nhau, cuối cùng cấm quân mặt trắng tiến lên một bước: "Bẩm bệ hạ, một căn thiền phòng phía sau tháp bảy tầng trong chùa đã bị lửa thiêu rụi. Lúc chúng thần đi đến nơi thì thấy Biện Minh sư phụ đang thu dọn tàn cục ở đó, cho nên mới biến mất lâu như vậy."

Lý Thế Dân nhíu chặt mày hỏi: "Làm sao mà bị cháy?"

Trên ngón tay của cấm quân mặt trắng dính mấy vết than đen, hiển nhiên vừa nãy cũng giúp thu dọn. Hắn lắc đầu: "Thần không biết ạ. Vừa nãy sấm nổ ghê gớm, có thể là lửa trời cũng chưa biết chừng"

"Lửa trời?" Lý Thế Dân trầm ngâm, "Huyền Tế, ai sống ở căn thiền phòng đó?"

Huyền Tế đan hai bàn tay vào nhau, nói: "Nơi đó hẻo lánh, vốn không có người ở. Về sau Huyền Giác vào chùa, liền chuyển tới đó. Hai năm trước sau khi Huyền Giác phạm tội giết người bị hành quyết, nơi đó luôn bị khóa, bình thường cũng chẳng có ai lại gần. Nếu không phải có đám cháy này, bần tăng cũng suýt quên căn thiền phòng đó rồi."

"Bình thường đã không có ai đến gần, vậy tại sao Biện Minh lại tới đó?" Lý Thế Dân có vẻ không tin lời của ông ta, tiếp theo lại bổ sung một câu, "Hơn nữa còn chọn đúng lúc trẫm có mặt."

Tiêu Minh thấy thế, vội bước lên hai bước: "Bệ hạ, thần đi xem thực hư thế nào."

Lý Thế Dân xua tay: “Trinh Khanh, ngươi đi xem đi.”

Rõ ràng mình mới là thị lang bộ Hình, nhưng lại bị bệ hạ gạt sang một bên trước mặt mọi người. Tiêu Minh có chút ngượng ngùng dùng đầu ngón tay về chéo áo, nghĩ rằng gần đây hình như mình cũng không làm sai chuyện gì, bệ hạ đâu cần phải làm mình khó xử như vậy. Thế là ông ta không nhịn được ngẩng đầu lên, ánh mắt lần lượt quét qua thái tử, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Mã Chu ở hàng đầu và Dương Dự ở vị trí cuối cùng. Thấy bọn họ không ai đưa mắt nhìn mình, ông ta đành lặng lẽ lùi sang một bên.

Khoảng nửa canh giờ sau, Dương Chính Đạo trở lại thiền phòng Viên Tân, sau lưng ngoài hai cấm quân đi cùng ban nãy, còn có hai sư huynh đệ Biện Minh và Biện Sâm, cùng với trưởng sử Tề Trưởng Thăng đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ. Dương Chính Đạo cúi người vái một vái, gấp gáp nói: “Bẩm bệ hạ, thần dám khẳng định, đây không phải lửa trời, mà là có kẻ rắp tâm phóng hỏa.”

Lý Thế Dân bình thản: “Không vội, ngươi từ từ nói.”

“Vâng! Thưa bệ hạ. Dương Chính Đạo trả lời vô cùng nhanh nhẹn gãy gọn, “Biện Minh sư phụ ra ngoài đi tới thiền phòng của Huyền Giác vào giờ Thìn một khắc, khoảng giờ Thìn hơn hai khắc một chút thì đến nơi, nghe y nói, lúc đó lửa đã cháy hết sức dữ dội. Nhưng thần dám khẳng định, giờ Thìn ba khắc mới đổ mưa, vả lại chỉ là mưa nhỏ, không hề nghe thấy tiếng sấm. Làm sao có lửa trời được? Hơn nữa, thần còn phát hiện ra vết tích của dầu thông ở đó. Cho nên… thật sự đã cháy sạch sành sanh, không còn sót lại chút gì cả.”

“Vậy thì kẻ cả gan rắp tâm phóng hỏa rốt cuộc là ai?”

Lúc này Dương Chính Đạo lại nói với tốc độ vô cùng chậm rãi: “Tiêu thị lang, ông nói thử xem?”

Chương 20
Vén mây thấy trời

Ánh mắt Tiêu Minh mang theo mấy phần cảnh giác: "Người tới hiện trường điều tra là quân hầu, thần làm sao biết được?"

"Chúng ta đến chùa Đại Hưng Thiện vào giờ Mão ba khắc. Không lâu sau, ông bảo muốn đi tiểu. Có đúng không?" Dương Chính Đạo nhìn khuôn mặt của ông ta một cách thích thú.

"Người có ba việc gấp, lẽ nào quân hầu muốn quản cả việc này sao?"

"Không thể không quản!" Dương Chính Đạo mỉm cười, rạng ngời như nắng xuân, "Ngài đi tận nửa canh giờ, bình thường sao?"

Tiêu Minh căng não, lập tức nói với vẻ mặt giận dữ: "Rốt cuộc ngài đang ám chỉ điều gì?"

"Ta nói thế vẫn chưa đủ rõ sao?" Dương Chính Đạo nghe thấy tiếng chuông chùa ngưng dần mới nói, "Tiêu thị lang, ông không đi tiểu tiện, mà tranh thủ cơ hội này đến thiền phòng của Huyền Giác phóng hỏa."

"Trinh Khanh, không được nói bừa!" Không đợi Tiêu Minh phản bác, Lý Thế Dân đã lên tiếng trước. Song, trong lời nói của ông chưa thấy bất kỳ ý trách móc nào, trái lại còn mang theo mấy phần khích lệ.

"Bệ hạ, thần và Tiêu thị lang không thù không oán, sao có thể vô duyên vô cớ đổ oan cho ông ta?" Dương Chính Đạo nhìn

chiếc tủ thấp được điêu khắc vô cùng tinh tế ở bên cạnh, tiếp tục nói: "Muốn đến thiền phòng của Huyền Giác ắt phải qua ao nước suối ở hậu viện. Lúc nãy Biện Sâm tiểu sư phụ ở đó bảo, từng nhìn thấy Tiêu thị lang vào giờ Thìn một khắc, còn nói với ông ta mấy câu rằng: "Trà pha cho bệ hạ cùng các vị quý nhân tất nhiên phải dùng loại nước tốt nhất. Tiểu tăng vừa nếm thử, hơi chát một tí, nên mới tới đây lấy chút nước suối thơm mát riêng chỗ chúng tôi có. Biện Sâm, ta nói có sai không?"

Biện Sâm nghe thấy tên mình, liền tiến lên hai bước dài: "Quân hầu nói không sai một chữ."

Dương Chính Đạo gật đầu: "Tất nhiên. Cậu vừa mới nói với ta, sao ta nhớ nhầm được? Tiêu thị lang, ban nãy không phải ông khiêm tốn, mà đúng là ông không hiểu về trà. Điều này, ta từng nghe Ngô vương phi đề cập đến, còn Ngô vương phi thì được Tiêu lương đệ kể cho. Những lời con gái ông nói, chắc không phải là giả đâu nhỉ? Vậy thì, ông chưa đến chùa Đại Hưng Thiện bao giờ, làm sao có thể nhanh chóng nhận ra trong trà vừa nãy có nước suối ở hậu viện?"

Thái tử Lý Trị nãy giờ ngồi một bên lặng im xem kịch bất giác nhún vai. Tiêu lương đệ? Hắn lại nhắc đến nàng thiếp yêu của mình một cách công khai như vậy. Thế này là không coi ai ra gì, chẳng trách trong triều có rất nhiều người nói riêng với nhau, bệ hạ đối xử với Tuyên Bình hầu như con đẻ, khác hẳn người bình thường.

Tiêu Minh chết lặng, nhất thời không nghĩ ra phải biện minh như thế nào. Ông ta không phải kẻ ngốc, cho dù thật sự muốn tiêu hủy đồ vật có liên quan đến thân phận của Huyền

Giác, cũng sẽ không chọn cách hết sức ngu xuẩn là đích thân ra tay vào thời điểm này. Vừa nãy ông ta buồn tiểu thật, nhưng bị một tiểu tăng chỉ đến một nơi vắng vẻ không người, quanh quẩn mất một lúc lâu mới ra khỏi được. Đây là âm mưu, là một cái bẫy bọn chúng đã chôn sẵn. Mặt Tiêu Minh đỏ tận mang tai: "Không phải vừa nãy ta nói rồi à? Đó là ta đoán. Tuyên Bình hầu chỉ dựa vào điều này mà nhận định rằng ta phóng hỏa, không cảm thấy cẩu thả đến mức nực cười sao?"

"Không nực cười." Dương Chính Đạo hít sâu một hơi, nói tiếp, "Bệ hạ, thực ra... ngọn lửa đó là do thần dẫn dụ Tiêu thị lang đốt."

Nước mưa trên mái hiên nhỏ từng giọt xuống nền đá xanh, như chiếc búa tạ nện mạnh vào lòng người. Lý Thế Dân nhíu mày, trầm giọng: "Nói rõ ra xem nào."

"Vâng. Thưa bệ hạ. Thần sẽ kể từ từ." Giọng nói của Dương Chính Đạo không để cho người ta có chút nghi ngờ, "Rất nhiều năm về trước, Biện Minh sư phụ từng tận mắt nhìn thấy Huyền Giác đạp biển mà đến trong màn sương mờ ảo. Lúc đó Biện Minh còn nhỏ, thực ra coi tất cả những gì vừa thấy là truyền kỳ. Y cho rằng Huyền Giác thực sự là thần tiên hạ phàm, liền kè kè bên cạnh ông ta học Phật. Nhưng rồi một ngày, y vô tình phát hiện ra bí mật của Huyền Giác, ông ta là gian tế của Cao Câu Ly, đã ra tay giết hại trung thư lệnh Vũ Văn Sĩ Cập. Song y lại không dám nói. Mãi đến khi Ngô vương điều tra ra bí mật này, hơn nữa còn công khai với mọi người, lòng y mới được yên.

"Hơn một tháng trước, Ngô vương bị người ta vu cáo có mưu đồ riêng trong vụ án Huyền Giác. Hôm trước thần từng

tìm Biện Minh hỏi rõ tình hình chi tiết lúc đó, Biện Minh nói y sẵn sàng trần tình trước mặt bệ hạ. Mà hôm nay trước khi chúng ta đến chùa Đại Hưng Thiện, thần đã sai người tới dinh phủ của Tiêu thị lang tung tin này cho ông ta nghe thấy, hơn nữa còn bảo, trong phòng của Huyền Giác giờ đang cất giấu văn thư có thể chứng minh thân phận của ông ta. Quả nhiên, bị thúc đẩy bởi ý nghĩ thà tin là có đừng ngờ là không, Tiêu thị lang đã ra tay đốt thiền phòng."

Biện Minh cụp mi mắt xuống, nói lí nhí: "Quân hầu nói không sai. Tuy Huyền Giác là trọng phạm giết người, nhưng ông ấy rốt cuộc vẫn là sư phụ của tiểu tăng, hơn nữa luôn che chở tiểu tăng. Vì vậy cứ cách một khoảng thời gian, tiểu tăng sẽ đi dọn dẹp phòng của ông ấy. Hôm nay, tiểu tăng lại đi. Ai ngờ, thiền phòng bị cháy. Tất cả đều đã không còn…."

Tiêu Minh căm giận nghiến răng kèn kẹt, cuối cùng chỉ nhả ra ba chữ: "Thần bị oan."

"Ngô vương mới là người bị oan! Các ngươi bày ra một cái bẫy lớn như vậy, chẳng phải là muốn đặt y vào thể bất nhân bất nghĩa sao? Tề trưởng sử, nói xem gần đây ông bắt được kẻ nào!"

Tề Trưởng Thăng đã đợi rất lâu, giờ mới có cơ hội cất lời, liền vội vàng hắng giọng, lớn tiếng tâu: "Thần đã tra rõ, vào đêm Trương Phóng chết, Thụy Hỉ ở trong nhà ngang của dinh phủ tại kinh thành của Dương thứ sử, uống rượu đánh bạc cùng đám người hầu suốt, không có thời gian để giết người. Sở dĩ hắn tự nhận giết người, là vì bị người ta uy hiếp. Còn hung thủ thực sự thì thần đã bắt được, hắn là Đổng Diên Trung, từng giữ chức trong quân của phản tướng Hầu Quân Tập."

“Kẻ mà ông bắt được là Đổng Diên Trung?” Dương Dự buột miệng nói.

“Xem ra Dương thứ sử cũng biết Đổng Diên Trung” Tề Trưởng Thăng ôn tồn nói, “Ban đầu hạ quan còn nửa tin nửa ngờ những gì hắn nói, nhưng giờ xem ra không phải là giả. Đổng Diên Trung thú nhận, sau khi giết Trương Phóng, hắn đã giao bức thư ngụy tạo đó cho Trương Triệu thị. Lúc đó tin đồn nổi lên khắp thành Trường An, lại thêm Đổng Diên Trung tự nhận là bạn thân của Trương Phóng, gây chia rẽ từ bên trong, khiến Trương Triệu thị tin chắc rằng, Ngô vương đã sai khiến Thụy Hỉ diệt khẩu Trương Phóng. Vốn dĩ hắn chỉ định để Trương Triệu thị đến trước cửa Đại Lý tự gây rối. Ai ngờ Trương Triệu thị có tình cảm bền chặt với Trương Phóng, tính cách lại cương trực mạnh mẽ, tự nói mình tận mắt nhìn thấy Thụy Hỉ ra tay, sau đó lấy cái chết để tỏ chí. Quả là một người phụ nữ đáng thương đáng buồn!”

Một lớp khí lạnh dày đặc ngưng tụ trong mắt Lý Thế Dân, nhưng ông chỉ chăm chú lắng nghe, không nói một lời. Tề Trưởng Thăng nhìn Tiêu Nhuệ, thấy gã cũng đang nhìn mình, liền hiểu ý lùi sang một bên.

Tiêu Nhuệ do dự chốc lát, rồi cúi người trình một bản tấu báo trong tay đến trước mặt Lý Thế Dân: “Tâu bệ hạ, cái này là Nguyên Nhân Kiền Nguyên thiếu khanh giao cho thần. Lúc nhận được văn thư này của phủ Sùng Châu, Ngô vương còn thảo luận với y về vụ án Giang Nhất Lưu. Đây mới là văn thư đầu tiên mà Dương thứ sử giao cho Ngô vương, bên trên viết rõ ngọn nguồn vụ việc Giang Nhất Lưu ngộ sát mẹ nuôi. Dương

thứ sử xét xử vụ án này cẩu thả như vậy, Ngô vương trả về phúc thẩm, cũng không có gì đáng trách. Xin bệ hạ nhìn con dấu ở chỗ lạc khoản phê duyệt này xem, vì lần trước bất cẩn đánh rơi xuống đất nên con dấu của Đại Lý tự bị mẻ mất một góc nhỏ, người có thể xem lại toàn bộ công văn trong hai tháng qua, tất cả con dấu bên trên đều hơi khuyết góc một chút. Đương nhiên, không nhìn kỹ thì không thể nhận ra."

Lý Thế Dân vừa nghe vừa đọc từng hàng chữ trên văn thư, bất chợt đứng dậy, bước chậm rãi đến trước mặt Tiêu Nhuệ: "Trẫm về sẽ xem sau. Ngươi nói tiếp đi."

Tiêu Nhuệ nói nhiều như vậy, bỗng cảm thấy hơi khô miệng rát lưỡi, khi mở miệng trở lại, họng lại hơi ngâm ngẩm đau. Gã nuốt nước bọt, nói tiếp: "Nhưng mà, lần này Dương thứ sử về kinh, lại mang theo một bản văn thư khác, chính là bản bệ hạ đã thấy trước đây không lâu. Giang Nhất Lưu trên đó là một tên tội phạm giết người độc ác khó tha, mà Đại Lý tự lại ngang ngược yêu cầu Dương thứ sử sửa án. Chữ của Ngô vương có thể mô phỏng, song, con dấu mà các ngươi phỏng khắc chắc không thể vừa khéo thiếu mất một góc như vậy đâu nhỉ?"

Dương Dự tái mặt, đã không còn nghe rõ mấy chữ Tiêu Nhuệ nói sau cùng. Nhưng mà, lúc đó lão đã tận mắt nhìn thấy bản tấu báo này cháy thành tro trước mặt mình, tại sao nó vẫn xuất hiện ở đây? Lão bủn rủn quỳ xuống đất, người run lẩy bẩy không sao kìm được. Bộ dạng đó đã hoàn toàn bán đứng tâm trạng hoảng loạn của lão.

"Muốn biết tại sao chứng cứ đã bị ông tiêu hủy lại đột nhiên xuất hiện phải không?" Nói rồi Tiêu Nhuệ cũng khom gối quỳ

xuống, “Xin bệ hạ thứ tội. Bản tấu báo này là thần ngụy tạo, nhưng mà, nội dung bên trên hoàn toàn chính xác.”

Dương Dự nghe xong câu này, vẻ mặt kinh hoảng ban đầu lại lẫn thêm mấy phần tuyệt vọng. Lão định biện bạch, nhưng lời lại mắc ngang trong họng, không sao thốt ra được. Bên tai lão chỉ có những tiếng ù ù, rồi một giọng nói chậm rãi vang lên: Xong rồi, hoạn lộ của ta, tính mạng của ta… đều xong cả rồi.

Dương Chính Đạo thấy đã nói hết những gì cần nói, liền cúi đầu nhìn Dương Dự, rồi lại nhìn sang vẻ mặt cũng kinh hãi y hệt của Tiêu Minh: “Xin bệ hạ làm chủ cho Ngô vương điện hạ. Từ Giang Nhất Lưu cho đến Trương Phóng, rồi đến Trương Triệu thị… chính là một âm mưu lớn nhắm vào Ngô vương. Năm xưa Ngô vương vạch trần vụ án Huyền Giác, đúng là không trọn vẹn, nhưng thật sự cũng đã thúc đẩy quyết tâm Đông chinh của bệ hạ. Thưa bệ hạ, Đại Đường chinh phạt Cao Câu Ly không hề sai. Đại Đường buộc Cao Câu Ly phải rút binh khỏi Tân La, người Tân La mang ơn đội nghĩa, quyết chí các đời quốc vương đều coi hoàng đế Đại Đường là cha. Còn thành chủ Cao Câu Ly đích thân lên lầu tiễn biệt quân đội Đại Đường để tỏ rõ lòng kính phục, bọn họ không dám thắng, cũng không thắng nổi chúng ta. Còn cả người Đột Quyết… chẳng phải bệ hạ luôn muốn biết người bày mưu vạch kế trước mặt Ất Bì Xạ Quỹ khả hãn là ai sao? Để đùn đẩy trách nhiệm, Bạt Dã Đức Long và Đan Ba Dương Nhĩ nhất định sẽ bán đứng A Sử Na Nguyên Huệ. Sau đây không lâu, chắc chắn bệ hạ sẽ nghe thấy tin diệp hộ của Đột Quyết hồn về Tây thiên.”

Mã Chu nhíu mày càng lúc càng chặt, vừa định tiến lên một bước để nói, thì lại phát hiện chéo áo của mình bị Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh kéo một cái. Ông ta ngước mắt, thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn nhìn thẳng về phía trước thản nhiên như không. Chính tại chớp mắt đó, trong đầu ông ta lóe lên bốn chữ: Vứt xe giữ tướng.

Đại hạ sách. Đại hạ sách không làm không được!

Mã Chu siết chặt hai tay, cố hết sức để không bị người khác nhìn thấy vẻ mặt bất lực và không cam tâm của mình lúc này.

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, ông ta nghe thấy Lý Thế Dân nói: "Rốt cuộc Ngô vương có chỗ nào đắc tội với các ngươi?"

Thể là trái tim vừa mới bình tĩnh một chút của Mã Chu lại đập dữ dội. Hồi lâu, ông ta mới ý thức được, "các ngươi" mà Lý Thế Dân nói là chỉ Tiêu Minh và Dương Dự.

Quả nhiên, Lý Thế Dân đi về phía Dương Dự đang quỳ rạp trên mặt đất run cầm cập, lại trầm giọng hỏi một câu: "Ngươi và Ngô vương có thâm thù đại hận gì?"

* * *

Ánh mắt của Dương Dự rã rời, mồ hôi đầm đìa sau lưng thấm ướt áo. Trong lúc ma sai quỷ khiến, lão nói lắp bắp hai câu: "Vì… vì Thư Yểu. Ngô vương… Ngô vương biết.."

Hồi đó, vì muốn dẹp chuyện yên thân, cũng vì Cảnh Nguyệt chết trong vòng tay mình, Lý Khác không trình lên hoàng đế truy cứu tội khi quân của Dương Dự. Nhưng tâm tư của một số kẻ lại kỳ quặc đến mức đáng sợ. Hắn thà phí sức đoán già đoán

non, cũng không muốn tin người ta thật sự có thể khoan dung và tha thứ. Kết quả cuối cùng, chỉ là thông minh lại bị thông minh hại mà thôi.

Chưa đánh đã khai! Dương Chính Đạo cười khẩy, nhưng lập tức lại đổi ý nghĩ. Không thể để lão nói ra. Một khi bệ hạ biết được chân tướng, nhất định sẽ truy cứu thân phận của Cảnh Nguyệt, vậy thì không chỉ tính mệnh của Vũ Văn Thiền Sư không được bảo toàn, mà tất cả những gì gã làm hôm nay sẽ thành công cốc. Giết địch một trăm, tự mất ba nghìn, không đáng để gã làm. Thế là gã chỉ lẩm bẩm như tự nói với mình: "Ngô vương biết cố vương phi thích An Châu, cho nên chôn cô ta ở đó..."

"Ngươi cảm thấy Ngô vương đối xử tệ với con gái ngươi sao? Ngươi cũng không nhìn lại xem con ngươi có xứng với Ngô vương chút nào không!" Lý Thế Dân lại ngồi xuống, tay nâng chén trà, chậm rãi xoa đóa hoa hải đường trên thành ngoài của chén. Năm đó nếu không phải cần nhờ Dương Dự, ông tuyệt đối sẽ không hứa hôn. Về sau đúng là ông cũng hối hận. Nhưng ông không làm nổi những chuyện chim hết cất cung, thỏ chết giết chó, nên cũng chỉ có thể chấp thuận.

Dương Dự khẽ nhích người. Cơn lạnh trên sống lưng truyền đến, lập tức làm lão tỉnh táo hơn không ít. Tuy lão không hiểu tại sao Dương Chính Đạo muốn bảo vệ mình, nhưng nghĩ lại lão vẫn cảm thấy sợ hãi. Nếu vừa nãy lão buột miệng nói ra bí mật về Thư Yểu, thì không chỉ một mình lão phải chết, mà sợ rằng già trẻ trong nhà cũng không tránh khỏi liên lụy.

“Thưa bệ hạ, thần hồ đồ, thần tội đáng muôn chết.” Dương Dự dập đầu như giã tỏi, “Thần vì Thư Yểu mà nảy sinh khúc mắc với Ngô vương, nhưng nếu không phải Tiêu thị lang đổ dầu vào lửa, thì thần cũng không đến mức thực sự hành động.”

Nếu chết, cũng không thể chỉ một mình ta chết. Dương Dự căm hận nghĩ.

“Vậy còn ngươi thì vì lý do gì?” Lý Thế Dân chuyển ánh mắt sang Tiêu Minh, hỏi.

Tiêu Minh nhìn đám người phe thái tử đều không có ý nói đỡ cho mình, lòng sớm đã lạnh đi phân nửa, những gì muốn nói đều tắc ở cổ họng. Rất lâu sau, ông ta vẫn không thốt nổi dù chỉ một chữ.

“Không phải ông… cũng vì con gái của mình ư?” Dương Chính Đạo giơ tay phủi tro đen không biết bám lên con cò trắng thêu trên cổ tay áo từ bao giờ, “Tiêu lương đệ được thái tử sủng ái như thế, tất nhiên cũng…”

“Trinh Khanh, không được suy đoán lung tung!” Lý Thế Dân ngắt lời gã, nghiêm mặt nói, “Người đâu, tạm thời giải Tiêu Minh và Dương Dự vào nhà lao của Đại Lý tự, trông coi nghiêm ngặt. Tiêu Nhuệ, sau khi về, ngươi sắp xếp cẩn thận khẩu cung của bọn chúng, liệt kê từng việc bọn chúng đã phạm phải ra cho trẫm xem. Việc này, trẫm sẽ đích thân xử lý!”

Nói xong, ông chắp tay đi đến trước cửa sổ thiền phòng. Lúc này đã gần giữa trưa, ánh nắng hững hờ chiếu xuống, mang lại hơi ấm làm người ta khoan khoái nhất trong bốn mùa. Sương mù dày đặc trước mặt ông tan dần, và những nghi ngờ ông đã từng có đó cuối cùng cũng tan biến. Âm mưu trong quá khứ,

toan tính ở hiện tại.. tất cả những gì ông đã trải qua, đều được người khác làm theo y hệt để đối phó với con trai ông. Điều mình không muốn, chớ làm cho người. Mấy lời ông nói với Lý Khác lúc đó, dĩ nhiên không hoàn toàn xuất phát từ bản ý, nhưng thật sự ông đã làm y tổn thương đến tận tim gan. May mà giờ đây, mọi chuyện đã ổn.

Từ chùa Đại Hưng Thiện về đến điện Củng Thần của Đông cung, Lý Trị đã ngồi một mình trong phòng hai canh giờ. Mấy cung nữ hoạn quan đứng hầu ở bên ngoài đều tỏ vẻ hoang mang kinh ngạc. Bọn họ cô nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều không nghĩ ra, vì cớ gì mà một chuyến đi chùa lại khiến vị thái tử xưa nay hiền lành thành ra hồn bay phách lạc như vậy.

Khánh Quý dẫn theo hai tiểu thái giám mới vào dưới quyền, bưng bữa tối nóng hổi đi tới, gõ khe khẽ vào cánh cửa: “Điện hạ, ngài vẫn chưa ăn gì cả! Trưởng Tôn công đang đợi ngài ở chính điện.

Lý Trị mở cửa, biểu cảm trên mặt vẫn ôn hòa như bình thường. Y nhìn mấy món ăn trước mặt, canh gà tổ yến, vịt quay treo lò, cá diếc hấp xì dầu… toàn là món thường ngày y thích nhất. Nhưng bây giờ, y thực sự không có hứng ăn chút nào. Y khẽ thở dài: “Cho các ngươi ăn đấy! Nhớ là phải ăn bằng sạch, không được để lại một chút dấu vết nào. Biết chưa?”

Nói xong, y bỏ lại mọi người, nghênh ngang bước đi. Hai chân y nặng như đeo chì, lúc bước vào chính điện, gần như sức cùng lực kiệt. Y thì thào gọi một tiếng giống như đứa trẻ đang chịu nỗi ấm ức cực lớn: “Cậu…”

Trưởng Tôn Vô Kỵ hành lễ nói: “Tham kiến thái tử điện hạ.”

Lý Trị đuổi hai tiểu cung nữ đang hầu trong điện ra ngoài, ngồi xuống đối diện với Trưởng Tôn Vô Kỵ. Trên khuôn mặt gầy gò của Trưởng Tôn Vô Kỵ là một đôi mắt sáng quắc có thần, sắc bén như thể chim ưng bay vút trên bầu trời, có thể xuyên thấu linh hồn.

Ông ta đợi đã lâu mà không thấy Lý Trị nói, bèn mở miệng trước: “Thái tử không cam tâm à?”

Lý Trị lắc đầu theo bản năng, nhưng rồi nghĩ lại, hà tất phải gắng gượng kìm nén trước mặt người cậu đã nhìn mình lớn lên, tự tay nâng mình lên ngôi thái tử chứ? Thế là y gật đầu: “Nội trong một ngày mất liền hai cánh tay, dĩ nhiên là cháu không cam tâm.”

“Không cam tâm là đúng!” Trưởng Tôn Vô Kỵ cười, “Như thế này, về sau ngài sẽ không hành động sơ suất nữa.”

“Nhưng mà suýt chút nữa… chỉ một chút xíu nữa thôi, Ngô vương đã không còn cơ hội cựa mình nữa. Lý Trị chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, quên cả che đậy nỗi tức giận vượt quá giới hạn trong lòng mình bằng chút lời lẽ uyển chuyển.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vỗ mu bàn tay y, mang đến cho y đôi phần an tâm: “Đâu mà một chút xíu nữa? Chuyện ngày hôm đó, Mã Chu đã kể tường tận đầu đuôi cho ta rồi. Với ngần ấy nhân chứng vật chứng, bệ hạ buộc phải có một số hành động, nhưng ông ấy đã nói câu nào là Ngô vương có tội chưa? Mãi đến bây giờ, ông ấy vẫn chưa chính thức hạ chỉ bãi chức Ngô vương. Mà hôm nay, Dương Chính Đạo và Tiêu Nhuệ chỉ nói vài câu, bệ hạ

đã tin ngay rằng Ngô vương oan uổng. Ông ấy tin tưởng Ngô vương như tin tưởng chính mình vậy."

Lý Trị ủ rũ cụp mắt: "Tiên sinh cũng từng nói với cháu những lời tương tự. Nhưng mà cháu chưa bao giờ tin hoàn toàn."

"Vì Mã Chu cũng giống vậy" Trưởng Tôn Vô Kỵ nói với giọng lạnh lùng nghiêm khắc: "Cho nên ông ta mới mạo hiểm đụng chạm đến giới hạn của bệ hạ. Đáng tiếc là ông ta đánh giá quá cao bản thân. Lần này ông ta đã thua không còn manh giáp. May mà bệ hạ không đẩy trách nhiệm cho ông ta, bằng không, nỗ lực cả đời của Mã Chu sợ là sẽ trôi sạch theo dòng nước."

"Cậu ơi, cháu sai rồi. Nhưng cậu không biết, mấy ngày cậu đi vắng, cháu đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ trầm ổn gặp biến không hoảng của Ngô vương. Gần như chỉ bằng một câu nói, thậm chí là một ánh mắt, y có thể khiến người ta cúi y đầu nghe theo. Cho dù cháu biết chưa chắc y đã có lòng này, nhưng cháu vẫn sợ hãi. Bệ hạ đối tốt với y như thế, tốt đến mức làm cháu ghen tị..."

"Bệ hạ đúng là đối tốt với y. Gần như cái gì bệ hạ cũng có thể cho y, ngoại trừ ngôi thái tử." Trưởng Tôn Vô Kỵ lãnh đạm nói, rồi lại bổ sung hai câu vô cùng quả quyết: "Kể cả ngôi thái tử, cũng không phải ông ấy chưa từng nghĩ tới. Nhưng bây giờ đã không thể rồi."

Đôi mày sầu lo chưa giãn, Lý Trị trầm tư rất lâu, sau đó vẫn hoài nghi hỏi: "Giờ là lúc nào? Tại sao lại không thể?"

"Vì chúng ta không thắng được Cao Câu Ly Trưởng Tôn Vô Kỵ nhướng mày, lúc nói câu này, ông ta cũng không rõ trong

lòng mình tiếc nuối nhiều hơn hay là vui mừng nhiều hơn, “Các ngươi thật sự không nên khơi mào bằng chuyện của Huyền Giác. Lúc đó bệ hạ muốn đánh Cao Câu Ly như thế, các triều thần nhao nhao tranh cãi, người ủng hộ người phản đối, nhưng chỉ có Ngô vương là cho ông ấy một lý do. Nếu lần này đánh thắng, cộng với việc Ngô vương ở Trường An xử lý vấn đề Đột Quyết hết sức nhanh gọn đẹp đẽ, thì bệ hạ còn có cơ hội trao danh phận thái tử cho y. Còn hiện tại, dù trong triều ngoài nội đều giữ kín như bưng về trận đánh này, nhưng suy cho cùng, chuyện là thế nào, mọi người ai chẳng ngầm hiểu trong lòng? Nếu bệ hạ đổi người kế vị vào lúc này, thì cháu nói xem, có khơi dậy ngàn lớp sóng không?”

“Nhưng mà..” Lý Trị chống cằm nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ chằm chằm, “Những điều Dương Chính Đạo nói ở chùa Đại Hưng Thiện hôm nay, lẽ nào không đủ để bịt miệng lưỡi thế gian sao?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe vậy, không khỏi bật cười thành tiếng: “Cháu trai ngốc, những lời tâng bốc của Dương Chính Đạo có thể nói công khai trước đại chúng được sao? Tần La và chúng ta vốn dĩ xa xôi, quăng tám sào cũng không tới, dù bọn họ không thần phục, thì có thể cản trở chúng ta việc gì cơ chứ? Còn chuyện thành chủ Cao Câu Ly lên lầu tiễn biệt thì càng hoang đường, rõ ràng người ta đến xem chúng ta làm trò cười. Đường đường thiên triều thượng quốc, nhọc quân viễn chinh lại gãy cánh quay về, há không phải là trò cười lớn bằng trời sao?”

Lúc này trên mặt Lý Trị mới hiện lên nét cười: “Hóa ra là vậy! Có điều, cậu chắc chắn là việc này dừng lại tại đây, bệ hạ sẽ không truy cứu đến tiên sinh, thậm chí truy cứu đến cháu nữa chứ?”

“Đương nhiên là không! Không có chứng cứ, Tiêu Minh và Dương Dự không dám đổ vấy bừa bãi.” Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng dậy giãn gân cốt, tiến lên mấy bước rồi lại ngoảnh đầu nói, “Hơn nữa, lúc đó Dương Chính Đạo nói ra cả rồi. Nếu bệ hạ muốn truy cứu thì đã không lên tiếng ngắt lời. Cháu nói xem có đúng không?”

Lý Trị gật đầu lia lịa: “Đúng! Cậu nói rất đúng! Vậy thì theo cậu, tiếp theo đây, chúng ta nên làm như thế nào? Từ đầu đến cuối Ngô vương luôn là một cái gai đâm ngang họng cháu. Còn cả Dương Chính Đạo nữa, hạng người tự cho mình thanh cao lại tự cho mình là đúng, thật sự…”

“Từ từ đợi.” Trưởng Tôn Vô Kỵ nói không cần suy nghĩ, “Thái tử phải nhớ, lúc bệ hạ còn sống, tuyệt đối không được chọc đến Ngô vương nữa. Một khi sơn lăng đổ, tất cả đều do ngài làm chủ.”

“Không! Cậu đừng nói những lời như vậy. Bệ hạ… sẽ không đâu. Người sẽ nghìn năm muôn tuổi, mãi mãi cũng không…”

“Nghìn năm muôn tuổi? Thái tử, chớ nói mấy câu ngốc nghếch như vậy nữa. Nếu đế vương thật sự có thể nghìn năm muôn tuổi, thì chẳng phải thiên hạ ngày nay vẫn là của Tần Thủy Hoàng sao? Qua trận chiến Cao Câu Ly, sức khỏe của bệ hạ rõ ràng không được như xưa nữa rồi. Có thể ba năm, có thể năm năm, cuối cùng rồi cũng sẽ đến ngày đó.”

* * *

Gió đêm xuân ấm áp dịu dàng, từ từ thổi tung bụi đất, khiến người ta càng khó nhìn rõ khung cảnh sương mù vấn vít ban đầu.

Hai ngọn nến trong phòng gần như tắt cùng lúc. Lý Khác buông quyển sách đã đọc được một nửa trong tay, nhấc nến trên giá xuống, châm vào cây nến duy nhất còn sáng ở bên cạnh, rồi lại cắm lên. Y cảm thấy hơi mệt, nhưng lại không buồn ngủ lắm. Những ngày này, y sống hết sức thoải mái. Lúc thì cùng Kỳ Úc vẽ tranh, lúc thì chơi đùa với các con, lúc thì như bây giờ, một mình nhàn nhã cầm sách ngồi ngây ngẩn.

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, Lý Khác thuận miệng đáp lại một câu: "Vào đi!"

Quý Thành chạy đến trước mặt Lý Khác, nói nhỏ: "Điện hạ, bệ hạ tới rồi. Giờ đang đợi ngài trong Thụy Phúc đường."

Tay Lý Khác hơi thõng xuống, suy nghĩ đình trệ mất một lúc. Đang ngẩn ngơ, lại nghe thấy Quý Thành lớn tiếng hô lên: "Điện hạ cẩn thận."

Gần như đồng thời, Lý Khác cảm thấy một cơn đau nhói dội lên từ đầu ngón tay. Chính trong khoảnh khắc thất thần vừa nãy, ngón tay bất giác chạm phải ngọn lửa nến. Y vội nhúng tay vào bình lưu ly ở trên bàn, nói điềm nhiên như không: "Biết rồi, ta đi mặc thêm áo rồi đến ngay."

Thụy Phúc đường nằm ở giữa phủ Ngô vương, bình thường Lý Khác hay xử lý công vụ ở đây. Cột gỗ sơn son trước đường được chạm khắc hoa văn đẹp đẽ, xà nhà nhiều màu sắc được

làm thủ công tinh tế rực rỡ, hai chữ "Thụy Phúc" trên bức hoành phi do chính tay Lý Thế Dân viết từ mười mấy năm trước. Lúc này Trần Cần đang đứng ở đoạn dưới hành lang uốn khúc, nhìn ánh sáng của đèn lồng và các vì sao phản chiếu trên mặt hồ, ngưng tụ thành từng vầng sáng đẹp mắt.

"Trần công công, nhiều ngày không gặp." Từ phía trên hành lang đi tới, Lý Khác lên tiếng chào hỏi.

Trần Cần vội cúi người thi lễ: "Tham kiến Ngô vương điện hạ. Bệ hạ chờ ngài lâu rồi."

Lý Khác chỉ nói một tiếng "biết rồi", sau đó tự mình đi về phía trước. Chân trái vừa mới bước qua bậc cửa, y chợt khựng lại, chân phải như bị người ta trói buộc, không sao cất bước nổi. Không biết đã qua bao lâu, y mới siết chặt hai tay, hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm đi vào.

Lúc này Lý Thế Dân đang ngồi ngay ngắn trước án thư trong phòng trong, cúi đầu đọc một quyển sách nhỏ trong tay. Trên đó ghi chép tường tận họ tên, sinh thần bát tự cùng nguyên nhân tử vong của tất cả những vụ án chết người đã qua tay Lý Khác trong hơn bảy năm kể từ khi y nắm giữ Đại Lý tự đến nay. Có bị mưu sát, có tự sát, cũng có trường hợp gặp phải tai nạn mà chết. Cứ cách vài trang, y lại chép xen kẽ một đoạn *Vãng sinh chú*.

Lúc Lý Khác bước vào, Lý Thế Dân đã giở xem hết toàn bộ, đang định gập lại. Ông hơi ngẩng đầu lên, thấy Lý Khác khom gối quỳ dưới đất, nhưng chẳng nói một lời. Thế là ông đành đứng lên bước đến trước mặt Khác, cúi người đỡ y dậy: "Giữa

cha con đâu có thù hằn quá một đêm? Con giận dai đến thế sao?"

Lý Khác lắc đầu cười nhẹ: "Thưa cha, con đâu có."

"Không có thì tốt." Lý Thế Dân ngồi về chỗ cũ, nhìn chằm chằm vào mặt y một lúc lâu rồi mới nói, "Khí sắc khá hơn trước nhiều rồi, có vẻ cơ thể cũng khỏe mạnh hơn. Xem ra những ngày qua con sống rất tốt."

Lý Khác vén áo ngồi xuống trước mặt Lý Thế Dân. Ngón tay vừa nãy bị bỏng nến nhói lên một cảm giác nóng rát âm ỉ: "Có lẽ vì không bị vướng vào những chuyện trần tục. Thực ra như này cũng tốt, thật sự rất tốt."

"Khác nhi, trẫm có nỗi khổ tâm." Lý Thế Dân khẽ thở dài, "Con… có hiểu không?"

"Thái tử là con trai dòng đích của cha. Có thái tử thì mới có thể bảo toàn xã tắc Đại Đường, củng cố kéo dài vận nước. Nhưng thủ đoạn chính trị của thái tử còn hơi non nớt, nên cha mới bảo con giúp y. Còn sau khi mọi rắc rối đều được giải quyết, tất nhiên người sẽ không muốn thấy ai đó tiếp tục đe dọa đến quyền vị của thái tử. Từ đầu đến cuối, con chỉ là một thứ công cụ. Cha à, người hiểu, con cũng hiểu."

Lý Khác vốn dĩ không định vạch trần sự thật trần trụi này một cách thẳng thắn như vậy. Cần gì phải khiến hai bên đều khó xử chứ? Nhưng mà, trong khoảnh khắc ánh mắt y tiếp xúc với Lý Thế Dân, mọi ấm ức của y liền bộc phát không sao khống chế nổi. Thế là y bất giác nói ra những lời này, nói rất gấp, khiến trong đầu y tới giờ vẫn ù ù mãi không thôi.

“Nói bản thân đến mức quá quắt như vậy, con đang tự làm tổn thương mình, hay là làm tổn thương trái tim trẫm?” Lý Thế Dân vỗ mạnh lên mu bàn tay Lý Khác, dường như ông đã bị đánh trúng điểm yếu trong nháy mắt, “Trẫm giao ngư phù cho con, cho con quyền lực tùy nghi hành động, là để bảo vệ Trường An yên ổn. Còn tạm thời giam lỏng con trong vương phủ thì không phải vì thái tử, mà là vì con.”

Ánh mắt Lý Khác toát lên vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức y lại cười tự giễu: “Bất kể cha nói gì, làm gì, cũng đều đúng cả. Con sẽ không hận người. Vì vậy, người cũng không cần phải lừa con.”

“Hồi con còn nhỏ ta đã nói với con thế nào? Từ nay về sau, bất kể con làm gì, cha đều tin con. Bất kể cha nói gì, con cũng phải tin cha.” Ánh mắt Lý Thế Dân mơ màng, trong mệt mỏi có lẫn chút bất lực, “Lý Trị từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh trẫm, trẫm yêu thương nó, cũng hiểu nó. Nó có thể làm thân vương nhàn tản, song chưa chắc làm được thiên tử. Nhưng sau khi đại ca và tứ đệ của con xảy ra chuyện, nó là người kế vị duy nhất được lễ pháp và triều thần thừa nhận. Không phải trẫm chưa từng nghĩ đến con. Chỉ cần con muốn, trẫm có thể dốc sức gạt bỏ ý kiến của mọi người. Với tài cán của con, lại thêm sự giúp đỡ của Tiêu Vũ, chưa chắc không thể nên chuyện…”

Lý Khác đột nhiên cảm thấy nhói lòng, nhưng sau đó lại dửng dưng nói: “Con muốn hay không thực ra chẳng có gì quan trọng. Quan trọng là việc này có đáng để người làm hay không.”

“Không sai. Trên đường từ Liêu Đông trở về, trẫm biết rằng, trẫm đã không còn đủ tinh lực và năng lực để đối phó với lễ pháp, với triều thần nữa. Huống hồ, Lý Trị không làm gì sai.

Nếu trẫm phế ngôi vị thái tử của nó, nó phải tự xử như thế nào?"

"Những điều này, hẳn cha đã rõ từ lâu rồi. Hơn nữa, không phải mẹ cũng bảo là, để con tránh xa quyền lực thị phi, sống một đời yên ổn thái bình là được rồi sao? Con đã đồng ý với mẹ thì nhất định sẽ làm được. Thứ không thuộc về mình, con vĩnh viễn sẽ không đòi hỏi quá đáng."

Lúc này, ngọn lửa sáng tỏ của cây nến đang chiếu lên cổ tay Lý Khác, rọi cho ba viên ngọc mỡ dê trở nên trong suốt. Những thứ bắt nguồn từ Tùy cung, không có cái nào không phải là tinh phẩm. Lý Thế Dân không kìm được giơ tay mân mê viên ngọc: "Khác nhi, trẫm không quên lời của mẹ con, càng không quên mẹ con."

Lý Khác gật đầu: "Con hiểu lòng cha."

"Có lẽ con vẫn chưa hiểu. Lý Thế Dân trầm giọng chậm rãi nói, "Đại quân triều đình còn chưa vào Đồng Quan, ta đã nghe thấy người dân ai cũng say sưa nói về chuyện của con. Cảnh tượng đó quá đỗi quen thuộc. Hơn hai mươi năm trước, mỗi khi ta đánh thắng một trận, bọn họ cũng đều bàn luận như vậy. Cho nên, đại bá và tứ thúc của con mới không dung nổi ta. Ta biết cảm giác bị người khác ghen ghét và hãm hại là như thế nào. Nếu không phải lúc đầu bọn họ ra sức dồn ép, thì về sau đã chẳng có chuyện đáng tiếc đó. Sử sách đã ghi rõ rành rành, dù cho trăm nghìn năm nữa, cũng sẽ có người nhớ đến và bình phẩm."

Lý Khác không khỏi nghẹn ngào: "Vì vậy cha vẫn không tin con. Cha sợ con sẽ thành cha thứ hai. Có phải không?"

“Con sẽ không thế. Ta biết rất rõ.” Lý Thế Dân nói gần như không cần suy nghĩ, “Nhưng chính vì con không thế, ta mới lo cho con. Giờ ta còn sống mà bọn họ dám đường hoàng gièm pha con trước mặt ta như vậy. Sau khi ta trăm tuổi thì bọn họ sẽ còn đối phó với con thế nào nữa…”

Lý Thế Dân còn chưa nói hết đã không kìm nổi phải vuốt ngực, ho khẽ hai tiếng. Lý Khác vội bước tới rót một chén nước bưng đến trước mặt ông, chầm chậm vỗ lưng ông: “Vết thương của cha… thật sự không sao chứ?”

“Là Lý Đạo Tông nói cho con biết à? Không phải ta đã hạ nghiêm lệnh không cho bất cứ ai nói chuyện này ra rồi sao? Y cũng to gan thật đấy!” Lý Thế Dân chỉ nhấp một ngụm nước rồi đặt chén xuống ngay.

Giờ Lý Khác mới nhận ra vừa nãy mình quá sốt ruột, dường như lại nói sai. Đó là nỗi sỉ nhục của cha, chắc ông ấy không muốn để quá nhiều người biết. Thế là Lý Khác cũng chỉ còn cách cúi đầu nói: “Cha đừng trách chú ấy. Chú ấy cũng vì quan tâm đến cha.”

“Y trung dũng có thừa, nhưng nếu luận về mưu lược, thật sự không thể sánh bằng con rể y” Lý Thế Dân ho nhẹ mấy tiếng, tiếp tục nói: “Lời vừa nãy còn chưa nói xong… Ta thuận theo ý của bọn họ nghi ngờ con, đè nén con, thậm chí còn mặc cho bọn họ vu cáo con, chẳng qua là muốn để con lâm vào cảnh cô lập bơ vơ nhất, xem xem con có khả năng tự cứu lấy mình không, xem xem xung quanh con rốt cuộc ai là người trung thành với con. Giờ ta đã nhìn ra, cũng yên tâm rồi.”

Lý Khác nghe thấy lời này, trong lòng không khỏi lẫn lộn đủ loại cảm xúc, nhất thời không biết nên nói gì mới phải. Lý Thế Dân ngồi lâu, cảm thấy hai chân hơi tê mỏi, liền đứng dậy đi lại trong phòng. Lý Khác cũng vội vàng đứng lên theo, ngắm vầng trăng non cong cong ngoài cửa sổ đang treo trong sương xuân, tỏa ra một quầng sáng nhàn nhạt. Đến tận khi một đám mây trôi từ từ bọc lấy vầng trăng vào bên trong, y mới thu ánh mắt lại: "Cha định xử trí Dương Dự và Tiêu Minh như thế nào?"

Lý Thế Dân quay sang nói: "Cái khác chưa cần bàn, riêng việc Dương Dự lén khắc con dấu Đại Lý tự đã có thể coi là tội mưu phản, không để cả họ nhà hắn bị liên lụy đã là sự nhân từ lớn nhất của trẫm đối với hắn rồi. Về phần Tiêu Minh, hắn xúi người giết mệnh quan triều đình, vu cáo thân vương, dẫu có tránh được tội chết thì đời này cũng đừng hòng làm quan nữa."

"Đáng lý phải như vậy..."

"Vậy con cũng cho rằng chỉ có hai người bọn chúng trù tính mọi chuyện sao?"

Lý Khác suy nghĩ, rồi thong thả nhả ra hai chữ: "Mã Chu."

"Mã Chu là ân sư của thái tử, cũng là phụ tá đắc lực mà ta chuẩn bị cho thái tử. Ông ta đối với thái tử trung thành một lòng, tất nhiên sẽ xem con là một mối uy hiếp. Đương nhiên ta biết chủ mưu là ông ta, nhưng ta sẽ không động đến ông ta. Một khi động đến thì chẳng khác nào động đến thái tử. Hơn nữa... ai vì chủ nấy, ông ta cũng không sai. Nếu mà nói rốt ráo thì chuyện Huyền Giác năm xưa vốn dĩ cũng không kín kẽ. Còn Dương Chính Đạo, để giúp con thoát tội, thủ đoạn nó dùng cũng chẳng quang minh lỗi lạc gì. Ta không vạch trần nó là vì

con, không vạch trần Mã Chu chẳng phải vì thái tử, mà là vì đại cục. Những điều này, con hiểu cả chứ?"

* * *

Đáy mắt Lý Khác bình tĩnh như đầm sâu không gợn sóng. Những dục vọng chôn sâu trong lòng, ngay cả bản thân y cũng không cảm nhận được đó, đã sớm lắng đọng thành một hương thơm thanh nhã trong mưa gió dãi dầu những năm qua. Ánh nến khẽ đung đưa, chiếu cho nửa khuôn mặt y hơi nóng lên. Y mỉm cười: "Hiểu ạ. Tất cả mọi chuyện, con đều hiểu."

Lúc này Lý Thế Dân mới bước tới vỗ vai y, như thể cuối cùng đã trút được gánh nặng trong lòng: "Vậy thì ngày mai về Đại Lý tự thôi! Nếu không về, e là Tiêu Nhuệ không chống đỡ nổi."

Khóe môi Lý Khác bất giác nhếch lên một đường cong đẹp đẽ: "Trong lòng Nhuệ ca chỉ có tỉ tỉ và Thủ Quy, hận không thể bám riết bọn họ từng giờ từng phút. Những việc vặt ở Đại Lý tự, chẳng phải Nhuệ ca không làm được, mà là không muốn làm. Hay là cha đổi cho Nhuệ ca mấy việc bớt phải lo nghĩ một chút, để Nhuệ ca làm cho vui."

"Để nó theo con còn chưa đủ đỡ lo nghĩ sao?" Lý Thế Dân lắc đầu ngao ngán, "Trong nha môn Đại Lý tự, con là quan trên trực tiếp của nó, đừng lúc nào cũng coi nó là anh rể cậu họ, việc cần nó làm thì cứ để nó làm. Một mình ôm đồm hết vào người, có thể không mệt sao?"

"Hóa ra cha biết cả rồi! Người yên tâm đi. Con sẽ không để mình thiệt thòi nữa đâu."

“Còn tay Tề Trưởng Thăng đó..” Lý Thế Dân day huyệt thái dương, suy nghĩ một chút rồi nói, “Hắn là người đại trí nhược ngu, ta nhìn ra được. Đợi giải quyết xong chuyện của Tiêu Minh, ta sẽ hạ chỉ thăng hắn làm thị lang bộ Hình, mong rằng hắn không làm ta, cũng không làm con thất vọng.”

“Nhưng vậy thì bổ sung ai vào chỗ trống của phủ Ung Châu được đây?”

“Trước khi ta nghĩ ra sự lựa chọn tốt hơn thì cứ để Dương Chính Đạo làm đi! Ta thấy nó ở Môn hạ sảnh rất nhàn rỗi, nếu không thì nó đã chẳng suốt ngày xoay xở chuyện của con.”

“Con thấy được đấy!” Lý Khác tươi mặt nói, “Giờ chắc cũng đến giờ Tuất rồi. Cha có muốn nghỉ ở chỗ của con không?”

Trời đêm đen thẳm, từng vì tinh tú lần lượt điểm xuyết trên tầng không, ánh chiếu lớp lớp bóng cây khắp mặt đất. Thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng rinh rích vẳng đến, kèm theo tiếng nước chảy róc rách trong ao, càng hiện rõ cái yên tĩnh của đêm mùa xuân.

Lý Thế Dân bước đến trước cửa sổ, không kìm được ngáp một cái: “Không nghỉ ở chỗ con, chẳng lẽ muộn thế này vẫn về cung sao?”

“Vâng. Mời cha.”

Khi Lý Khác sắp xếp xong xuôi tất cả, về đến phòng ngủ nghỉ ngơi, thì trời bắt đầu lất phất mưa phùn. Kỳ Úc đang nằm nghiêng trên giường, đã nhắm mắt ngủ thiếp đi, tay vẫn còn cầm một chiếc giày nhỏ hình đầu hổ mà Bạch Đàn vừa mới làm xong.

Lý Khác bước tới, rón rén cúi xuống, cởi hai chiếc giày cho nàng, lại nhặt chiếc chăn bông rơi dưới đất đắp lên người nàng. Vừa định cởi áo khoác ra, liền cảm thấy sau lưng có một đôi tay ôm chặt lấy eo y. Lý Khác nhẹ nhàng nắm tay nàng, quay người thì thầm bên tai nàng: "Sao thế?"

Kỳ Úc hơi tủi thân nói: "Vừa mới gặp ác mộng, tỉnh dậy thì phát hiện chàng vẫn chưa về. Thế là chỉ còn cách ngủ tiếp. Lý Khác thổi tắt hai ngọn đèn trong phòng, chỉ để lại một đôi nến đỏ uyên ương đang lay động. Y vuốt ve khuôn mặt nàng để an ủi, nằm xuống kề vai nàng: "Cha đến. Vừa rồi ông ấy đã nói với ta rất nhiều điều."

Kỳ Úc mở to mắt, quay đầu sang hỏi với vẻ khó tin: "Muộn như thế mà bệ hạ vẫn đích thân đến sao? Ông ấy đã hiểu cả rồi chứ?"

Lý Khác lắc đầu: "Ông ấy vẫn luôn hiểu. Rất nhiều chuyện có lẽ đều là ta hiểu lầm ông ấy. Kỳ nhi, có phải đôi khi ta cực kỳ khái tính lập dị không?"

"Đúng rồi!" Kỳ Úc vừa cười vừa lấy chiếc khăn lụa ở cạnh gối phủ lên mặt mình, "Cơ mà, thiếp bao che, thiếp thích."

"Cô ngốc này" Lý Khác thấy nàng nói như thể chuyện này là đương nhiên, trong lòng bất giác thấy ấm áp, "Chỉ là, cha đã xử lý Tiêu Minh, vậy thì Tiêu Miên Man đại để cũng phải biết chuyện gì đang xảy ra."

Kỳ Úc cười khổ: "Tam lang, thiếp từng cho rằng, những tranh giành kín như bưng của lớp cha chú mãi mãi chỉ là những văn tự lạnh lùng phủ bụi trong sử sách. Ai ngờ, còn chưa đầy hai mươi năm, tất cả lại được âm thầm tái diễn. Biến cố năm

Trinh Quán thứ mười bảy quả thật làm chấn động lòng người, nhưng cuối cùng không liên lụy đến chàng, vì vậy dẫu có thế nào, thiếp vẫn thản nhiên. Song giờ đây, bọn họ rõ ràng muốn kéo chàng xuống nước. Nếu thêm một lần nữa, thiếp chỉ sợ mình không chống đỡ nổi."

Lý Khác nghe vậy, vội vàng ôm nàng vào lòng. Ôm thật chặt như thể sợ rằng, chậm một bước nữa là nàng sẽ vuột mất khỏi vòng tay y: "Không sao đâu. Sau này sẽ không việc gì cả. Bọn chúng đã nếm phải trái đắng, sẽ không có lần nữa đâu."

"Chỉ mong như vậy. Có điều, thiếp phải đi gặp cô ta một lần. Có mấy lời, thiếp nhất định phải hỏi rõ trước mặt."

"Đây là chuyện giữa chị em nàng, ta không thể xen vào. Chỉ là, đừng để bản thân chịu thiệt là được."

Kỳ Úc đang định nói thì lại phát hiện giọt lệ đã từ khóe mắt lăn chầm chậm theo sống mũi vào trong miệng, lạnh lẽo và chua chát.

Nắng xuân rực rỡ chói chang, cỏ thơm cây quý được trồng trong sân của điện Thuận Hòa thuộc Đông cung đều phơi phới căng tràn sức sống.

Lúc này nhũ mẫu đang bế bé gái mới hai ba tháng tuổi chơi bên cạnh những khóm hoa nghinh xuân màu vàng nhạt. Hai tiểu cung nữ che chắn hai bên. Cung nữ áo lục bên trái ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Ma ma, chúng ta mang quận chúa ra ngoài đã gần nửa canh giờ rồi, nên về thôi."

Nghĩa Dương quận chúa, trưởng nữ của thái tử, khuê danh là Hạ Ngọc. Bất kể tước hiệu hay tên gọi đều do hoàng đế tự đặt,

có thể thấy ông quý cô cháu gái này.

Nhũ mẫu gật đầu, vừa định quay người rời đi, quận chúa trong tay không biết vì cớ gì đột nhiên "oe" một tiếng, khóc ré lên. Nhũ mẫu giật mình, vội vỗ lưng cô bé, đung đưa khe khẽ, cẩn thận dỗ dành. Nhưng càng dỗ, cô bé càng khóc dữ dội hơn.

Cung nữ áo lục bất lực tiến lên hai bước, nói như năn nỉ: "Quận chúa ngoan, mình đừng khóc nữa có được không? Nếu không thì lương đệ sẽ lại nổi giận, gần đây tâm trạng của lương đệ không được tốt."

"Ngọc nhi, thích cái này không?" Kỳ Úc bước đến chỗ nhũ mẫu, lấy ra một chiếc bình lưu ly chỉ cỡ nửa lòng bàn tay từ trong tay áo, lắc lắc trước mặt cô bé. Bên trong chiếc bình đó có bỏ ba bông hoa mộc lan tím rực rỡ tươi tắn, dưới ánh nắng lờ mờ hiện ra màu tím đỏ.

Hạ Ngọc nín ngay lập tức, vội vàng cầm chiếc bình lưu ly vào trong tay, miệng không biết đang bi bô nói gì. Kỳ Úc giơ tay bế cô bé từ chỗ nhũ mẫu, lấy khăn lau ngấn lệ ở khóe mắt cô bé, mỉm cười nói: "Mắt Ngọc nhi long lanh thế này, tương lai ắt sẽ là một tiểu mỹ nhân! Nhưng không được lúc nào cũng khóc như thế. Biết chưa?"

Hạ Ngọc vô thức giơ tay ngoắc lấy cánh tay Kỳ Úc, như thể hiểu lời nàng nói, bật cười khúc khích.

Nhũ mẫu và các cung nữ thấy vậy, đều không hẹn mà cùng thở phào, chỉnh vạt áo vái chào: "Nô tì tham kiến Ngô vương phi."

"Miễn lễ." Kỳ Úc thấy Hạ Ngọc hơi buồn ngủ, liền giao cô bé cho nhũ mẫu, "Quận chúa muốn ngủ rồi, các ngươi mang bé lui

xuống chăm sóc cẩn thận."

"Tỉ tỉ luôn có cách giải quyết cho từng sự việc. Kỳ Úc ngoảnh đầu nhìn, thấy Miên Man đang mỉm cười đứng ở sau lưng nàng. Cô ta mặc một chiếc áo váy cân vạt màu xanh cánh trả có hoa văn chim loan mây vàng, trên búi tóc cài xiên một chiếc lược trơn hình móng ngựa cùng một chiếc trâm mành mành vàng chín chim loan. Chỉ mới vài tháng không gặp, nét ngây thơ non nớt đã không còn tồn tại trên mặt cô ta nữa, thay vào đó là vẻ thâm trầm và ung dung của một cung phi.

Kỳ Úc gạt đi những ngổn ngang trong lòng, gọi cô ta một tiếng thân mật như xưa: "Tứ muội."

Miên Man lại gần mấy bước, nắm lấy tay Kỳ Úc. Cô ta dùng lực mạnh, móng tay ngón cái gần như đã bấu vào hổ khẩu Kỳ Úc. Kỳ Úc dường như chưa nhận ra, trước mặt các cung nữ và hoạn quan, vẫn vui vẻ cùng cô ta bước vào phòng trong của chính điện điện Thuận Hòa.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Miên Man mới buông tay ra. Tay cô ta hơi lạnh, lòng bàn tay thì lại đổ đầy mồ hôi. Kỳ Úc thấy cô ta không có ý định nói, bèn mở miệng trước: "Quận chúa rất giống em. Đặc biệt là đôi mắt, lấp lánh lanh lợi, như là biết nói vậy."

"Giống tôi thì có gì tốt?" Miên Man bước đến bên cửa sổ, kéo rèm xuống, chặn đứng ánh nắng ở bên ngoài. Cô ta đứng quay lưng về phía Kỳ Úc, không muốn để nàng nhìn thấy vẻ mặt lúc này đã đanh lại của mình: "Nghe nói tỉ tỉ đã dạy Tín An huyện chúa ngâm thơ rồi. Nó còn nhỏ như vậy, tỉ tỉ sốt sắng muốn bồi dưỡng nó thành một tài nữ giống mình sao?"

“Tự Phong nhi thích nghe, thích đọc.” Kỳ Úc bước tới đứng sóng đôi, nhưng không hề nhìn cô ta.

“Đúng rồi! Chẳng phải tỉ tỉ cũng như vậy sao? Chỉ cần bản thân thích là xong, tự khắc có người tính toán cho tỉ tỉ. Miên Man không buồn che đậy vẻ châm biếm trong giọng nói, “Nhưng tỉ tỉ à, tỉ tỉ phải nhớ rằng, cho dù sau này con gái tỉ tỉ trở thành tài nữ vang danh thiên hạ, nó gặp Hạ Ngọc thì cũng phải cung kính hành lễ!”

“Miên Man” Kỳ Úc nghiêng người ghì vai cô ta, buộc cô ta phải nhìn thẳng vào mắt mình, “Từ nhỏ, trong nhà chỉ có một đứa con là ta. Dù được cha mẹ yêu thương, nhưng không có huynh đệ tỉ muội lớn lên cùng, thực ra rất là cô độc. Sau này, mẹ ta qua đời, chức quan của cha thì liên tục thay đổi, ta theo ông ấy đi rất nhiều nơi. Sau đó, hai cha con đến Trường An, tới chơi nhà em trai họ của cha, ta đã làm quen với một cô em gái nhỏ hơn mình hai tuổi. Ta đưa chiếc vòng tay mình thích nhất cho cô ấy, cô ấy cũng tặng cho ta chiếc trâm cô ấy yêu quý.”

Nói rồi Kỳ Úc liền rút một chiếc trâm bạc mạ vàng uốn sợi hình hoa sen trên búi tóc xuống, đặt vào tay Miên Man. Miên Man sờ cây trâm, cau mày nhăn trán: “Từ lần đầu tiên gặp tỉ tỉ, tôi đã hiểu sự khác biệt giữa hồng hộc và sẻ yến. Tỉ tỉ bảo tôi gọi mình là tỉ tỉ, tôi rất vui, thậm chí còn kinh ngạc vì được ưu ái quá.”

“Ta thật lòng coi em như em gái..”

“Phải! Tôi biết. Cho đến bây giờ, tôi luôn cảm thấy tỉ tỉ thật lòng.” Miên Man bẻ mạnh một cái, hai bông sen trên chiếc trâm

rơi xuống đất. Cô ta cúi người nhặt nó lên, định gắn lại, nhưng có gắn thế nào cũng không vào nổi.

Kỳ Úc cảm thấy nhói lòng, rất lâu sau mới ổn định được tinh thần, hỏi dò: "Em và ta trở nên xa cách là vì thái tử sao? Ông chú ép em lấy thái tử à?"

* * *

Miên Man từ từ nở một nụ cười lúm đồng tiền: "Phải! Đúng là vì thái tử! Tỉ tỉ nhớ buổi sáng hôm tỉ tỉ thành thân, tôi đã nói gì với tỉ tỉ không? Tôi thật sự muốn lấy thái tử. Bất kể là Lý Thừa Càn hay Lý Trị, chỉ cần y là thái tử là được. Cho nên về sau, lúc cha nói với tôi, Tiêu Vũ đã tiến cử tôi làm lương đệ của thái tử trước mặt bệ hạ, tôi rất mừng, mừng đến nỗi cả đêm không ngủ được."

"Nhưng mà, ta vẫn không hiểu, tại sao em lại cố chấp vào thái tử như vậy?"

"Để đạt được những thứ xưa nay tỉ tỉ không cần phải bận tâm, để một ngày nào đó có thể trở thành người đứng trên người khác, để đại tỉ không còn coi thường tôi, để cho cha tôi thấy rõ, ai mới là thành viên không thể thiếu trong gia đình." Miên Man nhả hơi tựa hoa lan, nhưng từng chữ lanh lảnh, "Vì vậy, tôi đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho thái tử chỉ sủng ái mình tôi. Nhưng mà, vào một đêm trước khi tôi nhập cung, cha lại gọi tôi đến từ đường nhỏ trong phủ, trịnh trọng nói với tôi, việc Tiêu Vũ tiến cử gả tôi cho thái tử chỉ là một âm mưu. Ông ta để tôi làm một quân cờ dò đường, muốn tôi sau

khi đến Đông cung, tất thảy phải nghe theo lời ông ta mà hành sự. Ông ta làm vậy vì Ngô vương, cũng là vì tỉ tỉ! Tỉ tỉ, nếu tỉ tỉ là tôi thì có thể không hận không oán sao?"

Hóa ra tất cả đều như mình tưởng tượng. Với ánh mắt trong veo chuyên chú, Kỳ Úc lặng lẽ đứng đó, chân thành lắng nghe. Nàng hơi cau mày, hai tay giữ vạt váy bị gió khẽ thổi bay lên: "Không! Ta không hận. Ta sẽ từ chối thẳng thừng. Miên Man, em cho rằng ta và Lý Khác thực sự thuận buồm xuôi gió sao? Cha mẹ ta đều không còn, hôn sự tự có ông chú làm chủ. Lúc đó, ông ấy nhắm gả ta cho một người khác. Nhưng ta nói với ông ấy, trong tim ta chỉ có Lý Khác, ta bằng lòng vinh nhục có nhau với chàng. Nếu ông chú ép buộc, ta sẽ chết trước mặt ông ấy ngay lập tức."

"Tỉ tỉ dám lấy cái chết để ép, chẳng phải ỷ vào việc được ông ta cưng chiều, coi trọng hay sao? Đổi lại là tôi, tỉ tỉ cho rằng ông ta sẽ để ý sao? Ông ta sẽ tìm một quân cờ biết nghe lời hơn, có giá trị lợi dụng hơn. Miên Man lạnh lùng chế nhạo, "Đạo lý này, tôi gần như đã hiểu ngay tại khoảnh khắc đó. Cho nên, lúc tôi gặp mặt thái tử lần đầu tiên, tôi đã nói thẳng với y. Tôi sẵn sàng đặt cược ván này, buộc cả đời tôi với y."

"Y tin tưởng em, cho nên từ nay về sau, em sẽ coi ta là kẻ địch, giống như thái tử coi Lý Khác là kẻ địch vậy." Kỳ Úc nhìn cô ta không chớp mắt, nói.

"Tôi đâu có! Chỉ có điều, y là chồng tôi, tôi không thể không giúp y. Giống như tỉ tỉ không thể không giúp Ngô vương vậy. Hôm đó, tỉ tỉ vội vã rời cung, bởi vì biết chuyện của Đổng thái y à?"

Kỳ Úc thấy cô ta rõ ràng không dám nhìn thẳng vào mình, nhưng nàng vẫn nhìn cô ta, như muốn xuyên qua tầng tầng cách trở, nhìn đến tận trái tim: "Đúng. Trông bộ dạng hắn bắt mạch cho em, ta biết ngay hắn không phải là thái y. Sau đó ta cố tình để hắn kê đơn trước mặt, hắn lại cố ý đánh lạc hướng ta rồi lấy ra đơn thuốc đã chuẩn bị sẵn từ trước. Ta nhìn thấy trên ngón tay hắn có những vết chai do trải qua nhiều năm vung kiếm múa đao, nhớ lại lúc Kim Chung đến bẩm báo bệnh tình của Tiểu Viên, người đầu tiên cô ta gọi là ta chứ không phải em. Cho nên ta càng thêm chắc chắn, việc em bảo ta vào cung bầu bạn với em, thực chất là một cái bẫy."

"Ngô vương lấy được tỉ tỉ, đúng là như hổ thêm cánh. Chẳng trách ngay cả Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng khen tỉ tỉ trước mặt thái tử." Miên Man cúi đầu nhìn bóng mình trong ánh mặt trời, chiếc trâm mành mành vàng chín chim loan chầm chậm đung đưa, khiến cô ta cảm thấy hơi lóa mắt, "Không sai. Tôi bảo Đổng Diên Trung đến để nhận người. Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, năm xưa bệ hạ không thể đột nhiên hạ chỉ khao thưởng cho quân của Hầu Quân Tập, càng không thể chẳng trao đổi gì với đám cận thần bọn họ mà đã sai một tiểu thái giám vào trong quân truyền chỉ. Đạo thánh chỉ đó rất có thể là giả. Nhưng đến cuối cùng bệ hạ cũng không truy cứu. Vậy thì người giả truyền thánh chỉ đó là ai, thực chất đã sắp gọi tên ra được rồi. Nhưng lúc đó Ngô vương đang ở Đông cung, y không có thời gian, mà người có can đảm và khí phách, lại có thể khiến Ngô vương toàn tâm toàn ý tin tưởng, cũng chỉ còn tỉ tỉ mà thôi."

“Như vậy thì có ý nghĩa gì? Cho dù Đổng Diên Trung nhận ra ta là người đó thì làm sao? Ngay cả bệ hạ cũng thừa nhận đạo thánh chỉ đó, ông ta còn có bản lĩnh lật được trời hay sao?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của thái tử mà hành sự. Nhưng giờ đây, e là thái tử có cách gì thì cũng không đủ sức để làm rồi.” Đúng lúc hai người đang trầm mặc thì thấy Kim Chung dẫn Gia Hủy và một tiểu cung nữ lạ mặt khác bưng trà và điểm tâm chậm rãi đi vào. Gia Hủy không hiểu tình hình, chỉ vào chiếc đĩa bạc lớn hình cá chép vừa mới đặt xuống, nói giọng nhanh nhẹn hoạt bát: “Số anh đào này là hôm qua thái tử đích thân tặng cho lương đệ ăn đấy ạ! Vương phi cũng nếm thử xem có ngọt không ạ. Nô tì ngắt cuống anh đào cho vương phi nhé! Đỡ bị đâm vào tay.”

Nói xong, cô ta liền ngồi xổm xuống, cẩn thận ngắt từng cuống anh đào một. Kỳ Úc tiện tay cầm một quả bỏ vào miệng, mỉm cười nói: “Ngọt lắm.”

Gia Hủy nở nụ cười tràn trề niềm vui, như thể số anh đào này là do cô ta trồng vậy. Cô ta đứng lên, nói với tiểu cung nữ ở đằng sau: “Ly Châu, cô cũng lại đây giúp đi!”

Kỳ Úc nghe thấy cái tên này không tầm thường, liền hỏi một câu: “Ngươi tên là Ly Châu à? Trước đây chưa gặp ngươi bao giờ nhỉ.”

Ly Châu hơi nhút nhát, nhất thời không dám tùy tiện trả lời. Gia Hủy liếc nhìn Kim Chung, rồi nói thay Ly Châu: “Vâng ạ! Sau khi Tiểu Viên tỉ tỉ đi, thái tử liền điều Ly Châu qua đây hầu hạ. Ly Châu trầm tính, thường không thích nói chuyện. Nô tì và cô ấy ngủ cùng phòng, chán chết đi được.”

Hai má Ly Châu hơi ửng đỏ, nhưng cô ta vẫn không nói gì. Miên Man thấy hơi phiền chán, xua tay nói: "Đừng ngắt nữa, lui xuống cả đi! Có việc gì sẽ gọi các ngươi sau."

Ba người nghe vậy, liền đứng thành hàng, nhất tề cúi người vái chào: "Nô tì cáo lui."

"Chuyện của Tiểu Viên cũng liên quan đến tỉ tỉ nhỉ! Võ tài nhân sẽ không đòi đưa Tiểu Viên đi một cách khó hiểu như vậy. Tài nhân muốn Tiểu Viên, dù thái tử có thích thì cũng không thể đòi trả lại." Miên Man ngồi xuống, hơi ngẩng đầu hỏi.

Kỳ Úc không muốn trả lời câu hỏi này, bèn nói lảng sang chuyện khác: "Em giới thiệu Tiểu Viên cho thái tử thì cũng thế, mà thái tử chỉ rõ rằng muốn Tiểu Viên hầu hạ thì cũng vậy, đều chỉ muốn bịt miệng cô ta mà thôi. Chuyện Kim Chung bảo Tiểu Viên có người tình khác là thật. Có điều, đó không phải A Lâu như cô ta nói, mà là Đổng Diên Sơ, Đổng thái y đích thực. Đúng không?"

Miên Man lấy tay chống má, vẻ lạnh lẽo trong mắt đậm dần: "Gái lớn không giữ trong nhà. Tôi biết con bé đó không một lòng với tôi. Cơ mà, tỉ tỉ có thể bảo được Võ tài nhân, cũng thật không dễ. À! Lại là tai mắt do Tiêu Vũ sắp đặt ư? Ông ta đúng là đã tốn không ít tâm tư vì Ngô vương."

"Không phải các người còn tốn nhiều tâm tư hơn sao?" Kỳ Úc nghiêm túc mở miệng, mặt sa sầm, "Miên Man, ta sẽ nói thực với em, em cũng có thể nói lại những lời này cho thái tử nghe. Nếu không phải các người tự cho là mình thông minh, muốn hãm hại chồng ta, thì có lẽ giờ này chúng ta đã đến An Châu, thậm chí cả đời cũng sẽ không trở lại Trường An. Tờ biểu

chàng xin đi nhậm chức giờ vẫn đang để trên án thư trong phủ chúng ta. Nhưng hiện tại… chàng sẽ không rời đi nữa. Chàng sẽ sống thật tốt, làm Ngô vương, làm Đại Lý tự khanh, làm anh hùng trong lòng bách tính Trường An! Kể cả sau này thái tử có làm hoàng đế, cũng vĩnh viễn không sánh được với chàng."

Miên Man hơi gục đầu xuống, lời định nói lại tắc ở cổ họng, nhất thời không phát ra được. Giờ cô ta mới tỉnh ngộ, từ nhỏ cái mà cô ta ngưỡng mộ nhất, hoặc ghen tị nhất ở Kỳ Úc, không phải là xuất thân, cũng không phải là trí thông minh, mà là sự tự tin bẩm sinh của Kỳ Úc. Nhưng nguồn gốc của sự tự tin đó, chẳng phải đến từ xuất thân của Kỳ Úc sao? Hậu nhân hoàng tộc, con gái duy nhất của chi trưởng, tập hợp muôn ngàn sủng ái trên người. Nghĩ đến đây, nửa bên má cô ta đỏ ửng lên như bị lửa hơ.

Cô ta cầm chiếc bình lưu ly màu trắng ở cạnh tay đưa tới gần sát mặt mình, mới cảm thấy dễ chịu một chút. Chuẩn bị một lúc lâu, cô ta mới mở miệng nói: "Tỉ tỉ, chúng ta hãy chờ xem. Xem đến cuối cùng, rốt cuộc ai mới là người có mắt nhìn. Có lẽ, đều như nhau thôi. Vì cái tỉ tỉ chọn là tình yêu, còn cái tôi chọn là địa vị. Lần này, các người làm cha tôi mất chức quan, nhưng lại thành toàn cho vị trí của tôi trong lòng thái tử. Có lẽ, tôi thật sự nên sinh thêm một đứa con trai."

"Em chắc chắn thái tử phi không sinh được con trai sao?"

"Tôi từng lén hỏi Đổng thái y rồi. Hắn bảo, thái tử phi bị chứng suy nhược, rất khó thụ thai. Dẫu được thì sợ là cũng không có phúc sinh ra. Vì vậy, tôi rất yên tâm. Bây giờ, tôi bơ vơ lẻ loi, chỉ có mỗi thái tử để dựa vào. Nếu y cảm thấy áy náy thì

nhất định sẽ đối tốt với tôi, cũng sẽ đối tốt với con trai tương lai của tôi. Tỉ tỉ có tin không, địa vị trong tương lai của tôi không có giới hạn đâu!"

"Được vậy thì tốt."

Đây là bốn chữ cuối cùng Kỳ Úc nói với Miên Man. Có lẽ, nàng sẽ không bao giờ đến gặp Miên Man nữa. Nàng không sai, Miên Man cũng không. Nhưng bọn họ đã không thể về lại những năm tháng tươi đẹp không một chút bất đồng ấy nữa. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tán lá hòe rậm rạp, như vượt qua cả gông cùm của thời gian, nhìn thấy dáng vẻ xuân xanh non nớt thời niên thiếu của đôi bên, nghe thấy những lời rủ rỉ với nhau trong khuê phòng lúc đó.

Cô ấy nói, tỉ tỉ, hôm qua em đọc được hai câu thơ. *"Nhớ chàng cách cửu trùng, đêm đêm đứng ngóng trông."* Tỉ tỉ nói xem, trên đời này thật sự có tình cảm sâu đậm như thế sao?

Nàng bảo, tất nhiên là có. Chỉ là chưa chắc chúng ta đã gặp được mà thôi.

Cô ấy nói, nếu tỉ tỉ gặp được thì nhất định phải nói với em nhé.

Nàng cười, em cũng vậy. Chúng ta vỗ tay thề, làm tỉ muội tri kỷ cả đời.

Kỳ Úc bước đi chậm rãi. Vì quá mải mê suy nghĩ, bất ngờ bị cành liễu rủ xuống quẹt nhẹ qua mặt. Lúc quay người lại, chỉ thấy Võ tài nhân mặc một bộ đồ trong cung màu thiên thanh đang từ từ đi về phía nàng, Tiểu Viên đứng ở đằng sau cách

năm, sáu bước. Kỳ Úc tiến lên, cúi người thi lễ: “Tài nhân mạnh khỏe.”

Võ tài nhân trang điểm nhạt, nhưng lại toát ra một thứ phong vận đoan trang mặn mà: “Vương phi đa lễ như vậy, làm thiếp thân không biết phải nói thế nào.”

“Chuyện của Tiểu Viên và Đổng thái y, may mà được tài nhân điều tra giúp. Kỳ Úc sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.”

“Vương phi nhớ là tốt rồi.” Võ tài nhân cười mỉm, “Chỉ là, lời thiếp thân nói lần trước, đến giờ vương phi đã hiểu chưa?”

“Hiểu hay không có gì quan trọng sao?” Kỳ Úc không nhìn cô ta, chỉ nói với giọng điệu ôn hòa, “Cô ấy là lương đệ của thái tử, tôi là vương phi của Ngô vương. Có nói thế nào thì chúng tôi vẫn là thân thích.”

Chương 21
Nhìn rõ mồn một

Trong công đường của phủ Ung Châu, Hoàng bổ đầu đang nhìn chằm chằm vào Tề Trưởng Thăng. Tề Trưởng Thăng ngẩng đầu, thình lình trông thấy vẻ mặt tội nghiệp đáng thương của gã, nửa bên mặt bất giác giật khẽ một cái: "Hoàng bổ đầu, ta được thăng chức vào bộ Hình, chứ có phải bị lưu đày đến Lĩnh Nam làm khổ sai đâu.

Hoàng bổ đầu vẫn giữ vẻ mặt đau khổ: "Trưởng sử, à không, thị lang, ngài không biết chứ, ti chức đã dò la rồi, cô út nhà thợ mộc Lưu ở phường Vĩnh Gia vẫn chưa hứa hôn, ti chức vốn định tháng sau nhờ bà mối đi dạm hỏi."

Tề Trưởng Thăng tròn mắt, nghi hoặc nói: "Vậy thì đi đi! Sang năm là hai mươi rồi, cũng nên tìm một người vợ mà sống vui vẻ bên nhau. Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Hoàng bổ đầu vốn định gãi đầu, nhưng không ngờ lại gãi phải chiếc mũ ô sa, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Ừm… thợ mộc Lưu cực kỳ cưng chiều cô con gái này, bà mối nói, ông ta hy vọng con gái mình có thể lấy được một chàng trai có điều kiện tốt một chút."

Tề Trưởng Thăng càng cảm thấy khó hiểu hơn: "Ngươi cũng không tồi mà! Thân cao tám thước, khôi ngô đoan chính, nhà cửa cũng ổn, lại còn ăn bát cơm công nữa chứ."

“Từ tháng sau, bổng lộc hằng tháng của ngươi sẽ tăng thêm một lạng bạc.” Dương Chính Đạo từ ngoài bước vào, như mang tới một vạt nắng ấm áp nhất của ngày xuân.

Hoàng bổ đầu vừa nghe thấy một lạng bạc, vẻ suy sụp trên mặt lập tức tan thành mây khói, mừng quýnh lên không cả biết đặt tay vào đâu. Hồi lâu gã mới cúi người vái chào: “Đa tạ quân hầu! Sau này quân hầu nói cái gì, tổ chức sẽ theo ngài làm cái đó.”

Giờ Tề Trưởng Thăng mới hiểu, vừa nãy Hoàng bổ đầu úp úp mở mở cả buổi, hóa ra là muốn nói với ông chuyện tăng bổng lộc. Cũng thật là, gã theo ông đã nhiều năm như vậy, còn có lời gì không thể nói rõ ra được sao? Ông nhìn Hoàng bổ đầu, lại nhìn Dương Chính Đạo, không biết tại sao, trong lòng lại trào lên một cảm giác chua xót khó nói thành lời.

Dương Chính Đạo vén áo ngồi xuống, tiện tay giở xem các bản án ở phủ Ung Châu trong một tháng gần đây. Xem xong mấy bản, gã đặt chúng xuống, ngẩng đầu nói: “Ngày mai ông phải lên bộ Hình nhậm chức rồi, sáng nay vẫn tiếp tục xử lý nhiều công văn thế này, thật là vất vả.”

Tề Trưởng Thăng nghe khen, liền cảm thấy ngọt ngào như được rót mật vào lòng: “Hạ quan có thể làm tới chức thị lang bộ Hình này, hoàn toàn nhờ vào quân hầu. Những việc hạ quan có thể xử lý được, tuyệt đối sẽ không để lại cho quân hầu. Chỉ là, vụ án mất trộm nọ hạ quan vẫn chưa lần ra manh mối, sợ rằng sẽ khiến quân hầu nhọc lòng.”

“Không phải nhờ vào ta, mà là nhờ vào bệ hạ và Ngô vương” Dương Chính Đạo dụi mắt, từ tốn cải chính, “Về vụ án ấy, hãy

nói cho ta biết tất cả những gì ông đã điều tra được."

"Vâng" Tuy Tề Trưởng Thăng trả lời rất nhanh, nhưng giọng nói lại vô cùng thiếu tự tin, "Theo lời những người dân báo án thuật lại, kẻ trộm chỉ có hứng thú với đồ lót của nữ quyến trong nhà như yếm, quần lót. Hắn thường hay phạm tội vào nửa đêm, hơn nữa đến không bóng đi không hình, công phu quyền cước chắc hẳn không kém. Hôm qua hạ quan dẫn người đi điều tra dò hỏi hai hộ nông dân trong ngõ Vạn Thọ, quả thật không để lại bất cứ dấu vết nào."

Dương Chính Đạo cau mày: "Vậy thì mấy gia đình bị mất trộm có đặc điểm chung gì không?"

Tề Trưởng Thăng lắc đầu: "Có chín gia đình đến phủ Ung Châu báo án. Trong đó có người bán cá, thợ thủ công, có phú hộ tài chủ... đúng rồi, còn có cả trưởng phường Thôi lão thất. Xét về thân phận, dường như chẳng có điểm chung gì. Việc này e là rất khó giải quyết đấy!"

"Khó giải quyết cũng phải giải quyết!" Dương Chính Đạo thở dài một hơi, "Vụ án này đã kinh động đến bệ hạ. Nếu không thể điều tra cho ra môn ra khoai, e là khó mà ăn nói trước mặt bệ hạ."

"Đúng thế! Có điều, dựa vào sự anh minh tài trí của quân hầu, phá được vụ án này chỉ là vấn đề thời gian. Câu này, Tề Trưởng Thăng nói hết sức thật lòng, "Huống hồ, còn có Ngô vương điện hạ ở đây."

"Ông yên tâm làm thị lang bộ Hình đi, những việc khác cứ giao cả cho ta." Dương Chính Đạo đứng dậy, xua tay nói, "Được rồi, chuẩn bị cho tốt việc ngày mai, ta đi trước đây."

Vừa ra khỏi nha môn phủ Ung Châu, Dương Chính Đạo liền đi thẳng đến Đại Lý tự. Lúc này Lý Khác đang ở trên công đường xử lý công việc Tiêu Nhuệ để lại từ nửa tháng trước. Nguyên Nhân Kiền ngồi ở ghế phía dưới bên phải y, chốc chốc lại nói với y mấy chuyện xảy ra gần đây. Suốt hai canh giờ, y gần như không xê dịch vị trí.

"Biểu huynh, trên bàn bên kia có đồ ăn thức uống, huynh tự lấy đi. Giờ ta tạm thời không rảnh để tiếp đãi huynh. Lý Khác biết là gã đến, nên chỉ nói mà không ngẩng đầu lên.

Sau khi ăn xong ba quả quýt, Dương Chính Đạo thật sự không chịu nổi nữa, đi đến trước mặt bọn họ nói: "Nguyên thiếu khanh, ta và Ngô vương phải ra ngoài. Ngươi thu dọn những thứ trên bàn nhé."

"Giờ mới xem chưa được một phần ba. Ta thật sự không ra ngoài được, muốn đi đâu thì huynh tự đi đi!" Lý Khác không nghe lời gã, vẫn cầm bút viết lia lịa.

Nguyên Nhân Kiền cũng nghiêng người nói: "Điện hạ, nghỉ một chút đi. Quý Ân nói đêm qua mãi đến giờ Sửu ngài mới ngủ..."

"Sức khỏe của đệ không thể so với mười năm trước được nữa rồi, bình thường cũng nên chú ý một chút. Đừng lúc nào cũng không coi trọng bản thân."

Lý Khác bị bọn họ làm ồn đến đau cả đầu, đành đặt bút xuống, vươn vai duỗi eo nói: "Chỉ cần Dương công tử coi trọng ta là được rồi. Huynh muốn đi đâu? Ta sẽ đi cùng huynh."

"Đi đâu cũng được. Chỉ cần tìm chỗ nào có thể nói chuyện với đệ là xong."

Thế là hai người từ Đại Lý tự cưỡi ngựa lên đường, nhưng đi suốt nửa canh giờ cũng chẳng nói với nhau câu nào. Trái lại, hai con ngựa trắng thì thường xuyên tựa đầu vào nhau, giống như đang nói chuyện riêng vậy.

Đi đến tận phường Tường Hòa, cuối cùng Dương Chính Đạo mới không nhịn được mở miệng hỏi: "Rốt cuộc đệ có muốn nói chuyện với ta không?"

"Vốn dĩ định cảm ơn huynh, nhưng giữa chúng ta nói vậy thì rõ là xa cách." Lý Khác thấy trước mặt đã không còn đường, liền kéo dây cương quay đầu ngựa, "Đúng rồi, ta đúng là có một câu muốn hỏi huynh. Rốt cuộc ai đã phóng hỏa ở chùa Đại Hưng Thiện khi đó?"

Xích Phong chạy nước kiệu đuổi theo, Dương Chính Đạo mỉm cười hỏi ngược lại: "Đệ thấy thế nào?"

Lý Khác suy nghĩ một lúc, trên mặt cũng hiện lên một nét cười, càng lúc càng đậm: "Chính là người trong chùa Đại Hưng Thiện nhỉ?"

Dương Chính Đạo thở dài nặng nề, giả vờ ngao ngán nói: "Khác đệ, đệ thông minh như thế, ta phải thể hiện sự thông minh của mình bằng cách nào đây?"

"Thật thế à?" Lý Khác hơi ngạc nhiên nhìn gã, sau đó lại kéo dây cương để ngựa dừng lại. Biết rõ xung quanh không có ai, nhưng y vẫn hạ giọng hỏi: "Lẽ nào là hắn sao?"

"Đúng vậy! Chính là hắn. Đệ biết đấy, từ sau chuyện đó, hắn đã đến chùa Đại Hưng Thiện xuống tóc xuất gia. Người trong chùa đều cho rằng hắn chỉ là một thư sinh nhiều lần thi trượt đâm ra chán đời, biết hắn giỏi y thuật, bèn để hắn lo việc trong

phòng thuốc của chùa, khám bệnh cho các nhà sư. Lần này, thực ra là hắn tìm đến ta trước."

Lý Khác dụi đôi mắt bị cộm vì gió cát: "Hắn đã chọn xuất gia lánh đời thì nên trân trọng sinh mệnh của mình, còn lo chuyện của ta làm gì? Ngộ nhỡ bị người ta phát hiện ra một vài manh mối, há chẳng uổng phí tâm tư của ta sao?"

"Đệ mạo hiểm cứu hắn, lại chỉ cho hắn một con đường sáng, nếu lúc đệ có nạn hắn lại khoanh tay đứng nhìn, thế thì còn là người nữa không?"

"Ta chỉ làm những gì mình cho là đúng, chứ không phải muốn người ta báo đáp. Biểu huynh, chẳng phải huynh cũng vậy sao?"

"Đệ đề cao ta rồi. Ta không bao giờ làm những vụ bán buôn thua lỗ." Dương Chính Đạo nói bằng giọng nhỏ đến mức khó mà nghe thấy, "Ta đã nói rồi, ta sẽ mãi mãi đứng bên cạnh giúp đỡ đệ. Nếu đệ đã được định sẵn là không thể làm vua cai trị thiên hạ, thì phải sống thật tốt. Đây là điều kiện của ta."

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy một cô gái mặc áo đỏ không biết từ đâu lao ra, Lý Khác cuống cuồng ghì dây cương, Lưu Phong giơ hai chân trước lên, vọt qua người cô gái đó nhanh như vũ bão, sau đó vững chãi đứng lại, thở phì phò.

Cô gái đó sợ hãi ngồi bệt xuống đất, toàn thân run rẩy. Một người đàn bà từ đằng sau hớt hải chạy tới, vội vã đỡ cô ta dậy, giúp cô ta phủi đi bụi bặm khắp người, rồi quay sang Lý Khác liên tục cúi người hành lễ: "Cô nương nhà chúng tôi đầu óc không được sáng láng cho lắm. Vừa rồi tôi không để ý trông coi

cô ấy, không hay cô ấy lén chạy ra ngoài, còn va phải công tử, xin công tử lượng thứ."

Lý Khác chưa kịp trả lời, Dương Chính Đạo nhìn cô ta một cái rồi hỏi ngay: "Cô là cô nương họ Vương đó à?"

Cô gái nghe thấy giọng gã, vội ngẩng đầu lên nhìn, một tia hoảng hốt lóe lên trong mắt cô ta, sau đó biến thành vẻ chán ghét khác thường: "Đàn ông không một ai tốt cả!"

Tuy giọng hơi khàn, nhưng cô ta nói một cách cực kỳ sắc bén. Lý Khác vừa nghe, không khỏi ngạc nhiên nhìn Dương Chính Đạo: "Vương cô nương nào? Không phải huynh thật sự gây ra nợ tình gì đó ở bên ngoài chứ? Tuyết Lộ có biết không?"

"Tuyết Lộ biết." Dương Chính Đạo nhảy xuống ngựa, lập tức cảm thấy câu này đa nghĩa, vội vàng bổ sung, "Chính là Vương cô nương Vương Huy Nhi, cái cô mà mấy tháng trước… tỏ tình với ta ở ngoài phủ, về sau Tuyết Lộ phải kể với cô ta một đống tật xấu của ta, mới đuổi đi được ấy."

Lý Khác "à" một tiếng, cũng xuống ngựa theo gã, bước đến trước mặt một già một trẻ đó: "Không sao. Chỉ là sau này cô nương ra vào nhất định phải cẩn thận hơn."

Người đàn bà nghe vậy, như nhìn thấy một tia sáng trong bóng tối, nắm chặt lấy tay áo Lý Khác nói: "Cầu xin công tử, giúp cô nương của chúng tôi với! Nhà họ Thôi ép cô ấy phát điên, giờ lại muốn vu cáo, vứt bỏ cô ấy. Cô ấy thực sự… rất đáng thương."

Lý Khác lập tức cảm thấy da đầu tê rần, nghĩ bụng, giữa đường phố đông đúc sao lại nói ra chuyện riêng tư như vậy với

một người đàn ông xa lạ? Đang lo không biết từ chối như nào, Dương Chính Đạo ở bên cạnh lại hỏi, "Nhà họ Thôi nào?"

Người đàn bà một tay kéo Vương Huy Nhi đang hốt hoảng, một tay lau nước mắt nói: "Chính là nhà trưởng phường họ Thôi của phường Tường Hòa. Hai vị công tử không biết chứ, cô nương của chúng tôi đúng là số khổ. Một tháng trước, lang chủ nhận ba mươi lạng bạc sính lễ của nhà họ Thôi, liền gả cô nương cho con trai nhà đó. Nhưng lúc động phòng hoa chúc, cô nương mới phát hiện Thôi công tử bị thọt, đi cà nhắc như một con vịt. Lúc đó cô nương vừa khóc vừa làm ầm lên, nói nhà họ Thôi cưới xin dối trá, nhưng mấy vị phu nhân nhà họ Thôi liên tục qua thuyết phục, ngay cả tiểu công tử mới có tám tuổi cũng đến góp vui, nói rằng Thôi công tử ngoại trừ chân khập khiễng, còn đâu nhân phẩm tính cách đều không tồi. Lại còn bảo là nhà họ Thôi có tiền, được gả làm phu nhân nhà này, cả đời cũng không cần phải lo chuyện cơm áo."

* * *

Lý Khác vốn không mấy hào hứng với việc nhà của thường dân, nhưng vừa nghe nhắc đến Thôi lão thất, liền có chút hứng thú. Y bèn hỏi: "Sau đó cô nương nhà các ngươi yên tâm sống cùng với Thôi công tử à?"

Người đàn bà thấy có người chịu lắng nghe mình lải nhải, không kìm được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vì được ưu ái quá: "Ban đầu cô nương vẫn không đồng ý, nhưng nhà họ Thôi cứ thay

phiên nhau đến khuyên nhủ. Thế là, cô nương cũng dần chấp nhận cuộc hôn nhân này."

Vương Huy Nhi nắm chặt cánh tay của người đàn bà kia, giống như nghe thấy chuyện đáng sợ gì đó cào xé trái tim, rụt rè đi theo sau bà ta. Dương Chính Đạo ngoảnh đầu nhìn cô ta, nghĩ đến vẻ hoạt bát đầy sức sống của cô lúc bày tỏ tình cảm với mình, không khỏi sinh lòng cảm khái, bèn hỏi một câu: "Như vậy chẳng phải rất tốt sao?"

Người đàn bà vỗ lưng Vương Huy Nhi, dịu giọng dỗ dành bên tai cô mấy câu, lấy khăn lau giọt lệ nơi khóe mắt, bước chân rõ ràng đã chậm hơn nhiều: "Làm sao có thể tốt được? Không phải hai vị nhìn thấy rồi sao? Mới chưa được bao lâu, cô nương của chúng tôi đã trở thành một người điên điên khùng khùng thế này. Cô ấy có nỗi khổ không nói ra được!"

Lý Khác và Dương Chính Đạo đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn vào bốn chiếc đèn lồng lớn ở cửa Thôi phủ cách đó không xa, cất lời: "Cô ta không nói được thì bà nói đi, đừng ngại."

Người đàn bà sững sờ, định mở miệng thì thấy phía trước có một cỗ xe ngựa từ từ dừng lại. Hai tiểu nô ở cửa phủ lập tức tiến tới kéo rèm ra, đỡ Thôi lão thất trong xe bước xuống. Thôi lão thất nheo con mắt bị mù, ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn tiểu nô ở gần mình hơn, vỗ đầu nói: "Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Trưởng phường phường Sùng Nhân hẹn ta uống trà hôm nào nhỉ?"

Tiểu nô đáp: "Hôm nay là giữa tháng Ba, ngài hẹn trưởng phường Lữ vào mùng hai tháng Tư, còn sớm ạ!"

Thôi lão thất "à" một tiếng, vẫn chưa bước chân vào cửa phủ, lại nghe thấy sau lưng có tiếng phụ nữ the thé vẳng đến, bất giác giật mình, thò cổ ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ giận dữ: "Lại là con ả xúi quẩy đó! Hôm nay ai trông nó? Sao lại để nó chạy ra ngoài phủ?"

Người đàn bà dẫn theo Vương Huy Nhi hớt hải chạy tới, cúi người thi lễ nói: "Là sơ suất của nô tì, nô tì sẽ đưa cô nương về phòng nghỉ ngơi ngay."

"Đợi đã.." Vừa rồi lời kể của người đàn bà này đã khơi gợi hứng thú của Lý Khác, lúc này chưa rõ đầu đuôi, y cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, liền lên tiếng gọi giật hai người đang định bước vào trong phủ lại, "Bà vẫn chưa nói xong, sao đã vội đi như thế?"

Vẻ mặt chán ghét của Thôi lão thất vẫn chưa tan, lão liền hỏi: "Sao còn dẫn theo hai cái đuôi thế này? Các người là ai?"

Lý Khác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xương xẩu khó coi của lão, từ tốn nói: "Thôi lão thất, bản vương còn phải báo tên với ông sao?"

Mắt Thôi lão thất nheo tít chỉ chừa lại một khe. Đột nhiên, lão biến sắc, hoảng sợ cuống cuồng quỳ xuống: "Tiểu nhân Thôi lão thất bái kiến Ngô vương điện hạ."

"Còn cả Tuyên Bình hầu, trưởng quan phủ Ung Châu bệ hạ mới bổ nhiệm nữa."

Thôi lão thất hơi ngẩng đầu lên nhìn Dương Chính Đạo, cứ cảm thấy hình như đã gặp ở đâu rồi. Đột nhiên, có một tia chớp xẹt qua đầu lão. Đúng rồi! Người Đột Quyết! Lúc đó ở cửa tiệm đồ ngọc của Tào Phương Thạc, người Ngô vương mời đến nói

chuyện với người Đột Quyết chính là vị Tuyên Bình hầu này. Thế là lão lại vội vàng vái chào Dương Chính Đạo: "Tiểu nhân bái kiến Tuyên Bình hầu."

Người đàn bà đó chắc cũng không ngờ rằng, hai người mà mình tình cờ nói chuyện trên đường lại có thân phận cỡ này.

"Miễn lễ. Lý Khác thấy bà ta cũng sắp quỳ gối khấu đầu, liền nói, "Đã đến đây rồi thì chúng ta hãy vào trong ngồi, nhân tiện lắng nghe chuyện trong phủ. Vụ án mất trộm đó, nhà trưởng phường cũng là khổ chủ, phải không?"

Thôi lão thất liên tục vâng dạ, dẫn hai vị tổ tông dù có thế nào lão cũng không dám đắc tội này vào trong phủ. Lão vốn định đón họ đến nhà chính ngồi một lúc, nhưng Lý Khác lại bảo muốn đến phòng của Vương Huy Nhi vẫn đang lảm nhảm tự nói sau lưng trước xem thế nào. Thôi lão thất đành sai người đàn bà được gọi là Lâm nương đó đi trước dẫn đường.

Mấy người đi một vòng quanh phòng ngủ của Vương Huy Nhi, rồi quay lại gian khách ở nhà ngoài ngồi. Giờ Lâm nương mới bình tĩnh, vừa nghĩ vừa nói: "Sau khi cô nương được gả vào Thôi phủ, liên tiếp xảy ra mấy việc kỳ lạ, cho nên tinh thần của cô nương luôn không được tốt. Đến sáng mười ngày trước, nô tì thức dậy thì không thấy cô nương đâu, liền gọi mấy thị nữ trong phòng đi tìm, cuối cùng tìm thấy cô ấy ở trong vườn rau của phủ. Lúc đó, cô ấy đang đi chân trần trong bùn. Nô tì gọi cô ấy lớn tiếng, nhưng gọi thế nào cũng không chịu về, đành phải lội xuống bùn mới đuổi kịp cô ấy. Cũng chính lúc đó, nô tì mới phát hiện tinh thần của cô ấy không bình thường."

Vì Vương Huy Nhi nắm rịt lấy tay Lâm nương không chịu buông, nên Lâm nương đành phải nói một lúc rồi lại dỗ một lúc. Mà dường như cô ta nghe nhưng hoàn toàn không hiểu những chuyện liên quan đến mình này, chỉ biết vùi đầu thật sâu vào trong cánh tay.

Dương Chính Đạo khẽ than một tiếng: "Rốt cuộc là chuyện lạ gì?"

Vành mắt Lâm nương đỏ hoe, ngón tay không ngừng xoắn lấy chiếc khăn. Bà ta dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: "Vào một ngày sau khi cô nương được gả vào đây hơn nửa tháng, thị nữ Chi Lan theo hầu cô ấy từ nhỏ ăn nhầm phải nấm dại, trúng độc mà chết. Hai hôm sau, toàn bộ số hoa hải đường mà cô nương thích nhất tàn héo hết trong vòng một đêm. Cô nương cảm thấy chẳng lành, buổi tối thường gặp ác mộng. Nhưng mà, không lâu sau đó, hai chiếc quần lót và ba chiếc yếm của cô nương lại đột nhiên biến mất…"

Dương Chính Đạo vẫn đợi bà ta nói tiếp, ai ngờ lại không có đoạn sau, thế nên gã cau mày hơi thất vọng, chuyển ánh mắt từ Lâm nương sang Thôi lão thất: "Những gì bà ta nói đều là thật à?"

Trưởng phường gật đầu lia lịa: "Đều là thật ạ. Tiểu nhân cũng không biết tại sao nó lại phát điên vì một việc nhỏ như vậy. Hôm kia nó lên cơn, còn hung dữ cắn vào cánh tay vợ tiểu nhân một miếng, máu me đầm đìa!"

Tiểu nô nãy giờ đứng hầu nghiêm chỉnh sau lưng Thôi lão thất nghe đến chỗ này liền mở miệng nhắc nhở: "Lang chủ, không phải hôm kia, mà là sáu hôm trước rồi."

Thôi lão thất nghi hoặc nói: “Hóa ra ngày tháng trôi nhanh quá! Bỏ đi, bất kể hôm kia hay là sáu hôm trước, tóm lại, nhà họ Thôi chúng tôi đúng là đen đủi tám đời mới cưới về một đứa điên như thế này!”

“Nhưng mà không đúng!” Dương Chính Đạo nhớ lại những gì Lâm nương nói trước đó, liền hỏi, “Đã như vậy, tại sao bà lại bảo là nhà họ Thôi ép cô nương nhà bà đến phát điên? Còn nữa, bọn họ vu cáo cô ta cái gì?”

Lâm nương nhớ lại lời mình buột miệng nói ra ban nãy, lén liếc nhìn Thôi lão thất qua khóe mắt, thấy Thôi lão thất cũng đang nhìn mình, bất giác cúi gằm xuống, không nói một lời.

Dương Chính Đạo hỏi với giọng điệu sắc bén hơn hẳn: “Thôi lão thất, bệ hạ để ta nắm giữ phủ Ung Châu, lần trước lại chính là ông đến nha phủ báo án. Giờ người trong phủ của ông ấp a ấp úng thế này, ông thấy có nên không?”

Bàn tay cầm chén trà của Thôi lão thất bất giác run lên, hai giọt trà bắn lên chiếc áo bào màu xám đen của lão. Lão cũng chẳng hơi đâu mà lau, cuống quýt đứng dậy, lúng túng nói: “Tiểu nhân không dám lừa gạt quân hầu. Có điều đây vốn là chuyện xấu hổ trong nhà, chỉ sợ làm bẩn tai hai vị. Mấy đồ lót của Vương thị đã tìm thấy rồi, vốn dĩ tiểu nhân định đến phủ Ung Châu hủy án, nhưng trí nhớ của tiểu nhân không tốt, loáng cái đã quên béng.”

“Tìm thấy ở đâu?”

“Ở… ở trong phòng con trai lớn Thượng Võ của tiểu nhân. Thượng Võ nói, sau khi Vương thị qua lại với nó, từng lấy đồ lót để tặng nhau.”

Lý Khác hơi ngạc nhiên hỏi: “Con dâu bé của ông qua lại với con trai lớn của ông ư? Con dâu lớn của ông không có ý kiến gì sao?”

Dương Chính Đạo nhìn y ngao ngán, nghĩ bụng: Cái tật nghe không đúng trọng tâm của đệ sau bao nhiêu năm trời sao vẫn chẳng thay đổi gì cả? Gã còn chưa mở miệng, đã thấy Lâm nương đỏ bừng mặt, nói lắp ba lắp bắp: “Không… không có. Cô nương của chúng tôi… cô ấy từ nhỏ đến lớn đã đọc *Lễ ký*, sẽ không… chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy đâu.”

Vương Huy Nhi vẫn ôm cánh tay của Lâm nương. Cô ta có khuôn mặt trái xoan, đôi mày cong cong, lúc này trông rụt rè yếu đuối giống một con hươu non đang sợ hãi mà không có chỗ trốn.

Thôi lão thất giận dữ nói: “Chính mồm Thượng Võ nói, lẽ nào còn là giả sao? Nó vẫn chưa lấy vợ, nếu vơ chuyện bẩn thỉu như này về mình, còn cô nương nhà nào dám lấy nó nữa?”

Dương Chính Đạo nói giọng ôn hòa: “Gọi hắn qua đây, ta sẽ tự hỏi.”

Một lúc lâu sau, Thôi đại công tử Thôi Thượng Võ mới ba chân bốn cẳng đi vào trong chính đường, đến cùng với hắn là một người phụ nữ có vóc dáng cao gầy, mặc bộ váy màu xanh nõn chuối, phối với chiếc áo màu hồng. Lý Khác ngửi thấy mùi thơm nồng nặc tỏa ra từ trên người ả, bất giác nhíu mày, hỏi: “Ngươi là Thôi Thượng Võ? Còn đây là ai?”

Thôi Thượng Võ kính cẩn vái chào: “Tiểu nhân là Thôi Thượng Võ, đây là gia mẫu.”

Vừa dứt lời, người phụ nữ đó chắp tay nhún mình nói: "Thiếp thân Thôi Bạch thị bái kiến hai vị quý nhân."

"Được rồi, ngồi xuống cả đi." Lý Khác chỉ vào hai chỗ ngồi cách mình khá xa nói: "Dương công tử có thể hỏi được rồi."

Dương Chính Đạo gật đầu hỏi: "Thôi Thượng Võ, vừa nãy ngươi từ trong phòng mình đi ra à?"

Thôi Thượng Võ lau mồ hôi trên trán đáp: "Vâng. Phòng của tiểu nhân nằm ở phía Tây phủ, ở giữa cách vườn hoa và non bộ, trên đường lại nói với mẫu thân vài câu, cho nên đến hơi muộn, xin quân hầu lượng thứ."

"Không sao." Dương Chính Đạo nghe thấy giọng nói của hắn ôn hòa khiêm tốn, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài thô lỗ, "Vốn dĩ ta không có ý dò hỏi chuyện nhà của ngươi, chỉ là Lâm nương luôn miệng nói em dâu ngươi oan uổng, trông cô ta cũng khá đáng thương, cho nên mới có câu hỏi này. Hãy kể ta nghe chuyện giữa ngươi và em dâu."

Thôi Thượng Võ "à" một tiếng, nhìn Vương Huy Nhi khinh bỉ nói: "Quân hầu đừng để bộ dạng yếu đuối của ả đánh lừa, ả là một người đàn bà nhiều mưu mô! Tối ngày hai mươi tám tháng trước, Vương thị nhân lúc sáng trăng đến phòng của tiểu nhân, sau khi cởi sạch quần áo, liền ôm lấy tiểu nhân. Ả nói là Thượng Văn không thể cho ả một đứa con, khiến ả nẫu ruột, chẳng thà để tiểu nhân và ả sinh một đứa còn hơn, dù sao đều là con của nhà họ Thôi cả. Lúc đó tiểu nhân một mực cự tuyệt, thầm nghĩ nếu thực sự làm chuyện trái với luân thường này, thì sao có thể đối mặt với người em trai tàn tật của tiểu nhân đây? Nhưng Vương thị không nghe, ôm chặt tiểu nhân không chịu buông

tay. Còn ra sức cọ đôi nhũ hoa của ả lên mặt tiểu nhân. Quân hầu, tiểu nhân cũng là một nam nhân bình thường, khó tránh khỏi không kìm chế nổi."

* * *

Dương Chính Đạo nghe hắn nói chuyện thẳng thắn, lại giàu sức gợi hình như thế, không khỏi có chút lúng túng, bèn đằng hắng mấy tiếng để nhắc nhở. Thôi Thượng Võ lại không để ý chút nào, trao đổi ánh mắt với Thôi Bạch thị ở bên cạnh xong lại nói tiếp: "Xong việc, ả đưa quần lót và yếm của mình cho tiểu nhân để làm kỷ niệm. Qua một hôm, ả lại gửi tới một chiếc quần lót và hai chiếc yếm, nói là sau này tới tìm tiểu nhân làm chuyện đó tiếp thì có cái mà thay. Có điều, sau đó ả lại thành ra như vậy, cũng không qua nữa."

Thấy sắc mặt hắn ung dung, Dương Chính Đạo lại nhớ tới thứ vừa nãy nhìn thấy trong phòng ngủ của Vương Huy Nhi, bèn quay sang hỏi Lâm nương: "Bà từng nói là cô nương nhà bà bị oan, vậy thì tối ngày hai mươi tám đó, cô ta với bà có luôn ở cùng nhau không?"

Ánh mắt của Lâm nương có chút bứt rứt không yên, sau một hồi suy nghĩ, bà ta vẫn nói thật: "Chập tối hôm đó, cô nương một mình đi đến ngõ Dương Liễu ở đằng trước tìm Thẩm cô để hỏi về tiền đồ. Thẩm cô là cao nhân nổi tiếng gần xa chỗ chúng tôi. Bất kể trong nhà có việc gì nan giải, chỉ cần tìm Thẩm cô, cô ta đều giải quyết giúp được phần lớn. Chắc

hôm đó cô nương và Thẩm cô nói chuyện hợp nhau, nên mãi đến giờ Tý mới lén lút trở về từ cửa ngách của phủ."

"Giờ Tý?" Thôi Thượng Võ không kìm được nhếch mép, khinh miệt nói, "Chúng ta qua lại ba lần. Tính ra thì, lúc Vương thị về phòng cũng xấp xỉ giờ Tý!"

Dương Chính Đạo bực mình xua tay, ý bảo hắn không được tự ý xen vào, rồi lại quay đầu hỏi: "Thẩm cô đó giờ đang ở đâu?"

Lâm nương chán nản nói: "Kể từ khi cô nương xảy ra chuyện, tôi từng ba lần đến phường Sùng Nhân tìm Thẩm cô. Nhưng tiểu đồng trong nhà bảo Thẩm cô đã đi ngao du đây đó rồi, không biết bao giờ mới về."

"Vì vậy, cho đến bây giờ, không ai có thể chứng minh hôm đó Vương Huy Nhi đã đi tìm Thẩm cô." Dương Chính Đạo nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Thôi Thượng Võ khi nghe thấy lời này, đột nhiên sầm mặt nói, "Thôi Thượng Võ, những gì ngươi nói cũng chỉ là lời từ một phía."

"Cái chuyện dụ dỗ anh chồng này, tất nhiên phải lén lút vụng trộm, chỉ anh biết tôi biết thôi." Thôi Bạch thị từ lúc bắt đầu ngồi xuống vẫn luôn lặng im, giờ lại lẩm bẩm.

Thôi lão thất nghiêng cổ, liếc xéo ả một cái, quát: "Câm miệng!"

"Không sao, Thôi phu nhân nói cũng có lý." Dương Chính Đạo cười đúng mực, "Bên nào cũng cho mình là phải, vậy chúng ta tạm thời gác chuyện này lại một lúc. Lâm nương, bà nói về chuyện của Chi Lan đi."

"Chi Lan… nó cũng là một đứa trẻ đáng thương" Lâm nương gắng gượng mãi mới nén được tiếng nghẹn ngào nơi cổ họng,

“Ngày tiếp theo sau hôm cô nương tìm gặp Thẩm cô, Chi Lan bưng một bát canh cải bao cho cô nương rồi đi cùng mấy thị nữ khác ra hậu viện hái hoa. Đêm hôm đó, Chi Lan đã chết trong phòng của mình. Sau khi nhìn thấy nấm dại rơi trên mặt đất, đại phu bảo là Chi Lan vì tham ăn nấm dại nên trúng độc mà chết.”

“Cải bao.” Dương Chính Đạo sững lại một thoáng rồi nói, “À, cải bao có công dụng điều tiết tì vị. Quả thực là một món tốt.”

“Chi Lan, Chi Lan..” Vương Huy Nhi nấp trong vòng tay của Lâm nương khóc rưng rức, lẩm bẩm gọi tên của người hầu gái đã ở bên cô từ nhỏ, có tình cảm vô cùng tốt đẹp với cô. Lâm nương lau nước mắt giúp cô, cho cô uống mấy ngụm nước, rồi lại ôm cô vào lòng. Thôi Bạch thị nhìn hai chủ tớ bọn họ, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Dương Chính Đạo hít sâu một hơi, hỏi: “Vậy thì Thôi phu nhân, đêm hai mươi tám, ngươi đã ở đâu?”

Vẻ lạnh lẽo trên mặt Thôi Bạch thị trong chốc lát đã chuyển thành ôn hòa khiêm nhường: “Bẩm quân hầu, lúc đó thiếp thân đang ở trong hiên Tư Minh, bàn với lang chủ về việc đại thọ năm mươi của lang chủ vào ngày hai mươi sáu tháng Tư tới đây. Lang chủ, ông còn nhớ không?”

Thôi lão thất gật đầu: “Phu nhân nói không sai. Lúc đó, mỗi lần phu nhân nhớ ra tên một người khách là tiểu nhân liền viết lên giấy. Tổng cộng phải mời hai trăm mười hai thân bằng cố hữu.”

“Trí nhớ của trưởng phường tốt thật.” Dương Chính Đạo đứng dậy, cúi người chắp tay thi lễ, “Ngô vương điện hạ, những

gì cần hỏi, thần đã hỏi rồi. Tiếp theo là việc của ngài."

Vừa qua giờ Mùi, trong phòng hương xuân ấm áp. Đêm qua Lý Khác ngủ muộn, sáng nay lại dậy sớm, liền cảm thấy hơi mệt mỏi muốn ngủ. Bỗng dưng nghe thấy câu nói của Dương Chính Đạo, y không khỏi oán thầm trong bụng: Sao huynh lười thế? Biết thừa chuyện gì đang xảy ra, còn bảo ta nói giúp huynh. Dương Chính Đạo nhanh chóng hiểu ý của y, liền trả lại một ánh mắt, ý bảo: Ta đã nói đến khô cổ rát lưỡi rồi, đệ không thể cho ta nghỉ một chút sao?

Lý Khác vái trả lễ Dương Chính Đạo, lắc đầu bất lực, rồi lại ngoảnh sang hỏi Thôi lão thất: "Ai sống ở Đông viện của phủ?"

Thôi lão thất nói: "Là hai vợ chồng tiểu nhân cùng con trai út Thượng Bân."

Lý Khác ngồi xếp bằng trên đệm gấm, ánh mắt như ngọn đuốc: "Ông và phu nhân đây chỉ sinh được một người con trai là Thôi Thượng Bân à?"

"Vâng. Thượng Võ và Thượng Văn đều do người vợ trước họ Trần của tiểu nhân sinh ra."

"Thôi Thượng Võ nói, hắn sống ở Tây viện. Xem ra, ông thương cậu con út hơn người con trai trưởng này." Lý Khác nói giọng lãnh đạm: "Có điều, Thôi Bạch thị, tuy Thôi Thượng Võ không phải con đẻ của ngươi, nhưng rốt cuộc hắn vẫn gọi ngươi một tiếng mẫu thân, các ngươi lén lút quan hệ, không cảm thấy lấn cấn trong lòng sao?"

"Điện hạ nói đi đâu vậy?" Thôi lão thất kinh hãi mở to con mắt duy nhất.

Lý Khác thản nhiên: “Bản vương nói, Vương Huy Nhi bị oan. Người thật sự tư thông với Thôi Thượng Võ chính là vợ của ông.”

Thôi Thượng Võ siết chặt nắm đấm, cơ thể run lên, hít sâu một hơi nói: “Điện hạ, ngài có thể thông cảm cho Vương thị, nhưng sao có thể sỉ nhục mẫu thân của tôi như vậy được?”

Thôi Bạch thị giơ tay véo mình một cái, cố sức nặn ra một giọt nước mắt, lập tức nghẹn ngào nói: “Lang chủ, chúng ta làm vợ chồng nhiều năm như vậy, ngài biết mà, cho dù thiếp thân có vạn lá gan cũng không dám làm chuyện này!”

Thôi lão thất nhìn người vợ yêu mà lão chọn được từ lầu Thiêm Hương hồi lão bốn mươi tuổi này, khí phách anh hùng chợt bừng lên trong lòng, vội vàng vái Lý Khác một vái: “Điện hạ, ngài có cần…”

“Không cần suy nghĩ nữa. Lý Khác ngắt lời lão, “Thôi Thượng Võ, nếu bản vương nhớ không nhầm, thì ngươi vừa nói câu này: *Thượng Văn không thể cho ả một đứa con, khiến ả nẫu ruột, chẳng thà để tiểu nhân và ả sinh một đứa còn hơn*.”

Thôi Thượng Võ gật đầu: “Tiểu nhân từng nói vậy, nhưng nó có vấn đề gì sao?”

Lâm nương nghe thấy sự việc biến chuyển tốt, lập tức tỏ vẻ nhẹ nhõm. Vương Huy Nhi trong lòng bà yên lặng lắng nghe, đôi mắt ban đầu vô cùng mờ mịt dường như chỉ thoáng chốc đã sáng hơn nhiều.

Lý Khác nhìn bà ta hỏi: “Người Giang Nam sẽ nói *thông minh* thành *sáng láng*, nói *biết* thành *hay*, gọi *cải thảo* là *cải bao*. Cho

nên, Lâm nương, bà và cô nương nhà bà đều là người Giang Nam, đúng không?"

"Vâng. Nhà họ Vương nhiều đời sống ở Việt Châu, năm trước mới chuyển đến Trường An."

Lý Khác hài lòng gật đầu: "Vậy thì, Thôi Thượng Võ, Vương cô nương tuyệt đối sẽ không nói với ngươi, chuyện cô ta không thể có con khiến cô ta cảm thấy *nẫu ruột*, bởi vì, ở Giang Nam, từ *nẫu ruột* có nghĩa là… vui sướng."

"Đúng. Điện hạ nói đúng!" Lâm nương xúc động đến mức sắp rơi nước mắt, "Nô tì đã nói… đã nói cô nương trong sạch mà."

Lý Khác thấy Thôi Thượng Võ định mở miệng phản bác, liền tranh nói trước: "Thôi Thượng Võ, tự ngươi không phát hiện được à? Những lời ngươi vừa nói rõ ràng là đầy kẽ hở. Ngày hai mươi tám mà có trăng sáng sao?"

"Tôi… là tiểu nhân nhớ nhầm" Thôi Thượng Võ thanh minh, "Lúc Vương Huy Nhi đến, tiểu nhân đã ngủ rồi. Có lẽ… có lẽ đầu óc hơi rối loạn."

Lý Khác bỗng cảm thấy cổ họng hơi khô rát, liền bưng chén trà lên uống một ngụm. Dương Chính Đạo thấy sắc trời hơi âm u, xem chừng lát nữa sẽ mưa, để tiết kiệm thời gian, gã liền tiếp lời Lý Khác: "Không chỉ đầu óc ngươi rối loạn, Thôi lão thất, đầu óc ông cũng không hoạt động tốt. Ngày hai mươi tám, tại gác Thúy Hoa, Đổng Diên Trung mạo xưng anh trai Đổng Diên Sơ của hắn, vì một tiểu hoa khôi ở đó mà ghen tuông tranh giành với hai gã đàn ông, còn đâm bị thương một người trong số họ. Sau đó, chính ông đã tóm hắn giải đến phủ Ung Châu. Tối hôm

đó, Tề Trưởng Thăng xét xử vụ này, với tư cách là người chứng kiến, ông cũng dự thính. Chẳng nhẽ ông thật sự không có chút ấn tượng gì sao?"

Thôi lão thất chậm chạp động não. Mấy ngày nay, Thôi Bạch thị liên tục rỉ tai lão, tối ngày hai mươi tám bọn họ cùng nhau bàn chuyện mừng thọ, mà ngày tháng lạc khoản trên thiếp cũng là ngày hai mươi tám. Thế nên lão cảm thấy rất chắc chắn, hôm đó đúng là lão đã ở cùng Thôi Bạch thị cả đêm. Giờ nghe Dương Chính Đạo nói, dường như một cánh cổng khác trong trí nhớ của lão bỗng chốc được mở ra.

Đột nhiên, lão kêu lên gần như là kinh hãi: "Quân hầu, ngài là cái người, cái người…"

Dương Chính Đạo mặt không đổi sắc: "Người nào?"

Gã ở ngôi cao, là tâm phúc trước mặt bệ hạ, tướng mạo lại nổi bật xuất chúng như này, đi lầu xanh tìm chút vui vẻ chẳng phải rất bình thường sao? Thôi lão thất xoay chuyển ý nghĩ, không nói nữa. Nhưng ngay lập tức, lão biến sắc, hầm hầm nổi giận: "Bạch Phụng, ngươi to gan thật đấy!"

Thôi Bạch thị tái mặt, suy sụp đổ gục xuống, nhưng vẫn cãi cố: "Lang chủ, thiếp thân không có! Thiếp thân quên… quên mất."

Thôi Thượng Võ thật sự muốn tự tát mình một cái thật mạnh, rồi cũng tát cho ả đàn bà ngu xuẩn này một cái thật mạnh, nhưng lưng hắn giờ đã đầm đìa mồ hôi lạnh: "Cha, con dám thề với trời, con và mẫu thân trong sạch, tuyệt đối không có bất kỳ hành vi gì vượt ngoài khuôn phép!"

Lúc này Thôi lão thất đã không nghe lọt tai bất cứ lời nào, chỉ giận đùng đùng ngồi đó thở hổn hển.

Dương Chính Đạo bước chậm rãi đến trước mặt Thôi Thượng Võ, nhìn hắn bằng vẻ ngạo nghễ của kẻ bề trên: "Có cũng được, không có cũng xong, đều không có gì đáng nói. Chỉ là, vụ việc này còn liên lụy đến một mạng người, ta không thể không quản."

Thôi lão thất nghe thấy hai chữ "mạng người", bất giác rùng mình, vội hỏi: "Quân hầu đang nói đến ai?"

Dương Chính Đạo không đếm xỉa đến lão, đảo mắt nhìn sang phía khác: "Vương cô nương, lẽ nào cô định giả điên giả dại cả đời sao? Nói ra tất cả những gì cô biết đi, Ngô vương điện hạ và ta sẽ làm chủ cho cô."

* * *

Lâm nương bỗng ngớ người, nhìn khuôn mặt vẫn ngây thộn của Vương Huy Nhi, nói với vẻ khó tin: "Cô nương, cô nói cho Lâm nương biết đi! Rốt cuộc cô có sao không?"

Vương Huy Nhi chậm rãi nghịch ngón tay, gục đầu xuống thật thấp, nhưng trước sau vẫn không nói một lời.

"Vương cô nương" Lý Khác lắng nghe tiếng mưa tí tách bên ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ một lúc, rồi lập tức nói với giọng ôn hòa, "Vẻ mặt trong vô thức của cô, còn cả những lời cô nói lúc gặp Tuyên Bình hầu trên đường hồi nãy, hoàn toàn không phải là thứ một người tinh thần thất thường có thể làm được, nói được."

Thôi lão thất vẫn chưa định thần lại từ trong cơn phẫn nộ, lại nghe thấy lời nói đáng kinh ngạc như vậy, cơ thịt trên mặt giần giật liên hồi, tuy gắng sức ổn định lại tâm trạng, nhưng âm điệu vẫn vô cùng quái đản: "Vương thị, ngươi… mau nói rõ cho ta."

Thấy Vương Huy Nhi không có ý mở miệng, Lý Khác đành nói tiếp: "Vừa nãy trong phòng Vương cô nương, ta phát hiện bên cạnh giường của cô ta có một quyển sách đang mở. Sau khi Vương cô nương phát điên, đám người hầu trong phủ tránh cô ta sợ còn chẳng kịp, chỉ có một mình Lâm nương thường ra vào phòng cô ta. Lâm nương không biết chữ, vì vậy chỉ có Vương cô nương là người có thể đọc cuốn sách này. Mà một người điên sẽ đọc sách kiểu gì đây?"

Vương Huy Nhi đang nghe, đột nhiên òa khóc, tiếp đó nhoài lên vai Lâm nương gào khóc thảm thương. Một tiếng sấm rền vang trên trời, tiếng khóc của Vương Huy Nhi khựng lại, sau đó lại bắt đầu thút thít nghẹn ngào. Không biết đã qua bao lâu, cô mới nói ngắt quãng: "Ngô vương… Ngô vương điện hạ, thiếp thân… thiếp thân buộc phải làm như vậy. Bằng không, sợ rằng thiếp thân đã mất mạng rồi."

Lý Khác nở nụ cười mang theo chút khích lệ: "Không sao, cô cứ từ từ nói."

Vương Huy Nhi nhướng mày, đứng dậy đi đến trước mặt Thôi Thượng Võ, chĩa ngón tay về phía hắn, căm hận nói: "Đêm hôm đó, lúc tôi đi qua hang đá của hòn non bộ, thấy hắn và Bạch Phụng ôm nhau tằng tịu, tôi sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi vội vàng chạy đi. Ngày hôm sau thì Chi Lan chết. Bọn chúng đều

nói, cô ấy tham ăn nấm dại bị trúng độc mà chết, nhưng tôi biết, xưa nay cô ấy không ăn nấm, sao tự dưng lại ăn nhiều như thế được?"

Lâm nương trợn to mắt hỏi: "Nó bị người ta hại chết sao?"

"Phải!" Vương Huy Nhi trả lời nhanh gọn dứt khoát, "Vì biết bí mật của Thôi Thượng Võ và Bạch Phụng, lúc nào tôi cũng cảm thấy vô cùng thấp thỏm, ăn gì cũng thấy nhạt mồm nhạt miệng, ngay cả món canh cải bao bình thường thích nhất cũng không muốn ăn. Chi Lan nếm thử một miếng, nói là mùi vị rất ngon, tôi lại chỉ cảm thấy buồn bực trong lòng, tiện tay đổ bát canh vào trong chậu hoa hải đường. Nhưng hai hôm sau, toàn bộ hoa hải đường chết héo hết cả. Lúc đó tôi mới hiểu, nhất định bát canh cải bao đó có vấn đề. Bọn chúng muốn giết tôi diệt khẩu, Chi Lan đã chết thay tôi! Tôi cực kỳ sợ hãi, đành phải giả điên. Nhưng ai ngờ, bọn chúng vẫn không chịu buông tha cho tôi, lại cắn trả một miếng, nói tôi dụ dỗ Thôi Thượng Võ. Tôi hận, hận lắm!"

Vương Huy Nhi nói đến chỗ xúc động, mắt đỏ hoe, hai tay run rẩy không ngừng. Đột nhiên, cô ta rút cây trâm trên đầu xuống, nhắm đúng tim của Thôi Thượng Võ đâm tới. Thôi Thượng Võ sợ tái mặt, nhất thời lại quên cả tránh né. Thôi Bạch thị ngồi bên cạnh hắn kinh hãi kêu lên một tiếng, đẩy hắn ra. Cây trâm cắm sâu vào cánh tay của Thôi Bạch thị, máu chảy ròng ròng.

Đúng lúc Vương Huy Nhi định đâm Thôi Thượng Võ lần nữa thì nghe thấy Lý Khác nói: "Vương cô nương, cô định vì hai kẻ này mà bỏ cả mạng mình sao?"

Bấy giờ Lâm nương mới hoàn hồn sau cơn kinh hãi, vội đoạt lấy cây trâm trong tay Vương Huy Nhi, đỡ cô sang một bên ngồi xuống, thì thầm vào tai cô: "Cô nương, nghe Ngô vương điện hạ đi. Ngài ấy sẽ làm chủ cho cô."

Lý Khác nhìn Thôi Bạch thị bịt cánh tay, đau đớn cắn răng nhăn mặt, liền cười khẩy: "Ngươi đối với Thôi Thượng Võ đúng là không tệ."

Thôi Bạch thị nhìn Thôi Thượng Võ, thấy vẻ mặt thờ ơ không quan tâm của hắn, trái tim bất giác lạnh đi phân nửa. Ả năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, dù không còn dung mạo trẻ trung kiều diễm của thiếu nữ, nhưng đầu mày khóe mắt vẫn có phong thái mặn mà quyến rũ riêng biệt. Năm xưa, lúc ả lấy Thôi lão thất, các chị em trong lầu Thiêm Hương đều bảo ả ngốc, nói rằng gã đàn ông xấu xí chột mắt đó làm sao xứng với ả được? Ả lại nói rằng mình cam tâm tình nguyện. Ả biết, Thôi Thượng Võ luôn muốn trèo cành cao, tuyệt đối không thể lấy ả. Vậy nên ả đành lùi bước chọn biện pháp khác, chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy hắn là được rồi. Nhưng hắn lại cứ tới đùa bỡn. Đến cuối cùng, vẫn là dã tràng xe cát uổng công.

Muôn ý niệm đều thành tro, ả đành quỳ gối xuống đất, dập đầu lia lịa: "Thiếp thân nhận tội. Tất cả mọi chuyện đều do thiếp thân làm."

"Ngươi và Thôi Thượng Võ, không ai thoát được tội. Dương Chính Đạo nói với vẻ uy nghiêm, "Thôi lão thất, chuyện này nói cho cùng cũng là do ông tề gia không nghiêm, lại không phân biệt được đúng sai."

Lòng bàn tay mướt mồ hôi, Thôi lão thất gật đầu lia lịa: “Quân hầu nói phải. Là tiểu nhân không xét kỹ, làm con dâu bị oan. Sau này, tiểu nhân nhất định bảo Thượng Văn đối xử tốt với nó. Về sau sẽ để nó quán xuyến gia đình này!”

Vừa dứt lời thì thấy Vương Huy Nhi quỳ xuống, nói với giọng kiên quyết: “Quân hầu, thiếp thân muốn xin ngài làm chủ, cho thiếp thân ly hôn với Thôi Thượng Văn!”

“Cô nương nói linh tinh gì vậy?” Lâm nương bước đến trước mặt cô, kinh ngạc nói, “Cô được gả vào nhà họ Thôi mới hơn một tháng, một khi ly hôn, trong phường sẽ chỉ nói là cô không giữ đạo làm vợ nên bị nhà họ Thôi từ bỏ. Đến lúc đó, cô phải làm người kiểu gì đây?”

“Lâm nương, bà không hiểu đâu.” Vương Huy Nhi gục đầu, không ngừng xoa vuốt đóa hoa hải đường được thêu tinh xảo trên tay áo, nước mắt lưng tròng, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Thôi Thượng Văn ở phòng cưới, đã biết hắn không phải là người phối ngẫu tốt. Tiếp đó các người khuyên tôi, tôi giả vờ đồng ý, nhưng trong lòng vẫn vô cùng ngờ vực. Cho nên về sau, một mình tôi đi tìm Thẩm cô, muốn nhờ cô ta đoán mệnh cho tôi. Thẩm cô bảo tôi về nhà mẹ ngay tối hôm đó, bằng không, rất có thể tôi sẽ gặp đại họa. Giờ nghĩ lại, nếu khi ấy tôi nghe lời cô ta, có lẽ Chi Lan sẽ không chết.”

Lâm nương đau lòng gạt lệ: “Lâm nương biết cô nương thương tâm, nhưng chuyện lớn thế này, cô nương vẫn nên suy nghĩ kỹ thêm một chút, ít nhất cũng phải cho lang chủ và phu nhân biết.”

“Không cần” Vương Huy Nhi ưỡn thẳng lưng, nói với vẻ lẫm liệt không sợ chết: “Mong muốn cả đời của con gái chúng tôi chẳng qua là được chồng yêu thương và tin tưởng. Lúc tôi bị bọn chúng vu oan hắn đã ở đâu? Lúc tôi buộc phải giả điên để tự bảo vệ mình thì hắn lại ở đâu? Ngay cả bây giờ, hắn vẫn là một con rùa rụt cổ ở trong phòng không chịu ra. Lâm nương, bà cảm thấy tôi nên sống cả đời với một người đàn ông như vậy sao? Lần này quay về, nếu cha mẹ tôi vẫn chịu thu nhận tôi là tốt nhất, còn không thì, tôi thà chết ở bên ngoài!”

Thôi lão thất tỏ vẻ không thể tin nổi. Tuy lão có khuyết tật nhưng gia cảnh khá giả, nên từ khi còn trẻ đã có không ít cô gái sẵn sàng lao vào vòng tay lão. Đa số bọn họ đều dịu dàng quyến rũ, bảo họ đi về Đông, dù phía Đông là vách đá cheo leo, bọn họ cũng sẽ ngoan ngoãn bước tới. Lão nào đã gặp một cô gái dám đòi hỏi đàn ông tin tưởng như Vương Huy Nhi đâu? Thế nên lão chỉ đứng ngây ra đấy, câm nín không nói gì.

Dương Chính Đạo từ từ quét mắt qua mấy người trước mặt: “Nếu Vương cô nương thật sự đã quyết ý, ta có thể làm chứng cho, hơn nữa còn bảo đảm người nhà cô sẽ không làm khó cô.”

Mắt Vương Huy Nhi sáng lên, cô đang định dập đầu tạ ơn thì lại nghe thấy bên ngoài có một giọng nói oang oang vẳng đến: “Tôi không đồng ý!”

Mọi người ngoảnh đầu nhìn, thấy Thôi Thượng Văn đang chống gậy, được một thị nữ áo xanh dìu vào trong. Đường nét khuôn mặt của hắn trông rất giống Thôi lão thất, chỉ là nước da có phần sẫm hơn lão. Hắn thi lễ với Lý Khác và Dương Chính Đạo một cách chật vật: “Tiểu nhân đa tạ Ngô vương điện hạ và

Tuyên Bình hầu rửa oan cho vợ. Nhưng chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, nên do chúng tôi tự mình xử lý, không phiền hai vị phải nhọc lòng."

Lý Khác nhìn dáng vẻ ngạo mạn của hắn, bất giác nổi giận: "Nhưng hôm nay, chúng ta lại cứ muốn làm chủ. Thôi Thượng Văn, lúc người mà mồm ngươi ra rả là vợ đó bị oan, đạo đức cá nhân bị tổn hại, không phải ngươi cũng rêu rao muốn bỏ cô ấy sao?"

Sắc mặt Thôi Thượng Văn có chút thay đổi: "Tiểu nhân có thể bỏ cô ta, nhưng cô ta không thể chủ động đề xuất ly hôn!"

Vương Huy Nhi cười khẩy: "Ta muốn bảo toàn tính mệnh, nhưng càng muốn chứng minh mình trong sạch! Cho nên, ta không thể để ngươi đuổi về nhà với một tội danh ô uế như thế. Bây giờ, Ngô vương và Tuyên Bình hầu đã giúp ta chứng minh rằng nhà họ Thôi các ngươi có lỗi với ta, tất nhiên phải là ta bỏ ngươi rồi!"

Một cô gái đáo để như thế này, đúng là làm được chuyện bày tỏ tình yêu với biểu huynh ngay trước mặt mọi người, Lý Khác thầm cảm khái một câu. Thôi Thượng Văn chắc cũng không ngờ lòng dạ của cô lại cứng rắn như vậy, bèn mỉa mai: "Cô muốn đi thì nôn ba mươi lạng bạc sính lễ mà cha cô nhận của nhà chúng ta ra ngay lập tức!"

Vương Huy Nhi lúng túng ra mặt, nhất thời câm nín.

Lý Khác chỉ vào búi tóc của cô nói: "Chiếc trâm mành mành đầu phượng trên đầu Vương cô nương xem ra có giá trị không nhỏ. Chắc là của hồi môn của cô nhỉ?"

Vương Huy Nhi ngẩn ra, tay phải vô thức sờ lên đầu, quả thật rút xuống một chiếc trâm mành mành được chế tác tinh xảo. Riêng năm viên trân châu trên tua e là đã trị giá hơn hai mươi lạng bạc, chưa kể đầu phượng làm bằng vàng ròng. Vương Huy Nhi đảo mắt, lập tức ném chiếc trâm cho Thôi Thượng Văn: "Cái này chắc là đủ rồi chứ hả?"

Thôi Thượng Văn không ngờ rằng, nhà họ Vương trông gia cảnh thì bình thường mà lại kiếm được một chiếc trâm mành mành quý giá như vậy làm của hồi môn, bỗng cảm thấy vô cùng chán nản. Nghĩ một lâu, hắn bất giác đái liều, vứt nạng đi, bước khập khà khập khiễng đến trước mặt Vương Huy Nhi, níu tay cô nói: "Ta… ta không muốn để cô đi. Lúc đó ta ngồi trong xe ngựa, lần đầu tiên trông thấy cô ta đã thích ngay, cho nên ta mới bảo cha đến nhà cô dạm hỏi. Ta sai rồi, ta không nên nghi ngờ cô, càng không nên nói là muốn bỏ cô! Huy Nhi, đừng đi. Ta sẽ đối xử tốt với cô, đối xử tốt với cô suốt đời."

Lần này hắn vừa khóc vừa nói, nghe khá là xúc động. Nhưng Vương Huy Nhi vẫn không lay chuyển, lời nói lạnh như băng: "Thôi Thượng Văn, ngươi không hiểu ta. Ta là người mềm cứng đều không chịu, cho nên đối với ta, chiêu này của ngươi vô dụng! Lâm nương, về phòng thu dọn tư trang, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ."

* * *

Mưa nhỏ chỉ rơi gần nửa canh giờ là tạnh. Lúc này, tịch dương treo cao, nhanh chóng nhuộm đỏ cả bầu trời. Trời đã nhá

nhem, đường phố rất yên tĩnh. Thỉnh thoảng có mấy người qua đường, cũng mang bộ dạng hớt hải vội vàng.

Viên ngọc thạch trên mũ bịt tóc của Lý Khác sáng lóa lên dưới nắng tà chiếu rọi. Y ngoảnh đầu, giơ tay chắn ánh sáng đang chiếu thẳng vào mình, hỏi: "Sao phải đi vội thế? Huynh không muốn xem kết quả sao?"

Dương Chính Đạo nhún vai: "Chẳng phải đã bắt được hai tội phạm giết người rồi sao? Đệ còn muốn kết quả gì nữa?"

Lý Khác thật sự bái phục thái độ lạnh nhạt trước những chuyện không liên quan đến mình của gã, ngay cả chút lòng hiếu kỳ theo bản năng cũng không có. Y thở dài: "Lúc Vương Huy Nhi nói muốn thu dọn đồ đạc, chẳng phải Thôi Thượng Văn quỳ trước mặt cô ấy không cho cô ấy đi sao, không biết cuối cùng cô ấy đi hay ở?"

"Bất kể đi hay ở đều là sự lựa chọn của chính cô ấy. Dù sao chúng ta cũng chẳng lo được. Đã không lo được, thế thì còn ở lại đó làm gì? Tuyết Lộ còn đang đợi ta về phủ ăn cơm kìa."

Lý Khác nghe gã nhắc đến Tuyết Lộ, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng hỏi: "Huynh vốn tính tặng chiếc trâm vàng đầu phượng đó cho Tuyết Lộ nhỉ?"

Dương Chính Đạo thả bàn tay nắm dây cương ra, mặc cho Xích Phong mang gã bước chậm rãi về phía trước: "Chính là quà cho Tuyết Lộ đấy. Gần ba tháng ta chưa tặng gì cho nàng rồi. Mấy hôm trước ta đi lang thang ở chợ Đông, thấy chiếc trâm đầu phượng đó có vẻ hợp với nàng. Nào ngờ lại là nhà họ Thôi được hời. Mai ta phải đi tìm Tào Phương Thạc, hỏi xem ông ta có thể làm được một chiếc tương tự không."

Lý Khác cười thành tiếng: “Vương Huy Nhi nói, hôn nhân không thể chọn phương án dự phòng. Xem ra, tuy cô ấy tin những lời Tuyết Lộ nói lúc đó, nhưng trong lòng vẫn không buông được huynh. Biểu huynh, huynh gây ra lắm nợ tình như vậy, phải trả thế nào đây?”

“Có gì phải trả chứ?” Dương Chính Đạo phủi một cánh hoa rơi trên vạt áo, vẻ mặt lãnh đạm, “Cô ấy mới chỉ gặp ta một lần, sao có thể nhận định ta là người thế nào? Tình cảm giữa Tuyết Lộ và ta ra sao, cô ấy biết gì không?”

“Tất nhiên là cô ấy không biết. Có điều… cô ta thì nhất định biết.” Lý Khác nói tới đây, đôi mày hơi cau lại, “A Sử Na Nguyên Huệ chết rồi, vả lại còn chết rất thảm. Khả hãn Đột Quyết đã viết một bản tấu báo đẩy hết mọi sai lầm cho cô ta, còn nói sẽ phái sứ giả đến dâng thủ cấp của cô ta. Biểu huynh, ta không hối hận về tất cả những gì đã làm lúc đó. Nhưng mà, ta nhìn ra được, tình cảm cô ta dành cho huynh không phải là giả. Vì huynh, cô ta thực sự có thể vứt bỏ mạng sống của mình. Thế nên thật ra trong lòng ta rất không thoải mái vì cô ta.”

Mặt Dương Chính Đạo hơi ửng đỏ. Gã nhớ, lúc A Sử Na Nguyên Huệ thì thầm thổ lộ hết tâm can với gã, gã cũng không phải không xúc động chút nào. Đáng tiếc, những ký ức ấy chỉ là của cô ta, gã hoàn toàn không có ấn tượng gì. Vì vậy, sự ngẩn ngơ bối rối lúc đó, chỉ khiến gã cảm thấy áy náy. Không phải với cô ta, mà là với Tuyết Lộ.

Cô ta nói, huyện chúa là người con gái đầu tiên đối xử tốt với ngươi, cho nên ngươi mới yêu cô ta đến thế. Nếu năm đó ta dũng cảm hơn một chút, có lẽ đã là vợ ngươi từ lâu rồi phải

không? Lúc đó gã đã phớt lờ cô ta. Nhưng mà, trong thâm tâm gã biết rằng, chuyện này mãi mãi không tồn tại hai chữ "có lẽ". Cô ta sinh ra ở thảo nguyên, lớn lên bên cạnh người đàn bà đó, đó là lỗi của cô ta. Tuy như vậy rất không công bằng, nhưng không phải xưa nay ông trời luôn bất công sao?

"Sao tự dưng lại nhắc đến cô ta nhỉ? Chúng ta không nói chuyện này nữa, được không?" Dương Chính Đạo định thần lại, thốt ra câu này với giọng điệu gần như là khẩn cầu, như thể một khắc này mà không nói vậy, thì một khắc sau gã sẽ phải chạy trốn đến nơi hoang vắng.

"Được. Chúng ta sẽ không bao giờ nói về chuyện này nữa." Lý Khác đồng ý một cách quả quyết, rồi lập tức đổi chủ đề, "Ban đầu nghĩ là nhà Thôi lão thất cũng nằm trong số bị mất trộm, định vào phủ của lão để dò đường, họa chăng có thể tìm được chút manh mối, nhưng giờ xem ra chẳng liên quan gì đến chuyện kia."

Dương Chính Đạo nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt ung dung bình thản: "Có lẽ cũng không phải không thu hoạch được gì. Đệ không cảm thấy, Thẩm cô trong lời kể của Lâm nương và Vương Huy Nhi rất thú vị à?"

Lý Khác hồ nghi nói: "Rất thú vị. Cơ mà, có liên quan gì đến vụ trộm sao?"

Dương Chính Đạo lắc đầu: "Không liên quan, chỉ là cảm thấy thú vị thôi. Vài hôm nữa, chúng ta cũng đi kiếm cô ta xem. Chưa biết chừng cô ta thật sự có thể đoán được tiền đồ vận mệnh của chúng ta."

Lý Khác nghe gã nói vớ nói vẩn với bộ dạng trịnh trọng nghiêm túc, chỉ cảm thấy buồn cười: “Huynh muốn đi, ta không cản huynh, nhưng mà, huynh đừng hòng bắt ta cùng huynh làm chuyện ngu xuẩn này!”

Dương Chính Đạo nhẹ giọng: “Chỉ là báo một tiếng cho đệ biết thôi, chứ không phải thương lượng với đệ.”

Lý Khác nhất thời bị gã chặn họng, hồi lâu mới nói: “May mà phụ hoàng không để huynh đến Đại Lý tự giúp ta. Bằng không ta chắc chắn bị huynh làm phiền đến chết mất.”

“Phụ hoàng?” Dương Chính Đạo nhìn y, trong nụ cười có mấy phần nhẹ nhõm: “Ta bảo rồi, lần này đệ làm mình làm mẩy với bệ hạ chẳng có lý lẽ gì cả! Chỉ cần còn sống ngày nào là ông ấy có thể bảo vệ đệ ngày ấy.”

“Ta luôn biết điều đó. Trước đây Tô Đản từng mắng ta cậy được chiều mà kiêu, thực ra cũng không sai. Lý Khác chậm rãi nói, “Cho nên ta mới để mặc cảm xúc của mình tự do phát tiết. Nhưng sau này không thể như vậy nữa rồi.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả. Rất nhiều chuyện, đã thay đổi là thay đổi. Chỉ có người thân thiết nhất mới có thể phát hiện ra. Ông ấy đang tự biện minh che đậy, ta cũng vờ như không biết. Vì một khi vạch trần thì cả hai bên sẽ tổn thương. Cho nên, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.”

Dương Chính Đạo nghi hoặc: “Rốt cuộc ý của đệ là gì?”

Lý Khác không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn một đám mây hình thù kỳ quái nơi chân trời, lẩm bẩm: “Nhưng mà, chẳng phải chúng ta cũng không thành thật với ông ấy sao?”

Dương Chính Đạo cúi đầu trầm ngâm không nói.

Khói bếp lững lờ, hàng vạn ngôi nhà trong thành Trường An cùng sáng trưng đèn đuốc. Trong làn gió ấm hiu hiu, tịch dương dần lặn xuống dưới đường chân trời. Hai con ngựa sánh vai đi giữa gạch xanh ngói đen, vó ngựa giẫm lên đường lát đá, phát ra tiếng "lộp cộp" nhịp nhàng.

Lúc đi qua một cây cầu đá ở nơi giáp ranh giữa phường Tường Hòa và phường Sùng Nhân, Lý Khác ghìm cương ngựa, nhìn xung quanh hỏi: "Chỗ này trước đây có một quầy bán bánh Hồ, tay nghề của thợ làm bánh đó không tồi, ta có đưa Kỳ nhi tới mấy lần, giờ vẫn còn chứ?"

Dương Chính Đạo "à" một tiếng, lắc đầu: "Người thợ làm bánh Hồ đó tên là Chu Hỉ Chi, ba năm trước từ U Châu tới Trường An lập nghiệp. Hơn một tháng trước, vợ hắn đang cắt cỏ ở ruộng thì bị rắn độc cắn chết. Lúc đại phu đến khám, phát hiện cô ta đã mang thai hai tháng. Một thi thể hai mạng người, lúc đó Chu Hỉ Chi khóc ngất đi. Gần đây hắn luôn đóng cửa không ra ngoài, chắc là đang đau lòng."

"Thật là đáng tiếc." Lý Khác than một câu, lại hỏi tiếp, "Cơ mà, làm sao huynh biết rõ vậy?"

"Ta từng muốn bảo hắn tới phủ của mình để chuyên làm bánh Hồ. Ai ngờ, ta nâng tiền công hằng tháng lên hai lạng bạc mà hắn cũng không động lòng, nói rằng mình quen sống ở nơi phố chợ. Ai có chí nấy, ta cũng không cưỡng cầu nữa."

"Hắn bán bánh Hồ ở đó, e rằng ba tháng cũng không kiếm được hai lạng bạc. Xem ra tính cách của người này cũng thật đặc biệt."

Trong khi nói chuyện, hai người thấy đằng xa có một cỗ xe ngựa đang chạy về phía họ. Cát bụi tung bay, nhất thời làm mịt mù con đường phía trước. Dương Chính Đạo dụi mắt, lờ mờ trông thấy người đánh xe là hai tiểu thái giám mặc quần áo màu xanh, liền ngoảnh đầu nói: "Đó là quy chế của xa giá công chúa, nhưng không biết kia là muội muội nào? Tối thế này mà vẫn muốn chạy ra ngoài ư?"

"Cao Dương công chúa." Lý Khác chỉ nhìn thoáng qua đã khẳng định chắc nịch.

"Cao Dương công chúa?" Dương Chính Đạo nghĩ tới cô gái vô cùng xinh đẹp nhưng lại kiêu căng tùy tiện khác thường này, không khỏi nhíu mày, "Nghe nói mấy hôm trước, cô ta lao đến trước mặt bệ hạ, bảo muốn xin chức quan cho phò mã. Bệ hạ không đồng ý, kết quả là cãi nhau to một trận."

"Không phải em ấy và Phòng Di Ái cãi nhau rất căng thẳng à? Sao giờ lại trở nên tốt đẹp như vậy?"

"Ai mà biết được! Không chừng lâu ngày nảy sinh tình cảm cũng nên."

Xe ngựa chầm chậm dừng lại, hai thái giám áo xanh thấy họ, vừa định xuống xe thi lễ bái kiến thì nghe thấy Cao Dương công chúa ngồi trong xe gắt gỏng: "Làm sao mà dừng lại? Chậm rì rì thế này, sao có thể ra khỏi thành trước lúc cấm đêm được?"

Một thái giám lớn tuổi hơn vội ngoảnh đầu nói: "Công chúa, chúng ta đang chặn đường của Ngô vương và Tuyên Bình hầu ạ."

Trong xe ngựa vang lên một tràng sột soạt. Lát sau, Cao Dương công chúa vén rèm lên, mùi phấn long tiêu thoang

thoảng tỏa ra từ người cô ta. Thấy hai người, cô ta đảo đôi con ngươi đen láy, sau đó mới nở một nụ cười khéo léo đúng mực đặc trưng của công chúa hoàng thất: "Hơn nửa năm rồi không gặp tam ca, tam ca vẫn rực rỡ chói lọi, ung dung tiêu sái như vậy. Xem ra dù có một hai tiểu quỷ quấy phá, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tam ca."

Lý Khác thấy cô ta dung mạo như tranh vẽ, giữa lông mày trang điểm một đóa mai làm tôn lên nước da trắng hồng, mang theo năm phần xinh đẹp, năm phần quyến rũ, nhất thời quên mất rất nhiều lời chê trách ban đầu của Dương Chính Đạo về cô ta, y cười nói: "Thập thất muội cũng ngày càng ngời ngời khí chất. Muộn thế này rồi, còn ra ngoài thành làm gì?"

Cao Dương công chúa sờ bông hải đường vừa mới hái cài bên tóc mai, giữa đôi mày hiện lên chút sốt ruột: "Ở trong phủ chán không chịu nổi, ra biệt trang ngoài thành ở hai hôm." "Cũng tốt. Nhưng sao mang có vài người thế này? Mà sao phò mã không đi cùng?"

"Nếu y đi cùng thì khác gì ở trong phủ?" Cao Dương công chúa lạnh lùng hừ một tiếng, "Hôm khác sẽ đến vương phủ bái kiến tam ca. Em đi trước đây!"

Nói xong, cô ta không đợi Lý Khác trả lời, liền buông rèm xuống, cao giọng sai bảo: "Còn không đi mau!"

Lý Khác nhìn theo xe ngựa chạy về phía xa thật lâu, mãi đến khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt mới mở miệng: "Xem ra, huynh đoán sai rồi. Lâu ngày cũng không phải nhất định sẽ nảy sinh tình cảm. Vậy thì tại sao em ấy lại đi xin chức quan cho Phòng Di Ái?"

“Không phải cô ta bảo hôm khác sẽ tới phủ của đệ sao? Đệ tự mình hỏi cô ta là được!” Dương Chính Đạo vỗ lên lưng ngựa, Xích Phong đang uể oải bỗng lấy lại tinh thần, chạy nước kiệu về phía trước, “Lo chuyện của cô ta làm gì? Đệ còn hiềm phiền phức của chúng ta chưa đủ nhiều hay sao?”

Chương 22
Phát sinh rắc rối

Mặt trời vừa mọc, thời tiết rất đẹp. Sáng sớm tinh mơ, Kỳ Úc và Tuyết Lộ dẫn ba đứa trẻ ra vườn hoa chơi tết vòng hoa. Nhân nhi là vai trên, bèn ngồi yên lặng trên chiếc đôn đá đúng như một người anh cả, nhìn em trai em gái ồn ào tranh nhau bông hoa nguyệt quý màu tím lam đẹp nhất không chớp mắt.

Lý Khác dựa đầu lên cột hiên, chăm chú lắng nghe Dương Chính Đạo gảy đàn. Cánh hoa từ từ bay múa trong không trung cùng làn gió mát, rơi lên dây đàn theo tiếng nhạc nao lòng, dường như cũng ngất ngây với tình bạn tri âm trong khúc cao sơn lưu thủy. Khúc nhạc kết thúc, ánh mắt Lý Khác vẫn ngây dại nhìn về phương xa. Hồi lâu, y mới đứng lên hỏi: "Sao hôm nay không đưa Sùng Lễ sang cùng, gần đây Phong nhi nhà chúng ta nhớ tiểu ca ca lắm đấy!"

"Sùng Lễ ở lại phủ Giang Hạ vương sắp được một tháng rồi. Nhạc mẫu nói, trông nó giống hệt Tuyết Nhạn hồi nhỏ, dù thế nào cũng không nỡ để nó về." Dương Chính Đạo nhặt cánh hoa cạnh tay lên, tiện tay vứt xuống khe suối dưới đình, cánh hoa lững lờ trôi theo sóng.

Lý Khác không khỏi bật cười: "Một bé trai như Sùng Lễ mà lại giống Tuyết Nhạn ư?"

Dương Chính Đạo cũng cười: "Chứ còn gì nữa? Dạo trước chẳng phải đệ và Kỳ muội không ra ngoài sao? Bà ấy không gặp

được Kỳ muội, càng cảm thấy hai dì cháu này trông giống nhau."

"Tùng Tán Cán Bố tán phổ coi Tuyết Nhạn là người vợ tôn quý nhất, hơn nữa còn hạ lệnh xây dựng cung điện mới cho em ấy. Em ấy... chắc là sống rất tốt. Tuy Lý Khác nói vậy, nhưng không hoàn toàn tự tin.

"Cha, bác, mau nhìn xem... hoa... hoa chị cho con nè."

Lý Khác thấy Vĩ nhi chập chững đi về phía bọn họ, vội đứng dậy bế cậu bé lên. Mặt Vĩ nhi đỏ lựng, cậu bé vừa nói với giọng còn hôi sữa vừa cài hoa lên búi tóc của Lý Khác. Dương Chính Đạo lấy khăn lau mồ hôi trên trán Vĩ nhi, hỏi Lý Khác: "Đệ bảo Vĩ nhi gọi mình là 'cha' à?"

Lý Khác thấy nhũ mẫu đã đi tới cạnh họ, liền đưa Vĩ nhi cho bà ta, rồi lại ngồi xuống: "Là tự nó gọi theo anh chị. Như thế cũng tốt, dù sao lục đệ để Vĩ nhi cho phủ ta nuôi là cũng có ý đấy. Có điều, nói ra cũng thật kỳ lạ, từ khi Vĩ nhi tới đây, cơ thể ngày một khỏe mạnh. Huynh xem, giờ đã cao bằng Nhân nhi rồi kìa."

"Cho nên, lời nói của những 'tiên nhân ngoài cõi trần đó, không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không nên hoàn toàn không tin."

Lý Khác bỏ bông hoa đó xuống cầm chơi trên tay: "Huynh còn nhớ những lời lão ăn mày què ở An Châu năm xưa nói với chúng ta không? Lúc đó huynh còn hừ mũi coi thường, sao giờ lại tin vào những thứ đó?"

"Lớn tuổi rồi, đối với thần Phật, tất nhiên sẽ kính sợ hơn." Dương Chính Đạo nhìn về phía vườn hoa, thấy Tuyết Lộ cũng

đang ngoảnh đầu nhìn mình, liền mỉm cười với nàng, “Không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đến ngõ Dương Liễu tìm Thẩm cô thôi. Hôm đó bảo đệ rằng tìm cô ta hỏi tiền đồ vận mệnh, tất nhiên là nói đùa. Mấy hôm nay ta dẫn người đi thăm nhà mấy khổ chủ, trong lúc nói chuyện phiếm, phát hiện bọn họ đều từng thăm hỏi Thẩm cô. Hơn nữa có vẻ Thẩm cô cũng biết rõ người dân ở phường Tường Hòa. Không chừng chúng ta thật sự có thể kiếm được vài tin tức hữu dụng từ miệng cô ta.”

Lý Khác nghĩ, lý do này đúng là không thể từ chối. Y bèn báo với Kỳ Úc một tiếng rồi đi tới chuồng ngựa, dắt Lưu Phong và Kiềm Mặc ra, cùng Dương Chính Đạo rời phủ.

Tuy giờ đang độ xuân nồng, nhưng hai năm nay sức khỏe của Lý Khác luôn không tốt lắm, nên y cũng không dám tùy tiện bớt quần áo, lúc này trên người vẫn mặc một chiếc áo khoác mỏng. Ánh nắng tươi đẹp, lại thêm cưỡi ngựa nửa canh giờ, lúc đến ngõ Dương Liễu thuộc phường Tường Hòa, mồ hôi lưng đã ướt đẫm áo trong, khiến y cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi hỏi ông lão bán bánh sữa ở góc phố, hai người tìm được nhà Thẩm cô ở nơi sâu nhất của con hẻm. Một tiểu đồng khoảng mười tuổi ra mở cổng, còn chưa mở miệng, Dương Chính Đạo đã lấy hai xâu tiền trong hầu bao đặt vào tay cậu. Tiểu đồng căng thẳng nhìn về phía sau, thấy không ai để ý, liền nhét tiền vào trong tay áo, mày giãn mắt cười, mời hai người vào đợi ở trong hành lang ngoài phòng Thẩm cô.

Người trong phòng đang gảy tỳ bà, âm thanh trong trẻo thuần khiết, không khỏi khiến lòng người say mê. Đột nhiên, “phụt” một tiếng, dây tỳ bà bị đứt, tiếng nhạc dừng lại đột ngột.

Một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mặt mũi thanh tú từ bên trong bước ra, trên người còn mang theo chút mùi đàn hương thoang thoảng.

Lý Khác cúi người vái chào: "Hai chúng tôi mộ danh Thẩm cô mà đến, cảm phiền cô nương thông báo một tiếng."

Thiếu nữ không nhìn bọn họ, chỉ dửng dưng nói: "Mời vào."

Buồng trong không một bóng người, Lý Khác và Dương Chính Đạo bất giác quay mặt nhìn nhau: "Không biết giờ Thẩm cô đang ở đâu?"

Thiếu nữ đã ngồi xuống bồ đoàn ở vị trí đầu, chậm rãi lần chuỗi ngọc trên tay: "Hai người nói mộ danh mà tới, sao ngay cả tuổi tác và tướng mạo của Thẩm cô cũng không biết vậy?"

"Cô là Thẩm cô?" Hai người không hẹn mà cùng kinh ngạc nói.

"Thẩm Cẩm Hà" Giọng của thiếu nữ du dương, "Cháu tôi gọi tôi là cô cô, người trong phường bèn gọi tôi là Thẩm cô. Hai vị tới đây là muốn hỏi chuyện gì?"

Dương Chính Đạo nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Lý Khác rồi hỏi: "Khoa cử lần này, anh em chúng tôi có thể đứng đầu bảng không?"

Thẩm cô nhìn họ từ trên xuống dưới một lượt. Đang định nói thì nghe thấy nước đun trên chiếc bếp nhỏ bắt đầu sôi, liền lấy chiếc khăn cạnh tay lót vào quai ấm, nhấc ấm trà lên, nhanh chóng rót nước sôi vào trong chén có sẵn cao trà trước mặt. Trên mặt nước trà sôi lập tức nổi lên một hoa văn cá chép, rót một chén khác, lại là hình một đóa mẫu đơn. Trong nháy mắt, hoa văn tan biến, sinh ra những bong bóng nhỏ li ti. Lý Khác và

Dương Chính Đạo đều không khỏi khen thầm trong bụng, kỹ thuật pha trà tinh tế tuyệt vời thế này, cả thành Trường An chỉ sợ chẳng có mấy người sánh nổi.

Thẩm cô khẽ nhấp một ngụm trà, đảo đôi mắt sáng ngời và nói: "Công tử khinh tôi nhỏ tuổi nên mới tới thăm dò phải không? Nếu đúng là như vậy thì chớ trách tôi đóng cửa tiễn khách."

Dương Chính Đạo đặt chén trà xuống: "Từ đâu mà cô nhìn ra được?"

"Lẽ nào công tử quên mình đang mặc áo trong màu tím đỏ sao? Quy định về màu sắc trang phục của bản triều cực nghiêm. Nếu công tử không có chức quan thì dám mặc vậy ư?"

Dương Chính Đạo vô thức nhìn tay ngoài mà mình vừa vén lên vì nóng, nửa ống tay áo trong vừa khéo lộ ra, bất giác hơi lúng túng. Thế là gã đành lấy ấn tín của phủ Ung Châu ra đặt lên bàn: "Vụ trộm trong phường Tường Hòa đã xảy ra hơn một tháng, tôi chỉ muốn điều tra rõ ràng nhanh nhất có thể mà thôi. Nếu vì việc này mà đắc tội với cô nương thì xin cô nương chớ tức giận."

Thẩm cô liếc ấn tín một cái, ánh mắt không mấy xao động, quay sang hỏi Lý Khác: "Vậy còn công tử là ai?"

"Điều này không quan trọng" Xưa nay Lý Khác không thích loại người cố làm ra vẻ huyền bí như này, giọng nói cũng đã dồn dập hơn mấy phần, "Lúc đó tại sao cô bảo Vương Huy Nhi về nhà mẹ đẻ? Cô biết bấm độn tiên tri thật sao?"

"Vương Huy Nhi?" Thẩm cô suy nghĩ một chút rồi mới nói, "Con dâu nhà trưởng phường Thôi nhỉ! Công tử đánh giá cao tôi

rồi. Tôi chỉ đứng trên lập trường của một người ngoài cuộc mà phân tích vấn đề cho họ, nhưng không thể quyết định thay họ. Cô họ Vương đó nói cô ta và chồng bất hòa, muốn ly hôn. Tôi bảo cô ta về nhà mẹ đẻ là có ý muốn cô ta bàn bạc với gia đình một chút, có người nhà chống lưng, nhà họ Thôi cũng chẳng làm gì được cô ta."

Lý Khác ngửi mùi đàn hương, chỉ cảm thấy đầu óc hơi căng lên, liền day mạnh huyệt thái dương: "Vậy thì tại sao cô không nói rõ cho cô ấy biết?"

Vẻ bực mình thấp thoáng trên khóe mắt Thẩm cô: "Nói rõ như nào? Vợ với chồng, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa. Giả sử bọn họ hòa thuận trở lại, há chẳng bảo là tôi chia rẽ tình cảm của bọn họ sao? Tội danh này, tôi thật sự không gánh nổi!"

"Cô còn ít tuổi, nhưng lại rất hiểu chuyện. Vậy còn những người khác đến tìm cô thì sao? Bọn họ hỏi những gì? Cô trả lời họ như thế nào?"

Thẩm cô thấy một que hương trong lư hương bị gãy, liền lấy một que khác trong hộp ra thắp: "Tuy hai vị là người cửa công, nhưng lại không mặc quan phục, đương nhiên tôi cũng chỉ coi là khách bình thường. Quy củ ở chỗ này… hai người hiểu chứ?"

"Không hiểu." Lý Khác dịch chuyển vị trí, thực sự không chịu nổi mùi đàn hương nồng nặc như thế này.

"Năm lạng bạc." Thẩm cô cũng không khách khí, trả lời thẳng thắn rõ ràng.

Lý Khác nghe xong liếc Dương Chính Đạo, ý là, đưa tiền. Dương Chính Đạo cũng trả lời y bằng một ánh mắt, ý là, không

có tiền. Sau thoáng chốc nhìn nhau, Dương Chính Đạo hết cách, đành phải tháo một miếng ngọc bội tím trên thắt lưng xuống: "Nói đi."

Thẩm cô nhận ngọc bội, lấy một chiếc hộp gỗ trên giá gỗ sau lưng xuống, đặt trước mặt bọn họ: "Tôi tới ngõ Dương Liễu này được một năm ba tháng, có tổng cộng tám mươi tám người tìm tôi hỏi chuyện. Chuyện mỗi một người hỏi, cùng phương pháp hóa giải mà tôi nói cho họ biết, ở cả trong đây."

Lý Khác mở hộp gỗ, lấy hết xấp giấy dày đó ra, giở xem từng tờ một. Có những chuyện như thê thiếp bất hòa, mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, kết hôn lâu ngày chưa có con, con năm tuổi vẫn tè dầm. Lý Khác nghĩ, bây giờ quả thật là thời thái bình thịnh trị, những chuyện buồn phiền của người dân đều chỉ nhỏ bé như hạt vừng hạt đậu, bất giác nở một nụ cười nhẹ nhõm.

"Người này số phận thật ngang trái." Lý Khác còn chưa thu lại nụ cười nơi khóe miệng, lại nghe thấy Dương Chính Đạo ở bên cạnh khẽ than, "Cha mẹ mất cả, bỗng nhiên gặp hỏa hoạn, của cải trong nhà đều bị hủy, rời quê xa xứ đến Trường An, vợ con lại gặp tai nạn mà chết, nay chỉ còn lại một mình lẻ loi cô độc trên đời. Trong lúc nản chí ngã lòng, đã có ý định lìa đời."

Lý Khác vội ghé đầu lại xem, thấy ở cuối cùng có viết hai mươi tám chữ giải ngữ: Trăng sáng giữa đêm đẹp ngất ngây, gặp xuân cây héo lại tròn đầy. Giữ lưu ôm sát trong nhà chật, thoáng chốc hết xui sẽ đến may. Y gật gù: "Cô làm cho hắn phấn chấn trở lại, dù trong cảnh khốn cùng chán nản cũng phải giữ vững niềm tin, đợi đến một ngày khổ tận cam lai. Rất tốt."

Thẩm cô có phần đắc ý ra mặt: “Lúc đó tôi khuyên hắn rất lâu, lại bỏ bốn câu này vào trong túi thơm, để hắn mang theo bên mình, hy vọng hắn có thể an tâm cố gắng sống tiếp. Về sau hắn cũng không đến nữa. Có lẽ hắn đã nghĩ thông suốt rồi.”

Lý Khác nói một tiếng “mong là vậy”, rồi định xem tiếp tờ khác. Đột nhiên, ánh mắt y dán chặt vào hai chữ trong đó. Y đứng bật dậy, cúi đầu nói với Thẩm cô: “Cô chắc chắn mình đưa cho người này hai mươi tám chữ giống hệt chứ?”

* * *

Thẩm cô chậm rãi xoa miếng ngọc bội tím trong tay, nói mà không ngẩng đầu lên: “Điều đó là đương nhiên. Tất cả giải pháp đều có hai bản giống hệt nhau. Cho khách một bản, tôi giữ lại một bản.

“Giữ lưu *ôm sát* trong nhà chật.” Lý Khác đọc chậm rãi rõ ràng từng chữ một. Ngay sau đó lại nói với Dương Chính Đạo: “Lần này chúng ta đến thật là đúng. Vấn đề hóc búa của huynh có lẽ sẽ được giải quyết.

Dương Chính Đạo sực hiểu, đặt tờ giấy đó đến trước mặt Thẩm cô: “Thỉnh giáo Thẩm cô, hai chữ ôm sát này có ý nghĩa gì?”

Thẩm cô cúi đầu nhìn, nghĩ bụng, trông y có vẻ kinh luân đầy bụng, lại là người trong phủ Ung Châu, tại sao ngay cả một từ dễ hiểu như này cũng không biết. Nhưng khi đảo mắt, cô lại nhìn thấy miếng ngọc bội tím phẩm chất thượng hạng, được

điêu khắc tinh tế đó, đành phải nhẫn nại giải thích: "Tay ôm vai vác. Đương nhiên nghĩa là tráng chí ngất trời."

"Hai chữ mà cô nói, xuất phát từ câu *Thế gian không có Chu công phò tá ôm vác, sợ rằng xã tắc gặp nguy* trong sách *Hán thư* của Ban Cổ." Dương Chính Đạo chấm vào nước trà trong chén, viết lên bàn hai chữ: *Ôm vác*.

Thẩm cô "à" một tiếng, nói hết sức thờ ơ: "Chữ này, từ nhỏ tôi đã dễ viết nhầm. Các người nhìn hiểu là được, có gì nghiêm trọng đâu."

Dương Chính Đạo nghiêm mặt nói: "Nhưng cô có biết, từ *ôm sát* có nghĩa là gì không?"

Thẩm cô suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

"Là tên gọi nhã nhặn của đồ lót của con gái các cô. Giữ lưu *ôm sát* trong nhà chật. Vốn dĩ người này quy kết chuyện vận nhà bế tắc cho ông trời, cách hóa giải trong tiềm thức của hắn cũng lạ lùng kỳ quái. Hắn nhìn thấy câu này của cô, liền giải thích nó một cách hết sức khiên cưỡng rằng, chỉ cần bỏ *ôm sát* vào trong căn nhà nhỏ mà hắn ở là có thể xui hết may đến. Nhưng mà, hắn là đàn ông, làm sao có thể kiếm được nhiều đồ của phụ nữ như vậy chứ? Thế là, hắn chỉ có cách đi trộm."

Thẩm cô trợn to mắt, bàn tay nắm ngọc bội hơi rịn chút mồ hôi: "Công tử muốn nói đến tên gian tặc nhiều lần lấy trộm đồ lót của phụ nữ trong phường Tường Hòa đó ư?"

"Đúng đến tám phần rồi." Dương Chính Đạo gấp tờ giấy đó lại, bỏ vào trong tay áo, "Thẩm Cẩm Hà, cô nói xem, ta nên coi cô là người có công phá án, hay là kẻ gián tiếp gây ra vụ án này đây?"

Bấy giờ Thẩm cô mới thu lại vẻ thản nhiên nơi đáy mắt, đứng dậy chỉnh vạt áo vái một vái: “Dân nữ thực sự không biết nội tình, xin..” Tuy vừa rồi Dương Chính Đạo lấy ra ấn tín của phủ Ung Châu, nhưng chưa hề nói cho cô biết rốt cuộc mình là ai. Thế nên cô cũng đành dùng cách xưng hô ban nãy: “Xin hai vị công tử minh giám, dân nữ thực sự chỉ vô tình sai sót.”

Lý Khác sầm mặt: “Có phải vô tình hay không, bọn ta tự biết phân biệt. Cô chỉ cần nói cho bọn ta, người đó là ai?”

Thẩm cô cúi đầu nói lí nhí: “Là… là tay Chu Hỉ Chi bán bánh Hồ.”

“Hóa ra là hắn.” Lý Khác khẽ nhíu mày, “Biểu huynh, may mà hắn chưa từng đến phủ của huynh. Bằng không, người bị kinh sợ e rằng chính là Tuyết Lộ. Chúng ta đi thôi! Những chuyện tiếp theo đều là của huynh, huynh cứ từ từ đi điều tra.”

Dương Chính Đạo gật đầu, cũng không nói gì nữa, quay người đi thẳng ra ngoài.

Lúc Dương Chính Đạo trở lại phủ Ngô vương, Lý Khác đang cầm tay Nhân nhi luyện chữ. Đang nắm thì y buông tay ra, Nhân nhi ngẩng đầu, đôi mắt đen lay láy nhìn y không chớp mắt. Lý Khác xoa đầu cậu bé, dịu dàng nói: “Con tự thử đi. Vừa rồi không phải đã luyện rất tốt sao?”

Nhân nhi cắn môi, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm vẫn chưa cầm chắc được cây bút dài như thế, nhưng vẫn viết từng nét một theo chữ trên tờ giấy bên cạnh. Viết được một lúc lâu, mới bắt chước được bốn chữ: Chí lạc vô lạc.

Lý Khác thổi vết mực, bế cậu bé lên đùi mình, hỏi: “Nhân nhi biết bốn chữ này nghĩa là gì không?”

“Nhân nhi không biết, nên mới cần cha dạy.”

“Chí lạc vô lạc nghĩa là, niềm vui lớn nhất của con người là không cảm nhận được niềm vui. Vì chỉ có vào lúc không vui, người ta mới muốn đi tìm xem thế nào mới là vui.”

Nhân nhi ngẩn tò te, hiển nhiên không hiểu lời giải thích này. Cậu dựa người vào lòng Lý Khác: “Vậy lúc không cảm nhận được niềm vui, người ta sẽ vui ạ?”

“Tất nhiên là vui rồi.”

“Nhưng, người ta đã không biết thế nào là vui, thì làm sao biết được mình đang vui ạ?”

Lý Khác nhất thời bối rối trước câu hỏi của cậu, không biết nên trả lời như thế nào.

“Tam ca, Nhân nhi mới bằng ngần tam ca đã giảng *Trang Tử* cho nó, nó hiểu được sao?” Tuyết Lộ ở bên cạnh nghe chuyện, cuối cùng không kìm được mở miệng nói, “Kỳ muội, em cũng mặc kệ thế à.”

Kỳ Úc nhoẻn miệng cười: “Tâm hồn trẻ thơ cực kỳ chân thật đơn thuần, thực ra rất hợp với cảnh giới tự nhiên vô vị mà Trang Tử tôn sùng. Tỉ tỉ xem, chẳng phải Nhân nhi không chỉ hiểu, mà còn chiếu tướng lại cha nó sao?”

Tuyết Lộ đút một quả anh đào vào miệng Kỳ Úc, nụ cười trên mặt cũng tựa gió xuân phớt qua: “Trong lòng muội muội, tam ca làm gì cũng đúng”

“Đương nhiên rồi.” Kỳ Úc cảm thấy quả anh đào này ngọt lịm, ngọt từ miệng đến tận tim.

“Tuyết Lộ, đừng nói lý với bọn họ nữa, chẳng thông được đâu. Đối với con nít con nôi, cứ để nó chơi cho thỏa thuê, dạy Trang Tử Mạnh Tử làm cái gì.” Dương Chính Đạo đặt một cái gói trong tay lên bàn, “Vụ án này kết thúc rồi.”

Lý Khác giao Nhân nhi cho Tiểu La, để cô ta dẫn cậu đi vớt nòng nọc cùng em trai em gái. Nhìn bộ dạng phong trần mỏi mệt của Dương Chính Đạo, Lý Khác nói: “Cũng nhanh thật đấy! Không hổ là Ung Châu mục do bệ hạ chỉ định.

“Đúng là tay thợ làm bánh Hồ đó à?” Tuyết Lộ ngồi sang bên cạnh Dương Chính Đạo, đưa chén trà đã để nguội cho gã, “Vừa nãy nghe tam ca nói, thiếp vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Dẫu sao bánh Hồ hắn làm cũng rất ngon.

Dương Chính Đạo uống cạn chén nước nguội, trong bụng bỗng cảm thấy vô cùng dễ chịu: “Tuy bánh Hồ hắn làm quả thực rất ngon, nhưng cũng không che giấu được sự thật rằng hắn là một tên trộm ngu xuẩn và biến thái. Lúc ta dẫn mấy sai dịch của phủ Ung Châu đến nhà Chu Hỉ Chi, hắn đang nằm phanh bụng trên giường, tay vẫn cầm mấy chiếc đồ lót. Bắt được cả người lẫn tang vật, ấy vậy mà hắn vẫn phân bua mình không phải là trộm, mà chỉ làm theo phương pháp cao nhân đã chỉ điểm để hóa giải vận rủi của mình. Đúng là hết thuốc chữa!”

“Nhưng tại sao những nhà bị hắn trộm đều từng đến tìm Thẩm cô?”

“Lúc Thẩm cô bỏ tờ giấy hai mươi tám chữ đó vào trong túi thơm, chắc trên tay dính hồ dán, không cẩn thận đút cả tờ giấy ghi họ tên của khách thỉnh cầu cô ta vào cùng. Thế là Chu Hỉ Chi tưởng rằng phải lấy *ôm sát* của những nhà đó.

Tuyết Lộ tỏ vẻ không còn gì để nói: “Hắn đúng là hão huyền. Tuy những thứ hắn trộm đều không đáng tiền, nhưng ảnh hưởng cực kỳ xấu. Trinh Khanh, chàng phải trừng trị hắn thật nặng.”

“Điều đó là bắt buộc.” Dương Chính Đạo chỉ vào cái bọc đó, “Có điều, những thứ hắn trộm không phải đều là vô giá trị. Mọi người nhìn cái này xem.”

Nói đoạn, gã mở cái bọc đó ra. Chỉ thấy bên trong là một chiếc gối ngọc tỳ hưu trong suốt, được chạm khắc tỉ mỉ tinh xảo, tay nghề không thua kém Tào Phương Thạc. Dưới ánh nến chiếu rọi, nhìn kỹ thì thấy chiếc gối ngọc đó hiện lên những màu sắc khác nhau. Lý Khác không kìm nổi giơ tay sờ thử, cảm thấy lạnh giá trơn bóng, liền buột miệng khen: “Đồ tốt.”

Dương Chính Đạo cũng đặt tay lên trên: “Chu Hỉ Chi nói, sau khi vợ hắn qua đời, đầu tiên hắn đến chùa Đại Hưng Thiện thắp hương, tiện thể đi dạo trong chùa, chẳng biết thế nào lại gặp một căn thiền phòng, thế là tiện tay dắt dê. Những tưởng nó chỉ là gối ngọc bình thường, nhưng tới tiệm cầm đồ hỏi, chưởng quỹ lại ra giá một trăm lạng bạc, làm hắn sợ chết khiếp. Hắn nghĩ chắc đây là thánh vật, sợ sau khi đem cầm sẽ xảy ra tai họa, định trả về chỗ cũ thì lại quên mất mình lấy trộm ở căn thiền phòng nào, chỉ còn cách giữ ở chỗ mình.”

Lý Khác lạnh lùng nói: “Vừa ngu dốt lại tham lam.”

“Chiếc gối ngọc này… trông rất quen.” Tuyết Lộ bước tới xem, rồi ngoảnh đầu nhìn Kỳ Úc, “Em có nhớ không? Không phải chúng mình từng bắt gặp ở đâu rồi đấy chứ?”

Kỳ Úc ngưng thần một lát, bỗng cùng Tuyết Lộ nhìn nhau. Hai người đồng thanh nói: “Minh Giác tỉ tỉ.”

Tuyết Lộ lập tức nói tiếp: “Đúng! Là đồ vật của Minh Giác tỉ tỉ. Hôm kia thiếp và Kỳ muội vẫn còn trông thấy trong phòng tỉ ấy... không đúng. Chu Hỉ Chi lấy trộm ở thiền phòng của chùa Đại Hưng Thiện, hơn nữa, chắc hắn đã lấy trộm được nhiều ngày rồi. Có lẽ chúng mình nhớ nhầm!”

Dương Chính Đạo thắc mắc: “Nhưng mới có hai hôm, sao hai người có thể cùng nhớ nhầm được?”

Lý Khác như nhớ ra điều gì đó, vội vàng cầm chiếc gối ngọc lên quan sát tỉ mỉ. Gối ngọc nặng trĩu, cánh tay phải của y còn chưa lành hẳn, nhất thời cầm không chắc, suýt nữa đánh rơi xuống đất, Dương Chính Đạo nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy chiếc gối. Lý Khác cũng kệ gã, chỉ lật mặt sau lại xem, thấy trên đó quả nhiên có hai chữ: Vân An.

“Quả nhiên.” Lý Khác sờ hai chữ tiểu triện được khắc vô cùng đẹp đẽ, “Hơn mười năm trước, nước Nhật Bản từng tiến cống cho triều đình quốc bảo của họ, là hai chiếc gối ngọc tỳ hưu giống hệt nhau. Về sau bệ hạ tặng một chiếc cho trưởng tỉ làm của hồi môn, còn cho người khắc tên của tỉ ấy ở mặt sau. Chiếc còn lại thì là của hồi môn của Cao Dương công chúa.”

Dương Chính Đạo cau mày: “Vân An là khuê danh của Cao Dương công chúa à? Cô ta...”

“Em ấy mất đồ sao không bảo phủ Ung Châu tìm giúp?” Kỳ Úc nghiêng đầu thắc mắc.

“Có lẽ cô ta vẫn chưa phát hiện ra.” Tuyết Lộ bọc lại chiếc gối ngọc, “Trinh Khanh, ngày mai chàng sai người đem trả nó cho

Cao Dương công chúa đi. Chàng giúp cô ta tìm lại được vật quan trọng như thế này, không chừng cô ta sẽ đích thân đến tạ ơn chàng đấy."

Thấy Dương Chính Đạo vẫn trầm tư, lại thấy vẻ mặt Lý Khác cũng không kém phần nghiêm túc, Tuyết Lộ nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?"

Lý Khác không trả lời nàng, chỉ hướng ánh mắt sang Dương Chính Đạo: "Phủ Ung Châu có bao nhiêu người biết chiếc gối ngọc này được tìm thấy trong nhà của Chu Hỉ Chi?"

"Rất nhiều. Hơn nữa bọn họ cũng đều nghe Chu Hỉ Chi nói, đây là đồ lấy trộm từ thiền phòng của chùa Đại Hưng Thiện. Cho nên, dù đệ và ta muốn che giấu, sợ là cũng chẳng giấu nổi."

Kỳ Úc thấy giữa bọn họ có một bầu không khí kỳ lạ chảy qua, nhất thời cũng hơi căng thẳng: "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Lý Khác nhẹ nhàng nắm tay nàng: "Kỳ nhi, nàng còn nhớ ngôi nhà tranh mà có một lần chúng mình cùng Nhuệ ca bắt gặp trên đỉnh núi Ly Sơn không? Nhuệ ca từng hỏi, tại sao một hòa thượng thật bụng đầy kinh thư, tu vi cực sâu, lại có quan hệ ám muội và thân mật với một người phụ nữ?"

* * *

Kỳ Úc nghe đến đây, bỗng cảm thấy có thứ gì đó nổ bùng trong đầu, bất giác thấy ớn lạnh, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Ý của hai người là, người vụng trộm với nhà sư chùa Đại Hưng Thiện đó chính là Cao Dương công chúa?"

Tuyết Lộ bị mấy lời của bọn họ quay cho chóng mặt: "Tuy em có nghe một vài lời đồn về mối bất hòa giữa cô ta và phò mã, nhưng suy cho cùng cô ta vẫn là người con gái mà bệ hạ yêu thương, chắc không đến nỗi làm ra chuyện quá quắt như thế chứ?"

"Em vốn trong sáng đơn thuần, tất nhiên không tưởng tượng nổi trên đời lại có chuyện hoang đường như vậy. Nhưng với tính cách của Cao Dương thì cũng chẳng có gì là lạ. Gối ngọc mang hàm nghĩa gì, chỉ cần nghĩ bừa cũng có thể hiểu được." Lý Khác lại ngoảnh đầu nói, "Kỳ nhi, chúng mình từng ngửi thấy mùi hương long tiêu trong căn nhà tranh trên Ly Sơn. Loại hương này cực kỳ quý hiếm. Mà hôm nọ ta và biểu huynh gặp em ấy trên đường, em ấy đang vội ra ngoài thành, trên người đúng là có mang mùi hương long tiêu nhàn nhạt thoang thoảng đó."

Vẻ lo âu trên mặt Tuyết Lộ càng đậm: "Ái nữ của hoàng đế và tăng nhân cửa Phật… đây quả là một vụ tai tiếng lớn của hoàng thất. Tự cô ta bẽ mặt thì cũng thôi, nhưng bệ hạ và nhà họ Phòng biết để mặt mũi vào đâu?"

Một bầu không khí tịch mịch bao trùm căn phòng, bốn người đều trầm ngâm không nói. Gió nhẹ lay rèm, phát ra tiếng "phần phật". Không biết đã qua bao lâu, Lý Khác mới mở miệng: "Biểu huynh, huynh đừng lo việc này nữa, giao cho ta xử lý đi!"

Dương Chính Đạo nói lập lờ: "Vì thể diện của hoàng gia, nếu đệ muốn dìm chuyện này xuống thì cũng không đáng trách."

Lý Khác lắc đầu: "Những chuyện kiểu này, quá tam ba bận. Huống hồ, tuy Cao Dương là em gái, nhưng bình thường không

mấy quen thân, ta không nhất thiết phải mạo hiểm như vậy vì em ấy."

Trời đã tối, Kỳ Úc thắp thêm hai ngọn nến khác ở trên bàn. Ánh trăng hững hờ chiếu vào qua cửa sổ, để lại một mảng bóng loang lổ trên mặt đất. Nàng khom gối ngồi quỳ trên đệm: "Nhưng mà, chàng làm như vậy đâu phải vì bản thân. Dù bệ hạ biết, có lẽ cũng không trách móc chàng quá nặng nề."

Lý Khác thở dài: "Muốn làm cũng phải để ông ấy làm. Ta không thể đưa ra bất cứ quyết định nào thay ông ấy."

Lông mi Kỳ Úc khẽ rung: "Đã vậy thì để biểu huynh đi nói cũng đâu khác gì?"

"Khác chứ. Chuyện tai tiếng này nếu để… người ngoài phát hiện, cha sẽ cảm thấy mất mặt. Cho nên chỉ có thể là ta. Mấy hôm nữa, ta sẽ tự đi chùa Đại Hưng Thiện một chuyến. Dù sao cũng phải làm rõ đầu đuôi ngọn ngành rồi mới báo lên trên."

Ngón tay xương xẩu của Huyền Tế đang lần tràng hạt rất nhanh, sắc mặt từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng sang đỏ. Ông ta ấp úng hồi lâu, cuối cùng vẫn không cất lời.

Lý Khác ngẩng đầu nhìn pho tượng Phật Di Lặc cao lớn sừng sững đó, trầm giọng: "Ông đừng có nói với bản vương là không biết kẻ đó là ai."

Âm thanh vang vọng trong đại điện trống trải. Vai Huyền Tế khẽ run lên, ông ta bất giác quỳ xuống, giọng nói khô khốc khản đặc: "Là… là tiểu đệ tử của Huyền Trang đại thiền sư, sư huynh của bần tăng, pháp hiệu Biện Cơ. Kể từ khi vào chùa, Biện Cơ luôn độc lai độc vãng, bình thường cũng chủ yếu sống

một mình trên đỉnh núi Ly Sơn, hiếm khi về chùa. Có điều, y có ngộ tính cực tốt đối với Phật pháp, lại thông thạo tiếng Phạn. Vì vậy, lần trước triều đình tuyển chọn đại đức dịch kinh, y cũng có tên."

"Biện Cơ.." Lý Khác chậm rãi nói ra hai chữ này, cảm thấy hơi kinh ngạc. Đại đức dịch kinh là những người được chọn ra từ hàng vạn nhà sư của mấy trăm chùa trên cả nước. Vì y không có hứng thú với việc này, nên lúc đó cũng không để ý đến tên của những vị đại đức dịch kinh đó. Nếu tay Biện Cơ này đúng là người y muốn tìm, thì hắn chết chắc rồi.

Huyền Tế gật đầu: "Đúng. Là Biện Cơ. Điện hạ vừa nhắc đến Ly Sơn, bần tăng đã biết nhất định là y. Rốt cuộc y đã phạm phải tội gì?"

"Không bao lâu nữa, ông tự khắc sẽ biết." Lý Khác nhìn khói hương lượn lờ bốc lên từ lư hương hình huyền vũ bằng đồng điếu ở hai bên, "Gọi hắn tới đây. Ta có chuyện muốn hỏi hắn."

Huyền Tế vâng vâng dạ dạ, đứng dậy đi ngay ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Lý Khác mới nghe thấy cánh cửa sau lưng được mở ra nhẹ nhàng, rồi lại được khép lại khẽ khàng. Y cũng không ngoảnh đầu nhìn, chỉ lạnh lùng nói: "Sư phụ dựa vào cái gì mà trở thành đại đức dịch kinh?"

Biện Cơ chắp hai tay vái một vái: "Tiểu tăng chẳng có gì ngoài một trái tim thành kính hướng Phật."

Khóe môi Lý Khác nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo: "Trước mặt Phật Tổ, ngươi vẫn còn xưng mình thành kính hướng Phật được ư?"

“Tiểu tăng đã vào cửa Phật thì chỉ có một trái tim như vậy. Nếu trong lòng điện hạ tồn tại thành kiến với tiểu tăng, thì bất kể tiểu tăng nói gì, ngài cũng sẽ không tin. Hà cớ bắt tiểu tăng lặp lại lần nữa?”

Lý Khác ngoảnh đầu nhìn hắn. Trông hắn khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mi thanh mục tú, khí chất ôn hòa, nếu không phải hắn cạo râu tóc, lại mặc tăng y, thì thật sự giống một thư sinh mười năm đèn sách. Lý Khác tiến lên hai bước, nhìn hắn chằm chằm bằng ánh mắt sáng quắc: “Bản vương xưa nay ôm lòng kính ngưỡng Huyền Trang đại thiền sư, sao có thể tồn tại thành kiến với cao đồ của ông ấy?”

Biện Cơ cúi đầu, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Lý Khác: “Tiểu tăng biết điện hạ đến đây với mục đích gì, không có ngài thì cũng sẽ có người khác.”

“Khi nghe Huyền Tế nói ngươi là đại đức dịch kinh, ta thật sự hy vọng chuyến này mình tới vô ích. Vẻ tiếc nuối trên mặt Lý Khác tràn ra cả lời nói, “Xem ra, ta đã sai rồi.”

Biện Cơ hơi ngẩng đầu lên hỏi: “Chiếc gối ngọc đó đang nằm trong tay điện hạ à?”

Lý Khác không ngờ rằng, lúc mình còn chưa biết nên mở miệng như nào, hắn lại nói toạc ra trước. Thế là y không kìm được lại nhìn chằm chằm vào mắt Biện Cơ lần nữa. Có một khoảnh khắc, y cảm thấy biểu cảm trong đôi mắt này quá đỗi quen thuộc, tựa hồ chạm phải nỗi đau sâu thẳm nhất trong lòng y. Lý Khác lắc đầu, hít sâu một hơi: “Nói cho ta biết quá trình, toàn bộ quá trình!”

“Công chúa trao trái tim chân thành của cô ấy cho tôi, tôi cũng trao trái tim chân thành của mình cho cô ấy. Chúng tôi tâm ý tương thông, tâm hồn nương tựa. Chuyện là như vậy.”

Lý Khác nghe hắn nói bình thản như gió thoảng mây thưa, bất giác khí huyết dâng trào, giơ tay túm lấy vạt áo của hắn: “Nhưng công chúa là con dâu của tể tướng, ngươi là cao tăng cửa Phật, các ngươi không cảm thấy chuyện này nói ra thì quá đỗi hoang đường sao?”

“Tôi cũng cảm thấy hoang đường” Biện Cơ cười khổ, “Nhưng đây chính là sự thật. Khi tình yêu nảy sinh, chúng tôi đều không có sự lựa chọn, chỉ có nắm lấy tay đối phương theo bản năng, mới không đến nỗi rơi xuống vực sâu. Điện hạ, tình cảm này, thực ra ngài cũng hiểu mà.”

Lý Khác thả tay ra, đẩy mạnh hắn một cái. Biện Cơ loạng choạng, suýt nữa thì ngã ra đất. Giọng Lý Khác hơi run lên vì phẫn nộ: “Thứ tình yêu không có đạo đức, bất chấp nhân luân, thì có khác gì cầm thú!”

Vẻ mặt Biện Cơ vẫn ôn hòa: “Tôi chỉ nghe theo trái tim mình. Trái tim mách bảo tôi rằng, việc này đáng để tôi làm, thì tôi làm. Mọi thứ trên đời, vốn dĩ đều rất tự nhiên, rất đơn giản.”

Lý Khác chế nhạo: “Trái tim? Ngươi còn có trái tim sao?”

“Nếu điện hạ cho rằng tôi sai thì bây giờ ngài có thể xử lý tôi được rồi.”

“Bại hoại thanh quy cửa Phật, vấy bẩn sự trong trắng của công chúa. Ngươi cho rằng, ngươi có thể chết dễ dàng như vậy được sao?”

Biện Cơ không nói gì nữa, tựa hồ sau khi nghe phán quyết về cái chết của mình, hắn lại cảm thấy được giải thoát. Có lẽ ngay từ lúc cô gái đó lao vào tầm mắt, hắn đã thấy trước được mình sẽ chết. Cái chưa xác định, chỉ là thời gian mà thôi.

Ánh nắng chiếu thẳng vào mặt làm Lý Khác không mở mắt nổi. Huyền Tế đứng trong đình hóng mát cách đó không xa, thấy y đi ra, vội vàng tới đón, chắp hai tay vái: "Biện Cơ là người điện hạ muốn tìm sao?"

Lý Khác không trả lời, thấy bên cạnh ông ta còn có một nhà sư dáng người cao thẳng, tim y bất giác đập mạnh: "Ngươi…"

"Điện hạ chưa gặp y bao giờ, y là Biện Hoa trông coi phòng thuốc trong chùa. Bình thường y cũng hay khám bệnh cho các tăng nhân."

Lý Khác gật đầu: "Gần đây ta thường cảm thấy tì vị khó chịu, nhân tiện nhờ Biện Hoa sư phụ chẩn mạch giúp ta."

Huyền Tế cười tươi rói, dường như quên bẵng Lý Khác vừa mới nói với ông ta là Biện Cơ có khả năng dính líu đến một vụ án lớn, quay sang dặn dò Biện Hoa: "Khám cho Ngô vương điện hạ cẩn thận, không được lơ là đâu đấy."

Huyền Tế rời đi, lúc này trong đình hóng mát chỉ còn Lý Khác và Biện Hoa ngồi đối diện nhau. Không ai nói gì. Rất lâu sau, hai người mới mở miệng cùng lúc, nhưng cũng chỉ đồng thanh một chữ "ngươi", rồi không nói tiếp nữa.

Lý Khác mỉm cười nhìn hắn: "Chuyện lần trước, xin đa tạ."

"Ta đã dặn đi dặn lại, không cho Trinh Khanh nói với ngươi, vậy mà chỉ chớp mắt hắn đã quên sạch sành sanh rồi." "Là ta tự

đoán, không liên quan đến huynh ấy. Hơn nữa, tại sao người lại sợ ta biết?"

Ánh mắt Biện Hoa ngưng đọng trên người y một lát, rồi nhanh chóng rời đi: "Chuyện trước đây, là ta có lỗi với ngươi. Vốn dĩ ta cũng không muốn dính líu gì đến cuộc sống của ngươi."

Lý Khác khẽ thở dài: "Nhưng ngươi vẫn giúp ta."

"Ta chỉ giúp chính mình thôi." Biện Hoa đứng dậy, quay lưng về phía y, "Ta sẽ sống thật tốt. Ngươi từng nói rồi..."

Lý Khác đứng lên sánh vai với hắn, nhìn một chiếc lá trên cây ngô đồng từ từ liệng xuống mặt hồ: "Chỉ mong đây là kết cục cuối cùng."

"Ngươi đang lo lắng gì à? Lại xảy ra chuyện gì phức tạp nan giải sao?"

"Đúng vậy! Rất khó giải quyết." Lý Khác day huyệt thái dương, nhắm mắt lại, chậm rãi nói, "Có điều, đây đã không còn là chuyện ta lo lắng nữa rồi."

"Như vậy là tốt. Vậy thì ngươi cũng phải sống thật tốt. Dù là vì những người đang sống, hay vì những người đã mất."

"Ta sẽ. Nhất định sẽ." Lý Khác siết chặt tay thành nắm đấm, giống như đang nói một lời thề kiên định.

* * *

Chuyện trăng hoa tai tiếng của hoàng thất tựa hồ có một sức hấp dẫn chết người đối với những thường dân cả ngày chỉ biết thu vén củi gạo dầu muối. Ở đầu đường, ở cuối ngõ, ở trong

phòng riêng của một quán rượu bất kỳ, lúc nào cũng có thể nghe thấy một hai tiếng xì xào bàn luận về chuyện này. Cảnh tượng như vậy cũng từng xảy ra cách đây hai ba tháng. Lúc đó là vì Trương Triệu thị tố cáo Lý Khác giết người diệt khẩu ngay ở cửa Đại Lý tự. Nhưng lần đấy, kể cả những người tận mắt chứng kiến cũng không tin hoàn toàn. Một số thì chỉ nghi ngờ và lo lắng trong khi chờ đợi sự thật. Thế nên, lúc Tiêu Minh và Dương Dự phải trả một cái giá thê thảm vì việc này, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, lòng sùng bái và kính trọng đối với Lý Khác chỉ tăng chứ không hề giảm.

Nhưng bây giờ, mọi người chỉ coi vụ tai tiếng này là một trò cười, giống như chuyện người Đột Quyết thất bại trong tay Lý Khác hồi đó. Bọn họ đang suy đoán, rốt cuộc gã dâm tăng lừa công chúa lên giường thành công đó trông như thế nào. Bọn họ đang cảm thán, công tử nhà họ Phòng đúng là vô cùng rộng lượng. Bọn họ lại đang tự hỏi, liệu chuyện này có còn nhiều tình tiết bí mật chưa được tiết lộ hay không.

Lý Khác cũng không biết tại sao vụ án về phong hóa còn chưa tuyên xử này lại gây ra mưa gió khắp thành. Chẳng hiểu sao y lại cảm thấy bất an trong lòng, dường như cứ có thứ gì đó chốc chốc lại cào cấu trái tim y. Y không biết đó là cái gì, càng không có cách nào khống chế nó trong tay.

Khác nhi, chăm sóc cha cho tốt…

Mẹ ơi, con không để mẹ chết đâu. Tranh con vẽ còn chưa đủ đẹp. Bức *Thập thất thiếp* con mới bắt chước tập theo được một nửa. Với cả… con đã bắt đầu học cưỡi ngựa bắn cung rồi. Mẹ à, mẹ còn chưa nhìn thấy mà…

“Mẹ!” Xe ngựa khẽ tròng trành, Lý Khác chỉ cảm thấy một cơn đau thắt nơi tim, không kìm được kêu lên một tiếng. Y dụi đôi mắt hơi sưng, vén rèm lên nói: “Quý Thành, rẽ trái phía trước, đi vào trong ngõ Cẩm Trạch, như vậy nhanh hơn.

“Vâng” Quý Thành vội vã trả lời, kéo chặt dây cương ngựa.

Lúc Lý Khác đi đến trước cửa điện Vũ Đức, Vương Thọ Đức đang từ bên trong đi ra, nét mặt hơi cứng. Lý Khác vội tiến lên mấy bước hỏi: “Bệ hạ lại không khỏe sao?”

Vương Thọ Đức thi lễ với y, thành thật nói: “Không đáng ngại lắm, chỉ là tinh thần không tốt, lại hơi chán ăn.”

Lý Khác cũng mặc kệ ông ta, vội vã bước vào trong. Đúng lúc đó Sĩ Lộc từ phòng trong đi ra, cúi người nói với vẻ lo lắng bất an: “Điện hạ đến thì tốt quá. Sáng nay Cao Dương công chúa làm bệ hạ giận lắm, bỏ cả bữa trưa!”

“Ta biết rồi. Giờ ngươi tới nhà bếp, bảo bọn họ lấy nước luộc gà nấu một bát cháo kê rồi mang qua đây. Nhớ là phải nấu nhừ một chút.”

Sĩ Lộc dạ một tiếng, rồi tất tả chạy đi.

Lúc này Lý Thế Dân đang nghỉ ngơi trong phòng trong. Lý Khác chậm rãi bước tới ngồi xuống chiếc ghế đầu cạnh giường. Y nhẹ nhàng nắm tay Lý Thế Dân, đột nhiên thấy rất thương xót vị phụ hoàng tuổi đã ngũ tuần của mình. Việc nước việc nhà việc thiên hạ, chẳng có việc nào là không làm ông lo đến tan nát cõi lòng. Y bỗng thấy hơi hối hận, có lẽ hôm đó, y không nên hấp tấp trình bày tất cả những gì mình biết với ông, không nên ném một vấn đề khó khăn lớn như vậy cho cha. Nhưng nếu không làm vậy thì y phải làm thế nào?

Điện hạ, ích kỷ một chút, chăm sóc bản thân cho tốt là được rồi. Bọn họ sẽ không nhận tình cảm của ngài đâu.

Y thực sự nghe thấy những lời Cố Duyên nói với y khi đó. Y không biết, "bọn họ" trong lời của Cố Duyên có phải bao gồm cả cha y không? Giữa y và cha đã có nghi ngờ và tính toán, nhưng những nghi ngờ và tính toán như vậy đều có thể bị đối phương nhìn thấu dễ dàng. Thế nên, bọn họ vẫn tin tưởng nhau, chia sẻ những bí mật ngầm hiểu đó.

"Cha..." Lý Khác bỗng cảm thấy hơi nghẹn ngào nơi họng, không kìm được khẽ gọi một tiếng.

Lý Thế Dân ngủ không sâu, nghe thấy tiếng y gọi, liền mở mắt ra nhìn, giọng hơi khàn: "Con đến lúc nào thế?"

Lý Khác vội rụt tay lại, đứng dậy trả lời: "Con đến được một lúc rồi. Con xin lỗi đã quấy rầy cha nghỉ ngơi."

"Ngồi đi. Lý Thế Dân chống tay xuống giường, ngồi thẳng người nhìn y, "Đã qua nhiều ngày như vậy, chuyện của Biện Cơ cũng nên có một cái kết rồi. Không cần thông qua tam ty hội thẩm, cũng không cần qua ngũ phục tấu, trực tiếp chém ngang lưng."

Chém ngang lưng, hình thức xử tử đau khổ nhất. Đao phủ chém phạm nhân làm đôi ở ngang lưng, vì tất cả cơ quan quan trọng của cơ thể đều ở nửa trên, nên người bị chém trong một chốc một lát vẫn sẽ không đứt hơi, mãi đến khi máu chảy kiệt thì mới chết.

"Vâng" Lý Khác hít sâu một hơi, chỉ trả lời bằng một chữ đơn giản này. Lát sau, y lại hỏi: "Vậy còn thập thất muội?"

Lý Thế Dân ho khù khụ mấy tiếng, gắng gượng đè nén nỗi thất vọng và chán ghét sâu sắc trong lòng: "Vĩnh viễn không cho nó vào cung. Trẫm coi như chưa từng có đứa con gái này!"

"Chuyện đã qua rồi, cha đừng tức giận." Lý Khác bước đến trước bàn, rót một chén trà vẫn còn ấm đưa cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân chỉ nhấp một ngụm, rồi đặt lại vào tay Lý Khác: "Ban đầu trẫm cũng không muốn xử trí một kỳ tài nhà Phật như vậy. Nhưng bây giờ bị thập thất muội của con làm ầm lên như thế, trong triều ngoài nội đều biết chuyện này, người dân lại còn lan truyền thêm mắm giặm muối. Nếu trẫm không mạnh tay giết một răn trăm, thì sau này sao làm sáng lễ giáo, nghiêm kỷ cương được?"

"Con hiểu"

"Con hiểu thì có ích gì? Phải là nó hiểu mới được!"

Trong khi nói chuyện, Sĩ Lộc bưng một bát cháo kê nóng hổi bước vào. Lý Khác đứng dậy bưng nó đến trước mặt Lý Thế Dân: "Cha yên tâm, con sẽ làm cho muội ấy hiểu. Vậy bây giờ người dậy ăn chút gì đó đi có được không?"

Lý Thế Dân đón lấy bát cháo, mặt mới giãn ra một chút: "Con lấy cách dỗ Nhân nhi ra để đối phó với trẫm à?"

Nghe thấy câu này, Lý Khác mới yên tâm, mỉm cười nói: "Nhân nhi rất nghe lời, xưa nay không cần con phải dỗ đâu."

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn y: "Lần tới nhớ mang nó qua đây. Đứa bé này thực sự hiểu chuyện hiếu học hơn con hồi nhỏ nhiều."

"Hồi nhỏ?"

Lý Thế Dân ăn xong thìa cháo kê cuối cùng: “Con không nhớ chuyện hồi nhỏ sao? Hồi nhỏ con ham chơi. Năm con năm tuổi, Quyền Vạn Kỷ phàn nàn với ta rằng con không chăm chỉ đọc sách. Ta gọi con đến trước mặt, con lại có thể đọc thuộc lòng một đoạn dài nhất trong Vương chế mà không sai một chữ, làm Quyền Vạn Kỷ ngượng ngùng mãi. Còn nữa, mấy anh em của con lúc bốn năm tuổi đã bắt đầu luyện cưỡi ngựa bắn cung, con thì lên bảy mới bảo muốn học…”

Nhưng sau bảy tuổi, con đã thay đổi rồi. Lý Thế Dân nhìn y, nuốt xuống câu nói cuối cùng này.

Lý Khác lắng nghe, tâm trí đã hơi ngơ ngẩn. Đây đều là những ký ức hồi mẹ còn sống, làm sao y quên được? Chỉ là mỗi lần nhớ lại, đều sẽ khiến y đau thấu tâm can mà thôi. Y vừa định nói thì lại nghe thấy Lý Thế Dân khẽ than một câu: “Thực ra, ta lại hy vọng con quên hết những chuyện này.”

Bất kể quá khứ hay hiện tại, họ đều chưa từng thật sự buông bỏ. Họ cho rằng, lãng quên là phản bội. Cho nên, mỗi khi có một chút xíu kẽ hở trong tâm hồn, họ sẽ nhớ lại những con người và sự việc đã qua. Chính xác đến tận ngày giờ, chính xác đến cả màu sắc của một đóa mẫu đơn trên áo. Nhưng lúc này, họ đều có chút giác ngộ mới - Để ký ức phủ bụi, chẳng phải cũng là một cách tôn trọng sinh mệnh hay sao?

Tịch dương lặn về Tây, ráng đỏ đầy trời. Cơn gió nhẹ chầm chậm thổi một vùng hoa rụng.

Quý Thành thấy từ khi lên xe Lý Khác cứ lặng im, bèn ngoảnh đầu hỏi: “Điện hạ, chúng ta đi Đại Lý tự à? Hay là về

thẳng vương phủ?"

Lý Khác suy nghĩ rồi nói: "Tới phủ của Cao Dương công chúa."

Quý Thành thoáng sững lại rồi lập tức vung roi cao giọng trả lời: "Vâng!"

Có lẽ vì làm ầm ĩ mấy ngày cũng mệt rồi, nên khi Lý Khác đến Phụng Miên cư nơi Cao Dương công chúa ở, cô ta đang đứng dưới cửa sổ ngắm hai chú chim hỷ thước trên cây vỗ cánh hát ca. Phòng Di Ái cúi đầu nói: "Điện hạ, ngài... ngài tự vào một mình đi. Thần... không dám."

Vóc người Lý Khác đã coi là cao rồi, nhưng Phòng Di Ái còn cao hơn y nửa cái đầu, chỉ là hắn luôn khom lưng, trông hơi ủ rũ chán chường. Lý Khác gật đầu với hắn: "Ngươi đi lo việc của mình đi."

Cao Dương công chúa mười tám tuổi, cài xéo song song hai cây trâm hoa mai trên búi tóc, mặc một bộ áo váy cạp cao hoa văn khói mây màu lựu. Tuy trên khuôn mặt trắng ngần chỉ thoa một chút phấn, nhưng vẫn toát lên vẻ diễm lệ động lòng người.

"Tam ca, em vừa mới nhìn thấy xe ngựa của phủ tam ca. Tam ca vào cung rồi phải không? Rốt cuộc cha muốn trừng phạt Biện Cơ như thế nào? Trừng phạt em như thế nào?" Cao Dương công chúa vừa nhìn thấy y đã sải bước lao tới, nắm chặt tay áo y, đôi mắt mong đợi lấp lánh sáng ngời, như là nhìn thấy cứu tinh.

Lý Khác chợt cảm thấy có chút không nỡ, giọng nói dịu dàng hẳn: "Cha không trừng phạt em."

Ánh mắt của Cao Dương công chúa bỗng chốc trở nên khẩn thiết và dữ dội: “Vậy còn Biện Cơ?”

Lý Khác nhìn cô ta, chậm rãi nhả ra mấy chữ: “Một tháng sau, chém ngang lưng.”

Quầng đỏ lập tức ửng lên trên hai má của Cao Dương công chúa, đôi môi cô ta run rẩy kịch liệt, răng va vào nhau phát ra tiếng “cạch cạch”. Cô ta vô thức khua khoắng tay trong không trung, chạm phải giá hoa ở đằng sau, bình hoa để ở trên cùng lắc lư chao đảo, nhưng cuối cùng cũng không rơi xuống đất.

Lý Khác thấy cô ta sắp ngã quỵ xuống đất, liền giơ tay đỡ cô ta ngồi xuống: “Nếu thập thất muội có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới, thì em vẫn sẽ là con gái yêu của cha, là công chúa tôn quý của Đại Đường. Sẽ không ai coi thường em, những lời ô uế kia, em cứ bỏ ngoài tai là được.”

“Bắt đầu lại, bắt đầu lại… Cao Dương công chúa nhẩm đi nhẩm lại ba chữ này, đột nhiên cười khanh khách, cười đến đau cả mạn sườn, “Tam ca, chuyện không liên quan đến mình, em thấy tam ca nói hời hợt nhẹ tênh quá đấy! Nếu công chúa tôn quý của Đại Đường không cứu nổi người đàn ông mình yêu thật lòng, thì mới khiến người trong thiên hạ coi thường!”

Lý Khác cau mày, buông bàn tay nãy giờ đỡ vai cô ta ra, không nói không rằng. Cao Dương công chúa chỉ cảm thấy sống mũi cay sè, cố gắng nín nhịn, cuối cùng vẫn không kìm được nước mắt. Cô ta lấy mu bàn tay lau nước mắt, lớp phấn trên mặt nhòe nhoẹt thành chỗ hồng chỗ trắng. Cô ta là người rất yêu cái đẹp, nhưng giờ thì không thể bận tâm đến những thứ đó được nữa rồi.

Bầu không khí cứng nhắc kéo dài lâu thật lâu, đột nhiên Cao Dương công chúa quỳ xuống trước mặt Lý Khác, nói giọng khàn đặc: "Tam ca, cầu xin tam ca, cầu xin tam ca cứu y! Y mà chết, em cũng không sống nổi. Dẫu sao chúng ta cũng là cốt nhục chí thân, tam ca sẽ không trơ mắt nhìn em chết, phải không?"

Lý Khác bặm môi, dằn lòng nói: "Ta không cứu nổi hắn."

"Không, tam ca có thể mà! Tam ca là Đại Lý tự khanh, vốn có quyền quyết định vụ án. Hơn nữa, cha sẽ nghe lời tam ca! Tam ca, em luôn biết, em và Biện Cơ không thể bên nhau dài lâu giống như vợ chồng bình thường. Chỉ xin tam ca, hãy để y được tiếp tục làm đệ tử Phật môn, dùng cả cuộc đời để phụng sự Phật Tổ. Đời này em sẽ chỉ là một khách dâng hương bình thường, chỉ mong có thể đứng trong đám đông nhìn y từ xa, thế cũng đủ rồi"

"Nếu hắn là tăng nhân bình thường, có lẽ vẫn còn cơ hội xoay chuyển, nhưng hắn lại là đại đức dịch kinh được triều đình chọn ra từ hàng vạn người. Các ngươi làm ra chuyện trăng hoa đến mức này, khác gì chứng tỏ triều đình không có mắt nhìn người, không biết dùng người? Để bù đắp sai lầm này, để cứu vãn thể diện của triều đình, hắn phải chết."

* * *

"Sai lầm? Thể diện? Triều đình các người phạm sai lầm, tại sao lại phải hy sinh tính mạng của y?" Trong cơn bi phẫn cực độ, Cao Dương công chúa lại bật cười.

Mẹ cô là một mỹ nhân không nổi bật ở hậu cung. Sau một đêm vui vẻ lấy lệ với bà ấy, Lý Thế Dân đã có cô con gái này. Một cô công chúa do một mỹ nhân không được sủng sinh ra, vốn khó có thể nhận được sự quan tâm quá lớn. Cùng lắm chỉ là vào dịp lễ tết, nhận được mấy lời hỏi han không mặn không nhạt, mấy món quà không nặng không nhẹ. Cuối cùng thì được gả cho một người đàn ông gia thế không cao không thấp.

Nhưng cô từ nhỏ tính cách đã hoạt bát phô trương, nhan sắc lại rất xinh đẹp. Không phải là vẻ xinh tươi của một cô bé, mà là vẻ lộng lẫy có thể khiến người khác vừa nhìn là nhớ ngay. Vì nhớ, nên mỗi khi trong cung mở tiệc, Lý Thế Dân luôn nói với người hầu thân cận một câu: "Bảo thập thất công chúa ngồi lên đằng trước."

Lâu ngày, cô cũng trở thành một trong những người con gái mà Lý Thế Dân yêu thương nhất. Về sau, cô lấy công tử nhà Phòng Huyền Linh, tể tướng đệ nhất thời Trịnh Quán, hôn lễ linh đình không thua gì trưởng tỉ Tương Thành công chúa, cũng không kém Trường Lạc công chúa và Thành Dương công chúa do Trưởng Tôn hoàng hậu sinh ra. Nhưng cô không thích anh chàng phò mã thật thà chất phác, chậm chạp ít nói này. Cô nói với Lý Thế Dân, cô muốn ly hôn vì phò mã ăn hiếp mình. Ban đầu Lý Thế Dân còn tưởng đây chỉ là con gái làm nũng, luôn dỗ dành cô bằng những lời mềm mỏng. Lâu ngày, ông cũng thấy phiền chán, lúc thì mặc kệ, lúc thì nghiêm khắc quở mắng mấy câu.

Sau này, cô đã hiểu. Cô chỉ là một món quà để Lý Thế Dân lung lạc công thần. Quà tặng thì không nên có tư tưởng của

mình. Cô cảm thấy chán nản, thất vọng, thậm chí là phẫn nộ. Thế là, vào một buổi trưa gió êm nắng đẹp, cô dẫn thị nữ bên cạnh mình lên Ly Sơn giải khuây. Chính lần đó, cô đã gặp Biện Cơ. Người đàn ông thân ngoài hồng trần đó lại khiến cô xao xuyến tâm hồn. Cô không biết tại sao mình lại si mê y đến thế, dường như có cả vạn lý do, nhưng lại không thể nói ra dù chỉ một.

Trong một quãng thời gian rất dài, Biện Cơ luôn tránh né cô. Nhưng cô mặc kệ. Cô chỉ biết mình thích y, phải lòng y, thì y phải thần phục dưới chân mình. Cảm giác ham muốn chinh phục ích kỷ này, rất lâu sau đó mới chuyển hóa thành tình yêu giao hòa cả thể xác lẫn tâm hồn. Trong căn nhà tranh trên Ly Sơn, y chẻ củi, cô đun nước; y tụng kinh, cô chép sách; y tĩnh tọa, cô trầm tư. Bọn họ chỉ là một đôi nam nữ hết sức bình thường trong trần thế.

Có lúc, cô sẽ dựa vào vai y hỏi: "Biện Cơ, chàng có thích thiếp không?"

Y nói: "Thích."

Cô lại hỏi: "Vậy chàng hoàn tục lấy thiếp được không?"

Y đáp: "Không được."

Sau mấy lần hỏi, cô cũng đã hiểu. Không được chính là không được. Nếu có thể sống như thế này cả đời thì đã là tốt lắm rồi. Về sau, cô tặng chiếc gối ngọc có khắc khuê danh của mình cho y. Cô nói, kết tóc chung gối chăn, suối vàng cùng bầu bạn.

Nhưng cô không ngờ rằng, tín vật định tình này cuối cùng lại tiễn y xuống suối vàng.

Lý Khác khẽ thở dài một tiếng, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ: “Thập thất muội, khi làm bất cứ việc gì đều phải nghĩ đến cái giá phải trả và hậu quả. Nếu chưa nghĩ đến thì đây chính là bài học mà em phải chấp nhận. Nếu nghĩ đến rồi thì em cũng không có tư cách nói ra hai chữ ‘hy sinh’ đó.”

Cao Dương công chúa dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhưng là một thứ bình tĩnh trông vô cùng kỳ quái đáng sợ: “Năm xưa con gái của Tô Đản nói Tiêu cô nương giết người, tam ca đã biện bạch cho cô ấy, mang cô ấy đi ngay trước mặt rất nhiều người. Lúc đó, cũng có người khuyên tam ca nhỉ, còn tam ca thì đã làm như nào?”

“Em lại dám đánh đồng Kỳ nhi và Biện Cơ sao?”

“Tam ca không dám trả lời câu hỏi của em. Tam ca đang chột dạ, đúng không?” Cao Dương công chúa cười chế giễu, “Điều mình không muốn, chớ làm cho người. Tam ca cảm thấy công bằng ư?”

“Công bằng hay không, người đời tự có một cán cân để đánh giá! Bây giờ, ngay cả đứa trẻ lên ba trong thành Trường An cũng biết, hòa thượng Biện Cơ của chùa Đại Hưng Thiện là một tên dâm tặc tuy mặc áo cà sa nhưng mưu gian đầy bụng!”

“Câm miệng!” Cao Dương công chúa đứng phắt dậy, giơ tay định đánh vào má Lý Khác. Lý Khác nghiêng đầu sang một bên, bóp chặt cổ tay cô ta. Ánh sáng trong mắt Cao Dương công chúa như muốn nuốt chửng y: “Ngươi và Lý Thế Dân là cùng một hạng người! Các ngươi giết đệ tử Phật môn thành kính nhất. Rồi sẽ có ngày, các ngươi sẽ gặp báo ứng!”

“Dựa vào mấy câu này, cũng đủ khiến Biện Cơ chết nghìn lần vạn lần rồi.” Lý Khác nói nhanh, “Một kẻ khiến con gái chửi rủa cha mình bằng những lời đại bất kính như vậy, ta phải dùng lý do gì để thuyết phục bản thân rằng hắn không đáng chết đây?!”

Cao Dương công chúa bấu mạnh đầu ngón tay vào lòng bàn tay, nhếch môi nói: “Từ lâu ta đã biết gửi gắm hy vọng vào ngươi là một chuyện cười hoang đường biết mấy. Đây là ta tự chuốc lấy nhục. Để ngươi sỉ nhục ta, sỉ nhục Biện Cơ!”

Lý Khác lạnh lùng nói: “Lời của ta, em nghe lọt tai là tốt nhất, nếu không thì cũng chẳng cản trở gì đến ta. Em tự thu xếp đi!”

Lúc đi ra khỏi Phụng Miên cư, Lý Khác thấy một tiểu nha hoàn để tóc hai búi tròn đi tới trước mặt, chỉnh vạt áo vái chào y: “Nô tì Phù Liên bái kiến Ngô vương điện hạ.”

Lý Khác chưa nguôi phiền muộn, nên cũng chẳng nhìn cô ta, chỉ đi thẳng. Phù Liên lại đuổi theo đến trước mặt y, rụt rè hỏi: “Công chúa chọc giận ngài ạ?”

“Ngươi trông công chúa cẩn thận, đừng để công chúa làm chuyện gì ngu ngốc.”

Phù Liên gật đầu: “Nô tì biết rồi.”

“Còn nữa..” Lý Khác đưa tay gạt cành liễu chắn trước mặt, đột nhiên nhớ ra gì đó, liền dừng bước, “Mỗi lần công chúa gặp Biện Cơ, có những ai ở cùng?”

Phù Liên nói: “Ngoài Bỉnh Toàn công công đánh xe thì chỉ có nô tì và Thanh Liên em gái nô tì thôi. Có điều, lúc ở cùng Biện Cơ trên Ly Sơn, công chúa không cho chúng nô tì theo, vì vậy

chúng nô tì chỉ nghỉ lại trong lều bạt lưng chừng núi, hai ba hôm sau mới lên đón công chúa."

"Vậy thì, trong ba người các ngươi, ai đã rêu rao chuyện này ra ngoài?"

Phù Liên nghe ra ý chất vấn sắc bén trong lời nói của y, sợ hãi quỳ xuống đất, lắp bắp: "Chị em nô tì hầu hạ công chúa từ nhỏ, tuyệt… tuyệt đối không… không phản bội công chúa. Bỉnh Toàn cũng… cũng vậy. Thế nên, nô tì thật sự không biết. Xin điện hạ minh xét."

"Đã tiết lộ rồi, còn xét cái gì?" Lý Khác xua tay nói, "Không sao. Ngươi lui đi."

Phù Liên đứng dậy, thở phào như trút được gánh nặng. Đang định quay người rời đi, cô ta lại nghe thấy Lý Khác hỏi: "Nếu ta nhớ không nhầm, hồi nhỏ công chúa từng bị ngã ngựa, từ bấy đến nay cũng không cưỡi ngựa nữa, đúng không?"

"Vâng. Công chúa không biết cưỡi ngựa."

"Không biết cưỡi ngựa? Chuyện này quan trọng lắm sao?"

Trong Cảnh Hạnh trai của phủ Ngô vương, Kỳ Úc đang bỏ những bông hoa rụng nhặt được hồi trưa vào trong cối nhỏ, từ từ giã bằng chày gỗ, chuẩn bị dùng làm thuốc màu. Lý Khác thấy trán nàng đổ mồ hôi, liền mỉm cười nói: "Lát nữa ta sẽ giúp nàng. Trông nàng mệt chưa kìa."

"Tay chàng vẫn chưa khỏi hẳn, thiếp đâu nỡ để chàng làm việc này." Kỳ Úc đặt chày xuống, kéo tay Lý Khác ngồi xuống, "Chàng vẫn chưa trả lời thiếp, tại sao lúc đó chàng lại hỏi vậy?"

“Ta chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ thôi. Lúc đó tại sao em ấy lại lên Ly Sơn giải khuây? Em ấy không biết cưỡi ngựa, tất nhiên không phải là đi săn. Mà càng lên cao, đường núi càng chật hẹp, xe ngựa vốn dĩ không lên được.”

“Xe ngựa không lên được, không phải em ấy có thể đi bộ sao?”

“Nhưng mà, từ sườn núi tới đỉnh núi, đi bộ phải mất tối thiểu một canh giờ rưỡi. Bình thường ngay cả đi đường em ấy còn lười, tại sao lần đó đang không lại phải tốn nhiều thời gian để lên núi như vậy?”

Kỳ Úc cau mày ngờ vực: “Ý của chàng là… lúc đó có người cố ý đưa em ấy đi gặp Biện Cơ? Là chị em Phù Liên? Hay là Bỉnh Toàn?”

Lý Khác lắc đầu: “Đều có khả năng. Nhưng mà, thường ngày họ chỉ ru rú trong nhà, sao lại quen biết Biện Cơ? Hơn nữa, bọn họ làm vậy với mục đích gì?”

“Không sao đâu. Cứ từ từ suy nghĩ, rồi sẽ nghĩ ra thôi.” Kỳ Úc úp tay lên trên mu bàn tay Lý Khác, “Chỉ là, thiếp luôn cảm thấy, tình cảm giữa em ấy và Biện Cơ có lẽ là thật. Đối với Vương Huy Nhi, với A Sử Na Nguyên Huệ, với… Cảnh Nguyệt, chàng đều giữ lại một chút thương hại, tại sao đối với hai người ấy lại không nể tình như vậy?”

Lý Khác vùi đầu thật sâu vào cánh tay mình, rất lâu sau mới ngẩng lên nhìn nàng: “Vương Huy Nhi chỉ là nhất thời say tình, A Sử Na Nguyên Huệ bị chấp niệm làm cho sai lầm, còn Cảnh Nguyệt thì giữ khư khư một lời hứa mãi mãi không thể thực hiện. Bọn họ ai nấy đều có nỗi bất lực của riêng mình. Còn Cao

Dương công chúa, thập thất muội của ta từ nhỏ đã được hưởng hết vinh hoa sủng ái, dựa vào cái gì mà lấy danh nghĩa tình yêu chân chính để làm ra chuyện khiến triều đình mất mặt, khiến cha khó xử?"

"Nhưng chàng có cho em ấy cơ hội nói ra những điều trong lòng đâu? Làm sao chàng biết em ấy không có nỗi bất lực của mình?"

"Kỳ nhi, nàng đang nói đỡ cho em ấy à?"

"Không phải. Thiếp chỉ… chỉ."

"Được rồi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Lý Khác dịu giọng nói: "Dù sao trước đây chúng ta không liên quan gì đến em ấy, sau này cũng không. Em ấy muốn oán hận ta, thì cứ để em ấy oán hận đi. Bất kể thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến ta."

Kỳ Úc gật đầu: "Nói cũng phải. Kệ em ấy vậy. Chàng lại xem tranh của thiếp đi, có đẹp không?"

Giờ Lý Khác mới chú ý đến bức tranh bầy chim ngắm hoa mà Kỳ Úc mới vẽ được một nửa ở trên bàn. Mười hai con chim sẻ với những dáng vẻ khác nhau, tất cả đều đậu trên lan can quanh đình hóng mát, bên cạnh đình hoa mẫu đơn đủ các màu nở rộ, giữa đám hoa là một đóa mẫu đơn màu tím ngạo nghễ, mấy chục cánh hoa vây quanh nhụy hoa vàng nhạt, thoát ly đồng loại, độc chiếm mùa xuân, so với vẻ diễm lệ của mẫu đơn màu đỏ thì cao sang độc lập hơn vài phần.

"Đạt đến chỗ tuyệt mỹ, kỳ diệu không nên lời." Lý Khác thật lòng khen ngợi, cẩn thận cuộn bức tranh lại, đặt vào trong hộp

gấm ở bên cạnh, “Hôm tới ta sẽ sai người bồi nó, treo trong chính đường.”

“Treo một bức không đẹp đâu, chúng mình vẽ thêm một bức nữa, được không?”

“Được! Chỉ cần nàng nói thì gì cũng được.”

Chương 23
Vết tích năm xưa

Người thợ bồi tranh được mọi người gọi là lão Khang bá, cửa hàng mở cạnh cây dương liễu lớn thứ hai phía Nam phường Sùng Nhân. Lúc này, ông ta đang đứng trước bàn trộn keo một cách điêu luyện. Tóc ông ta lấm tấm bạc, nhưng sắc mặt hồng hào, trông còn khỏe hơn cả thanh niên.

"Lý công tử, ngài yên tâm đi. Tay nghề bồi tranh của già trong thành Trường An, nếu là số hai thì không ai dám nhận là số một. Lão Khang bá ngẩng đầu, nói khá là tự đắc: "Trộn keo, lót sau, thêm viền, bồi lụa, gắn trục, thêm que, mỗi công đoạn, già đều phải tốn thời gian gấp đôi người khác, có điều, chất lượng thành phẩm thì tốt hơn người khác cả trăm lần."

Lý Khác ngồi bên cạnh nhìn lão hí hoáy, vừa cười vừa nói: "Mấy năm nay, tranh của ta và phu nhân đều do ông bồi biểu. Tay nghề của ông như nào, tất nhiên là ta biết."

Giọng nói của lão Khang bá càng vui vẻ thấy rõ: "Lý công tử đúng là có con mắt tinh tường. Được rồi, nửa tháng nữa ngài có thể đến lấy."

"Được. Ông cứ làm từ từ. Ta không vội."

Lão Khang bá nhìn hai bức tranh trải trên chiếc bàn khác, không kìm được cảm thán: "Đẹp thật đấy. Cơ mà, sao ngài và phu nhân đều không đề tên lên tranh?"

Lý Khác không có ý tiết lộ thân phận của mình, vì vậy hễ là tranh qua tay lão Khang bá, y đều đợi bồi biểu xong mới đề tên đóng dấu. Giờ nghe lão hỏi câu này, y bèn nói: "Chúng ta chẳng qua là thợ vẽ vô danh tầm thường mà thôi, lại chỉ treo trong phủ của mình, tất nhiên không cần đề tên."

"Vô danh tầm thường ư?" Mặt lão Khang bá đầy vẻ khó tin, "Số bức tranh qua tay già không một nghìn thì cũng phải hàng trăm, ngay cả một số bức tự xưng là của danh gia thời cổ, cũng không bằng một nửa tranh của hai vị."

"Lão bá quá khen rồi. Lý Khác thấy không còn sớm nữa, liền đứng dậy nói, "Nếu ông thích, hôm tới ta sẽ tặng ông một bức, thế nào?"

Lão Khang bá mừng ra mặt: "Lý công tử nói thật chứ?"

"Lừa ông làm gì?" Lý Khác nhìn đôi mắt trợn to vì vui mừng của lão, không khỏi tức cười, "Núi sông hoa cỏ đều được."

"Đa tạ Lý công tử." Lão Khang bá chắp tay vái lia lịa, tiếp tục nói, "Già có một cháu trai họ nội xa, hai mươi hai tháng tới sẽ thành thân. Già đang buồn không biết nên tặng gì cho nó đây."

Vừa dứt lời, lão Khang bá liền cảm thấy có chút không ổn. Vị Lý công tử này xem ra không giàu thì cũng sang, y chủ động đề xuất tặng tranh cho mình đã là niềm vinh hạnh không gì sánh bằng rồi, mình lại còn nói là muốn lấy nó làm quà cho người khác ngay trước mặt y. Thế là lão Khang bá dè dặt liếc nhìn vẻ mặt của Lý Khác, thấy y không giận mới thở phào một hơi. Không để cho y có thời gian phản ứng, lão Khang bá nói tiếp: "Nhắc đến đứa cháu này của già, vận số thật là xui xẻo. Nàng dâu chưa qua cửa của nó, chậc chậc, thật là..."

Lý Khác vốn định đi ra, nghe vậy bèn thuận miệng hỏi một câu: “Cô nương đó có gì không tốt sao?”

Lão Khang bá “hừ” một tiếng nặng nề: “Cô nương Phù Liên đó cũng chẳng có gì không tốt. Nghe cháu trai tôi kể, cô ấy xinh đẹp, nói năng làm việc cũng nhanh nhẹn. Chỉ đáng tiếc, cô ấy lại là thị nữ thân cận của Cao Dương công chúa. Gần mực thì đen, cũng chẳng biết cô ấy có còn là con gái nữa không?”

“Phù Liên?” Lý Khác nghe thấy cái tên này, không khỏi sửng sốt: “Cháu trai ông là ai?”

Lão Khang bá đang định mở miệng thì thấy có một chàng trai mặc áo bào lam từ xa đi về phía này, bèn nói: “Trùng hợp không cơ chứ? Lý công tử nhìn xem, nó tới kìa.”

Đang nói chuyện thì chàng trai đó đã bước qua bậc cửa, đưa một cái gói trong tay cho lão Khang bá: “Chú à, mấy bộ quần áo này có cái mới tinh, có cái chỉ mặc một hai lần. Nếu chú không chê thì cầm mà dùng ạ?”

“Khang Tân, hóa ra người ngươi sắp lấy là Phù Liên.” Lý Khác nghiêng đầu sang, nhìn hắn nói.

“Ngô vương điện hạ?” Khang Tân nghe tiếng, lập tức cúi người, kính cẩn vái chào, “Tiểu nhân Khang Tân tham kiến Ngô vương điện hạ.”

“Ngô vương?” Lão Khang bá kinh ngạc nhìn Khang Tân, rồi vội vàng nói với Lý Khác, “Xin Ngô vương điện hạ thứ cho tội vô lễ mạo phạm của già.”

“Không sao.” Lý Khác giơ tay đỡ lão Khang bá đang định hành đại lễ với y, rồi nói với Khang Tân, “Gần đây sức khỏe của

ông cậu thế nào? Từ khi ông cậu về kinh, ta vẫn chưa đến phủ chuyện trò hẳn hoi với lão nhân gia."

"Tiêu công vẫn mạnh khỏe. Hôm qua còn nhắc đến ngài và vương phi."

Lý Khác gật đầu: "Vậy thì tốt. Ngươi ở bên cạnh ông cậu đã nhiều năm, là người hiểu rõ thói quen thường ngày của ông ấy nhất. Hầu hạ lão nhân gia cho tốt, sau khi lập gia đình cũng đừng có lười biếng, biết chưa?"

"Tiểu nhân biết rồi ạ? Khang Tân trả lời rất lanh lẹ, ngay lập tức lại thở ngắn than dài, "Nếu không phải đã gửi thiệp cưới cho người thân bạn bè từ mấy tháng trước, thì tiểu nhân thật sự không muốn chấp nhận hôn sự này"

"Ngươi và Phù Liên quen nhau như thế nào? Sao đã đến mức nói tới chuyện hôn nhân rồi?"

"Dịp đại thọ của Tiêu công năm ngoái, Cao Dương công chúa sai Phù Liên đến phủ tặng quà. Cô ấy trông rất xinh, ngay từ cái nhìn đầu tiên tiểu nhân đã hơi thích. Về sau, lúc qua phủ công chúa trả lễ, tiểu nhân lại gặp cô ấy. Qua lại nhiều lần, rồi thành thân quen. Đến cuối năm, Phù Liên nói với tiểu nhân, công chúa đã xóa bỏ thân phận nô lệ cho cô ấy, cô ấy có thể thành thân với tiểu nhân ngay lập tức."

"Công chúa là công chúa, cô ta là cô ta. Các ngươi đã có hôn ước, đâu có lý nào lại nuốt lời?"

Khang Tân luôn miệng thưa phải: "Đa tạ điện hạ chỉ bảo. Tiểu nhân hiểu rồi."

Trong lúc nói chuyện, xe ngựa của vương phủ đã vòng qua cây liễu lớn phía sau, dừng ở cửa tiệm. Lý Khác lên xe, uống một

ngụm nước để nguội từ lúc ra ngoài hồi sáng. Mùa xuân năm nay ngắn lạ thường, tháng trước còn mặc áo khoác mỏng mà giờ đã mặc áo đơn. Y vén một góc rèm lên, để gió từ từ lùa vào.

Ở hậu đường của Đại Lý tự, Nguyên Nhân Kiền đang cẩn thận phân loại hồ sơ vụ án. Trời hanh miệng khô, gã thuận miệng sai một câu: "A Kim, rót cho ta cốc nước."

Thấy chiếc cốc nền đỏ vân trắng mình thường dùng được đưa đến trước mặt, gã lập tức giơ tay bưng lên, uống một mạch ba ngụm lớn mới hết khát. Gã gập hồ sơ vụ án trên tay lại, dụi mắt: "Tốn mất ba ngày, cuối cùng cũng phân loại được rõ ràng. Sau này Ngô vương điện hạ muốn tra vụ án gì cũng sẽ tiện hơn nhiều."

"Vất vả rồi." Lý Khác ngồi quỳ trên đệm trúc, rót thêm chút nước vào trong cốc của gã.

"Điện hạ, hạ quan… Nguyên Nhân Kiền vội vàng đứng dậy, hơi lúng túng, vê ngón tay vẻ không tự chủ.

"Mau ngồi xuống. Cứ như thế thì ta nói chuyện với ngươi mệt lắm." Lý Khác tiện tay cầm một quyển hồ sơ lên nghịch, "Tiêu thiếu khanh đi từ lúc nào rồi? Sao bây giờ vẫn chưa thấy về?"

"Chắc cũng phải hơn hai canh giờ rồi ạ." Nguyên Nhân Kiền nhìn mặt trời ngoài cửa sổ nói, "Mấy năm trước xảy ra chuyện của Huyền Giác, giờ lại thêm Biện Cơ. Hiện nay hình tượng của chùa Đại Hưng Thiện trong lòng người dân thật sự kém hơn trước nhiều."

Lý Khác cầm chiếc quạt xếp ở cạnh tay lên phe phẩy: "Chẳng phải Huyền Trang thiền sư cũng từng tu hành trong chùa Đại

Hưng Thiện sao? Có ông ấy, chùa Đại Hưng Thiện mãi mãi là chùa Đại Hưng Thiện."

"Cũng phải. Huyền Trang thiền sư Tây Trúc thỉnh kinh, Phật tâm cảm động đất trời, đủ để quét sạch mọi chuyện ô uế trong chùa Đại Hưng Thiện. Vốn dĩ hạ quan cũng định mấy hôm nữa đưa khuyển tử đến chùa Từ Ân, nơi tu hành hiện tại của Huyền Trang thiền sư để thăm hỏi."

"Đây là chuyện tốt." Lý Khác gật đầu rồi lại hỏi, "Nếu ta nhớ không nhầm thì nhà Nhân Kiền có hai công tử nhỉ?"

"Điện hạ nhớ đúng rồi. Đứa lớn tên Tư Ý của hạ quan năm nay lên tám, đứa nhỏ tên Tư Trung thì vừa tròn ba tuổi, đều đã học vỡ lòng. Có điều, thầy giáo bảo là, đứa lớn tầm thường, nhưng đứa nhỏ lại khá có thiên phú."

Lý Khác thấy mặt gã đầy vẻ tự hào, cũng cười rằng: "Vậy bản vương phải chờ Nguyên Tư Trung trưởng thành rồi."

Hai người nói chuyện hết nửa tuần hương thì mới thấy Tiêu Nhuệ từ bên ngoài chạy vào, mồ hôi nhễ nhại. Lý Khác vội đưa một chiếc khăn cho gã: "Đâu có ai đuổi, Nhuệ ca chạy gấp như thế làm gì?"

Tiêu Nhuệ nhận lấy khăn, lau qua quýt: "Hồi sáng lúc tôi ra ngoài, tỉ tỉ của tam đệ hơi sốt, nói xong việc chính với tam đệ, tôi phải về bên nàng ngay."

"Nhuệ ca đối xử với trưởng tỉ thật là tốt không còn gì để nói." Lý Khác đưa chiếc quạt y vừa đặt xuống cho gã quạt.

"Đó là đương nhiên." Tiêu Nhuệ điều hòa lại nhịp thở, "Tôi là người thô lỗ, không có học vấn, cũng chẳng biết nghĩ cách để

dỗ người mình yêu vui vẻ như tam đệ và Trinh Khanh. Từ nhỏ tôi chỉ biết rằng, phải đối tốt với nàng suốt đời."

Lý Khác nghe gã nói như vậy, lại nghĩ đến Cao Dương công chúa và Phòng Di Ái, không khỏi cảm khái trong lòng, chênh lệch giữa người với người thực sự quá lớn. Nghĩ rồi, y lại nói: "Vậy thì nói việc chính của Nhuệ ca đi."

"Tôi và mấy sai nha trong Đại Lý tự đến chùa Đại Hưng Thiện khám xét thiền phòng của Biện Cơ, trong tủ âm tường của hắn, phát hiện mấy chiếc áo trong và áo váy của phụ nữ, còn có một hộp son. Xem ra, hắn và Cao Dương công chúa không chỉ làm chuyện bậy bạ ở Ly Sơn, mà còn cả trong chùa Đại Hưng Thiện. Tôi đã sai người niêm phong những thứ đó lại, hôm tới sẽ viết giấy kết án, vụ này coi như đã giải quyết triệt để rồi. Thật không ngờ từ một tên trộm vặt lại có thể lôi ra cả một vụ án phong hóa kinh thiên động địa như thế này." Nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Lý Khác, Tiêu Nhuệ liền lấy từ trong tay áo ra một miếng đồng bài đã gỉ sét, "Cái này được tìm thấy trong một chiếc hộp gỗ lim có khóa ở tận trong cùng tủ âm tường. May mà tay Hồ Xuân đi cùng là cao thủ mở khóa, thử hai ba lần là mở được. Ban đầu bọn tôi còn tưởng là thứ gì đó ghê gớm lắm, ai ngờ lại là đồ bỏ đi như này, mọi người đều khá thất vọng."

Lý Khác cầm miếng đồng bài đó, thấy bên trên có vết cắt rõ ràng. Nói chính xác thì, đó chỉ là già nửa tấm đồng bài mà thôi. Bên trên lồi lõm gồ ghề, dường như vốn có hoa văn và chữ gì đó, đáng tiếc đã bị một lớp gỉ đồng dày bao phủ, nhìn không rõ

mấy. Y bèn hỏi: “Nhân Kiền, có cách gì tẩy được gỉ đồng không?”

Nguyên Nhân Kiền suy nghĩ rồi nói: “Vốn dĩ giấm trắng tẩy được, nhưng nhìn lớp gỉ bên trên thì có vẻ lâu năm rồi, không biết có hiệu quả không.”

Lý Khác vội bảo Quý Ân nãy giờ theo hầu bên cạnh: “Mau đi xin đầu bếp Vương một hũ giấm trắng lại đây.”

Tiêu Nhuệ quan sát tỉ mỉ miếng đồng bài đó hồi lâu rồi hỏi: “Cái này… quan trọng lắm à?”

Lý Khác hơi bặm môi, hạ giọng nói: “Chỉ mong không quan trọng như thế.”

* * *

Không bao lâu sau đã thấy Quý Ân một tay cầm hũ giấm trắng, một tay cầm mảnh vải gai, lúc cúc chạy vào. Hắn đặt hũ giấm lên bàn, rút nút gỗ ra, đổ một chút lên mảnh vải gai. Mùi chua của giấm lâu năm lập tức tràn khắp phòng. Lý Khác nhận lấy mảnh vải gai trong tay Quý Ân, chậm rãi lau lớp gỉ trên đồng bài. Chẳng mấy chốc, trên mảnh vải gai đã có mấy vết bẩn màu xanh đen, nhưng đồng bài vẫn không thay đổi gì nhiều.

“Điện hạ, để hạ quan” Nói rồi Nguyên Nhân Kiền đứng dậy, ngâm đồng bài vào trong hũ giấm. Đợi một khắc rồi lại lấy ra, lau thật lực. Hồi lâu mới lờ mờ nhìn ra một chữ được khắc bên trên.

“Nguyệt?” Ánh mắt Lý Khác nhấp nháy, “Thử mặt bên kia xem.”

“Vâng” Nguyên Nhân Kiền lật đồng bài lại, tiếp tục lau chùi, “Điện hạ, hình như là hai bông hoa.”

Lý Khác vội cầm lấy xem, chậm rãi xoa hoa văn chạm nổi bên trên. Có thứ gì đó vừa vụt qua tâm trí y. Là gì? Là gì nhỉ? Y hỏi đi hỏi lại bản thân. Đột nhiên, ánh mắt y ngây dại nhìn vết nứt mai rùa trên bức tường phía trước, mặt hơi tái đi.

“Sao thế?” Tiêu Nhuệ huých cùi chỏ vào tay y hỏi.

Lý Khác ôm trán, khẽ than một tiếng: “Nhuệ ca, anh về bên tỉ tỉ đi. Có chuyện gì thì em sẽ sai người tới gọi.”

Tuy cảm thấy tâm trạng của y rất không bình thường, nhưng Tiêu Nhuệ lại đang nhớ vợ, vội vã nói: “Không sao thì tốt. Vậy tôi đi trước đây.”

“Điện hạ..” Nguyên Nhân Kiền nhìn bóng dáng hớt hải rời đi của Tiêu Nhuệ, bất giác lo lắng không yên, cất tiếng gọi.

Lý Khác xua tay, bỏ miếng đồng bài vào trong tay áo, nói với Quý Ân: “Chuẩn bị ngựa. Ta phải tới phủ Ung Châu.”

“Đệ bảo ta lên núi cùng đệ ư? Nhìn là thấy trời sắp mưa rồi.” Hôm nay Dương Chính Đạo mặc một bộ thường phục tay chẽn màu đỏ. Xưa nay gã không thích mặc màu sáng như vậy lắm, nhưng thỉnh thoảng mặc vào, trông lại vô cùng tuấn tú trác tuyệt.

Lúc này Hoàng bổ đầu đang xắn tay áo, tỉ mẩn mài mực. Từ khi Dương Chính Đạo tăng lương tháng cho gã từ hai lạng lên ba lạng bạc, hôm nào gã cũng vui mừng hớn hở, tháng trước còn nhờ bà mối đính ước hôn sự với Lưu cô nương. Vì thế gần đây gã làm việc cũng hết sức chăm chỉ, ngoài việc bắt người,

còn chủ động kiêm cả việc của thợ trồng hoa trong phủ Ung Châu và thư đồng của Dương Chính Đạo.

Nếu không phải đang rất vội thì Lý Khác thật sự muốn khen gã mấy câu. Nhưng hiện giờ, y chỉ sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc huynh có muốn đi không?"

"Hoàng bổ đầu."

"Biết rồi ạ, quân hầu. Ti chức đi chuẩn bị ngựa và nước ngay đây."

Hai người phi ngựa chưa được bao lâu, trời đã đổ mưa nhỏ mau hạt. Lý Khác cởi một chiếc nón lá treo trên cổ ngựa ném cho Dương Chính Đạo: "Mau đội lên. Đừng để bị ướt!"

"Không cần, đội vào vướng víu lắm. Muốn lên núi trước khi trời tối thì đừng nói nhảm nữa. Mau lên! Đi!"

Đường núi lầy lội, hai người phải ghìm cương ngựa chậm rãi tiến lên. Mưa ngày càng to, gần như đã không nhìn rõ con đường phía trước. Dương Chính Đạo đưa tay áo lau nước mưa trên mặt, ngoảnh đầu hỏi: "Rốt cuộc đệ muốn đi đâu?"

Lý Khác khẽ thở gấp: "Đi lên đỉnh núi Ly Sơn, căn nhà tranh nơi Biện Cơ ở."

"Đằng trước là một di chỉ Hán cung, vào trong đó trú đi. Cứ dầm mưa thế này, cơ thể đệ sẽ không chịu nổi đâu."

Trải qua mấy trăm năm gió táp mưa sa, tòa hành cung thời Hán trước mặt đã hoàn toàn bỏ hoang. Hai cánh cửa han gỉ khép hờ. Hai người phải tốn rất nhiều sức mới đẩy ra được, bước vào trong thì thấy một hành lang sâu hun hút, mái hiên dính đầy bụi bặm và chi chít mạng nhện. Hai người đi mãi mới

đến thềm đá rêu xanh phủ dày, cuối thềm đá là một đại điện mà trước đây chắc hẳn vô cùng hoa lệ.

Dương Chính Đạo đặt cành cây khô, miếng sắt và viên đá vừa mới nhặt được trên đường xuống đất. Đầu tiên gã gác từng cành cây khô lên nhau, sau đó đập mạnh miếng sắt vào viên đá. Chẳng mấy chốc đã có tia lửa bắn ra, Dương Chính Đạo vội ném nó lên đống cành khô. Ngọn lửa bùng cháy, toàn thân lập tức ấm lên. Hai người cởi áo ngoài ướt sũng ra, lại gần đống lửa từ từ hong khô.

Lý Khác ngẩng đầu hỏi: "Sao cái gì huynh cũng biết thế?"

"Học được hồi ở Đột Quyết. Người Đột Quyết thường đốt lửa trại trên thảo nguyên, nướng những con mồi săn được trên đống lửa. Sau khi nướng chín, bọn họ sẽ xé ăn bằng tay không."

"Mùi vị thế nào?"

"Cũng được. Cơ mà ta đoán đệ sẽ ăn không quen."

Đằng xa có mấy tiếng sấm vang lên, một tia chớp xẹt qua. Sau một thoáng sáng bừng, bầu trời lại tối sầm xuống. Lúc này chắc vẫn chưa đến giờ Dậu, nhưng bên ngoài đen kịt như thể đã nửa đêm. Dương Chính Đạo thấy áo ngoài sắp khô, liền cởi giày tất ra tiếp tục hong bên đống lửa.

Thấy Lý Khác hồi lâu không nói, cuối cùng Dương Chính Đạo không nhịn được hỏi: "Lẽ nào chuyện của Biện Cơ thật sự vẫn còn ẩn tình sao?"

Lý Khác ngồi bệt xuống đất, nhìn ngọn lửa chói lóa: "Bất kể có ẩn tình gì, việc hắn thông gian với Cao Dương công chúa là thật, khinh nhờn thanh quy giới luật cửa Phật là thật, mấy hôm nữa sẽ trói hắn hành quyết trên pháp trường cũng là thật."

“Đã chắc như đinh đóng cột rồi, thế thì đệ còn muốn gì nữa?”

“Biểu huynh, ta từng nói, ta sẽ không cố chấp truy tìm chân tướng nữa. Nhưng mà, khi chân tướng ập đến trước mặt ta, ta không thể không đi điều tra tiếp. Có lẽ ta đã làm mọi người thất vọng, nhưng đây là số mệnh của ta, cũng là con đường ta buộc phải đi. Huynh hiểu không?”

“Vấn đề này đệ không cần hỏi. Nếu không hiểu thì ta đã không đi cùng đệ.”

Mưa trên mái hiên nhỏ xuống từng giọt, tựa như đang tấu một khúc nhạc êm tai. Mưa tạnh, mặt trời chiều lần trong mây đang từ từ ló ra một nửa, rọi một chùm sáng nhạt qua cửa sổ gỗ mục nát.

Lý Khác đứng dậy đi một vòng quanh đại điện, sờ lan can chạm trổ bị bụi đất che phủ, rồi lại ngồi xuống: “Nhìn quy chế và bố cục, chủ nhân ban đầu của hành cung này không phải là hoàng đế thì cũng là thân vương họ gần. Lúc bấy giờ chắc cũng phải tốn rất nhiều nhân lực và tiền tài để xây nên. Nhưng sau mấy trăm năm, chỉ còn sót lại một đống tàn tích mà thôi.”

“Dù sao thì vẫn sót lại tàn tích. Hành cung Giang Đô còn bị thiêu thành một đống đổ nát kìa.”

“Đống đổ nát vẫn tốt hơn tàn tích. Chẳng còn gì, cũng tức là chẳng có gì để mà nghĩ. Đỡ phải nhìn vật nhớ người, dẫn đến đau lòng.”

Dương Chính Đạo nghe thấy lời nói của y mang ẩn ý sâu xa, liền nhắc nhở: “Đừng nói lung tung nữa. Chúng ta đi thôi.”

Lại cưỡi ngựa đi gấp hơn nửa canh giờ, cuối cùng mới lên đến đỉnh núi, vừa nhìn đã có thể thấy căn nhà tranh cách đó không xa. Hai người dắt ngựa, chậm rãi bước đi.

Bài trí trong căn nhà tranh không khác mấy so với lần trước Lý Khác tới đây. Lý Khác sờ chiếc bàn thấp bằng gỗ thiết đàn có giá trị không nhỏ đó, không thấy mấy cuốn kinh thư trước kia để bên trên đâu nữa. Dương Chính Đạo mở một chiếc hộp gấm trên bàn, ngửi thử: "Quả nhiên là hương long tiêu mà phụ nữ dùng."

Lý Khác mặc kệ gã, chỉ lo lật hòm lục tủ để tìm đồ. Sau khi lục hết một lượt, y lại hướng ánh mắt lên chiếc giường, vứt đống chăn đệm được xếp gọn gàng xuống đất. "Cạch" một tiếng, dường như có vật cứng gì đó rơi xuống theo. Dương Chính Đạo cúi người nhặt một mảnh đồng lên đặt vào tay Lý Khác: "Đệ đang tìm cái này à?"

Lý Khác gật đầu, đặt nó lên chiếc bàn thấp, lại lấy từ trong tay áo ra miếng đồng bài Tiêu Nhuệ đưa cho y hồi sáng. Ghép hai cái lại, quả nhiên vừa khớp không lệch một li. Lý Khác suy sụp ngồi xuống, giơ tay chống đầu, lặng im không nói. Trong căn phòng tối tăm, không sao nhìn rõ vẻ mặt của y, chỉ có thể trông thấy vai y đang run lên khe khẽ, như vừa mới bò ra khỏi hồ băng.

Dương Chính Đạo cầm đồng bài được ghép lại với nhau trong tay, bước đến bên cửa sổ để quan sát kỹ hơn. Chỉ thấy mặt trước của đồng bài có khắc ba đóa hoa đào cạnh nhau, chạm khắc tinh xảo, vừa nhìn đã biết từ bàn tay của bậc thầy cung

đình mà ra. Sau cơn bàng hoàng, gã lật nhìn mặt sau, thấy bên trên có một chữ "Tùy"[*].

"Sáng nay ta gặp Khang Tân. Hắn nói, không lâu nữa sẽ thành hôn với Phù Liên."

"Biện Cơ chính là kẻ năm xưa?" Vừa dứt lời, Dương Chính Đạo lại lắc đầu, "Không thể nào. Tuổi tác không đúng."

"Lần đầu tiên Cao Dương công chúa lên Ly Sơn là nghe theo lời Phù Liên. Sau đó mỗi lần bọn họ gặp nhau, đa số đều có Phù Liên tháp tùng."

"Lẽ nào Biện Cơ là hậu nhân của kẻ đó? Là con? Hay là cháu?"

"Khang Tân từ nhỏ lớn lên trong phủ của ông ấy..."

"Đủ rồi!" Dương Chính Đạo nghe thấy câu nào của y cũng trật nhịp với mình, vội vàng lên tiếng ngắt lời, "Đệ có biết mình đang nghi ngờ ai không?"

Lý Khác bước đến trước mặt gã, nhìn chằm chằm vào gã không chớp mắt. Trong con ngươi sâu thẳm của y, Dương Chính Đạo lờ mờ nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình. Rất lâu sau, y mới chậm rãi nói: "Ta biết. Huynh cũng biết. Lúc đó tại am Tịch Quang, rõ ràng dì vẫn chưa nói hết. Bà ấy đang bao che cho một người, một người có quan hệ vô cùng thân thiết với bà ấy, với ta và huynh!"

"Không! Chuyện này không thể nào. Ông ấy đâu cần phải làm như vậy..."

"Chuyện này, ta sẽ tự đi hỏi ông ấy. Ta sẽ bắt ông ấy nói thật rõ ràng, thật rành mạch!"

Nói đoạn, Lý Khác định chạy ra ngoài. Dương Chính Đạo vội giơ tay chặn trước cửa: "Đệ bình tĩnh lại đã. Chúng ta từ từ bàn bạc kỹ hơn."

"Huynh đang sợ. Sợ chân tướng khiến ta sợ hãi đó cũng sẽ khiến huynh cảm thấy bối rối!" Lý Khác cười tự giễu, "Vẫn là biểu huynh Thiền Sư của chúng ta nói đúng, chúng ta đều không dám đối diện với sự thật."

Ánh mắt thoáng lờ đờ, Dương Chính Đạo buông thõng tay xuống. Đúng lúc Lý Khác bước qua bậc cửa, gã lại níu tay áo Lý Khác: "Đợi ngày mai hỏi Biện Cơ và Phù Liên xong, ta sẽ đi cùng đệ."

Lý Khác quay người lại: "Khỏi cần hỏi Phù Liên, cũng chẳng cần hỏi Biện Cơ. Huynh đi hay không cũng không quan trọng."

"Đệ không thể mang theo oán khí sâu đậm như vậy đi tìm ông ấy." Dương Chính Đạo ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hít sâu một hơi, "Dù gì ông ấy cũng là ông cậu của chúng ta, là cậu ruột của mẹ đệ."

Lý Khác buột miệng nói: "Ẩn thái tử[*] còn là huynh trưởng của cha ta kia kìa!"

Dương Chính Đạo đẩy y vào trong không cho phản đối, đóng cửa lại, hạ then xuống: "Hoặc là đệ cầm đao giết ta, hoặc là ngồi đây một đêm rồi hãy xuống núi."

Lý Khác biết vừa nãy mình lỡ lời. Nghe được câu nói của gã, cuối cùng trái tim đã dần bình tĩnh lại, y mỉm cười: "Cho dù ta muốn giết huynh, huynh cũng phải đưa đao cho ta đấy!"

* * *

Từ sau khi được vời làm tể tướng trở lại, tác phong làm việc của Tiêu Vũ đã ôn hòa hơn xưa nhiều. Vương Khuê và Ngụy Trưng đã lìa đời từ mấy năm trước, Phòng Huyền Linh thì bệnh nặng vướng thân, xem ra cũng không còn nhiều thời gian nữa. Trên triều đường ngày nay, ngoài ông ra, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Mã Chu là những người được coi trọng nhất, tiếp đến là bọn Chử Toại Lương, Hàn Viện, Liễu Phạm.

Hôm nay trời nắng đẹp, trong vườn trăm hoa đua nở. Già trẻ trong phủ đều ra ngoài thưởng hoa, hò hét ầm ĩ, náo nhiệt không thôi. Lúc này Tiêu Vũ đang chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng. Khang Tân cúi đầu nhìn cái bóng dao động tới lui trên mặt đất, vặn tay theo thói quen: "Lang chủ, tiểu nhân thực sự đã tận lực rồi. Nhưng lão phu nhân bảo, tâm ý của ngài bà ấy đã nhận, có điều bà ấy bớt qua lại với ngài thì tốt hơn. Ngay cả với Ngô vương và Dương công tử, bà ấy cũng nói như vậy."

Tiêu Vũ nhíu mày ngày càng chặt, làm nếp nhăn càng hằn sâu hơn trên khuôn mặt gầy gò. Ông dừng bước, ngồi lên chiếc ghế đẩu bằng gỗ hương trước bàn, đan hai tay vào nhau: "Bà ấy cẩn thận quá. Giờ đây bệ hạ đối xử với Chính nhi như con ruột, sao lại bận tâm tới việc lão phu qua lại nhiều với chị ruột cơ chứ?"

Khang Tân trầm ngâm hồi lâu, mới ngập ngừng nói: "Lão phu nhân còn bảo..."

Tiêu Vũ liếc hắn một cái: "Muốn nói thì cứ nói thẳng, không muốn thì ngậm miệng vào. Cứ ấp a ấp úng thế thì ra thể thống gì?"

“Vâng. Lão phu nhân bảo là… để ngài chớ mơ tưởng hão huyền nữa. Như vậy sẽ chỉ có hại cho Dương công tử và Ngô vương.”

Tiêu Vũ bưng chén trà lên uống một ngụm, rồi lại đặt mạnh xuống. Trà trong chén văng ra ngoài, bắn lên mu bàn tay ông. Ông bực bội day huyệt thái dương: “Cho dù ta có lòng này, Chính nhi cũng sẽ không nghe ta, Ngô vương… Ngô vương thì càng không?”

Khang Tân vâng bừa, lại rót thêm chút trà nóng vào trong chén. Bỗng nhớ tới gì đó, hắn vội vàng lấy một tờ thiếp trong tay áo ra đưa cho Tiêu Vũ: “Sáng sớm hôm nay, quản gia của phủ Trưởng Tôn gửi tờ bái thiếp này đến.”

“Đại thọ bảy mươi?” Tiêu Vũ mở ra xem, nói: “Nếu lão phu ăn mừng đại thọ bảy mươi, tất nhiên sẽ mời hắn đến. Sao lại tự mình lanh chanh nói muốn qua dự tiệc thế này?”

“Lang chủ nói mới thấy, đúng là hơi kỳ lạ. Chắc là ông ta cũng chỉ muốn tìm cớ để qua nói chuyện với ngài thôi.”

“Chúng ta làm quan cùng triều, cách vài hôm lại gặp mặt, có chuyện gì không thể đường hoàng thoải mái nói ra hay sao?” Tiêu Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, “Có điều, ta và hắn có món nợ còn chưa tính sổ. Mã Chu dám động đến Ngô vương, không thể thiếu sự ủng hộ ngầm của hắn!”

Khang Tân đang định “vâng” thì nghe thấy tiểu nô gác cổng gõ cửa báo: “Lang chủ, Ngô vương điện hạ và Tuyên Bình hầu tới, đang đợi ngài ở chính đường ạ.”

Tiêu Vũ hơi giật mình, đưa mắt ra hiệu cho Khang Tân. Khang Tân lập tức hiểu ý, mở cửa hỏi: “Bọn họ có bảo là có

chuyện gì không?"

Tiểu nô gác cổng gãi đầu: "Điện hạ chỉ bảo là lâu rồi không gặp lang chủ, muốn qua thăm hỏi."

"Biết rồi. Ngươi bảo bọn họ ngồi đợi một lát, lang chủ sẽ đến ngay."

Lúc bước vào phòng, Khang Tân thấy Tiêu Vũ đang cầm một chiếc áo mỏng màu xanh đen trên giá lên mặc, vội vàng bước tới thắt đại ngọc, đội mũ bịt tóc cho ông.

Vừa mới bước qua bậc cửa, Tiêu Vũ lại ngoảnh đầu nói với Khang Tân: "Ngươi đừng đi theo ta, hai đứa nó cùng đến, nhất định là có việc quan trọng."

Khang Tân dừng bước, cúi người vái một vái: "Vâng."

Tuy Tiêu Vũ làm quan cao đã nhiều năm, nhưng vì thanh liêm chính trực, sinh hoạt giản dị, nên trong chính đường đồ đạc quý giá chẳng có là bao. Thứ đáng giá duy nhất cũng chỉ là bức *Hạ Vũ trị thủy đồ* của Cố Khải Chi treo trên tường. Lúc Tiêu Vũ bước vào, hai lồng đèn treo trước cửa bị gió thổi đung đưa, bụi bặm bám bên trên rơi xuống, suýt nữa thì trúng mắt ông.

Lý Khác và Dương Chính Đạo thấy ông đến, đều đứng cả dậy. Tiêu Vũ tiến lên hai bước, đang định cúi người vái chào thì Lý Khác lập tức đỡ ông: "Lý Khác không dám nhận lễ của ông cậu. Mời ông ngồi."

Tiêu Vũ gật đầu, nhìn sang Dương Chính Đạo, lại thấy ánh mắt gã trước sau chỉ hướng xuống mặt đất, không thể trông rõ trong mắt gã có những gì.

Ba người đều không mở miệng, bên trong chính đường lặng ngắt, chỉ nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của các cô gái trong

vườn hoa xa xa. Tiêu Vũ thấy cứ căng thẳng thế này cũng không phải là cách, bèn lên tiếng trước: “Bệ hạ tự mình phán quyết Biện Cơ, không đến nỗi để ngài khó xử, quả thật ông ấy rất yêu quý ngài.”

Lý Khác cười nhạt: “Ông cậu nhạy cảm quá rồi. Không phải bệ hạ yêu quý, mà là cháu không giải quyết nổi việc này, nên mới tâu lên bệ hạ. Lúc đó bệ hạ còn trách cháu làm việc kém cỏi.”

Tiêu Vũ hơi lộ vẻ ngượng ngập, lập tức nói: “Điện hạ nói phải.”

Lý Khác tiếp tục: “Sáng nay, cháu đến nhà lao Đại Lý tự tìm Biện Cơ. Hắn nói với cháu một số chuyện, một vài chuyện cháu đã đoán được, chỉ là muốn đi chứng thực mà thôi.”

Tiêu Vũ như thể không nhận ra vẻ lạnh giá trong giọng y, hỏi: “Điện hạ nói đến chuyện gì vậy?”

“Một vài chuyện cũ mà thôi. Biện Cơ tục danh họ Trần, cha hắn tên Trần Đồng Hòa, vốn là thuộc hạ của Vũ Văn Sĩ Cập, hơn nữa còn là thuộc hạ tâm đắc nhất. Năm xưa, để chống giặc ngoài, Tùy Dạng Đế từng bí mật lệnh cho Vũ Văn Sĩ Cập thành lập một đội kỳ binh. Tất cả binh sĩ trong đội này đều xăm lên cổ tay ba bông hoa đào, đeo bên mình một tấm lệnh bài bằng đồng điếu, mặt trước lệnh bài cũng là ba bông hoa đào tương tự, mặt sau thì khắc quốc hiệu triều Tùy. Giống như cái này.”

Nói rồi Lý Khác lấy tấm đồng bài đã được y gắn lại đó ra, đặt lên bàn. Tiêu Vũ hơi biến sắc: “Cháu biết được những gì rồi?”

“Chẳng phải những gì cháu biết luôn chỉ là những điều ông cậu muốn cháu biết sao?”

Đêm qua Dương Chính Đạo và y cùng ngồi trong căn nhà tranh trên đỉnh núi, từ tối đến sáng, gần như không cử động, cũng không nói chuyện. Mãi đến khi gà trống gáy, Dương Chính Đạo mới đứng dậy vươn vai nói: "Xuống núi thôi. Ta đói rồi"

Nếu không có một đêm trầm tĩnh suy tư này, Lý Khác cũng không biết trong cơn kích động mình sẽ làm ra những chuyện như nào. Nhưng hiện giờ, y lại có thể nói ra tất cả bằng một giọng điệu bình tĩnh như thể chuyện không liên quan đến mình: "Trần Đồng Hòa đã chết cách đây hai mươi mốt năm. Trước khi chết, hắn để lại tấm lệnh bài này cho Biện Cơ lúc đó mới năm sáu tuổi, còn nói nguyên nhân tại sao mình phải chết cho con. Vốn dĩ Biện Cơ muốn hủy tấm lệnh bài này, nhưng nó là đồ vật duy nhất mà cha để lại cho hắn, hắn không nỡ. Thế là hắn chia nó thành hai mảnh, cố ý làm cho gỉ sét loang lổ. Một nửa cất trong thiền phòng ở chùa Đại Hưng Thiện, một nửa mang theo bên mình. Nhưng hắn lại không biết, mình sẽ chết vì chuyện này..."

Dương Chính Đạo nghe giọng y nhẹ dần, liền thay y nói nốt đoạn sau: "Vừa nãy, con đi tìm Phù Liên. Sau mấy lần uy hiếp, cô ta mới nói với con rằng, cô ta bị xúi giục, cố ý dẫn Cao Dương công chúa lên núi đi gặp Biện Cơ. Sau đó, cô ta còn nhiều lần mượn lời thần Phật để khiến công chúa tin rằng, Biện Cơ là đấng lang quân như ý mà số mệnh đã an bài cho mình. Chuyện của Chu Hỉ Chi chắc là ngoài ý muốn, có điều, nếu không có hắn thì tư tình của Biện Cơ và công chúa cũng sẽ bị bại lộ theo cách khác. Chỉ có như vậy, Biện Cơ mới chết một cách đáng tội, hợp tình hợp lý!"

Tiêu Vũ nói với ánh mắt nghiêm nghị: “Ngô vương không hiểu chuyện, con ở bên không khuyên bảo, lại còn cùng y làm càn là sao?”

Suy cho cùng Dương Chính Đạo vẫn hơi sợ ông, nghe ông nói vậy, không khỏi rụt rè, lập tức nuốt những lời sau đó vào trong bụng. Lý Khác từ từ siết tay thành nắm đấm: “Kẻ đó chính là Khang Tân, tiểu nô mà ông cậu tín nhiệm nhất, cũng là người hứa hôn với Phù Liên. Nói cách khác, ông cậu muốn lấy mạng của con trai Trần Đồng Hòa, cũng chính là Biện Cơ.”

Tiêu Vũ đứng phắt dậy, nói sang sảng: “Ngô vương, cháu muốn bị người ta lợi dụng sao?”

“Cháu không phải là Ngô vương!” Giọng Lý Khác hơi khàn đi vì quá kích động, “Ông còn nhớ mẹ cháu không? Hồi cháu còn nhỏ, mẹ từng nói với cháu, ông là người cậu yêu thương bà ấy nhất. Chỉ cần ông vào cung là nhất định sẽ đi thăm bà ấy. Bà ấy sẽ làm nũng trong vòng tay ông, để cho râu của ông cọ lên cổ bà ấy. Bà ấy là cháu ruột bên ngoại của ông. Còn ông lại tìm trăm phương ngàn kế đoạt mạng bà ấy!”

“Ông cậu” Dương Chính Đạo thấy cuối cùng y đã nói ra câu này, cũng tiếp lời luôn, “Tám năm trước, con hỏi ông có biết kẻ chủ mưu là ai không, ông bảo là ông biết, nhưng không nói cho con được. Lúc đó quả thật có một ý nghĩ kỳ quái lóe lên trong đầu con, nhưng con không dám khẳng định, thậm chí không cả dám nghĩ tiếp. Vì vậy con nhanh chóng quên mất. Mãi đến hôm qua, con mới nhớ ra.”

Tiêu Vũ thấy bọn họ đã có tính toán trước, khí thế hùng hổ, bất giác nhếch miệng, lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ: “Hai

người ở Đại Lý tự và phủ Ung Châu rảnh quá à? Nếu không thì hơi đâu mà gán ghép khiên cưỡng như vậy?"

Lý Khác thấy đã đến nước này rồi mà ông vẫn không chịu thừa nhận, lửa giận y đang ra sức đè nén lập tức bốc lên: "Tên gian tặc kề kiếm vào cổ mẹ cháu năm xưa chính là Trần Đồng Hòa. Biện Cơ có đôi mắt giống hệt hắn. Cháu không thể quên ánh mắt đó, cũng giống như không thể quên lời thề từ nhỏ của mình là phải băm vằm hắn thành trăm mảnh! Ông biết thân phận của Biện Cơ, định nhổ cỏ tận gốc. Hiềm nỗi hắn là đại đức dịch kinh được triều đình lựa chọn, nếu chết không có lý do, ắt sẽ khiến người ta hoài nghi. Cho nên mới có kế sách này! Lúc đó dì nói chủ mưu là Vũ Văn Sĩ Cập, tất nhiên cháu hận lão đến thấu xương. Nhưng cháu hiểu, đây là cháu hận thay cho hai biểu huynh. Còn về mối hận của mình, cháu vẫn không biết trút vào đâu!"

Tiêu Vũ buồn bã nhìn y, nói: "Lý Khác, cháu quá thông minh, lại nhìn quá thấu triệt. Điều đó sẽ trở thành một con dao, một con dao có thể giết chết chính cháu bất cứ lúc nào."

"Được. Cuối cùng ông cũng chịu thừa nhận. Cháu đã đợi ngày này suốt hai mươi năm. Ông là ông cậu của cháu, cháu chẳng thể làm gì ông. Chỉ cần ông còn có lương tâm, thành thật nói với cháu một câu là được. Từ giờ, mọi ân oán giữa chúng ta… một nét xóa sạch!"

"Có chuyện gì quan trọng hơn cả chân tướng sao?"

Lý Khác hít sâu một hơi, nửa thấp thỏm, nửa mong đợi hỏi: "Cha cháu có biết chuyện này không?"

* * *

Hai tay Tiêu Vũ khẽ run lên một cái khó mà nhìn thấy, nhưng ông lại trả lời hết sức quả quyết: "Ông ấy không biết."

"Vậy thì tốt. Biểu huynh, chúng ta đi."

"Đứng lại!" Tiêu Vũ bước nhanh đến trước mặt họ, "Cháu đã đi được chín mươi chín bước rồi, còn một bước cuối cùng, thật sự không muốn đi nốt sao? Có thể sự thật không hề giống với những gì cháu tưởng tượng."

Lý Khác nghiêng đầu nói: "Cháu đã biết kết quả. Đủ rồi! Cháu không muốn gặp lại ông nữa. Ở lại đây thêm một khắc sẽ làm cháu cảm thấy bực mình!"

"Ta chưa bao giờ muốn lấy mạng của Biện Cơ, nó không có ý nghĩa gì đối với ta cả. Nói xong Tiêu Vũ lại đưa mắt sang Dương Chính Đạo, "Phù Liên nói rõ ràng với con, kẻ xúi giục ả là Khang Tân sao?"

Dương Chính Đạo sững lại một chút rồi lập tức nói: "Kẻ đó ngồi xe ngựa của Tiêu phủ đến, nói với cô ta rằng, Khang ca bảo cô ta làm thế là có lý do riêng. Như vậy không phải đã đủ rõ ràng rồi sao?"

Nụ cười của Tiêu Vũ lạnh dần: "Biện Cơ đã nói nửa miếng đồng bài còn lại được hắn mang theo bên mình, thế thì tại sao còn xuất hiện trong căn nhà tranh ở Ly Sơn, lại dễ dàng bị hai người phát hiện ra như vậy?"

Dương Chính Đạo sực hiểu: "Ý của ông cậu là… có người cố ý để bọn con tìm thấy miếng đồng bài ấy, phát hiện ra bí mật năm xưa?"

Tiêu Vũ trừng mắt nhìn gã: “Con nói xem? Lúc con cùng nó làm loạn, đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Lý Khác ra hiệu cho Dương Chính Đạo không cần mở miệng: “Năm xưa biểu huynh từ Đột Quyết trở về, vốn dĩ phụ hoàng muốn lập dinh phủ khác cho y, nhưng ông bảo y còn nhỏ, lại không quen môi trường Trung Nguyên, chẳng bằng để y ở cạnh cháu làm bạn cùng học. Ông muốn y giúp cháu ngồi lên ngôi vị đó, nhưng cháu không muốn, y lại vì cháu không muốn mà cũng không muốn. Đây là điều ông không ngờ tới! Bọn cháu không thể thành con rối trong tay ông được.”

“Con rối?” Tiêu Vũ gần như rít ra hai chữ này qua kẽ răng. Biểu cảm trên mặt ông lúc thì phẫn nộ, lúc lại thất vọng, rồi đến bi thương, cuối cùng chỉ hóa thành một câu nói lạnh lùng: “Lý Khác, nếu cháu thật sự có ấn tượng sâu sắc về chuyện năm xưa như thế, vậy thì chắc cháu còn nhớ mẹ cháu nói gì với cháu vào buổi tối trước khi các người gặp thích khách chứ?”

“Mẹ ơi, mẹ đưa con theo đi! Con ở trong vương phủ chán chết đi được.”

“Không phải ngày mai con phải học *Xuân thu* với thầy sao? Không được đi.”

“Con mặc kệ. Con muốn đi chơi cùng mẹ và cha. Nếu mẹ không đồng ý thì con sẽ đi tìm cha.”

“Khác nhi, sau này đừng ương bướng như thế nữa được không? Con phải biết là, mẹ không thể ở bên con mãi mãi. Con phải mau mau hiểu chuyện, mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ em trai.”

“Mẹ nói gì cũng đúng. Cho nên lần này mẹ đồng ý nhé.”

“Thôi được. Nhưng con phải nghe lời. Phải ngoan ngoãn ở bên cha, không được chạy lung tung, biết chưa?”

Lý Khác dựa lưng vào khung cửa, chỉ cảm thấy hai chân dần tê mỏi không còn sức lực. Hình ảnh và âm thanh trong đầu lưu chuyển quá nhanh, khiến trong một thoáng y không thể nhìn rõ người và vật trước mắt. Không biết đã qua bao lâu, y mới nhận ra mồ hôi trên trán đang chảy xuống từng giọt. Trước đây không phải y không nhớ tới những lời này, mà là không để ý lắm. Giờ nhớ lại, đây có lẽ là một dự cảm đáng sợ của mẹ, rằng mẹ sắp bước tới cái chết.

Dương Chính Đạo vội rót một chén trà đặt vào tay y: “Uống hớp nước rồi vào trong ngồi một lát đi. Mọi chuyện đều đã qua rồi, cũng không gì có thể quấy nhiễu tâm tính của đệ nữa.”

“Ta hiểu.” Lý Khác gật đầu với gã, lại hướng ánh mắt sang Tiêu Vũ, “Ông nói đi. Ông có thể nói ra tất cả những chuyện cháu đã biết và chưa biết.”

“Vốn dĩ ta định tìm thời điểm thích hợp để nói cho cháu biết. Thực ra, những điều dì cháu nói với cháu đều là sự thật. Năm xưa, trong cục diện hai hổ tranh nhau, Vũ Văn Sĩ Cập đúng là đã tìm đến ta. Lão nói, nếu Tần vương vẫn không hạ quyết tâm, sợ rằng cả tiền đồ và tính mạng đều không giữ được, cách tốt nhất hiện giờ là lợi dụng công chúa làm một liều thuốc mạnh. Nhưng Nhiêm Nhi là cháu gái ruột của ta, cho dù biết đây chỉ là một màn kịch, ta cũng không muốn để nó mạo hiểm. Vì vậy, ta đã kiên quyết từ chối đề nghị hoang đường của bọn chúng. Mấy hôm sau, Nhiêm Nhi sai cung nữ chuyển lời, bảo là muốn gặp ta.”

Bấy giờ Dương Nhiệm mới ngoài hai mươi tuổi, giống như chị của mình, nàng cũng có dung nhan kiều diễm mà chỉ cần nhìn một lần là không thể nào quên. Nàng sai cung nữ bỏ rèm đi, ngồi đối diện với Tiêu Vũ. Nàng nói: "Ông cậu có thể nói cho Nhiêm Nhi biết cục diện trong triều hiện nay không?"

Tiêu Vũ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời đúng sự thật: "Cây cao vượt rừng gió ắt quật. Tần vương có công lao quá lớn, lại quá nổi bật, muốn không bị thái tử ghen ghét cũng khó. Bệ hạ tuân thủ lễ giáo, tuy chuyện nhỏ thì che chở Tần vương, nhưng một khi động đến ngôi kế vị, ông ấy nhất định sẽ đứng về phía thái tử."

Dương Nhiệm nhíu mày, khẽ đảo đôi mắt sáng: "Vậy thì Tần vương sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Tiêu Vũ ngây ra, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn nói thật: "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

"Tránh thế nào? Phòng ra sao?"

"Bất ngờ không kịp đề phòng, tránh cũng không nổi. Trừ phi đổi khách thành chủ… Có điều, cháu không cần lo chuyện này. Tần vương sẽ biết phải đối phó như thế nào. Huống hồ, bên cạnh y còn nhiều người có thể giúp đỡ y."

Dương Nhiệm nhìn ba viên ngọc mỡ dê được xâu lại bằng dây đỏ trên cổ tay, khẽ cắn môi hỏi: "Nếu Tần vương thắng thì sẽ thế nào?"

Tiêu Vũ nói không cần suy nghĩ: "Lên ngôi làm hoàng đế, trở thành đấng minh quân nghìn năm khó gặp."

Dương Nhiệm mỉm cười, ngay sau đó lại truy hỏi một câu: "Vậy còn Khác nhi và Âm nhi thì sao?"

“Tam điện hạ có tài năng thiên bẩm, cho thêm thời gian, e rằng sẽ là một Tần vương nữa. Lục điện hạ mới lên hai, đang ở độ tuổi dễ thương nhất. Nếu Tần vương lên ngôi, bọn họ sẽ là hoàng tử, thân phận cao quý.”

“Hoàng tử..” Dương Nhiệm nhẩm đi nhẩm lại hai chữ này, rồi lại hỏi: “Hai đứa nó sẽ sống tốt chứ? Sẽ không bị các anh em khác coi thường chứ?”

Cuối cùng Tiêu Vũ không nhịn được hỏi: “Nhiêm Nhi, hôm nay con làm sao vậy?”

“Đêm qua, con nằm mơ thấy cha, anh và em trai. Bọn họ đều đã chết. Còn cả mẹ và chị, cũng không về được nữa. Cậu à, con nhớ họ, nhớ họ lắm. Dương Nhiêm nghẹn ngào, “Nếu không vì hai đứa nhỏ thì con không sống nổi đến bây giờ.”

Tiêu Vũ khẽ thở dài: “Bọn họ đều mong con được an lành, vì vậy con nhất định phải sống thật tốt, hiểu không?”

Dương Nhiệm dường như không nghe thấy lời của ông, vẫn cứ nói tiếp: “Khác nhi thông minh, nhưng quá ngang ngạnh phóng túng. Nếu làm vương tử thì còn được, chứ làm hoàng tử thì tiền đồ thật đáng lo ngại.”

“Nhiêm Nhi, con nghĩ nhiều quá rồi. Tần vương thích con như vậy, tất nhiên cũng sẽ biệt đãi tam điện hạ, sao để nó rơi vào hiểm cảnh được?”

Dương Nhiêm cúi đầu, khuôn mặt mang nỗi bị thương không che giấu nổi: “Cậu cho rằng Tần vương thực sự thích con sao?”

“Chẳng nhẽ không phải?”

“Hồi nhỏ, đúng là chàng thích con thật, con cũng thật lòng thích chàng. Về sau chàng dẫn binh vào Trường An, đón con vào vương phủ. Chàng nói sẽ chăm sóc con cả đời, mãi mãi không để con phải chịu uất ức thêm lần nào nữa. Lúc đó, con cũng tin rằng chàng thật lòng. Kể cả bây giờ, con vẫn cảm thấy chàng có tình cảm với con.”

Tiêu Vũ càng thêm khó hiểu: “Đã vậy thì con còn lo lắng gì nữa?”

“Nhiêm Nhi chỉ là một cô gái bình thường, cái con muốn chẳng qua là một người đàn ông có thể toàn tâm toàn ý với mình. Nhưng Lý Thế Dân thì không thể đối đãi với con như vậy. Chàng muốn con, nói là vì lợi ích, vì muốn những bộ hạ cũ ở Trường An càng thêm một lòng một dạ trung thành với triều Đường, trung thành với chàng, thì đúng hơn nói là vì tình yêu. Mà nay, chàng đã có năng lực khống chế thiên hạ, cũng sẽ chẳng sợ bất kỳ ai nữa. Cho nên, tình cảm của chàng dành cho con đang phai nhạt dần, rồi một ngày kia sẽ chẳng còn lại chút gì cả. Thế thì đối với chàng, con chỉ là một thứ đồ trang trí nhỏ bé trong hậu cung. Các con của con cũng sẽ bị liên lụy, trở thành một chiến lợi phẩm có hay không cũng không quan trọng.”

“Ta cứ tưởng con vẫn là một cô bé hồn nhiên ngây thơ, không hiểu sự đời. Ai ngờ con đã nhìn được sâu và xa như vậy. Thật khổ cho con quá.”

Dương Nhiêm gượng cười: “Từ khi biết cha, anh và người thân qua đời, con đã buộc phải trưởng thành, buộc phải suy đoán lòng người. Nhưng đoán được càng sâu, con càng cảm

thấy đau lòng. Cậu à, có lúc con thật sự muốn làm một người phụ nữ thôn quê vô tri ngây ngốc. Như thế con mới không nghĩ ngợi, oán thán nữa. Như thế con mới có thể sống một cuộc đời yên ổn."

Tiêu Vũ định nói mấy câu an ủi nàng, nhưng không thể nào thốt ra được, vì ông biết, tất cả những lo lắng của nàng đều là thật. Tần vương là anh hùng hào kiệt hiếm có trên đời, trong lòng y vĩnh viễn không thể chỉ chứa nữ nhân, càng không thể chỉ chứa một mình nàng. Mà tình cảm của Dương Nhiễm thuần túy đến mức gần như là ngang ngạnh. Nhưng nàng có sự kiêu ngạo bẩm sinh của công chúa hoàng gia, nàng sẽ không đòi hỏi, chứ đừng nói là tranh giành. Thế là cái ngang ngạnh này chỉ có thể hướng vào chính nàng.

Lý Khác thấy Tiêu Vũ kể lại chuyện xưa bằng giọng điệu bình tĩnh như vậy, cõi lòng càng thêm băng giá: "Ông cậu kể với cháu những chuyện này làm gì?"

Tiêu Vũ nói với giọng bực mình vì thất vọng: "Ta muốn bảo cháu rằng, mẹ cháu yêu bệ hạ, nhưng còn yêu hai anh em cháu hơn. Mẹ cháu sợ mất đi tình yêu của bệ hạ, nhưng còn sợ hai cháu mất đi sự che chở của bệ hạ hơn!"

"Vậy thì sao?" Mặt Lý Khác lạnh như băng, giọng khàn khàn, "Chẳng lẽ đây là lý do về sau ông sai Trần Đồng Hòa bức hại mẹ cháu sao?"

"Khác đệ, đừng nói thế..." Dương Chính Đạo ở bên cạnh khẽ kéo tay áo y, lắc đầu.

Tiêu Vũ lặng thinh một hồi rồi mới nói: "Năm xưa tuy đội kỳ binh của Trần Đồng Hòa quy thuận triều Đường, nhưng người

mà bọn chúng trung thành trước nhất vẫn là Vũ Văn Sĩ Cập. Bọn chúng nói kế hoạch đó cho ta, thực ra không phải muốn được ta đồng ý, mà chỉ muốn kéo ta xuống nước cùng. Như vậy mai sau nhỡ đâu bệ hạ biết, chúng cũng có thể lôi ta ra làm bia đỡ."

"Nhưng ông cũng đâu có phản đối!" Lý Khác gằn giọng, "Nếu ông thật sự vẫn còn lương tri thì phải nói với cha cháu âm mưu của bọn chúng, cháu không tin cha sẽ làm ngơ! Ông không nói, bởi vì trong sâu thẳm cõi lòng, ông cũng tán đồng cách làm này. Cho nên về sau, ông đã chủ động tìm Trần Đồng Hòa để bàn bạc chuyện này, đúng không?!"

* * *

Tiêu Vũ vuốt râu, quyết ý nói: "Phải! Cha của cháu, Tần vương năm đó, gần như giành được giang sơn Đại Đường bằng sức của một mình mình, tại sao y không thể ngồi lên ngôi vua? Vì y sinh muộn hơn thái tử mấy năm sao? Lý do quá là nực cười! Cho nên lúc đó, các phụ tá của Tần vương đều khuyên y ra tay trừ khử thái tử và Tề vương. Nhưng Tần vương đã không thể quyết lòng, lại không cam tâm chỉ làm một bề tôi. Bản thân y đau khổ, người bên cạnh nhìn vào cũng đau khổ. Nếu thật sự có thể mượn chuyện của mẹ cháu để đẩy y một cái, há chẳng phải là việc tốt sao?"

"Há chẳng phải là việc tốt?" Lý Khác không giấu nổi ánh mắt đầy châm biếm: "Ông cậu đã hiểu tình cảm của mẹ dành cho cha cháu như thế, chắc cũng biết rằng, một khi tính mạng

của cha cháu bị uy hiếp, bà ấy sẽ chết không chút do dự, phải không? Phải rồi! Mẹ cháu chết thì càng tốt. Bọn chúng đã nghĩ như vậy, ông cũng nghĩ như vậy."

Dẫu sao Tiêu Vũ cũng là một ông lão đã gần bảy mươi, ngồi lâu nói nhiều như vậy, ông cảm thấy hơi mệt, bất giác co người lại một chút, nhưng giọng nói vẫn mạnh mẽ: "Giờ chẳng phải rất tốt sao? Tần vương lên ngôi hoàng đế, quốc thái dân an, bốn biển yên bình. Vì áy náy với mẹ cháu, ông ấy đã trao hết niềm tin cho cháu, luôn bao che dung túng cho Lý Âm, thậm chí còn quý trọng Chính nhi khác với những bề tôi bình thường. Nếu mẹ cháu ở dưới suối vàng có biết, chắc cũng yên lòng."

"Phải rồi! Một vụ đổi chác quá hời! Mỗi người đều có được cái mình muốn. Nếu cháu vẫn một mực quấy rầy không thôi, há chẳng phải là quá không biết tốt xấu sao? Có phải ông cậu muốn nói như vậy không?"

Hai má Tiêu Vũ đỏ gay lên: "Nếu cháu nhất định phải nghĩ như thế, thì là như thế! Ta tin rằng, vào thời khắc Nhiêm Nhi hạ quyết tâm tự tận, nó không chỉ muốn cứu cha cháu thoát khỏi nguy khốn, mà hơn hết còn muốn lấy cái chết để cha cháu suốt đời suốt kiếp không thể quên nó. Nó là một cô gái thông minh, cầu nhân được nhân, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc trở thành một oán phụ trong thâm cung."

Trong lòng Lý Khác tràn đầy oán hận, nhưng lúc này, y lại không nghĩ ra câu gì để phản bác. Thậm chí ngay khoảnh khắc đó, y cảm thấy dường như cũng không có kết cục nào có thể tốt hơn. Thật là hoang đường, hoang đường đến độ y muốn ngẩng mặt lên trời cười lớn, nhưng lại chẳng thể nào cười nổi.

Dương Chính Đạo vỗ nhẹ lên vai y, ngước mắt hỏi: “Ông cậu từng muốn để Lý Khác trở thành Tần vương thứ hai, bây giờ ông vẫn muốn như vậy sao?”

“Ta cho rằng Nhiêm Nhi muốn vậy. Cho nên bao nhiêu năm qua, ta ngầm bày mưu sắp đặt, khiến Lý Thừa Càn mất ngôi thái tử, khiến Lý Thái vĩnh viễn không thể về lại Trường An, khiến bệ hạ suýt nữa hạ quyết tâm lập Lý Khác làm người kế vị. Đáng tiếc ta không ngờ được rằng, Lý Khác à, tình cảm của cháu đối với mẹ lại sâu đậm như thế, cũng không ngờ tình cảm của cháu đối với Kỳ nhi lại sâu đậm như thế.”

Lý Khác khẽ nhếch miệng, lạnh lùng nói: “Đúng vậy! Mẹ cháu dặn, không được để cháu và em trai rơi vào bất cứ cuộc tranh giành quyền lực nào. Thế nên dù quyền lực đó nằm trong tầm tay, cháu cũng không muốn chạm vào. Còn Kỳ nhi..” Nói đến cái tên này, giọng điệu Lý Khác chợt trở nên hết sức ôn hòa, “Kỳ nhi là người cháu muốn bảo vệ cả đời. Cháu không có hùng tâm lớn như cha, trái tim cháu không chứa nổi giang sơn, cũng không chứa nổi người con gái khác. Nếu ông tiếp tục ép cháu thì đừng trách cháu không niệm chút tình thân chẳng còn lại là bao này, kể cho cha cháu tất cả những việc ông đã làm. Cháu biết, dù có nói cha cũng sẽ không làm gì ông. Nhưng mà, ông không sợ thật ư?”

Tiêu Vũ sững sờ, ngay sau đó lắc đầu bất lực: “Người cháu cần hận không phải là ta. Dù thế nào, chúng ta vẫn là máu mủ ruột rà, ta sẽ không hại cháu. Còn người khác thì chưa chắc.”

Trời đã tối không biết tự bao giờ. Lúc này ba người đều chẳng nói gì, trong phòng không thắp đèn, bầu không khí ngột

ngạt và đáng sợ bao phủ. Dương Chính Đạo đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi: "Kẻ đó không phải là Khang Tân, vậy rốt cuộc là ai?"

Lý Khác vẫn chưa định thần lại sau cơn hoang mang, chỉ hỏi một câu như nói mớ: "Gì cơ?"

"Là ai đã bảo Phù Liên dẫn Cao Dương công chúa đi gặp Biện Cơ? Kẻ đó quá hiểu đệ! Hắn biết, với sự thông minh của mình, đệ nhất định tìm được chân tướng năm xưa. Hắn đang chia rẽ mối quan hệ giữa đệ và ông cậu."

Tiêu Vũ làm mặt lạnh: "Không phải vừa nãy ta đã nói rồi sao? Đến giờ con mới hiểu à?"

Lý Khác dần bình thường trở lại: "Sao phải chia rẽ? Ông cậu à, giờ cháu vẫn gọi ông như vậy, hoàn toàn là vì mẹ cháu. Đến khi cháu ra khỏi căn phòng này, chúng ta sẽ không còn bất cứ quan hệ gì nữa."

"Cháu có đối xử với ta thế nào ta cũng không trách cháu. Chỉ là nếu cháu không dồn hết tinh lực để đề phòng kẻ đó, sợ rằng sau này sẽ gục ngã trong tay hắn! Vì bản thân, vì Lý Trị, hắn sẽ không dễ dàng buông tha cháu. Chắc hai cháu đã biết hắn là ai rồi nhỉ?"

"Trưởng Tôn Vô Kỵ" Lý Khác và Dương Chính Đạo mở miệng gần như đồng thời.

"Coi như vẫn còn chút đầu óc" Tiêu Vũ nói, "Hai cháu cho rằng không có Trưởng Tôn Vô Kỵ xúi giục sau lưng, năm xưa Vũ Văn Sĩ Cập dám nói với ta những lời đó sao? Hắn kiêng dè cháu cũng đâu phải ngày một ngày hai. Hắn biết, ngoại trừ bệ hạ, nhà họ Tiêu là hậu thuẫn vững chắc nhất của cháu. Một khi mối quan hệ giữa cháu và nhà họ Tiêu tan vỡ, bọn chúng sẽ dễ

ra tay hơn nhiều. Lý Khác, cháu không thể để mẹ cháu chết uổng!"

Trong lòng Lý Khác bỗng trào dâng một nỗi bực dọc khó tả: "Vậy rốt cuộc ông muốn cháu làm thế nào? Không có âm mưu và toan tính thì cháu không thể sống tốt sao?"

Tiêu Vũ đứng dậy, vái rạp người: "Ngô vương điện hạ, không phải thần bảo ngài làm thế nào, mà chính ngài phải tự lưu tâm. Một ngày nào đó, bệ hạ và thần đều sẽ đi xa. Đến lúc ấy, tất cả đều phải dựa vào bản thân ngài. Ngài hiểu không?"

Đi xa.

Lý Khác từ từ nhấm nháp hai chữ này, giống như cắn phải một miếng táo còn chưa chín, chua đến mức làm y rùng cả mình. Rất lâu sau, y mới gắng gượng rặn ra được một câu: "Trong lòng cháu hiểu rõ."

Đến khi Lý Khác và Dương Chính Đạo ra khỏi chính đường, trời đã tối hẳn. Gió cuối xuân thổi đến từng cơn, khẽ lùa cành liễu trong sân. Khang Tân lúc cúc chạy tới đón: "Điện hạ, công tử, hai người phải đi rồi sao? Tiểu nhân sẽ sai người dắt ngựa ra ngay."

Dương Chính Đạo gật đầu.

Khang Tân dạ một tiếng, quay người bước hai bước rồi lại ngoảnh đầu hỏi: "Đúng rồi, sao A Nặc cô nương mới đến một lúc đã về rồi?"

"A Nặc? Cô ấy đến à?"

Khang Tân hồ nghi nói: "Lẽ nào công tử không trông thấy cô ấy? Sao lại thế được? Cô ấy nói lão phu nhân sai cô ấy đến thăm lang chủ. Lúc đó tiểu nhân còn thấy rất kỳ lạ, hồi sáng tiểu

nhân vừa từ chỗ lão phu nhân về, bà ấy còn bảo bà ấy bớt qua lại với lang chủ thì tốt hơn. Tại sao ngay sau đó lại sai A Nặc đến đây nhỉ?"

Dương Chính Đạo bỗng cảm thấy chuyện có chỗ kỳ quặc, vội hỏi: "Cô ấy đến lúc nào?"

Khang Tân suy nghĩ rồi nói: "Khoảng cuối giờ Dậu, đầu giờ Tuất. Tiểu nhân cũng không nhớ cụ thể. Ban đầu tiểu nhân bảo sẽ đưa cô ấy đến chính đường, nhưng hình như cô ấy rất vội, chỉ nói mình biết đường, rồi hớt hải chạy vào."

"Vậy biểu cảm của cô ấy lúc rời đi như thế nào?"

"Cô ấy chạy rất nhanh, hơn nữa còn cúi đầu, nên tiểu nhân không nhìn rõ. Chỉ cảm thấy hình như cô ấy đang cực kỳ sợ hãi."

"Được rồi. Ta biết rồi, ngươi đi trước đi."

Lý Khác dường như cũng nhận ra có điều không ổn, vừa đi vừa hỏi: "A Nặc là thị nữ hầu hạ bên cạnh bà ngoại, sẽ không dễ dàng rời đi. Liệu có phải vừa nãy cô ấy ở ngoài cửa nghe thấy lời gì đó không nên nghe thấy?"

Một lớp sương mù dày đặc phủ lên mắt Dương Chính Đạo: "Câu nào cô ấy cũng đều không nên nghe."

Đợt sóng này chưa yên, đợt sóng sau đã nổi, Lý Khác chỉ cảm thấy từng dây thần kinh trong đầu đều co giật dữ dội. Hồi lâu y mới hỏi: "Biểu huynh, huynh có hiểu A Nặc không? Cô ấy có đáng tin không?"

"Cô ấy là người của Tiêu Nhuệ, chắc sẽ không hai lòng đâu. Huống hồ bây giờ bà nội gần như không rời cô ấy một bước, dù

cô ấy muốn cấu kết với người ngoài, chắc là cũng không có cơ hội."

Lý Khác thở dài: "Mong là như vậy."

"Chẳng qua là một tiểu nha hoàn, cũng đáng để Trưởng Tôn công lôi kéo sao?" Mã Chu cẩn thận dùng thìa gỗ nhỏ múc từ trong nồi ra một chén trà, bưng đến trước mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ, tò mò hỏi.

"Nhà họ Tiêu có ơn với A Nặc, ả sẽ không phản bội bọn chúng đâu. Đến lúc lôi kéo không xong, lại thành đề tài đàm tiếu của người khác. Ta hà tất phải làm vụ buôn bán thua lỗ này?"

Mã Chu nếm thử trà, thấy vị hơi nhạt, liền cho thêm mấy lát gừng và lá tỏi vào trong nồi để đun tiếp.

"Đã vậy thì tại sao Ngô vương vừa vào Tiêu phủ, A Nặc lại đi theo? Chẳng nhẽ không phải là ngài cố ý sắp xếp sao?"

"Không cần tốn sức như vậy" Trưởng Tôn Vô Kỵ đặt chén trà xuống, mỉm cười, "Chỉ cần sắp xếp một cỗ xe ngựa giống với kiểu cách của Tiêu phủ, sai người đi nói với vị hoàng hậu tỉ tỉ của Tiêu Vũ một tiếng, bảo là... Tiêu Vũ muốn mời bà ta đến phủ vì mạng mình chẳng còn bao lâu nữa, muốn dốc hết tâm ý cuối cùng này."

Mã Chu ngạc nhiên hỏi: "Đơn giản vậy ư? Bà ta cũng tin?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói đầy tự tin: "Nếu là hai ba mươi năm trước, tất nhiên bà ta sẽ không tin. Người phụ nữ có thể giúp Dương Quảng đoạt ngôi vị, đâu có đơn giản? Nhưng bây giờ đã không phải là năm xưa nữa. Bà ta chỉ là một bà già gần đất xa

trời, người bà ta quan tâm, ngoài cháu nội và cháu ngoại thì chỉ còn cậu em trai Tiêu Vũ mà thôi."

"Nhưng mục đích của ngài là gì?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi cào ngón tay lên chiếc bàn gỗ lim trước mặt, nửa cười nửa không: "Khi chưa chắc chắn thành công, không nói đến mục đích."

Mã Chu không dám thả lỏng vẻ mặt đang căng thẳng một chút nào: "Vậy thì tiếp theo phải làm gì? Ngài bảo thái tử án binh bất động, chẳng nhẽ chúng ta cũng chỉ có thể đợi suông sao? Còn nữa, ngài cảm thấy Ngô vương không còn là mối uy hiếp nữa à?"

"Con hổ được thuần phục thì chung quy vẫn là hổ. Nếu ông thật sự coi nó là mèo nhà, một ngày nào đó không vui nó sẽ cắn ông một miếng, chết như thế nào ông cũng chẳng hay. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn bộ dạng trầm tư của Mã Chu, liền thu lại nét dữ dằn nơi đáy mắt, ôn hòa nói, "Tất nhiên, ông sẽ không cho nó cơ hội đó, đúng không?"

Mã Chu vô thức gật đầu: "Hạ quan hiểu."

"Vậy chúng ta chống mắt chờ xem thôi. Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe tiếng nước trong nồi trà sôi, hài lòng đứng dậy, vừa đi được hai bước lại ngoảnh đầu nói, "Còn có một người, nếu có thể khéo lợi dụng, thì sau này ắt là cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà."

Mã Chu sốt sắng hỏi: "Ai vậy?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ giơ tay gảy mảnh lá trà không biết dính trên tay áo từ bao giờ, nói một câu tựa hồ hoàn toàn không liên

quan đến câu hỏi của Mã Chu: “Dương Giản và Vũ Văn Sĩ Cập từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như huynh đệ.”

Chương 24
Mây khởi lướt qua

Thời gian trôi nhanh như một cái búng tay, thấm thoắt đã qua ba năm. Chuyện xưa như hoa rơi nước chảy, không thể nào nắm được. Tình cờ nhớ lại, cũng chỉ coi như một giấc mơ lộn xộn lạ lùng. Tỉnh dậy, tất cả đều đẹp đẽ chói lọi. Không liên quan được mất, không hỏi đến thời gian.

Trong ba năm này, trong triều ngoài nội đều yên ả lạ thường. Yên ả đến mức vị đại thần nào đó đêm qua bị bà vợ hung dữ đánh cho sưng mắt, cháu trai bụ bẫm nhà thường dân nào đó tám tháng đã biết nói, cây hoa hạnh trong con ngõ nào đó một đêm nở rộ, đều có thể trở thành một việc lớn để mọi người bàn tán xôn xao.

Mấy năm gần đây sức khỏe của Lý Thế Dân không được tốt cho lắm. Tất nhiên cũng chưa đến nỗi tệ. Chỉ có điều, ông không còn cưỡi ngựa, cũng đã bỏ thói quen hằng ngày dậy sớm luyện kiếm. Lúc rảnh thì ông đọc sách luyện chữ trong thư phòng, lúc cao hứng thì triệu mấy phi tần trẻ tuổi đến nói chuyện giải khuây.

Lý Trị thường bầu bạn bên cạnh ông, có lúc còn mang theo cậu con trai nhỏ tên là Tổ Tiết cùng tới. Sau khi Tiêu lương đệ có cậu con trai này, địa vị trong Đông cung không ai có thể lung lay được nữa. Những cung nhân nhiều chuyện thường bàn tán sau lưng rằng, tiểu vương tử được thái tử sủng ái này ngày sau

nhất định sẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị thế tử. Mấy lời đồn này thỉnh thoảng cũng đến tai Lý Trị. Nhưng Lý Trị chỉ cười trừ. Thái độ mặc nhận này dường như càng củng cố những suy đoán đó hơn.

Năm ngoái, Kỳ Úc sinh cho Lý Khác đứa con thứ ba, đặt tên là Lý Côn. Cậu bé mang tên một thứ ngọc đẹp này, ngay lúc chào đời đã xinh xắn khác thường. Ngay cả bà mụ cũng không khỏi cảm khái, sao lại có em bé vừa ra đời đã có đôi mắt trong veo sáng ngời đến thế! Lý Khác cưng cậu như châu báu ngọc ngà, gần như không muốn dời mắt khỏi cậu dù chỉ một khắc. Kỳ Úc thường cười y, đâu phải lần đầu làm cha, sao lại xúc động đến mức này? Lý Khác cứ kệ nàng cười, chỉ nói là mình thích trẻ con, dù sinh bao nhiêu cũng không chê là nhiều.

Buổi chiều, nắng dịu. Mấy đứa trẻ đang học chữ trong gác Cẩn Du. Lý Nhân năm nay vừa tròn năm tuổi, tuy tư chất hơi kém hơn Lý Khác hồi nhỏ, nhưng cần cù chăm chỉ khác thường, có lúc trong mơ vẫn lẩm nhẩm thơ văn vừa học ban ngày. Lý Vĩ ngồi bên cạnh giờ đã cao gần bằng anh trai. Ba năm trước, Lý Khác đã trình báo với Tông Chính phủ[*], đặt Lý Vĩ dưới tên của mình với danh nghĩa con thứ của Ngô vương.

"Tỉ tỉ. Lý Vĩ huých cùi chỏ vào Lý Phong bên cạnh, "Sao tỉ tỉ vẫn chưa sờ đến bút? Thầy bảo là, hôm nay phải chép ba lần bài thơ Cam đường rồi đọc thuộc lòng đấy! Nếu không thì thầy sẽ báo với cha."

Lý Phong để tóc hai búi, hấp háy mắt nhìn cậu: "*Cam đường sum suê, chớ xén chớ chặt, Thiệu Bá chợp mắt. Cam đường sum*

suê, chớ xén chớ bỏ, Thiệu Bá tạm ở. Cam đường sum suê, chớ xén chớ bẻ, Thiệu Bá dừng nghỉ.[*]"

Giọng cô bé lảnh lót vui tai, đọc bài thơ lên bổng xuống trầm, nghe rất hay. Vừa xong chữ cuối cùng, không chỉ Lý Vĩ lộ vẻ kinh ngạc, mà ngay cả Lý Nhân và Nguyên Tư Trung học chung đều không hẹn mà cùng nhìn cô bé. Bài *Cam đường* này, thầy giáo mới chỉ đọc một lần rồi ra ngoài đi vệ sinh.

Lý Phong thấy cả bọn đều không nói gì, liền chớp mắt: "Có chỗ nào không đúng sao?"

Nguyên Tư Trung cúi đầu nhìn bài *Cam đường* mà mình vừa mới chép xong, nói liên thanh: "Một chữ cũng không sai! Huyện chúa thật là giỏi!"

"Tất nhiên! Cái này không khó." Lý Phong sờ bông hoa nhỏ màu hồng trên đầu, vẻ khá là tự đắc, tiếp đó lại nghiêng đầu nói, "Nguyên Tư Trung, ta không muốn viết chữ, người viết hộ ta đi! Phải bắt chước giống một chút, không được để thầy phát hiện."

Nguyên Tư Trung nở nụ cười điềm tĩnh không tương xứng với tuổi của cậu: "Huyện chúa nói gì Tư Trung cũng nghe theo."

Kỳ Úc vốn định qua xem mấy bạn nhỏ có nghiêm túc học hành không, nhưng vừa đến cửa đã nghe thấy cuộc trò chuyện này, không khỏi mỉm cười. Cô con gái này thật là giống nàng, ngay cả cái nét ngang ngược cũng y hệt. Nghĩ đến đây, nàng lắc đầu bất lực, quay người bước đi.

Vừa ra đến sân đã thấy Tiểu La từ đằng xa hớt hải chạy tới. Sau khi Bạch Đàn, Cẩm Quỳ kết hôn, chính cô ta và một tì nữ

khác tên là Hà Bội ở bên hầu hạ Kỳ Úc. Tiểu La năm nay vừa tròn mười sáu, trông thanh tú xinh đẹp hẳn ra, thoạt nhìn hao hao giống Tương Thành công chúa. Tiểu La nhanh nhẹn bước đến trước mặt Kỳ Úc, chắp tay nhún mình chào: "Vương phi, điện hạ tìm người ạ!"

Kỳ Úc gật đầu, cùng cô ta đi về hành lang phía Nam. Bọn họ còn chưa đến Cảnh Hạnh trai, đã thấy Lý Khác rảo bước ra đón, sốt ruột kéo nàng vào trong: "Kỳ nhi, mau thay quần áo, chúng ta đi."

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Vừa nãy Vương thái y qua đây. Ông ấy nói bà ngoại chắc không qua nổi đêm nay."

Năm đó, A Nặc ở ngoài cửa nghe được cuộc nói chuyện giữa Lý Khác và Tiêu Vũ. A Nặc ở bên Tiêu thị mười mấy năm, biết rõ bình sinh bà ấy thương nhất người con gái út. Vì vậy, khi biết bí mật kinh thiên động địa này, cô rất sợ hãi, cắm đầu cắm cổ chạy. Do chạy quá gấp, không cẩn thận cụng trán vào con sư tử đá ở ngoài cửa phủ, rách một vết rất to, nhưng cô chẳng màng, vẫn lao đi như bay.

Sau khi về phủ, cô không nhịn nổi kể tất cả những gì mình nghe thấy cho Tiêu thị. Tiêu thị bàng hoàng tột độ, ngất ngay tại chỗ. Bà vốn đã ở tuổi cổ lai hy[*], đâu thể chịu được nỗi kích động này? Thái y bảo bà kinh mạch không thông, bị liệt nửa người. Ba năm nay, bệnh tình của bà ngày một nghiêm trọng. Ban đầu chỉ không cử động được tay phải và chân phải, về sau, tay trái và chân trái cũng dần dần không nhấc nổi. Sau đó, bà

dần nói không rõ tiếng, cũng không chủ động nói chuyện với người khác. Dâng cơm thì bà ăn, rót nước thì bà uống. Cuối cùng, ngay cả cơm cũng không nuốt nổi, chỉ húp được một chút cháo loãng được nấu thật nhừ. A Nặc ngày ngày khóc lóc tự trách mình, nhưng luôn chăm sóc bà từng li từng tí, tất cả những việc bẩn thỉu vất vả, chưa bao giờ cô nhờ người khác làm. Vương thái y và mấy vị thái y khác cứ cách mười ngày nửa tháng lại tới khám một lần, nhưng lần nào cũng nói những lời giống nhau: "Hết cách rồi. Được ngày nào hay ngày ấy"

Lúc Lý Khác và Kỳ Úc đến nơi, Dương Chính Đạo và Tuyết Lộ đang đứng hầu trước giường Tiêu thị. Lý Khác vội hỏi: "Giờ thế nào rồi?"

Dương Chính Đạo lắc đầu: "Sáu mạch đều yếu, chắc cũng chỉ còn một hai canh giờ nữa thôi."

Lý Khác nhận lấy chiếc khăn ướt từ tay A Nặc, lau đôi môi khô nẻ trắng bợt của Tiêu thị, khẽ gọi một tiếng: "Ngoại." Đột nhiên, môi bà hơi mấp máy, Lý Khác vội cúi người, kề tại bên cạnh mỗi bà.

Dương Chính Đạo cũng ngồi thụp xuống, nắm tay bà, thì thầm: "Nội à, chúng con đều ở đây."

Trong những tiếng kêu gọi như vậy, mắt Tiêu thị thực sự đã hơi hé. Bà muốn nói chuyện, nhưng âm thanh bị mắc ở cổ họng, không sao phát ra được. Bà cố nhiều lần mới gắng gượng nặn được hai chữ, nhưng mọi người đều không nghe rõ. Lý Khác lại cúi xuống hỏi bên tai bà: "Ngoại bảo gì ạ?"

Tiêu thị chật vật mở mắt to hơn, hướng ánh mắt vào mấy người bọn họ. Bà thở gấp, gần như dùng toàn bộ sức lực gọi lại

lần nữa.

Lần này, mọi người đều nghe rõ. Người bà gọi, là Nhiêm nhi.

Đợi một lát, giọng nói của bà càng lúc càng rõ ràng, hai mắt càng lúc càng mở to. Nhưng từ đầu đến cuối bà chỉ lặp đi lặp lại hai chữ: Nhiêm nhi.

Dương Chính Đạo thấy ánh mắt đục ngầu của bà dán chặt vào một nơi nào đó, dường như mang nỗi ân hận và không cam tâm vô hạn, vội ngoảnh đầu gọi: "Kỳ muội!"

Kỳ Úc hiểu ý, nhanh chóng bước lên, dịu dàng nói nhỏ: "Con là Nhiêm Nhi, con gái Nhiêm nhi của mẹ đây..."

Tiêu thị rốt cuộc đã dần bình tĩnh lại, chật vật ngoảnh đầu sang, săm soi nhìn khuôn mặt Kỳ Úc, khóe miệng dần hé nở một nụ cười an nhiên. Cuối cùng, bà nói ngắt quãng được hai câu hoàn chỉnh: "Con... con đừng sợ. Mẹ sẽ... sẽ luôn... luôn mang con theo bên mình."

Lý Khác ở bên cạnh lại nói: "Ngoại yên tâm, mẹ sẽ mãi mãi ở bên cạnh người. Con và Kỳ nhi, huynh và Tuyết Lộ cũng vậy."

Bên ngoài gió thu thổi qua, lá trúc xào xạc. Mưa nhỏ rả rích tuôn rơi, thoắt chốc lại biến thành một trận to như trút nước. Tiêu thị từ từ nhắm mắt, muốn trả lời Lý Khác, nhưng không sao nói ra được. Một canh giờ sau, bà trút hơi thở cuối cùng.

Vị công chúa nước Lương hồi trẻ nghiêng nước nghiêng thành này, do cơ duyên xảo hợp, được gả làm vợ Tấn vương Dương Quảng của triều Tùy bấy giờ. Đêm động phòng, công chúa xinh đẹp và Tấn vương trẻ tuổi vừa gặp nhau đã xiêu lòng. Không lâu sau đó, họ có con cả là Dương Chiêu, một năm nữa,

lại có thêm con thứ là Dương Giản. Tình cảm giữa hai người vô cùng tốt đẹp, rất được mọi người ngưỡng mộ.

Sau đó, Dương Quảng nói với bà, ông muốn tranh ngôi thái tử. Bà nói, được, thiếp sẽ giúp chàng. Thế là, ông chém giết trong vòng xoáy quyền lực trước triều, bà vì ông mà lấy lòng mẹ chồng, thu xếp ổn thỏa trên dưới hậu cung. Họ phối hợp vô cùng ăn ý. Cho nên, họ đã thắng. Rồi một ngày, ông lên ngôi hoàng đế, bà trở thành hoàng hậu.

Ông lấy niên hiệu là "Đại Nghiệp", lập chí muốn hoàn thành nghiệp lớn vượt qua Nghiêu Thuấn. Nhưng mà, muôn dặm non sông nhà Tùy cuối cùng đã hao mòn trước những ý tưởng kỳ diệu vượt quá thời đại và sức chịu đựng của nhân dân. Gió đầu xuân ở Giang Đô trong trẻo nhưng lạnh lẽo. Mệnh trời không phù hộ, thân chết chốn tha hương. Hài cốt của ông bị vùi trong cây cỏ. Tiêu thị vốn định chết theo ông, nhưng Tề vương phi được cứu ra từ trong lửa lớn lại khóc lóc nói với bà rằng mình đã mang thai hai tháng. Đứa bé chưa ra đời, cháu của bà, giọt máu hương hỏa cuối cùng của nhà họ Dương này đã cứu bà một mạng. Bà quyết định sống tiếp, dù khó khăn khốn khổ cũng phải sống tiếp.

Nghĩa Thành công chúa đón bọn họ sang Đột Quyết, nhưng không cho bà và Dương Chính Đạo gặp nhau. Bà ta nói, Tùy vương đã có em đích thân dạy dỗ, xin chị dâu chớ bận lòng. Mãi đến nhiều năm sau, bà mới nhìn thấy Dương Chính Đạo đã mười ba tuổi ở bên cạnh thi thể Nghĩa Thành công chúa. Bà chạy tới, ôm chặt cậu vào lòng. Cậu lại giơ tay đẩy bà ra, nép vào sau lưng Giang Hạ vương hỏi, bà là ai?

Nhưng rốt cuộc vẫn là máu mủ ruột rà. Sau khi về Trường An, Dương Chính Đạo thường đến thăm bà. Ban đầu chỉ có một mình, về sau đưa cả Lý Khác đi cùng. Mà bà lại luôn dửng dưng với họ, thậm chí có lúc còn tránh mặt họ. Bà biết đương kim thiên tử bụng dạ rộng lượng, lại có tình cảm với Dương Nhiêm, tất nhiên sẽ không để ý việc họ thường qua lại, nhưng bà vẫn không muốn gặp họ, cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, vẫn không muốn.

"A Nặc!" Tuyết Lộ quay người lau nước mắt, lại thấy A Nặc đang cầm con dao nhỏ trên bàn lên, rạch mạnh một nhát vào mạch máu mình, trong khoảnh khắc đã không còn hơi thở.

* * *

Lý Thế Dân xưa nay rất kính trọng lễ phép với vị quốc mẫu tiền triều họ Tiêu này, huống hồ bà ấy là thím họ ngoại, lại còn là mẹ vợ của ông. Vì vậy Lý Thế Dân thực sự buồn về cái chết của bà, ngày thứ hai sau khi Tiêu thị qua đời, ông hạ chỉ bỏ buổi chầu để tỏ lòng thương tiếc. Đợi quàn linh cữu trăm ngày xong, sẽ chuyển quan quách đến Dương Châu, hợp táng cùng chồng bà.

Hôm đó, Lý Khác chậm rãi bước đến linh đường, giơ tay gạt phướn trắng trước mặt, cúi xuống khoác chiếc áo lông cáo bạc trong tay lên người Dương Chính Đạo. Dương Chính Đạo nắm chặt chiếc áo, ngẩng đầu nhìn y: "Không phải đã bảo đệ đừng đến sao?"

Lý Khác thấy mắt gã đỏ au là biết mấy ngày mấy đêm rồi gã chưa chợp mắt, liền mỉm cười: “Đến cũng đến rồi, huynh bảo ta về được ư?”

Dương Chính Đạo rắc thêm mấy cọng rơm vào trong chậu lửa, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Vậy thì cùng trò chuyện với ta.”

“Huynh vào trong nằm nghỉ một lát đi. Ở đây ta trông cho.”

“Đệ không ở đây ta còn chẳng buồn ngủ. Đệ đến rồi, ta lại càng không muốn ngủ.”

Lý Khác bước đến trước linh cữu, thắp ba nén hương, quỳ gối vái ba vái rồi cắm vào trong lư hương. Đúng lúc này, ba nén hương bị gãy gần như cùng lúc. Một nén hương gãy mang theo tàn lửa tình cờ rơi đúng mu bàn tay y. Tim y bỗng đập dữ dội, tựa hồ có một dự cảm chẳng lành khó mà diễn tả đột ngột trào dâng.

Dương Chính Đạo thấy y không nói gì, không kìm được hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Lý Khác ngồi xuống cạnh gã, thản nhiên nói, “Trên buổi đại triều hôm nay, Lai Tế nói, huynh đã phải để tang, phủ Ung Châu lại không thể không có người chủ quản, hy vọng bệ hạ chọn người kế nhiệm càng sớm càng tốt.”

Dương Chính Đạo nhìn ngọn lửa từ từ thiêu rụi cọng rơm thành tro: “Ông ta nói không sai. Bà nội qua đời, tất nhiên ta phải để tang hai mươi bảy tháng.”

“Nhưng bệ hạ không đồng ý.” Lý Khác nói, “Ông ấy bảo, huynh là Ung Châu mục mà ông ấy hài lòng nhất. Chỉ cần qua ba tháng, đợi an táng bà ngoại ở Dương Châu xong, sẽ tái bổ

nhiệm huynh, cho phép huynh mặc áo trắng làm việc, không cần tham gia bất cứ tiệc mừng nào trong cung."

Đoạt tình khởi phục[*].

Đây đúng là ân điển và vinh quang không gì lớn bằng. Dương Chính Đạo vội hỏi: "Đệ không lên tiếng phụ họa theo bệ hạ chứ?"

"Không. Ta là người đầu tiên phản đối. Về trung về hiếu, về công về… tư."

Dương Chính Đạo khẽ thở phào: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, Liễu Phạm cũng lên tiếng phản đối, nói thông thường chỉ trong thời chiến mới phá lệ cho võ tướng. Kết quả là bệ hạ cũng chỉ bảo sẽ suy nghĩ thêm, chứ chưa thu hồi mệnh lệnh." Lý Khác nói đến đây, bất giác đổi giọng, như đang thì thầm tự nói, "Sao ông ấy đối tốt với huynh như vậy nhỉ?"

"Còn không phải vì đệ.." Dương Chính Đạo khẽ than một câu rồi lại hỏi, "Mấy hôm nay Tiêu Nhuệ làm gì vậy? Cô ruột qua đời, y lại chẳng đặt chân đến dù chỉ một bước."

"Bệnh của ông cậu lại nặng hơn nhiều, chắc y không rời xa được." Lý Khác ngay lập tức thanh minh cho Tiêu Nhuệ, "Huynh đừng trách y."

"Năm xưa, đệ nói chắc như đinh đóng cột rằng không nhận ông cậu nữa. Nhưng những ngày ông ấy lâm bệnh, đệ vẫn không bớt đi thăm. Trái tim đệ vốn không lạnh lùng cứng rắn nổi. Thật không biết điều này là tốt hay xấu nữa."

Khóe miệng Lý Khác bất giác nhếch lên một nụ cười chua chát: "Xưa nay ta luôn đi lại thân gần với ông ấy. Nếu ông ấy

bệnh tật như thế mà ta còn không quan tâm thì bệ hạ sẽ nghĩ thế nào? Ta không thể nói cho bệ hạ biết sự tình năm xưa được."

Dương Chính Đạo lắc đầu: "Đệ cho rằng với sự anh minh của mình, bao nhiêu năm qua, bệ hạ thật sự không cảm nhận được chút gì sao? Chẳng qua đệ đang tìm lý do cho sự mềm lòng của mình thôi."

"Đâu có mềm lòng, chỉ là thương hại…"

"Thương hại?" Trong mắt Dương Chính Đạo ẩn chứa một vẻ mất mát như có như không. Gã nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẫn lấy ra mấy bức thư cất trong tay áo, đặt vào tay Lý Khác: "Ta biết sự thương hại của đệ. Cho nên, ta đã găm lại những bức thư này ở chỗ mình từ lâu. Nếu cần thì chúng chính là hy vọng cuối cùng của đệ. Nếu không cần thì đệ cũng có thể hủy hết chúng đi."

Lý Khác không biết ý của gã là gì, tiện tay mở ra một bức. Y chưa từng nghĩ, nét chữ quen thuộc này lại viết ra những câu khiến mình vô cùng kinh ngạc:

Trông ngọc đẹp, trăng như móc câu. Điện Càn Nguyên quanh quẩn, dưới song Tây buồn rầu. Dung nhan nàng ta thích, mong nàng thương tình sâu. Chỉ gặp không thể cầu, tương tư gửi nơi đâu?

Nhớ lần đầu gặp, gió mát trăng thanh, áo tiên sương đêm đọng. Trong khóm hoa thơm, đào nhuộm khuôn mặt hồng. Nhớ lúc cười, rạng như mẫu đơn nở, sáng tựa ánh trăng ngà. Đôi môi thắm hé mở, lòng theo nàng đi xa. Nhớ lúc buồn, cau mày

liễu tô nhạt, tay mềm vuốt tóc dài. Thềm ngọc đứng một mình, lụa đỏ rơi ngắm mãi.

Đêm đêm than thở khó ngủ yên, sâu thẳm hồn mơ cũng giống nàng. Lệ như tơ, lau chẳng nỡ. Tay cầm ngọc tía thử thổi âm, mong tiếng tiêu trong đến bên nàng. Sớm mai gặp mặt đừng từ chối, đời này yêu thương, chỉ mong nàng an lành.

Đêm trăng rằm Trị gửi nỗi nhớ đến My Nương.

Lý Khác day mạnh huyệt thái dương, mới miễn cưỡng làm tâm trạng mình dịu lại một chút. Y ngước mắt nhìn Dương Chính Đạo, biết rồi vẫn hỏi: "Đây là cái gì?"

Dương Chính Đạo cũng chăm chú nhìn y, nắm chiếc áo lông cáo bạc trên người chặt hơn: "Việc tốt mà em trai của đệ làm đấy! Đệ nói xem, nếu trình những thứ này đến trước mặt bệ hạ, để ông ấy biết người kế vị mà ông ấy sủng ái tín nhiệm, còn vứt bỏ cả đệ để chọn đó, lại lén lút ôm mối tình loạn luân với phi tần của cha, thì có thể chấn động trong triều ngoài nội hơn cả tư tình giữa Cao Dương công chúa và Biện Cơ hòa thượng không?"

"Bọn họ.." Lý Khác đứng phắt dậy, do quá gấp nên cảnh vật trước mắt bất giác nhòe đi trong thoáng chốc, hồi lâu, y mới bật ra khỏi miệng mấy chữ, "To gan quá thể!"

Trên mặt Dương Chính Đạo hiện ra một nét cười nhàn nhạt gần như không thể trông thấy: "Chắc bọn chúng quen nhau từ ba bốn tháng trước, lúc bệ hạ nằm bệnh. Cha đau ốm, con lại mang tâm địa bẩn thỉu như vậy, đúng là cái gan mà người bình thường không thể có được!"

Lý Khác mở hết mấy bức thư khác ra xem. Chỉ thấy bên trong phần lớn là những lời ái mộ tương tư, có cái đã vô cùng lộ liễu. Lý Khác siết chặt hai tay hỏi: "Sao huynh lấy được chúng?"

"Hóa ra đệ lại để ý đến điều này đầu tiên." Dương Chính Đạo trầm giọng, "Võ tài nhân sai đại cung nữ A Vãn bên cạnh mình giao chúng cho ta. Cô ta nói, thái tử quả thực đã tỏ tình mấy lần, lời lẽ táo bạo, khác hoàn toàn vẻ cẩn thận dè dặt thường ngày."

Lý Khác lạnh lùng nói: "Ta thật muốn nhìn xem, nếu Trưởng Tôn Vô Kỵ biết đứa cháu họ ngoại bảo bối mà lão luôn bảo vệ lại bị nữ sắc mê hoặc thành ra thế này, lão sẽ có biểu cảm gì."

"Vậy đệ muốn thế nào? Một khi Lý Trị bị phế, đệ chính là thái tử không bàn cãi vào đâu được. Không ai phản đối, và cũng không ai dám phản đối."

Lý Khác ngồi quỳ xuống đất, bỏ những cọng rơm mà y đã nắm một lúc lâu vào trong chậu lửa. Đột nhiên, một cảm giác chua xót khó tả từ từ ứa ra trong lồng ngực y: "Không có cái 'một khi đó… Nếu bệ hạ biết, ông ấy sẽ xử tử Võ tài nhân không chút do dự. Thái tử, vĩnh viễn là thái tử."

"Nhưng ông ấy từng nói, đệ mới là thái tử trong lòng ông ấy."

"Phải, ông ấy có nói vậy. Nhưng ông ấy và ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất rồi. Bây giờ, chỉ cần Lý Trị không phạm phải tội mưu phản, bệ hạ sẽ không động đến y. Biểu huynh, trái tim ông ấy mệt rồi, ta cũng thế."

Dường như Dương Chính Đạo đã sớm đoán được y sẽ nói như vậy. Gã cụp mắt nhìn những cái bóng loang lổ mà ánh nến rọi xuống đất, giọng hơi khàn: "Tuy không phải là cơ hội tốt nhất, nhưng không phải là không có cơ hội. Ta biết, đệ vì bệ hạ, càng vì sự yên ổn trong triều ngoài nội nên mới vậy. Nền móng ngôi kế vị mà lung lay, lòng người ắt sẽ không yên. Huống hồ, trước đây đã xảy ra một lần rồi."

"Biểu huynh, tâm tư của ta, xưa nay huynh đều hiểu." Nói rồi Lý Khác xé vụn những bức thư trong tay, nhìn ngọn lửa bốc lên từ từ thiêu chúng thành tro, "Bảo A Vãn chuyển lời cho Võ tài nhân, chăm sóc bệ hạ cho tốt, tránh xa thái tử một chút."

Dương Chính Đạo ngồi rất gần chậu lửa, má bên phải hơi nóng rát. Gã nhìn ngọn lửa bùng lên rồi dần tàn lụi, bên tai bỗng văng vẳng những lời người đàn bà đó nói với gã bằng giọng điệu nửa như ra lệnh, nửa như nguyền rủa vào ngày đông trời băng đất tuyết ấy: "Làm tất cả những gì cháu có thể để giúp nó thành công! Nếu vẫn không được thì cả hai đều sẽ chết! Trừ phi cháu sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ nó, hoặc nó sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ cháu."

"Đệ có bằng lòng không?" Dương Chính Đạo hỏi như thể ma sai quỷ khiến.

"Gì cơ?"

Dương Chính Đạo cười nhẹ: "Kiếp sau, chúng ta làm anh em ruột."

Tuy Lý Khác không rõ tại sao gã lại thốt ra câu nói mơ hồ này, nhưng vẫn gật đầu rất nghiêm túc, tựa hồ hứa một lời sẽ không bao giờ thay đổi: "Được. Chỉ là đừng sinh vào nhà đế

vương nữa. Chúng ta chỉ làm hai ông nông dân bình thường. *Sớm từ biệt người thân, chiều lại về đoàn tụ. Chơi với con trước giường, ngắm vợ ngồi dệt lụa.*"

"*Sớm từ biệt người thân, chiều lại về đoàn tụ. Chơi với con trước giường, ngắm vợ ngồi dệt lụa.*" Dương Chính Đạo lặp lại bốn câu thơ này, ngơ ngẩn thẫn thờ. Rõ ràng là những câu thơ ấm áp, nhưng lại giống một cây kim nhọn đâm mạnh vào trái tim gã. Rất lâu sau, gã mới ngây người nói: "Trong mười tám bài *Nghĩ hành lộ nan* của Bào Chiếu, ta cũng thích bốn câu này nhất. Đáng tiếc kết cục của ông ấy lại quá bị thảm[*]..."

Lý Khác vội cắt ngang lời gã: "Thời loạn xương khô, người gặp cảnh bi thảm há chỉ có một mình Bào Chiếu? May mà chúng ta sẽ không như thế."

Y vẫn muốn nói tiếp, nhưng lại thấy Đỗ Húc rảo bước đi vào. Sự lỗ mãng và hấp tấp của Đỗ Húc cuối cùng cũng được dòng chảy thời gian dần dần mài nhẵn, hắn cúi người vái: "Điện hạ, công tử, bệ hạ giá đáo.

Dương Chính Đạo đứng dậy, cởi chiếc áo choàng lông cáo và bộ áo tang bằng vải gai trên người ra, cầm áo khoác màu trắng trên chiếc bàn bên cạnh lên mặc. Đi được hai bước, gã lại ngoảnh đầu nói: "Đệ không đi cùng à?"

Bấy giờ Lý Khác mới sực tỉnh: "Đi thôi."

Lúc hai người đến chính đường, Lý Thế Dân đã ngồi bên trong. Ông nhìn Lý Khác: "Sao con cũng ở đây?" Lý Khác đang định mở miệng, lại nghe thấy Lý Thế Dân nói tiếp, "Con về trước đi."

“Cha, con vừa mới tới, còn chưa nói chuyện xong với biểu huynh mà...”

“Đâu ra nhiều chuyện phải nói như thế?” Lý Thế Dân đưa mắt ra hiệu với Trần Cần, Trần Cần lập tức hiểu ý tiến lại gần một bước đợi sai bảo, “Đưa Ngô vương về phủ đi.”

Lý Khác vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy Dương Chính Đạo khẽ gật đầu với mình, đành cúi người cáo lui.

* * *

Lúc này, trong chính đường chỉ còn lại Lý Thế Dân và Dương Chính Đạo. Lý Thế Dân cứ nhìn gã mãi, nhưng trước sau không nói lời nào. Hồi lâu, Dương Chính Đạo mới ngẩng đầu, gọi một tiếng: “Bệ hạ.”

Lý Thế Dân thở dài: “Chính nhi, ta là dượng của cháu. Những lời ta sắp nói sau đây, cháu phải nghe cho kỹ.”

Dương Chính Đạo sững sờ. Những năm qua, tuy Lý Thế Dân luôn rất quý trọng gã, nhưng chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy, cách xưng hô như vậy để gọi gã. Thế nên gã không kìm được ngẩng đầu lên, vừa khéo chạm phải ánh mắt ấm áp của ông. Gã vội vàng cụp mắt, kính cẩn nói: “Lời của bệ hạ, thần nhất định khắc ghi trong lòng.”

Lý Thế Dân gật đầu, đặt chiếc chén cầm trong tay nãy giờ xuống. Ông suy nghĩ một lúc, rồi vẫn thẳng thắn nói: “Ta muốn sau này cháu toàn tâm toàn ý phò tá thái tử.”

“Không...” Dương Chính Đạo buột miệng, song ngay lập tức nhận ra, từ chối không cần suy nghĩ thế này quá là không nể

mặt hoàng đế. Thế là gã cuống quýt quỳ gối xuống, giọng nói có phần run rẩy: "Thần đội ơn bệ hạ hết mực yêu thương. Chỉ là thần tài hèn học mọn, sợ rằng không giúp nổi thái tử."

Lý Thế Dân có lẽ sớm biết gã sẽ nói như vậy, cũng chẳng tức giận, vẫn nhẹ nhàng nói: "Đâu phải bảo một mình cháu giúp. Trưởng Tôn Vô Kỵ và Chử Toại Lương là trung thần ta để lại cho thái tử, nếu Mã Chu có phúc sống được đến ngày thái tử lên ngôi, ông ta cũng tính là một trong số đó."

Dương Chính Đạo chỉ cảm thấy da đầu ngứa ran, thực sự không hiểu tại sao ông ấy lại phải đuổi Lý Khác đi để nói riêng với gã những lời này. Vì Lý Khác, gã đã đắc tội với toàn bộ đám người này, bao gồm cả thái tử. Bây giờ, đừng nói là gã không đồng ý, dù gã đồng ý, sợ rằng bọn họ cũng không dung nổi gã.

"Bệ hạ đã sắp xếp cho thái tử ổn thỏa nhất có thể rồi. Huống hồ, người đang tuổi dồi dào, không cần vội nghĩ đến.." Dương Chính Đạo thoáng khựng lại, rồi tiếp tục nói, "... hậu sự như thế."

"Trẫm không thể không nghĩ." Lý Thế Dân nghiêm khắc, "Trẫm bảo ngươi làm sao thì ngươi làm vậy, ngươi không có quyền nói 'không!"

"Nhưng ngay từ đầu người đã nói, người là dượng của thần." Dương Chính Đạo đánh bạo nói, "Chắc trong lòng người hiểu rõ, thần không thể đi làm việc giúp thái tử. Người hà tất phải làm khó thần?"

Lý Thế Dân vỗ mạnh lên bàn một cái, giận dữ nói: "Dương Chính Đạo, trẫm đang bảo vệ ngươi, cũng là bảo vệ nó! Sao ngươi lại không biết tốt xấu như vậy?"

Dương Chính Đạo chỉ cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trong đầu, người mềm nhũn, suýt nữa ngã oặt ra đất. Mãi sau gã mới gượng chống đỡ thân thể, thì thào nói: "Thái tử... sẽ không tin thần."

"Vậy thì ngươi hãy làm cho nó tin!" Lý Thế Dân gằn giọng, "Cho dù phải bán sai lầm của Lý Khác cho thái tử, ngươi cũng phải làm cho nó tin ngươi. Trẫm không tin ngay cả bản lĩnh này ngươi cũng không có."

"Không. Thần không thể." Dương Chính Đạo chỉ cảm thấy đau nhức nơi cổ tay. Trong khoảnh khắc này, gã gần như muốn bịt tai lại, quay người chạy trốn khỏi đây. Nhưng ngay sau đó, gã lại trấn tĩnh tinh thần nói: "Thần không thể có lỗi với Ngô vương, cũng không thể có lỗi với lòng mình. Bệ hạ, thần hiểu ý của người. Người không thể lập Ngô vương làm người kế vị, cũng không thể bảo vệ Ngô vương cả đời. Cho nên người chỉ còn cách cắt bỏ vây cánh của Ngô vương. Không, cắt thôi vẫn chưa đủ, còn phải đem nó cho người khác dùng. Chỉ là, thần... thần thật sự không làm nổi những việc như vậy."

Lý Thế Dân nhíu mày càng lúc càng chặt. Hôm nay ông tới đây, chỉ vì muốn một câu trả lời khẳng định của Dương Chính Đạo. Nếu gã không thể cam tâm tình nguyện làm phụ tá cho thái tử, thì dẫu sau này ông hạ chỉ, kết quả cũng sẽ là phản tác dụng. Nhưng giờ trong bộ dạng của gã, e là nói thế nào cũng không thông nổi. Một kẻ cố chấp đến mức không sợ chết mới là đáng sợ nhất.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân lắc đầu bất lực, thở dài: "Đứng dậy đi. Nếu ngươi thật sự không muốn thì thôi vậy. Chuyện hôm

nay, đừng nhắc đến trước mặt Lý Khác."

"Vâng. Thần sẽ ngậm miệng không nói." Dương Chính Đạo chậm rãi đứng lên, như thể vừa từ địa ngục trở về nhân gian. Gã thở phào, trái tim đập dữ dội cuối cùng đã dần bình tĩnh trở lại.

"Chính nhi, thứ cháu vừa từ chối không phải là ý chỉ của trẫm, mà là con đường sống khả dĩ duy nhất của cháu. Lý Thế Dân lại xót xa thở dài một tiếng, "Trước mặt quyền lực to lớn tuyệt đối, tất cả mưu trí của cháu đều không có đất dụng võ. Cháu đừng gửi gắm hy vọng vào Lý Khác. Đến lúc đó thật, nó chẳng có sức để bảo toàn cho cháu đâu. Trẫm cũng không có cách nào phòng xa chu đáo, vì dù thái tử muốn động đến cháu thì cũng không trách được. Những chuyện cháu từng làm, muốn người ta không nổi sát tâm cũng khó!"

Dương Chính Đạo hơi nhếch môi, cười bình thản như gió thoảng mây thưa: "Cháu hiểu cả. Đa tạ… dượng."

"Năm xưa, khi Nhiêm Nhi biết trên đời vẫn còn có cháu, nàng đã rất vui. Ngay cả lúc sinh Lý Khác, nàng cũng không vui như vậy. Nàng nói, ông trời có mắt, nhị ca cuối cùng có thể nhắm mắt được rồi. Ta đã hứa với nàng, một ngày nào đó, Đại Đường sẽ khiến Đột Quyết cúi đầu xưng thần, đưa các người trở về Trường An."

Bên ngoài gió rít mạnh dần, thổi lá phong khua xào xạc, gần như át mất giọng nói của Dương Chính Đạo: "Bà nội chưa bao giờ nhắc về cha với cháu. Bệ hạ, người từng gặp cha cháu rồi sao? Rốt cuộc ông ấy là người như thế nào?"

Lý Thế Dân thấy một thứ ánh sáng rực rỡ nhấp nháy trong mắt gã, bèn nói: "Gặp rồi. Y và cháu rất giống nhau. Đặc biệt là

đôi mắt, gần như y hệt."

"Những cái khác… thì thế nào ạ?"

"Y xuất khẩu thành thơ, hạ bút như thần, khá có tài hoa."

Dương Chính Đạo khẽ bặm môi, tiếp tục gặng hỏi: "Còn gì nữa không ạ?"

"Còn có." Lý Thế Dân gõ nhẹ vào đôi chân đã hơi tế mỏi, nghĩ một lát rồi nói, "Cháu biết tại sao suốt mười hai năm đằng đẵng sau khi Dương Chiêu lâm bệnh qua đời, cha cháu lại không được lập làm người kế vị không?"

Dương Chính Đạo có vẻ rất khó mở miệng nói ra câu này, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: "Cháu từng nghe người kể chuyện trong phường nói rằng, phẩm hạnh của cha thiếu sót, nên không được lòng ông nội cho lắm."

"Người kể chuyện cũng chỉ nghe hơi nồi chõ rồi cho là thật thôi. Lý Thế Dân lắc đầu, "Dương Giản mừng giận đều lộ ra ngoài, cách đối nhân xử thế đúng là vô cùng cao ngạo phô trương. Y sẽ làm những người mình nhìn không thuận mắt phải bẽ mặt ngay tại chỗ, không để lại một chút đường lùi cho mình. Tính cách như vậy, không hợp làm quân vương, nhưng y lại thực sự có hiểu biết, có tài hoa. Vì vậy, dù ông nội cháu không lập y làm người kế vị, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến người khác."

Lý Thế Dân thấy Dương Chính Đạo vẫn tỏ vẻ khó hiểu, liền nói tiếp: "Suốt bao nhiêu năm Dương Quảng luôn lạnh lùng với y, chẳng qua là để gọt giũa tâm tính của y. Sau khi toàn bộ góc cạnh đều được mài nhẵn, y chính là người kế vị không có gì phải bàn cãi. Nhưng y chưa bao giờ hiểu nỗi khổ tâm đó, chỉ

một mực làm theo ý mình. Cho nên cuối cùng, hai cha con nghi kỵ nhau, đến chết vẫn chưa giải quyết được hiểu lầm."

Trong lòng Dương Chính Đạo bất giác trào lên một cơn thổn thức, sau đó gã lại hỏi: "Nhưng sao bệ hạ có thể nhìn rõ tâm tư của ông nội như vậy?"

"Vì trẫm đã từng có cùng suy nghĩ với ông ấy."

Dương Chính Đạo sực hiểu: "Nhưng cuối cùng bệ hạ có phúc hơn ông ấy nhiều."

Lý Thế Dân không nhận xét gì. Có phúc hay không chỉ như người ta uống nước, lạnh ấm tự biết mà thôi. Ông đứng dậy, bất chợt cảm thấy chóng mặt. Dương Chính Đạo vội bước tới đỡ ông ngồi xuống. Thấy môi ông hơi tái, gã vội vàng đặt tay lên mạch ông. Rất lâu sau gã mới run giọng: "Bệ hạ, thân thể của người đã… đã..."

Lý Thế Dân nhìn vẻ mặt luống cuống của gã, nói thản nhiên như không: "Trẫm còn bao nhiêu ngày nữa, ngoài Vương Thọ Đức ra, cũng chỉ có cháu biết."

Dương Chính Đạo lại quỳ xuống đất, nói năng có phần lộn xộn: "Không, có lẽ… có lẽ thật sự không tệ đến thế. Thần sẽ nghĩ cách… Vương thái y… ông ấy nhất định có cách."

"Sống chết có số." Lý Thế Dân giơ tay vỗ vai gã, "Trẫm không ngu xuẩn giống Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, cho rằng trên đời này thật sự có tiên đan trường sinh bất lão. Thời trẻ trẫm chém giết quá nhiều, có thể chết an lành đã là ân đức lớn không gì bằng của ông trời rồi. Những cái khác, trẫm không cần."

“Trần công công, bệ hạ có chuyện gì muốn nói với Dương công tử vậy?” Dọc đường, Lý Khác đã hỏi Trần Cần ba lần cùng một câu hỏi.

Lần nào Trần Cần cũng chỉ cung kính và nhẫn nại trả lời y một câu: “Điện hạ, nô tài thật sự không biết.”

Lý Khác buông mạnh rèm xuống, cầm ấm trà trên chiếc bàn thấp trong xe ngựa lên, kê miệng vào vòi uống cạn nước trà bên trong. Y cúi đầu, thấy trên ngón tay dính chút tro đen, trong lòng trào dâng tạp niệm rối bời. Xe ngựa chạy chậm và êm. Đầu đường cuối ngõ ồn ào náo nhiệt. Tâm trạng của y dần bị sự huyên náo đó thổi tan, đến khi định thần, y lại quên mất vừa nãy mình đã nghĩ những gì.

“Điện hạ, đến vương phủ rồi.” Trần Cần ghìm cương ngựa, ngoảnh đầu thông báo.

Lý Khác nói “biết rồi”, sau đó xuống xe. Lúc này, bầu trời đã tối sầm, thấy lại có một trận mưa to như trút nước sắp đổ xuống, y khép chặt vạt áo, tạm biệt Trần Cần rồi bước đi.

Hai tiểu nha hoàn chuyên làm việc nặng đang cầm cây chổi lớn cao bằng bọn họ quét dọn lá phong rụng đầy đất. Hai người trông thấy Lý Khác, liền dựng chổi ở góc tường, chắp tay nhún mình chào: “Điện hạ”

Lý Khác hững hờ xua tay: “Đừng quét nữa, lui xuống đi.”

Một tiểu nha hoàn có lông mày lá liễu, mắt đan phượng tiến lên một bước, rụt rè nói: “Nhưng mà trước khi đi, Tiểu La tỉ tỉ dặn chúng nô tì nhất định phải quét sạch chỗ này. Nếu không thì chúng nô tì sẽ bị phạt…”

“Cô ta mà hỏi, các ngươi cứ nói là ta bảo thế. Lá phong khắp chốn rụng bời bời, cũng rất đẹp mắt” Lý Khác bước hai bước, lại ngoảnh đầu hỏi, “Tiểu La đi đâu rồi?”

Tiểu nha hoàn vừa mới nói đó trả lời: “Tiểu La tỉ tỉ và Hà Bội tỉ tỉ theo vương phi đến phủ Tiêu công rồi ạ. Người của Tiêu phủ nói, Tiêu công có lẽ sắp không xong rồi.”

Tại sảnh ngoài Cảnh An uyển của Tiêu phủ, đã có mấy người phụ nữ đang khóc rưng rức. Phu nhân nguyên phối của Tiêu Vũ mất sớm, trong phủ chỉ có mấy bà thiếp, hơn nữa đa số cũng đã ngoài năm mươi. Đối với nữ sắc, từ hồi trẻ Tiêu Vũ đã rất xem nhẹ.

Bây giờ Tiêu Vũ đã gầy trơ xương, hai mắt tuy mở to nhưng không chút sinh khí. Cả người chỉ tỏa ra duy nhất một mùi đáng sợ đến từ cái chết. Ông há miệng, nói một cách rất khó khăn: “Kỳ nhi, Ngô vương đâu rồi?”

Kỳ Úc nhìn Tiêu Nhuệ, thấy Tiêu Nhuệ nhìn mình bằng ánh mắt gần như là cầu khẩn, cũng chỉ ngồi xổm xuống, dịu dàng nói bên tai Tiêu Vũ: “Ông chú đừng lo, chàng tới ngay bây giờ…”

Tối qua sau khi từ trong cung trở về, bệnh tình của Tiêu Vũ đã xấu đi nhanh chóng. Sáng nay lúc thái y tới, ông đã hấp hối. Đến trưa đột nhiên hồi lại chút tinh thần, nhưng chỉ mở miệng nói là muốn gặp Ngô vương. Tuy Tiêu Nhuệ cục mịch, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự xa cách của Lý Khác với Tiêu Vũ, thậm chí với cả gã trong mấy năm nay. Gã từng bóng gió hỏi Tiêu Vũ chuyện gì đang xảy ra, Tiêu Vũ lại chỉ nói rằng, Ngô vương có thân phận tôn quý, vốn nên như vậy. Nhưng đã vậy

thì tại sao đến lúc này, ông ấy vẫn khăng khăng phải gặp Ngô vương bằng được?

Tiêu Nhuệ nghe thấy tiếng trẻ con thút thít ở đằng sau, vội quay người gọi Thủ Quy tới. Thủ Quy mới tám tuổi nhưng hiểu chuyện như người lớn. Cậu nắm lấy bàn tay gầy như que củi của Tiêu Vũ, gọi liên tục: "Ông ơi, ông ơi…"

Tiêu Vũ gắng gượng nặn ra một nụ cười, muốn nắm tay Thủ Quy nhưng không sao nắm nổi. Thủ Quy vẫn cứ kêu gào: "Ông ơi, ông không cần Thủ Quy nữa sao? Ông dậy dạy Thủ Quy đọc sách được không ông?"

Tương Thành công chúa thấy con khóc suýt nghẹt thở, vội cúi người ôm cậu vào lòng an ủi: "Thủ Quy đừng khóc. Ông chỉ mệt quá mà thôi, muốn ngủ ngon một giấc."

Tiêu Nhuệ thấy vậy, liền kéo Kỳ Úc sang một bên, khẽ hỏi: "Rốt cuộc bao giờ Ngô vương mới tới? Cha rõ ràng là đang hồi quang phản chiếu, muộn hơn sợ rằng không kịp."

"Chàng và biểu huynh đang túc trực bên linh cữu. Cháu đã sai người đi gọi rồi, chỉ là vừa đi vừa về, chắc phải mất hai, ba canh giờ. Hơn nữa… hơn nữa…"

"Rốt cuộc các người có chuyện gì vậy?" Tiêu Nhuệ thấy nàng muốn nói lại thôi, liền trầm giọng, "Y toàn nói lảng tránh, cháu cũng vậy. Có điều gì không thể tự nhiên dõng dạc nói ra hay sao?"

Phải nói thế nào đây? Kỳ Úc thở dài tận đáy lòng. Trong chuyện này có biết bao uẩn khúc không biết phải làm sao, há có thể nói rõ trong một hai câu ngắn ngủi? Những người bị cuốn vào trong như bọn họ đã không chạy thoát nổi, nhưng Tiêu

Nhuệ và Tương Thành công chúa thì vẫn còn cơ hội, có thể tránh xa thì cứ tránh xa. Kỳ Úc đang định nói là chú quá nhạy cảm, bọn cháu chưa bao giờ thay đổi, thì lại nghe thấy mấy bà thiếp và thị tì sảnh ngoài đồng thanh hô: "Ngô vương điện hạ."

Nét căng thẳng ngờ vực trên mặt Tiêu Nhuệ cuối cùng cũng biến mất, gã liền rảo bước quay trở lại. Lý Khác vừa đặt chân qua bậc cửa, Tiêu Nhuệ đã kéo tay áo y đi vào trong: "May mà tam đệ đã tới. Nhanh lên, cha có lời muốn nói với tam đệ."

Lý Khác trông thấy bộ dạng cuống cuồng nóng ruột của gã, sau một thoáng đờ đẫn, vẫn theo gã bước nhanh vào. Đến trước giường Tiêu Vũ, Lý Khác khẽ gọi một tiếng: "Ông cậu."

Tiêu Vũ nheo mắt quan sát y kỹ càng, dường như muốn nhìn từ khuôn mặt đến tận trái tim y. Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Vũ mới mở miệng: "Ta xin lỗi."

Tiêu Nhuệ và Tương Thành công chúa quay mặt nhìn nhau, đều lắc đầu không hiểu. Trái tim Lý Khác như bị cào mạnh, nhưng ngoài miệng chỉ thờ ơ nói: "Ông dưỡng bệnh cho tốt. Đừng suy nghĩ quá nhiều."

Kỳ Úc sợ y quay người rời đi, liền bước tới nắm tay y. Lý Khác hiểu ý úp lòng bàn tay mình lên tay nàng.

Tiêu Vũ có lẽ không nghe thấy lời của y, vẫn cứ nói: "Tỉ tỉ biết chuyện đó nên mới lâm bệnh, trong lòng ta hiểu rõ. Nói cho cùng mẹ con họ chết đều là tại ta… Còn cả cháu và Chính nhi, ta không biết liệu có làm hại… hại các cháu không. Ta không nên áp đặt suy nghĩ của mình lên các cháu. Ngô vương, ta sai thật rồi, sai quá thể rồi. Cháu có thể chấp nhận lời sám hối cuối cùng của ta không?"

Chính bản thân Tiêu Vũ cũng không ngờ, ông lại có thể nói một hơi được nhiều lời như vậy. Thật ra, từ rất lâu trước kia, ông đã ngầm thừa nhận lỗi lầm của mình rồi. Chỉ có điều, ông không muốn, lại càng không dám thú nhận. Nhưng lúc này, ông không thể không thú nhận, ngay trước khi ông sắp xuống suối vàng gặp những người đã khuất đó.

Sám hối, sám hối… Lý Khác đọc thầm hai chữ này mấy lượt. Sau khi tất cả những xấu xa bị vạch trần, những gì y nhận được, lại chỉ là hai chữ lạnh ngắt: Sám hối.

Tuy Tiêu Nhuệ không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này rõ ràng trong mắt cha đang le lói một tia mong đợi đầy đau khổ. Thấy Lý Khác mãi không nói gì, gã sốt ruột gắt lên một tiếng: "Tam đệ!"

Kỳ Úc cảm nhận được bàn tay Lý Khác đang run lên khe khẽ. Y nói: "Ông cậu, giờ không phải lúc nói chuyện này. Hơn nữa, cũng không cần thiết."

Tiêu Vũ từ từ nhíu mày, sau khi nhìn y một lúc lâu, ông đảo mắt, nói với giọng gần như không nghe được: "Bỏ đi, ta nên hiểu từ lâu rồi mới phải. Cuối cùng cháu vẫn không chịu tha thứ cho ta, không chịu tha thứ cho ta…"

Tiêu Vũ qua đời vào giờ Tý đêm hôm đó. Vì nhà đã chuẩn bị trước quan tài cùng đủ các vật dụng cho tang lễ, lại có cả một nhóm các nhà sư siêu độ ở trong phủ, nên toàn bộ hậu sự đều được tiến hành hết sức trật tự. Sáng hôm sau, Tiêu Nhuệ vào trong cung báo tang với hoàng đế. Lý Thế Dân vô cùng đau xót, tự mình cầm bút hạ chỉ truy tặng Tiêu Vũ làm tư không, định

tên thụy là "Trinh", và cho phép con trưởng là Tiêu Nhuệ tập tước Tống quốc công.

"Rốt cuộc cha ta với ngươi có ân oán gì vậy?" Tiêu Nhuệ nhìn Lý Khác bằng ánh mắt rừng rực, "Đến lúc lìa đời ông ấy cũng không có được một câu trả lời khẳng định của ngươi, chết không nhắm mắt. Trái tim người tàn nhẫn thật đấy!"

Tuy đang ở thư phòng nhà trong, nhưng Tiêu Nhuệ nói cực kỳ lớn tiếng, khó mà không thu hút sự chú ý của những người đi đi lại lại ở bên ngoài. Lý Khác cắn môi, nghiêng mặt, nhìn đôi nến trắng trên bàn đến thất thần. Rất lâu sau, y mới nói: "Nhuệ ca, người nhẫn tâm không phải là em…"

Tiêu Nhuệ bỗng cảm thấy lửa giận bốc lên, lao tới bóp chặt cổ tay Lý Khác, giọng nói sặc mùi bức bách lạnh lùng: "Bao nhiêu năm qua, ta không ngờ ngươi lại là kẻ vong ân phụ nghĩa như vậy! Ước muốn lớn nhất đời này của ông ấy là giúp người lên làm thái tử. Tuy không được như ý, nhưng ông ấy cũng cố hết sức rồi. Ông ấy đã dõi theo ngươi từ nhỏ đến khi trưởng thành, vô cùng yêu thương che chở ngươi. Năm xưa lúc mẹ ngươi qua đời, bệ hạ không đoái hoài đến ngươi, chính ông ấy đã luôn bên cạnh ngươi, an ủi ngươi…"

"Không được nhắc đến mẹ em!" Lý Khác rụt mạnh tay lại, thuận thể đẩy gã một cái. Tiêu Nhuệ đứng không vững, va mạnh vào giá sách đằng sau, làm hai chiếc bình hoa lưu ly ở trên cao nhất rơi xuống, mảnh vỡ văng đầy đất.

"Ngươi uống nhầm thuốc à?" Tiêu Nhuệ lật tay đánh vào mặt Lý Khác. Lý Khác không ngờ gã lại ra tay hung hãn như

vậy, không kịp tránh né, gồng người chịu một quyền của gã, lập tức một vệt máu đỏ thẫm ứa ra trên khóe miệng. Y cũng bực sẵn, nhất thời không kiềm chế được nóng giận, ra tay đánh trả.

Tuy Tiêu Nhuệ xuất thân võ tướng, nhưng nhiều năm qua sống trong sung sướng đã quen, công phu quyền cước kém xa trước kia, chỉ sau vài chiêu đã rơi vào thế hạ phong. Trong lúc cấp bách, gã vớ lấy con dao dài rọc giấy trên bàn, tiến về phía Lý Khác. Lý Khác cảm nhận được sát khí đang từng bước ép tới, cũng chỉ còn cách lùi lại từng bước. Lùi đến góc tường, Tiêu Nhuệ vẫn không thôi, giơ dao toan đâm vào ngực Lý Khác.

"Nhuệ ca, em phụng chỉ bệ hạ tới đây. Nếu làm em bị thương, Nhuệ ca đã nghĩ đến hậu quả chưa?" Lý Khác định rút thanh chủy thủ giắt ở bên hông ra, nhưng cuối cùng vẫn chỉ lạnh lùng nói vậy.

"Cạch" một tiếng, con dao dài trong tay Tiêu Nhuệ rơi xuống đất. Lúc này, ngoài cửa vẳng vào tiếng bước chân lộp cộp, một giọng nói to khàn vang lên: "Phò mã, có chuyện gì thế ạ?"

"Ai cần các ngươi tới? Cút hết đi!"

Giọng nói đó liên tục "dạ" mấy tiếng, rồi vội vàng dẫn đám người phía sau rút lui.

Tiêu Nhuệ nhìn đống bừa bộn trên mặt đất, lại nhìn khóe miệng sưng đỏ của Lý Khác, bất giác lạnh buốt sống lưng. Gã chỉ lớn hơn Lý Khác bốn tuổi, họ chơi cùng nhau từ nhỏ, tình nghĩa sâu đậm. Nhưng vừa nãy, lúc gã cầm con dao dài đâm Lý Khác, không hiểu sao trong lòng lại nảy sinh một chút sát tâm kỳ quái.

“Xin lỗi” Tiêu Nhuệ ngồi thụp xuống, cẩn thận nhặt từng mảnh lưu ly vỡ trên mặt đất bỏ vào trong sọt tre. Khi nhặt đến mảnh cuối cùng, gã đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Sai lầm mà cha ta gây ra… nghiêm trọng lắm à?”

Lý Khác vừa đặt lại lên giá những quyển sách rơi dưới đất, vừa nói: “Nếu Nhuệ ca muốn biết, em sẽ kể từ đầu tới cuối cho. Đúng đúng sai sai, chắc Nhuệ ca cũng có khả năng phán đoán.”

“Bỏ đi.” Tiêu Nhuệ đứng dậy, phủi bụi đất trên quần áo, “Người cũng mất rồi, còn nói những chuyện này làm gì? Dù ta thực sự có oán hận gì đó thì lúc nãy cũng trút ra rồi. Minh Giác quý tam đệ nhất, nếu nàng biết ta đánh tam đệ thành ra như này, sợ là mấy ngày không nói chuyện với ta mất.

“Vậy thì đừng để tỉ tỉ biết. Lý Khác giơ tay về phía gã, “Chúng ta giảng hòa, được không? Đừng để người ngoài nhìn vào chê cười.”

Tiêu Nhuệ ngập ngừng một chút, rồi vẫn vỗ tay với y: “Được. Sau này sẽ không thế nữa.”

Lý Khác khẽ thở phào, ngay sau đó lại hỏi: “Mấy người trong sân nhà Nhuệ ca đó… đáng tin cậy không?”

“Yên tâm đi! Bọn họ đều không phải là người thích ngồi lê đôi mách.” Cuối cùng Tiêu Nhuệ cũng dần bình tĩnh lại. Giờ gã mới nhớ ra vừa nãy Lý Khác nói là “phụng chỉ bệ hạ tới đây”, vội hỏi, “Sức khỏe của bệ hạ thế nào rồi?”

“Không tốt. Quan hệ giữa ông ấy và cha của Nhuệ ca ở mức độ nào chứ? Hễ mà cố được, ông ấy đã chẳng bảo em tới viếng thay.”

Tiêu Nhuệ không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe mấy tiếng sấm lúc xa lúc gần ở phía chân trời. Gã chợt nhớ ra mấy hôm trước nghe được một câu tục ngữ người dân trong phường nói: Mùa thu sấm vang, Diêm Vương rơi lệ.

Chuyện gì mà có thể khiến Diêm Vương mặt sắt rơi lệ đây? Tiêu Nhuệ chưa kịp nghĩ kỹ, lại thấy một tia chớp xẹt qua. Sắp trở trời thật rồi!

* * *

Trận mưa thu đó mãi đến tận tối mới tạm ngưng. Kỳ Úc kéo rèm xuống, ngồi bên cạnh Lý Khác, lo lắng hỏi: "Không cần bôi thuốc thật sao?"

Lý Khác lắc đầu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng: "Vết thương ngoài da thôi mà, mấy hôm là khỏi."

Kỳ Úc khẽ hừ một tiếng, mắt chứa chút giận: "Thi thể ông chú còn chưa lạnh, sao tiểu thúc thúc có thể ra tay tàn nhẫn với chàng như vậy? Cả chàng nữa! Thiếp không tin chàng không tránh được một quyền ấy!"

Lý Khác thấy nàng giận đến đỏ cả tai, biết nàng thương mình, liền mỉm cười: "Y đánh ta, xả được cơn giận, cũng tốt mà. Thực ra ta cũng hối hận. Lúc đó ông cậu cầu xin ta, ta lại cứ… Nhưng Kỳ nhi, nàng biết không, ta nhìn thấy ông ấy là sẽ nhớ đến bà ngoại, nhớ đến mẹ, thật sự ta không nói nổi lời tha thứ."

Kỳ Úc vùi đầu vào trong lòng y, ôm chặt lấy eo y: "Sẽ qua thôi, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi."

“Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi..” Lý Khác lẩm bẩm lặp lại lời nàng, trong lòng lại nghĩ đến một câu khác: Chẳng biết mọi chuyện có thật sự dừng ở đây không.

“Phải rồi! Chúng ta đều sẽ sống tốt.” Kỳ Úc khép hờ mắt, giọng nàng dịu dàng và ấm áp: “Tam lang, bao lâu rồi chàng chưa đánh nhau như thế này với người khác?”

Lý Khác vuốt mái tóc dài buông xuống của nàng, nói: “Rất lâu về trước, khi thấy không thoải mái, ta thường tìm biểu huynh đánh nhau. Chỉ là, huynh ấy sẽ nhường ta, ta cũng sẽ nhường huynh ấy. Nhưng hôm nay, từng chiêu của Tiêu Nhuệ đều mang theo sát khí, thật sự làm ta sợ hãi.”

“Người đồng ý với tiểu thúc thúc là chàng, không phải thiếp. Hôm khác, thiếp nhất định sẽ nhờ Minh Giác tỉ tỉ phân xử.” Nói rồi, Kỳ Úc chợt nhớ ra điều gì đó, liền ngồi dậy, “Có chuyện này thiếp mãi vẫn chưa hỏi chàng. Hôm đó, lúc thiếp nhờ Bạch ma ma bảo Vũ Lương đi tìm chàng là giờ Thân hai khắc, mà lúc chàng đến Tiêu phủ, chắc mới chỉ giờ Dậu. Sao lại nhanh như thế được?”

“Cha tìm biểu huynh có việc, vì vậy ta về phủ trước. Nghe hai tiểu nha hoàn quét sân bảo ông cậu sắp không xong rồi, nên ta mới tới.” Lý Khác nói đến đây, đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng, “Sáng nay Quý Ân nói với ta, lần cuối cùng nhìn thấy Vũ Lương chính là một ngày trước khi ông cậu qua đời. Từ đó về sau, hắn lại giống như tan vào không khí. Mà phòng của hắn thì được thu dọn sạch sành sanh, quần áo mặc thường ngày cũng không thấy đâu cả.”

“Cho nên… Kỳ Úc biến sắc nói: “Hắn không đến chỗ bà ngoại tìm chàng, mà là chạy thẳng. Nhưng tại sao chứ? Hắn đã là quản gia của vương phủ, bình thường chàng lại luôn đối đãi hắn không tồi.”

“Nếu hôm đó ta không về sớm như vậy, tất nhiên ta sẽ không thể gặp mặt ông cậu lần cuối, và e là Tiêu Nhuệ sẽ nghi ngờ. Vậy thì xem ra Vũ Lương đã bị bọn chúng mua chuộc từ lâu rồi.”

“Mục đích của bọn chúng là ly gián mối quan hệ giữa chàng và nhà họ Tiêu? Đúng! Bọn chúng đang dùng lại chiêu cũ. Trước đây, bọn chúng từng dẫn dắt chàng điều tra ra chuyện năm xưa.”

“Có lẽ sớm hơn. Lý Khác lạnh lùng nói, “Với phản xạ và trí nhớ của Lưu Phong, nó không thể lạc đường tại Ly Sơn mà nó thường xuyên ra vào. Kỳ nhi, năm xưa nếu không có nàng cứu, thì ta dù không bỏ mạng trong miệng hổ cũng khó tránh khỏi ngã gãy chân. Ta còn nhớ, hôm đó người dắt Lưu Phong ra cho ta chính là Vũ Lương.”

Kỳ Úc bất giác thấy ớn lạnh: “Tam lang, mau phát công văn truy bắt Vũ Lương, dù lên trời xuống đất cũng phải tìm ra hắn!”

“Cô ngốc này, truy bắt phải có lý do. Nếu không có chứng cứ xác thực mà ra công văn, một khi bị ngôn quan biết, ắt sẽ bị đàn hặc. Năm xưa vì Vũ Văn Thiền Sư, ta mới mạo hiểm bảo Tề Trưởng Thăng làm giả, còn bây giờ e là không thể nữa rồi.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ chỉ có thể mặc kệ buông xuôi hay sao?”

“Ta sẽ bảo Quý Ân, Quý Thành âm thầm đi tìm. Tóm lại không thể để mình chịu thiệt suông được.”

“Thật ra, Vũ Lương chỉ là một quân cờ nhỏ không đáng để mắt. Kỳ Úc nhíu mày nói, “Đáng sợ là những kẻ giật dây Vũ Lương. Không phải chúng ta không đụng đến chúng là chúng sẽ bỏ qua cho chúng ta. Cha thiếp trước đây từng nói, cách phòng thủ tốt nhất chính là phản công”

Lý Khác gật đầu: “Ta biết. Hôm nay Vương Thọ Đức nói với ta, Mã Chu chắc không qua nổi mùa đông này. Lão là tâm phúc của Lý Trị, lại từng bày mưu với biểu huynh và ta như thế, ta không thể không báo mối thù này. Còn những kẻ khác, chỉ cần bọn chúng không nổi tâm địa bất chính gì thì cũng thôi.”

Kỳ Úc không nói nữa, ánh mắt dừng ở đôi vẹt mẫu đơn trên rèm giường một lúc lâu. Nhìn đến khi mắt hơi mỏi, nàng mới tựa đầu lên vai Lý Khác. Chỉ một lát nàng đã cảm thấy buồn ngủ, nhắm mắt thiếp đi.

Sau độ thu nồng, thành Trường An lại bước vào mùa đông dài lạnh giá. Trong tháng Mười hai, có liên tiếp ba trận tuyết lớn, tuyết đã ngập đến đầu gối, người đi đường nhấc chân khó khăn, đành phải nắm tay nhau, bước từng bước nhỏ, chậm rãi đi về phía trước.

Tết năm thứ hai mươi ba niên hiệu Trinh Quán đến trong cảnh tuyết trắng tinh khôi bao phủ và trong những suy đoán chẳng lành về thời tiết bất thường của trăm họ. Ba vị tể tướng Tiêu Vũ, Mã Chu, Phòng Huyền Linh đều qua đời chưa lâu, lại thêm sức khỏe của Lý Thế Dân không được tốt cho lắm, nên Tết

trôi qua cực kỳ nhàm chán ngột ngạt, dường như không ai buồn đốt một tràng pháo cho náo nhiệt. Thế là, thời gian cũng cứ thế trôi đi bình thường nhạt nhẽo.

Buổi chầu lớn đầu tiên sau Tết, Lý Thế Dân nghe xong tấu chương của quần thần, thấy người hơi mỏi bèn ngả về phía sau. Vương Trung vội kê chiếc đệm dựa trong tay vào sau lưng ông, nói nhỏ bên tai ông: "Bệ hạ, người muốn bãi chầu chưa ạ?"

Lý Thế Dân xua tay, ngồi thẳng dậy: "Trẫm đã chuẩn cho thỉnh cầu của Tuyên Bình hầu. Ngày kia, để hắn chuyển di thể của Tiêu Mẫn hoàng hậu đến Dương Châu hợp táng với Tùy Dạng Đế. Thái tử, ngươi cũng đi cùng, thay trẫm tế bái. Tất cả lễ nghi của tang lễ đều theo quy chế của hoàng hậu, không được sơ suất."

Lý Trị hơi giật mình. Mấy tháng nay, Lý Thế Dân nằm bệnh liên miên, chính sự đa phần đều do y xử lý thay. Đến nay, bệnh tình của Lý Thế Dân chưa thuyên giảm, nhưng lại muốn y rời Trường An đi Dương Châu. Sau toàn bộ nghi lễ này, cộng thêm thời gian đi lại trên đường, e rằng phải mất ba bốn tháng mới về được. Y đi thì cũng không sao, điều đáng sợ là, Lý Khác vẫn ở Trường An, còn thường xuyên vào cung to nhỏ với Lý Thế Dân. Việc này không thể không khiến y nảy sinh bất an.

Nhưng mà, Lý Thế Dân đã nói với y trước mặt quần thần như thế, dù thế nào y cũng không thể kháng chỉ được. Thế nên y đành tiến lên một bước, đang định cúi người nói vâng thì lại nghe thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ mở miệng trước: "Xin bệ hạ nghĩ kỹ! Giờ đây thái tử gánh trọng trách giám quốc, thật sự không nên rời kinh."

Lời này có chút gấp gáp. Nếu là ngày thường, ông ta không thể nói thẳng thừng như vậy. Nhưng giờ không phải là ngày thường, mưa núi sắp sang gió ngập lầu, ông ta chẳng thể để ý khéo léo được nữa.

Lý Thế Dân siết chặt tay thành nắm đấm, giọng điệu lộ rõ vẻ bất mãn và mất kiên nhẫn: "Trưởng Tôn Vô Kỵ, ngươi thật sự cho rằng trẫm đã bệnh nặng đến nỗi rời thái tử ra là không xử lý được việc triều chính sao? Ngoài thái tử ra, còn ai có đủ tư cách để thay thiên tử tế bái?"

Không có ai đủ tư cách, vậy thì đừng tế bái nữa là xong mà? Bệ hạ à bệ hạ, người thật sự coi mình là con rể nhà họ Dương rồi. Trưởng Tôn Vô Kỵ thầm chỉ trích trong bụng. Tất nhiên, ông ta tuyệt đối không dám nói lời này ra khỏi miệng. Trong một thoáng nhanh như tia lửa ánh chớp, ông ta đột nhiên nảy ra chủ ý, bèn vội vàng nói: "Ngô vương. Ngô vương có tư cách hơn cả thái tử."

Lý Thế Dân rõ ràng không ngờ được Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói như vậy, còn chưa kịp phản ứng đã thấy ông ta nói tiếp: "Bệ hạ, Ngô vương có thân phận cao quý chỉ kém thái tử. Huống hồ Ngô vương còn là cháu ngoại của Tiêu Mẫn hoàng hậu. Về tình về lý, Ngô vương đều là sự lựa chọn tốt nhất."

Vừa dứt lời, đằng sau liền vang lên mấy tiếng phụ họa. Lai Tế cũng gạt đám đông bước ra, cầm hốt tâu: "Trưởng Tôn công nói rất phải. Thần tán thành."

Vẻ không vui trên mặt Lý Thế Dân đã rõ rành rành. Ông đứng dậy, chậm rãi xuống thềm đến trước hàng ngũ triều thần, chỉ nói năm chữ đơn giản: "Ngô vương không thể đi."

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói: “Thái tử gánh trách nhiệm giám quốc, bệ hạ còn bảo rời kinh được, sao Ngô vương lại không thể?”

“Ngươi..” Lý Thế Dân chỉ vào ông ta, nhưng nhất thời không biết nên nói gì để bác bỏ.

“Bệ hạ, Trưởng Tôn công nói đúng! Thần là sự lựa chọn tốt nhất. Thần bằng lòng đi. Lý Khác tiến lên, đỡ tay Lý Thế Dân, khẽ gọi một tiếng, “Cha.”

Các triều thần đều có chút kinh ngạc trước sự thân mật khác với bình thường của hai cha con. Lý Khác cũng cảm thấy không ổn, đúng lúc định buông tay ra, lại phát hiện Lý Thế Dân đang nắm chặt bàn tay mình. Rất chặt, chặt đến nỗi y loáng thoáng cảm thấy hơi đau.

Hồi lâu, Lý Thế Dân mới mở miệng: “Trẫm trao cho con quyền tùy nghi hành sự.”

“Đa tạ bệ hạ!” Lý Khác quỳ gối xuống đất, trịnh trọng nói.

Thế là, sau khi nói thêm mấy lời không quan trọng thì buổi chầu tan. Lý Khác ôm trong lòng trùng trùng tâm sự bước ra khỏi điện Vũ Đức, đến khi người đằng sau gọi ba tiếng liên tiếp, y mới ngoảnh đầu, vái chào người đó: “Chào chú.”

Giang Hạ vương Lý Đạo Tông đi nhanh tới, sánh bước cùng y. Được một lúc lâu, Giang Hạ vương mới nói: “Trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Lý Khác thoáng sững lại rồi mới cười nhẹ nhàng: “Chú vẫn không yên tâm về con và biểu huynh sao?”

“Sao ta lại không yên tâm về các con, là không yên tâm về bọn chúng kìa!” Giang Hạ vương vuốt râu than, “Mấy tháng nay

bệnh tình của bệ hạ ngày càng nghiêm trọng, ông ấy muốn giữ con lại bên mình. Đáng tiếc, ngay cả tâm nguyện đơn giản này cũng không thể đạt được. Cả đời này ông ấy bị cái danh 'minh quân trói buộc, đã định sẵn là không thể tùy ý hành sự. Cho nên người chịu hy sinh chỉ có thể là con."

"Không phải là hy sinh." Lý Khác dừng bước, ngước mắt nhìn ông, trịnh trọng nói, "Tất cả đều là con cam tâm tình nguyện, con phải nói thế nào thì mới làm chú hiểu được đây?"

"Con coi thường ta quá rồi đấy. Sao ta lại không hiểu chứ?" Tuy Giang Hạ vương cầm quân nhiều năm nhưng hoàn toàn không có sự thô lỗ của võ tướng, mà cử chỉ hành động đều mang phong thái văn sĩ nho nhã, dù trong lòng lo lắng, lời nói ra vẫn nhẹ nhàng bình thản, "Con bị tình cảm trói buộc, nên mọi sự sát phạt quyết đoán đều dựa vào tình cảm. Con cố chấp, bao che khuyết điểm, cảm tính… đây đều là tính cách tối kỵ của bậc đế vương, cũng là những thứ bệ hạ có, nhưng phải ra sức áp chế. Vì vậy dù ông ấy nhiều lần muốn lập con làm người kế vị, song đều không kiên trì đến cùng. Lễ pháp cố nhiên là nguyên nhân khiến ông ấy do dự, nhưng quan trọng hơn, ông ấy không mong muốn con trở thành ông ấy thứ hai. Vì từ đầu đến cuối, con chính là đứa con ông ấy yêu quý nhất."

Lý Khác cảm thấy thê lương, hít sâu một hơi, muốn nói thêm vài câu, cuối cùng lại chỉ lặng im.

Ra khỏi cửa cung, y cưỡi ngựa đi chậm rãi trên phố Chu Tước của thành Trường An. Ngựa xe như nước, náo nhiệt ồn ào. Song y lại cảm thấy một nỗi buồn thương ly biệt, mãnh liệt đến mức khó lòng khống chế. Lúc này, không biết tại sao, trong đầu

y lại hiện lên hai câu thơ y đọc được vào một đêm trằn trọc khó ngủ nào đó: *Gió thu biệt Tô Vũ, sông lạnh tiễn Kinh Kha*.

Tô Vũ, Kinh Kha, Dữu Tín[*]... y sẽ không bi thảm giống bọn họ. Chỉ ba bốn tháng, y sẽ trở về. Đến lúc đó, tất cả vẫn như xưa. Thời tiết khiến người ta bực bội của thành Trường An vẫn như xưa, những người y quan tâm vẫn như xưa. Có phải không? Lý Khác cúi người, thì thầm bên tai Lưu Phong. Lưu Phong ngẩng đầu, cọ vào mặt y, tựa như đang cho y một sự động viên và an ủi vô hạn. Có lẽ, mọi chuyện không tệ như trong tưởng tượng.